

Huyền thảo chưa tàn

Contents

Huyền thảo chưa tàn	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	15
3. Chương 03	67
4. Chương 04	129
5. Chương 05	133
6. Chương 06	146
7. Chương 07	151
8. Chương 08	161
9. Chương 09	172
10. Chương 10 (end)	180

Huyền thảo chưa tàn

Giới thiệu

Câu chuyện kể về tình yêu của ba nhân vật chính là Đồng Đồng, Tề Vũ và Lục Hy Thần. Đồng Đồng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-thao-chua-tan>

1. Chương 01

Chương I: ĐỒNG

Anh có quên ánh sáng khi mặt trời mọc không?

1. Ánh mặt trời vào lúc hai giờ chiều thật chói chang, không khí nóng bức như một ngọn lửa di động luồn lách vào quần áo của từng người. Đồng Đồng kéo tay Hứa Hân Di đang không ngừng ca thán về thời tiết nóng bức chạy về phòng triển lãm của khoa Mỹ thuật, dáng vẻ hấp tấp của cô cứ như thể đang chạy vội về chuyến xe buýt cuối cùng. Nhưng vẫn đến muộn! Phòng triển lãm số 3 đã đông nghịt người, tiếng nói cười huyền ảo cứ như tại một buổi biểu diễn của ngôi sao ca nhạc hàng đầu thế giới. Rất nhiều người mang theo sổ tay, laptop, cổ đeo máy ảnh, thậm chí có người còn mang bút ghi âm, trông vô cùng chuyên nghiệp. Đồng Đồng do dự đứng ở cửa, những người sau lưng bức bối hồi thúc cô. Ở bàn đón tiếp có hai cô gái, họ vừa mỉm cười ra hiệu cho khách mời ký tên vào sổ, vừa lịch sự nhắc nhở đám người đang dần mất kiểm soát:

- Xin mọi người đừng chen lấn, cẩn thận làm hỏng tác phẩm. Trong phòng triển lãm có rất nhiều chiếc tủ cao gần tới trần nhà, chúng được chia ra làm nhiều ngăn nhỏ.

Đồng Đồng và Hứa Hân Di đảo mắt nhìn xung quanh nhưng vẫn không nhìn thấy tranh sơn dầu của Tề Vũ treo ở đâu. Hứa Hân Di lau mồ hôi trên trán, mệt mỏi nói:

- Học viện Mỹ thuật có sức ảnh hưởng ghê gớm thật! Không biết những người này tới đây xem người hay xem tranh nữa! Dù sao thì cũng là cuộc triển lãm tranh của các chàng trai Học viện Mỹ thuật sau khi ở Tây Tạng hơn nửa năm trời, cho dù là người hay là tranh thì cũng đều đáng xem!

Những anh chàng đẹp trai trong trường đa số đều tập trung ở Học viện Mỹ thuật, họ có tài, tính tình lại hoạt bát, rất có duyên với các cô gái. Nơi có sức ảnh hưởng lớn nhất của Học viện Mỹ thuật là Khoa Thiết kế nội thất và Khoa Sơn dầu: Con trai Khoa Thiết kế nội thất giống như hoa hướng dương - thẳng thắn, chân thành, hoạt bát, tràn đầy sức sống; con trai Khoa Sơn dầu thì giống như một cây tùng to lớn: Nghiêm túc, trầm tính, nhiều tham vọng, họ thường im lặng đứng rất lâu dưới ánh mặt trời để hoàn thành bản vẽ của mình, trên khuôn mặt màu nâu đồng tràn đầy sự nhiệt tình và khát vọng - so sánh với “hoa hướng dương”, rõ ràng là họ có vẻ trưởng thành hơn. Tề Vũ của Khoa Sơn dầu là người luôn có thành tích đứng đầu của khoa hết năm này sang năm khác, tác phẩm tranh sơn dầu của anh khi học năm thứ hai đã được chọn vào Bảo tàng Mỹ thuật Trung Quốc. Hiện nay anh không chỉ là họa sĩ được nhiều triển lãm sẵn sàng ký hợp đồng mà còn là giáo viên chính của phòng tranh. Đồng Đồng cũng không khác gì đám con gái đang cầm máy ảnh bị chen toát cả mồ hôi, đều vì Tề Vũ mà tới đây. Cô giống như họ, rất thích Tề Vũ. Lúc này nhìn cô cũng điên cuồng như đám con gái xung quanh, bởi vì giữa cô và Tề Vũ có mối quan hệ đặc biệt

- Đồng Đồng thích gọi mối quan hệ này là “duyên phận”, cô âm thầm đặt nó ở trong tim. Trong trái tim cô ẩn giấu một vườn hoa bí mật mà chắc chắn mọi người đều thấy bất ngờ. Ở trong phòng triển lãm, Đồng Đồng mới phát hiện ra sự ngưỡng mộ này không chỉ của riêng cô, cô bắt giác cười nhạo sự thô thiển của mình. Cô chỉ vào một bức tranh sơn dầu treo trên tường, nói với Hứa Hân Di:

- Cảm nhận sự kỳ diệu của nghệ thuật cũng là một chuyện hay, cậu thích bức nào nhất?

Hứa Hân Di chán nản nói:

- Những bức tranh này không thể phân biệt được là đang vẽ động vật hay là đồ ăn! Trường phái ấn tượng khiến người ta hoa mắt, chóng mặt, thật đáng ghét!

Giọng nói của Hứa Hân Di vừa dứt xuống, cô gái đang chụp ảnh đằng trước đã quay lại lườm:

- Không hiểu thì đừng có nói bừa! Có những người thực sự phải đi học “Midnattsol” rồi! Đó là lớp xò xò mù nghệ thuật miễn phí đấy! “Midnattsol” là trang web cá nhân của Tề Vũ, trên đó có rất nhiều ảnh và tác phẩm của anh. Rất nhiều cô gái giống như nhà phê bình mỹ thuật, để lại nhiều lời đánh giá về tác phẩm của anh trên đó. Trang web này từ lâu đã bị mọi người biến thành trang web để học nghệ thuật.

Hứa Hân Di hừ mũi:

- Lên trang web đó, chỉ sợ giấy chùi mũi cũng biến thành một tác phẩm nghệ thuật mất.

Đồng Đồng sợ Hứa Hân Di bị mọi người chú ý, vội vã kéo bạn về một góc khác. Cô gái đó giận dữ định nói thêm điều gì đó, bỗng trợn tròn hai mắt, lời nói đã ra tới khóe miệng bị chặn lại. Đồng Đồng quay đầu lại nhìn, thấy Tề Vũ đang đi về phía họ. Trái tim của cô đập nhanh không theo nhịp. Tề Vũ rất nổi bật giữa đám đông. Ánh đèn treo trên tường khiến một bên khuôn mặt anh chìm trong sắc vàng nhạt, khiến ngũ quan của anh trở nên sắc nét khác thường: đôi mắt sáng, hàng lông mày rậm, sống mũi cao thẳng, khỏe

miệng mím chặt thành một đường cong tinh xảo. Làn da của anh hình như đen hơn lúc trước khi đi Tây Tạng, khuôn mặt đẹp trai trông càng có sức hút hơn. Sau lưng anh có một đám con gái bám theo, họ vây anh vào giữa, tranh nhau hỏi anh điều gì đó. Anh không tỏ vẻ gì khó chịu, trái lại còn kiên nhẫn giải đáp cho họ về những bức tranh sơn dầu treo trên tường. Thần kinh của Đồng Đồng trong phút chốc như bị đoản mạch. Khi cô định thần lại thì một đám người đã vội vàng chen lên, cô và Hứa Hân Di bị dạt sang hai bên, đôi giày trắng tinh in đậm vết giày đen của mọi người. Đám con gái đều chen về chỗ có Tề Vũ, ánh mắt của mọi người trong phòng triển lãm cũng tập trung về hướng đó.

Hứa Hân Di kéo tay Đồng Đồng:

- Còn đứng ngây ra đó làm gì? Hứa Hân Di tưởng rằng Đồng Đồng đến đây để xem người thì ít nhất cũng nên đi ra đó. Hoặc nếu không thì làm thế nào để Tề Vũ phát hiện ra, nhìn cô vài cái.

Đồng Đồng hơi ừ ừ

- Theo đuổi thần tượng còn khó hơn lên trời, mà lại dễ để lộ điểm yếu, hơn nữa bản thân cô lại là người hay xấu hổ.

Cô kéo tay Hứa Hân Di, nói:

- Hân Di, bọn mình đi xem tranh đi. Anh ấy... hình như rất bận.

Đồng Đồng nghĩ, một thời gian dài đã qua đi, chắc chắn Tề Vũ chẳng còn nhớ ra cô là ai nữa. Họ đi về phía có ít người nhất, Đồng Đồng vừa đi vừa quay lại nhìn Tề Vũ. Đi được mấy bước, mắt Hứa Hân Di đảo một vòng, rồi bỗng cô dồn sức vào đôi chân, kéo tay Đồng Đồng chạy tới chỗ Tề Vũ.

Tề Vũ đang đứng trước một bức tranh nhẹ nhàng giải thích điều gì đó cho đám con gái, bỗng dưng Hứa Hân Di hét lớn:

- Tề Vũ! Tất cả mọi người đều như ngừng thở, quay đầu lại.

Cô vẫn không tỏ ra sợ sệt, nói:

- Bức tranh này có bán không?

- Hứa Hân Di chỉ vào bức tranh mà vừa nãy cô bảo là “không phân biệt được là động vật hay thức ăn”.

Tề Vũ hỏi cô:

- Cô muốn mua sao?

- Ánh mắt anh chăm chú nhìn Hứa Hân Di nhưng lại không phát hiện ra Đồng Đồng. Hứa Hân Di lắc đầu rồi chỉ vào Đồng Đồng:

- Cô ấy muốn mua! Đồng Đồng giật mình, cô không ngờ Hứa Hân Di lại giở trò này! Cô lắp bắp một hồi: - Cái này... thực ra... tôi... không biết...

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều kinh ngạc nhìn Đồng Đồng, sau đó họ mỉm cười khinh bỉ. Tề Vũ đi qua đám đông, đến gần Đồng Đồng, cô bỗng dưng cảm thấy không khí xung quanh loãng ra, như thể mình đã lên tới mặt trăng.

Hình như anh đã nhớ ra cô là ai:

- Là em hả? Em thích bức tranh này sao?

Lập tức, từ ánh mắt của đám con gái xung quanh phát ra những mũi tên tầm độc vô hình, tới tấp “bay” về phía Đồng Đồng, nhưng áp lực này lại khiến cô cảm thấy rất thú vị. Đồng Đồng nghĩ đi nghĩ lại lời nói của Tề Vũ

- hình như anh ấy muốn biết cô thích bức tranh này ở điểm nào.

Cô hít sâu một hơi, sau đó nói:

- Bức tranh này rất đẹp! Đường nét đẹp, màu sắc đẹp, kết cấu đẹp, hòn đá trong bức tranh đẹp như một bài thơ...

- Thực ra cô không hiểu gì về bức tranh này cả

- Tôi không vẽ đá mà vẽ một đàn cá. - Tề Vũ sửa lại.

Đồng Đồng toát mồ hôi lạnh. Cô vò đầu, bổ sung thêm một câu:

- Em bị cận thị. Tóm lại, bức tranh này rất đẹp...

- Bức tranh này không phải do tôi vẽ. - Tề Vũ nói.

Hứa Hân Di cười ha hả:

- Tề Vũ, thực ra cô ấy muốn...

Đồng Đồng trở nên căng thẳng, tưởng rằng Hứa Hân Di định giải vây cho mình nên không nghe thấy hai chữ cuối cùng là “hẹn anh”, chỉ máy móc gật đầu:

- Đúng vậy. Cả phòng triển lãm như cái nồi nước đang sôi sùng sục.

Đám con gái bắt đầu ghé tai vào nhau thì thầm to nhỏ, thì thoảng lại vang lên những tiếng cười chế giễu. Từ trước tới nay chưa bao giờ có người dám công khai hẹn Tề Vũ! Những đôi mắt như những mũi tên độc lần này lại không tha cho Đồng Đồng, chúng lao vào cô dày đặc - nếu những ánh mắt đó là sự thực thì chắc Đồng Đồng đã trở thành tấm bia ngắm thùng lỗ chỗ rồi. Tề Vũ chớp mắt, khóe miệng thoáng mỉm cười, nói:- Được thôi! Số điện thoại của em là bao nhiêu? Hả? Đồng Đồng ngậy người ra đến mấy phút, cho tới khi Hứa Hân Di dùng đầu gối thúc nhẹ vào cô, cô mới tỉnh lại.

Cô vừa đưa tờ giấy mà Hứa Hân Di mới viết cho Tề Vũ, vừa thẹn thùng hỏi:

- Đây là số điện thoại của em, còn của anh là...

Thực ra cô đã có số điện thoại của anh từ lâu rồi, chỉ là không dám gọi cho anh thôi. Tề Vũ xé một tờ giấy trong cuốn sổ tay của mình ra, viết nhanh một hàng chữ số rồi nhét vào tay Đồng Đồng. Chưa chờ cô trả lời, anh đã quay người sang một hướng khác, đàn người lại rùng rần kéo theo. Đồng Đồng nắm chặt tờ giấy như nắm chặt mật mã của tình yêu, một sự kích động khó hiểu bao vây lấy cô. Sau khi bước ra khỏi phòng triển lãm, Hứa Hân Di không hề khách khí “vòi” cô một bữa tối. Chỉ cần nghĩ tới việc ngày mai được hẹn hò với Tề Vũ, Đồng Đồng đã bắt đầu thấy hồi hộp, cô nghĩ hết một lượt về việc trong buổi hẹn hò sẽ chọn đồ ăn nào, nói chuyện ra sao... Ngày hôm sau, Tề Vũ chủ động gọi điện cho Đồng Đồng, sau khi hỏi han nhau vài câu trong điện thoại, Đồng Đồng cảm thấy con gái phải giữ hình ảnh của mình, bởi vậy cô giải thích:

- Việc hẹn anh là trò đùa của bạn em, anh đừng hiểu lầm nhé...

Tề Vũ cũng không nghĩ ngợi nhiều, trả lời:

- Không đâu. Họ hẹn gặp mặt nhau ở công viên bách thảo trong trường vào buổi chiều hôm đó. Trong vườn trồng rất nhiều hoa lan, trên thảm cỏ xanh mơn mớn, những bông hoa màu tím nhạt điểm xuyết, giống như những vì sao rực rỡ mọc trong đêm tối. Mảnh đất xung quanh gốc cây ngô đồng trồng mấy khóm tường vi. Lúc này, hoa đã nở, những bông hoa màu tím và màu hồng phấn kiêu ngạo khoe sắc dưới ánh nắng mặt trời. Lần đầu tiên Đồng Đồng gặp Tề Vũ cũng là ở đây. 2. Hồi học năm thứ nhất, Đồng Đồng hy vọng thi đỗ trong kỳ thi vượt cấp tiếng Anh chuyên ngành để tạo cơ sở cho việc học cao học sau này. Bởi vậy, ngày nào cô cũng dậy từ 5h30 sáng, làm vệ sinh cá nhân xong, đúng 6h cô tới vườn hoa học tiếng Anh. Buổi sáng đầu thu sương mù giăng mắc, trận mưa nhỏ tối hôm trước khiến nền đất ẩm ướt. Cô cầm quyển sách, miệng gặm một quả táo, vừa ăn vừa đọc lớn những đoạn thoại trong tiếng Anh. Cảnh sắc trong sương mù vô cùng thú vị, một vài người đi học sớm đi qua đi lại, mọi người chỉ nhìn thấy cái bóng mờ mờ của nhau trong sương mù. Thấy bên cạnh không có người nào, thần kinh vận động của Đồng Đồng bỗng trở nên hưng phấn. Cô vòng tay về phía sau, hứng chí nhảy ếch về phía trước. Mới nhảy được mấy bước, cô cảm thấy chân mình trượt đi, ngã vồ xuống đất. Nhưng cô không quan tâm, lại mỉm cười ngồi dậy, rồi không cần thận lại bám phải cái gì đó rồi trượt ngã lần nữa. Cô đứng thẳng lên, đang định nhìn quanh xem mình đứng ở nơi nào, nhìn xuống tay thấy có cái gì đó cứng cứng như là cành cây khô. Cô nghe thấy từ xa có tiếng người kêu lên, sau đó một cái bóng cao lớn nhanh như gió xuất hiện trước mặt cô, động tác vô cùng nhanh nhẹn, nhặt cái giá lên. Anh ta nói:

- Cô bé, bị ngã mà cũng cười vui vậy sao? Cái giá đỡ tôi chính mất nửa ngày trời bị cô làm đổ rồi.

Đồng Đồng cảm thấy giọng nói của anh ta thật dễ nghe, là tiếng của người phương Bắc, dịu dàng, có sức hút ghê gớm.

Một lúc sau, anh chàng đưa máy ảnh cho Đồng Đồng, nói:

- Cần giúp tôi một lát. Anh ta bắt tay vào điều chỉnh lại vị trí của cái giá, cố định lại máy ảnh. Nền đất hơi ẩm ướt, cái giá đỡ đứng không vững. Đồng Đồng nhìn thấy mình vừa giẫm phải một quyển vở, bèn nhặt lên xem, phát hiện ra trên bìa quyển sách đã in hai dấu chân của cô, bèn ướt dính đầy trên đó. Cô mở quyển sách ra, nhìn thấy trong đó có mấy nét vẽ phác họa, đều là những đường nét như rồng bay phượng múa. Đồng Đồng hỏi:

- Anh học ở Học viện Mỹ thuật hả? - Ừm.

- Hai tay anh ta vẫn bận rộn với công việc, đầu cũng không ngẩng lên, giọng điệu hình như không hề tỏ ra bực bội với việc vừa rồi.

Khi anh đứng lên, Đồng Đồng đưa máy ảnh cho anh. Anh nhận lấy, khi ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt của cô - anh có một đôi mắt màu đen thông minh, sâu thẳm và nhanh nhẹn. Có thể vì sương mù buổi sáng nhuộm lên mặt anh một lớp da màu trắng, khiến ngũ quan của anh càng trở nên nổi bật. Tim Đồng Đồng đập thành thịch, hình như có cái gì đó vừa chèn lên trên. Cô im lặng mấy giây rồi vội đưa quyển vở cho anh. Anh chép miệng nói: - Quyển vở của tôi bị cô giẫm hỏng mất rồi. Để che lấp sự bối rối của mình, Đồng Đồng quyết định bắt chước những cô gái khác, nũng nịu nói: - Anh có cần nhìn vết bùn trên chân em không? Sao anh lại sơ ý đặt vở trên đất chứ, anh không thấy em bị ngã thế nào sao, cả người toàn là bùn. Anh lật quyển vở ra, không trả lời, hình như anh không có hứng thú với việc tranh luận cùng con gái.

Đúng là một gã kiêu ngạo - trong lòng Đồng Đồng thoáng cảm nhận.

Anh im lặng một lúc, không ngẩng đầu lên, nói:

- Đất đằng trước rất tối nên ướt lắm, cẩn thận đấy. Nói như vậy chứng tỏ anh đã nhìn thấy cái dáng vẻ của cô khi nhảy éch và bị ngã? Đồng Đồng đỏ mặt, hỏi:

- Anh vẫn đang chụp ảnh hả?

Ánh mắt của anh nhìn về nơi xa, lạnh nhạt nói:

- Hoa lan trong sương mù đẹp quá, rất khó có thể chờ được một đợt sương như thế này.

Đồng Đồng cố ý làm ra vẻ nhẹ nhõm:

- Anh cứ tiếp tục đi.

Cuối cùng anh cũng nhìn cô:

- Cô không phát hiện ra cô đang đứng chặn trước ống kính của tôi sao?

Đồng Đồng xấu hổ lùi về sau mấy bước, kiễng chân nhìn vào khung cảnh xuất hiện trong ống kính của anh: Trong sắc màu xám lúc đậm lúc mỏng là một màu xanh mát mắt, từ đằng xa là bóng mấy bông hoa hiện lên rõ ràng, đẹp như một bức tranh thủy mặc. Lúc này, bỗng có một chú chim bay vụt qua, một chú chim màu xám có cái đuôi thật dài, cô bất giác kêu “a” một tiếng, bàn chân đang kiễng lên hạ xuống khiến bùn xung quanh bắn lên tung tóe. Anh vừa đưa tay ra giữ lấy vai cô, vừa nói: - Cẩn thận chút! Trong lòng Đồng Đồng thầm đánh giá thêm hai chữ “tốt bụng” cho anh chàng đẹp trai trước mắt. Cô ngượng ngùng nói: - Cảm ơn! Sau đó anh chăm chú vào cái máy ảnh của mình, không nói gì nữa. Sau đó, những ngày sáng sớm có sương mù ít đi. Cho dù là có sương mù thì Đồng Đồng cũng không gặp lại anh nữa. Không lâu sau đó, Đồng Đồng gặp anh lại ở ven hồ của khu trường phía nam. Mấy nam sinh của Khoa Sơn dầu ngồi bên hồ nước để vẽ bóng của những cành cây in trên mặt hồ. Cô nhận ngay ra đôi mắt đặc biệt của anh trong đám người đó. Cảm giác này nói với cô rằng: Đúng vậy, đúng là anh. Trên cơ thể của một số người luôn tồn tại cảm giác mà bạn vẫn chờ đợi. Có hình dáng của một số người thường quan trọng một cách kỳ lạ.

Cô không dám chào hỏi anh, cô không dám nói với anh rằng:

- Chào anh, em chính là cô gái lần trước làm đồ giả đồ của anh. Vậy thì ngốc quá! Những chàng trai khác sẽ cười nhạo cô, hơn nữa cách đó không xa luôn có những cô gái đang giả vờ đi tản bộ, nhưng bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng lao về phía anh. ừ năm sau, Đồng Đồng mới biết tên anh là Tề Vũ.

Khi đó, Hứa Hân Di kéo tay cô đi xem bảng thông báo của trường, nói:

- Chẳng mấy khi trường mình có một nhân vật như vậy - đẹp trai đã man, hơn nữa lại còn tài năng hơn người!

Khi Đồng Đồng nhìn vào bức ảnh và cái tên dán trên bảng thông báo, một cảm giác tự ti dâng lên trong cô. Cho dù là như vậy, cô cũng khó có thể kìm chế cảm xúc của mình dành cho anh. Sau đó, tranh sơn dầu của anh tham gia vào cuộc triển lãm tranh quốc tế và đoạt giải; tác phẩm của anh được nhiều phòng tranh cả trong và ngoài nước sưu tầm; ảnh và tác phẩm của anh được phóng to ra rồi dán trên bảng thông báo của trường hơn một tháng trời; anh... Dần dần, Đồng Đồng đã quen với việc đi tản bộ một mình ở gần hồ nước ở khu trường phía nam. Cuối thu, trên mặt hồ rơi rất nhiều lá cây ngô đồng, gió nhẹ thổi qua, gợn lên những cơn sóng nhẹ trên mặt hồ. Xung quanh không một bóng người, cô nhẹ nhàng ngồi ở đó đọc hết một quyển sách, uống hết một hộp sữa dâu, sau đó quay người về ký túc xá. Lúc quay người lại, cô nhìn thấy anh đang ôm giá vẽ đứng sau lưng cô - đó chính là Tề Vũ, đến bên hồ để vẽ tranh. Trái tim Đồng Đồng hình như sắp tung ra khỏi lồng ngực, quyển sách trong tay cô suýt nữa thì rơi xuống. Cô cố làm ra vẻ rất bình tĩnh, đi lướt qua người Tề Vũ, nhưng trong lòng thì lại buồn rầu vì trang phục và đầu tóc mình khi đó - nếu, chỉ là nếu, anh vẫn còn nhớ tới mình, chắc sự việc sẽ không như vậy. Cô không có dũng khí chào hỏi anh, mặc dù hai chữ “Tề Vũ” đã vang lên trong tim cô hàng ngàn hàng vạn lần. Đồng Đồng im lặng đi qua anh - đôi mắt lạnh nhạt của anh nói với cô rằng, họ là hai người xa lạ. Đồng Đồng hy vọng biết bao nhiêu rằng anh nhớ tới cô, nhưng đó chỉ là hoang tưởng mà thôi. Bởi vậy cô cắn chặt cái ống hút của hộp sữa, thất thần đếm từng bước chân của mình, chậm chậm bỏ đi.

Mới đi được năm bước, một giọng nói vang lên sau lưng giữ chân cô lại:

- Này, chờ một chút! Giọng nói ấy khiến trái tim cô đập điên cuồng trong lồng ngực.

Đồng Đồng quay người lại, thấy Tề Vũ đang chau mày nhìn mình:

- Cô bé, em có thể ngồi trên hòn đá như vừa rồi được không? Hình như tim Đồng Đồng nhảy vọt lên, cô nhún vai, giả vờ như không thể giúp được, tiếp tục đi về phía trước.

Tề Vũ hình như hơi lo lắng, anh tới gần cô, ấn tay vào vai cô, nói:

- Giúp tôi chỉ ba phút thôi. Ánh mắt khẩn thiết của anh có một sức mạnh khiến người ta không thể không nhận lời.

Đồng Đồng nói:

- Em không phải tên “này”, em tên là Đồng Đồng.

Tề Vũ nói:

- Ồ, Đồng Đồng? Rất vui được quen em, tôi...

Đồng Đồng ngắt lời anh, nói:

- Em biết, anh là Tề Vũ!

Tề Vũ quan sát cô một lúc, sau đó kinh ngạc nói:- Là em sao? Sáng hôm đó em làm đồ giả đồ của tôi... Trùng hợp thật!

Không hoàn toàn là trùng hợp. Bất cứ nơi nào anh từng đi qua, Đồng Đồng cũng tới đó rất nhiều lần để cố tình “tạo” ra cơ hội được gặp anh. Nếu trên thế giới này thực sự có “Nguyên tắc sức hút” như trong sách nói, thì có lẽ có thể coi là cô đã thành công!

Sự kỳ vọng trong lòng Đồng Đồng đã tiến thêm được một bước nhỏ, mặc dù lúc này cô vô cùng vui sướng, nhưng vẫn chỉ lạnh nhạt nói:

- Anh nhớ em sao?

Ánh mặt trời của mùa thu bay lượn trên mái tóc Tề Vũ, anh cười nhẹ nhàng:

- Ủ, quyển sổ vẽ của tôi bị hỏng dưới chân em mà.

Đồng Đồng ngồi xuống chỗ cũ, họ gần như không nói gì với nhau nữa. Tề Vũ chăm chú ngồi vẽ, thi thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn Đồng Đồng, suy nghĩ điều gì đó. Rất lâu sau, Đồng Đồng phải mất rất nhiều công sức mới có được số điện thoại của Tề Vũ, có điều khi đó cô nghe nói anh và mấy người bạn cùng khoa đã đi Tây Tạng...

3. Đồng Đồng ngược mắt lên nhìn Tề Vũ đang từ đằng xa đi tới. Ánh mặt trời xuyên qua những tán cây long não, để lại vài vệt nắng trên vai anh, chiếc bóng đi cùng từng bước chân nhanh và mạnh mẽ của anh khiến cô có cảm tưởng như anh đã vượt qua hàng vạn ngọn núi cao để đến với cuộc hẹn này. Anh càng lúc càng gần, trái tim của Đồng Đồng càng lúc đập càng nhanh. Lúc này, một cô gái giống như một chú bướm bay qua. Cô nhào vào lòng Tề Vũ, đưa hai tay ra ôm chặt lấy anh, các động tác kích động của cô khiến Tề Vũ suýt nữa thì té nhào. Cô mỉm cười gọi tên anh, nũng nịu đầm nhẹ lên vai Tề Vũ, chiếc ba lô sau lưng lắc qua lắc lại.

Cô mỉm cười nói:

- Anh Tề Vũ, anh về lúc nào sao không nói cho em biết?

Đồng Đồng nhìn chằm chằm vào cô gái đó - mái tóc ngắn như con trai, đôi mắt to tròn đảo qua đảo lại, cái lúm đồng tiền hằn sâu bên khóe miệng.

Cô thân mật dựa vào Tề Vũ, nũng nịu:

- Anh đồng ý với em rồi đấy, mấy ngày này phải đi chơi với em.

Tề Vũ nói:

- Khả Khả, hôm nay em không phải đi học sao?

Khóe miệng Hạ Khả nhếch lên cao:

- Hơn nửa năm nay không gặp anh rồi, người ta làm gì còn tâm trạng mà vẽ tranh! Giờ học vẽ còn bị thầy Thủy Phấn mắng!

- Làm sao?

- Thầy nói em vẽ tranh toàn màu lạnh, không phong phú!

- Thầy đâu có nói sai..

Cô nín thở nhìn anh, làm nũng:

- Em không biết, tóm lại là hôm nay em - không - đi - học!

Bỗng dưng Đồng Đồng hiểu ra mình không cần phải nhớ những lời mà cô đã học thuộc cả buổi tối hôm qua, có lẽ bây giờ cô sẽ không cần dùng tới chúng nữa. Lúc này, Tề Vũ đã đi gần tới chỗ cô, đưa một bức tranh sơn dầu đã gói bọc cẩn thận cho Đồng Đồng.- ... - Cầm bức tranh trong tay,

Đồng Đồng ngạc nhiên nhìn Tề Vũ.- Tặng cái này cho em. - Anh nói rất đơn giản.

Bức tranh chỉ to bằng một tấm gương, nếu treo trên đầu giường thì thật là thích hợp! Có điều hình như Tề Vũ chỉ định đến để tặng tranh thôi thì phải.

Đồng Đồng ngơ ngẩn nhìn anh, nói:

- Cảm ơn anh.

- Không cần khách sáo, chúng ta là bạn bè mà.

- Anh mỉm cười, vẫn lạnh nhạt như thế. Anh thật là khách sáo, Đồng Đồng nghe trái tim mình lạnh lạnh.

Tề Vũ nói tiếp:- Hay là tối nay mọi người cùng ăn cơm với nhau?

Trong lòng Đồng Đồng lại lóe lên một tia hy vọng, đang định nói: “Được ạ, em mời mọi người” thì cô bé Hạ Khả đứng bên cạnh đã lắc tay Tề Vũ, kiễng chân lên nói thào vào tai anh điều gì đó.

Tề Vũ nghĩ một lúc rồi nói:- Hay là để lần sau nhé? Lần sau tôi mời.

Thế là Đồng Đồng buồn bã ôm bức tranh trở về ký túc xá. Hứa Hân Di giúp Đồng Đồng treo bức tranh lên tường, nói:

- Cô bé đó chẳng lẽ lại là người yêu của anh ấy? Có cần tớ giành Tề Vũ về cho cậu không? Không phải là người yêu của anh thì sao lại nắm tay anh rồi đòi anh đi chơi với mình cả ngày? Dù sao thì từ trước tới giờ Đồng Đồng cũng chưa thấy anh thân mật với người con gái nào như thế, hơn nữa cô gái đó lại có vẻ rất hoạt bát, lanh lợi, còn mình thì cứ như một khúc gỗ. Chuyện này làm Đồng Đồng buồn rầu suốt mấy ngày. Bởi vì đã đồng ý với Hứa Hân Di là cùng cô đi làm tóc nên Đồng Đồng mang theo một quyển tạp chí, ngồi trong tiệm làm tóc cả một ngày. Không biết vì sao, Đồng Đồng nhìn vào dáng vẻ mình trong gương, nhưng trong đầu lại xuất hiện lên hình ảnh Hạ Khả ở bên cạnh Tề Vũ. Trong lúc giận dữ, cô quyết định “hành hạ” mái tóc dài của mình - nhưng còn chưa cắt xong đã thấy tóc hơi ngắn, thực sự lại không dám cắt ngắn hẳn, kết quả là tóc cô xoắn tít lên.

Thêm vào đó là cái mái tóc dày khiến đầu cô không khác gì bị một cái nồi úp lên. Hứa Hân Di mở lớn mắt nhìn cô chăm chăm:

- Cái nắm này to quá!

Hứa Hân Di cũng không hài lòng lắm với mái tóc xoắn của mình, hai cô bạn buồn rầu kéo nhau ra khỏi tiệm làm tóc. Kiểu tóc mới của Hứa Hân Di trông quá già, kiểu tóc của Đồng Đồng thì lại quá trẻ con, hai người đi cùng với nhau khiến người ta có cảm giác như hai mẹ con. Hứa Hân Di đề nghị ra bảng thông báo của trường xem câu lạc bộ phê bình điện ảnh mà gần đây cô tham gia có hoạt động nào mới không. Trên bảng thông báo thừa thớt bóng người có hai quảng cáo mới: Lớp bồi dưỡng tiếng Anh cấp 4 tuyển sinh và Phòng tranh Nhật Tri tuyển người mẫu. Phòng tranh Nhật Tri do Học viện Mỹ thuật của trường mở ra, chủ yếu là tiến hành bồi dưỡng sinh viên mỹ thuật cho trường cấp ba thuộc trường này.

Bỗng Đồng Đồng nhớ ra Tề Vũ cũng là giáo viên của phòng tranh này một thời gian khá dài. Hứa Hân Di đẩy cô, hỏi:

- Cậu không định tới phòng tranh của Tề Vũ để làm người mẫu đấy chứ?

Đồng Đồng ghi số điện thoại liên lạc lại, nói:

- Tớ chỉ định tìm một công việc làm thêm để kiếm chút tiền tiêu vặt thôi mà.

- Tớ thì nghĩ chắc vì cậu muốn ngày ngày nhìn thấy anh ta.

Cậu cần nghĩ kỹ đi, chắc không phải làm mẫu khỏa thân chứ? Đồng Đồng chỉ vào một đoạn chữ trên bảng: Đáp ứng nhu cầu của kỳ thi đại học, yêu cầu nữ sinh làm mẫu vẽ chân dung, thời gian làm việc: một ngày 4 tiếng...

4.

Thời gian phỏng vấn là ba ngày sau.

Lúc đi vào nơi phỏng vấn của phòng tranh Nhật Tri, Đồng Đồng phát hiện trên ghế đã có rất nhiều nữ sinh ngồi chờ. Chỉ cần liếc mắt qua là biết họ đều trang điểm rất cầu kỳ, nhìn ai cũng lộng lẫy, nổi bật, như thể đang tham dự kỳ thi hoa hậu. Đồng Đồng sờ lên mái tóc nắm của mình, nhất thời mất hết cả tự tin.

Đám con gái đang thì thào với nhau điều gì đó.

Một cô gái nói:

- Khuôn mặt của tớ khá nổi bật, chắc là sẽ được tuyển. Có điều nghe nói làm người mẫu khổ lắm, nhưng chỉ cần hàng ngày được ở cùng với những người của Học viện Mỹ thuật thì cũng đáng.

Có người lập tức trả lời:

- Mỗi ngày ngồi bốn tiếng đồng hồ, lại còn không được động đây, không khó mới lạ! Tớ thấy trên Midnattsol nói, Tề Vũ là giáo viên ở đây, nếu mà ngày nào cũng được anh nhìn vào bốn tiếng... Wa, thật là ngại quá!

- Tại sao lại thử dài?

- Bao nhiêu người thế này...

Một lúc sau, những người tham gia phỏng vấn đều được gọi vào, mọi người ngồi thành một hàng dài, trông vô cùng chuyên nghiệp.

Tề Vũ từ phòng trong bước ra. Hôm nay anh mặc một chiếc áo dệt kim màu xanh lam, mặt trước là những hình vẽ phức tạp chuyển từ màu trắng sang màu xanh, từ màu nhạt thành màu đậm, thêm vào đó là chiếc quần màu lam nhạt khiến anh vô cùng nổi bật.

Anh vừa đi ra vừa chăm chú nhìn tập tài liệu dày cộp đang cầm trên tay. Đồng Đồng cảm thấy tay mình thoáng run rẩy, còn không cẩn thận chạm vào người bên cạnh. Người đó ngạc nhiên quay đầu lại khiến mặt cô lại càng đỏ hơn.

Tiếng xì xào bàn tán bỗng dừng biến mất. Mọi con mắt đều đổ dồn về phía Tề Vũ – họ hy vọng vận may sẽ rơi xuống đầu họ.

Ánh mắt của Tề Vũ liếc qua đám người rồi bỗng dừng lại.

Tề Vũ nhìn Đồng Đồng, sau đó nói:

- Làm người mẫu rất vất vả, không được dừng ở giữa giờ, không được tùy tiện cử động, không được nhận điện thoại, các bạn đã suy nghĩ kỹ chưa?

Tất cả các cô gái đều ra sức gật đầu.

Tề Vũ chần chừ một lát, sau đó chỉ vào Đồng Đồng:

- Chính là em – cô gái đầu nắm ngồi ở giữa đó. Bởi vì phòng tranh cần một cô gái có dáng vẻ học sinh nên cảm ơn các bạn đã tới đây.

Khi mọi người phát hiện ra Tề Vũ chỉ vào Đồng Đồng, họ lập tức nhao nhao lên:

- Cô ta?

- Trời ơi, mình còn tốn tiền đi mua một bộ quần áo người lớn một chút...

- Tại sao? Sao lúc trước không nói rõ ràng? Tội mà đi cắt đầu nắm có khi còn đẹp hơn cô ta!

- ...

Mọi ánh mắt đều đổ vào Đồng Đồng, họ đều cảm thấy số phận thật không công bằng, cũng cảm thấy Tề Vũ hôm nay thật khác lạ. Nhưng chẳng còn cách nào khác, họ chỉ có thể thất vọng ra về. Sau khi mọi người đi về, Đồng Đồng đi theo Tề Vũ vào phòng làm việc của phòng tranh.

Đồng Đồng vuốt tóc mình, nói:

- Tóc em có xấu lắm không? Có phải vì vậy nên anh mới chọn em không?

Tề Vũ không trả lời, chỉ rót một cốc nước đưa cho cô:

- Tại sao em lại muốn làm người mẫu? Không làm ảnh hưởng tới thời gian học tiếng Anh của em chứ?

Sự tích cực ban đầu của Đồng Đồng đã không còn nữa, từ lâu cô không còn dậy sớm học bài, bây giờ chỉ là một con mèo lười mà thôi. Cô nói dối:

- Bởi vì em thiếu tiền.

Tề Vũ nhìn cô rồi nói:

- Tiền lương làm người mẫu không cao, trừ phi...

Đồng Đồng biết Tề Vũ định nói gì, trong lòng cô thầm thở dài – xem ra anh không hiểu nguyên nhân thực sự khiến mình tới phòng tranh.

Lúc này, Hạ Khả từ bên ngoài ào vào như một cơn lốc. Mắt Đồng Đồng vừa bắt gặp mắt cô bé đã cảm thấy cô gái này không ưa mình. Đồng Đồng thầm nghĩ, tại sao Tề Vũ lại thích một cô gái bướng bỉnh như vậy nhỉ?

Hạ Khả ngồi phịch xuống chiếc ghế mà Tề Vũ đang ngồi, hai chân thong thả đung đưa. Một lúc lâu sau, cô bé bám lấy tay anh, nhìn đồng hồ, nói:

- Anh chọn cô ấy làm người mẫu hả?

Xem giờ xong, cô vẫn không buông tay anh ra mà dùng tay vẽ một vòng trong lòng tay anh.

- Nếu biết Đồng Đồng tới đây thi tuyển người mẫu thì tôi đã không cần phải dán thông báo rồi. – Tề Vũ rút tay ra, nghiêm nét mặt nhìn Hạ Khả. – Mau đi vẽ tranh đi, nếu không lại bị thầy mắng bây giờ.

Hạ Khả lắc đầu:

- Em không đi, để xem hai người thì thầm gì với nhau.

Tề Vũ không đáp lời cô, chỉ đứng lên nói với Đồng Đồng:

- Em cùng tôi đi tham quan phòng tranh nào.

Diện tích phòng tranh chỉ khoảng hơn 100 mét vuông, vốn dĩ là xưởng in ấn của trường cũ cải tạo lại. Hai bên phòng tranh là những cánh cửa sổ lớn được mở rộng, mọi người đều có thể nhìn thấy sân bóng rổ và mấy gốc cây ngô đồng nhiều tuổi mọc trên sân. Trên mặt đất có rất nhiều giá vẽ và hộp dụng cụ vứt vương vãi, trông vô cùng bừa bộn. Các học sinh đều ngồi sau giá vẽ, vây xung quanh một tĩnh vật đặt trên đất. Trong phòng tranh chỉ nghe thấy tiếng giấy sáo “loạt soạt” và tiếng bút chạy trên nền giấy, không ai nói với nhau lời nào.

Đồng Đồng đi sát sau lưng anh, để ý tới bài tập của các học sinh. Tất cả họ đều đang nhìn vào bức tượng có hình là đầu của Tề Vũ. Tề Vũ dừng lại trước một bức tranh vẽ những bức tranh hoạt hình và sao hỏa, lùi về sau mấy bước, bắt đầu đánh giá bức tranh. Trên chiếc ghế đằng trước giá vẽ là một chai nước ngọt. Hạ Khả chạy lại, cầm chai nước lên tu một ngụm. Khi cô ngồi xuống cầm bút lên khiến Đồng Đồng giật mình.

Phòng tranh này đều là học sinh cấp ba, lẽ nào cô là học trò của anh sao?

Tề Vũ dùng tay chỉ vào bức tranh, nói gì đó rất lâu với Hạ Khả. Ý của anh là anh khá hài lòng với bức tranh này.

Trên mặt Hạ Khả xuất hiện vẻ dương dương tự đắc, cô nhảy lên, kéo tay Tề Vũ nói:

- Anh nói là tỷ lệ có vấn đề hả? Anh giúp em sửa đi!

- Có tài năng cũng cần phải chăm chỉ! – Tề Vũ véo tai cô rồi quay đầu đi.

Khi Đồng Đồng đi theo Tề Vũ ra tới cửa, hỏi:

- Hạ Khả vẽ bao lâu rồi?

Tề Vũ nói:

- Cũng hai năm rồi. Lớp 10 cô ấy bắt đầu học với anh. Bố cô ấy là bạn của thầy giáo anh, chị cô ấy là bạn học cấp ba của anh, bởi vậy cô ấy mới làm nũng với anh như vậy.

Sau khi ra khỏi phòng tranh, cuối cùng trái tim thấp thỏm của Đồng Đồng cũng yên vị lại, hơn nữa còn nó còn yên vị trong phòng tranh của Tề Vũ.

Một tuần sau, Đồng Đồng chính thức đi làm.

Ngồi trong phòng tranh với gần trăm người quả thật là nóng bức. Cái quạt trần chạy trên đầu phát ra tiếng “cót két, cót két”, sức gió tỏa ra chẳng thấm vào đâu so với cái nóng này. Đồng Đồng là người mẫu nên

được hưởng đặc quyền, Tề Vũ đặt một chiếc quạt nhỏ dưới chân cô, khiến cô cảm thấy đỡ ngột ngạt hơn một chút.

Mặc dù quần áo không hề xộc xệch nhưng Đồng Đồng với đưa tay lên chỉnh lại, chậm chậm đi tới chiếc ghế dành cho người mẫu và ngồi xuống. Tề Vũ còn đặt thêm chiếc gối lót lưng lên ghế, khiến chiếc ghế có vẻ thoải mái hơn. Các học sinh cũng lần lượt bày ghế, giá vẽ, dán giấy, gọt bút chì. Sau một hồi bận rộn, cuối cùng họ cũng ngồi ổn định vào chỗ của mình. Đồng Đồng ngồi ở giữa họ. Tề Vũ đứng ở một nơi cách Đồng Đồng không tới 5m, cầm sợi dây công tắc điều khiển ngọn đèn chiếu vào người mẫu. Anh gật đầu với cô, sau đó ấn công tắc. Lần đầu tiên bị ánh đèn lớn rơi vào người, Đồng Đồng thấy choáng váng một hồi lâu. Khi nhắm mắt lại, cô thoáng nhìn thấy Tề Vũ giơ ngón tay cái lên cổ vũ cô.

Máy thu âm được bật lên, nó phát ra một bài hát cũ với chất giọng khàn khàn, thi thoảng có thể nghe thấy tiếng bút chì của các bạn học sinh ngồi cạnh bị rơi xuống đất, còn cả tiếng bút chạy trên giấy nghe rất rõ ràng. Đồng Đồng lần đầu tiên cảm nhận được không khí đặc biệt trong phòng tranh. Cô nghĩ, họ nhìn người mẫu chắc cũng giống như nhìn hoa quả, chai lọ trên tấm vải. Nghĩ như vậy, tâm trạng căng thẳng của cô dần dần thoải mái hơn.

Tề Vũ đi đi lại lại sau lưng các học sinh, hai tay anh đút vào túi chiếc quần bò đã sờn. Thi thoảng anh lại nhắc nhở Đồng Đồng:

- Đừng ngồi cứng quá, cứ thả lỏng ra, nếu không em không thể chịu được sau một tiếng đâu.

Hạ Khả ngồi ngay trước mặt Đồng Đồng. Cô đặt giá vẽ rất cao, người cô co lại sau giá vẽ, như một con mèo lười biếng, ánh mắt hình như đặt ở nơi nào đó xa xôi. Có lẽ cô đã mất đi sự kiên nhẫn với thứ trước mặt mình, cô nhìn một lúc rồi lại lắc đầu, bóc một cái kẹo cao su bỏ vào miệng.

Lúc này, trong cái đài cũ kỹ phát ra một bản tình ca buồn của Trương Quốc Vinh...

Nếu em không an tâm về anh

Vậy thì cùng nhau đi hết đoạn đường dài

Không sợ đối diện với sinh mệnh vô thường

Nếu em thấy không vui

Hãy tới đây, ai nợ em tình

Đôi mắt thâm quầng sẽ sẵn sàng lắng nghe

Lời bài hát là nỗi đau khi không thể xóa bỏ được sự tuyệt vọng. Tâm trạng Đồng Đồng lúc này cũng như lời bài hát “Được anh yêu là vinh hạnh của em, cho dù ai chê em đa tình...”. Bất cứ chuyện gì trên thế gian cũng có u buồn, bất cứ người nào trên thế gian cũng có hương thơm. Không biết vì sao nghĩ tới đây, Đồng Đồng lại nghĩ tới cảnh tượng hôm đi phỏng vấn, trong lòng bỗng thở một hơi thật dài.

Có lẽ được ở gần anh như lúc này đã may mắn lắm rồi.

Nghĩ tới việc lần đầu tiên Đồng Đồng làm người mẫu, Tề Vũ cho cô nghỉ 10 phút.

- Có phải chị đi làm người mẫu vì anh Tề Vũ không? – Hạ Khả chạy lại ngồi cạnh Đồng Đồng, đưa cho cô một chai Coca, câu hỏi khiến Đồng Đồng khá bất ngờ.

Đồng Đồng lắc đầu nói:

- Tiền làm thêm đủ cho chị sống 1 tháng.

Nói xong, cô thâm cười nhạo bản thân, cô nhát gan như vậy trước một cô bé sao?

Hạ Khả cười hi hi nhìn Đồng Đồng, nói:

- Chị nói dối! Có điều anh Tề Vũ không thể thích người khác được.

Đồng Đồng mở nắp chai Coca, uống một ngụm lớn, trong lòng nghĩ: “Cô nhóc như em thì hiểu gì?”.

Uống hết chai Coca, ngồi một lát, Đồng Đồng cảm thấy bụng mình rất đau. Cô hỏi Hạ Khả nhà vệ sinh của phòng tranh ở đâu, Hạ Khả nhiệt tình dẫn Đồng Đồng ra khỏi phòng tranh, đi qua sân vận động, đi vào một con đường nhỏ, cô bé chỉ vào căn phòng nhỏ nằm sát bức tường:

- Ở chỗ kia kìa.

Đồng Đồng đi vào mới phát hiện căn phòng này rất tối, cũng không tìm được công tắc bật đèn, cô không nghĩ nhiều, lần tay vào tường rồi đi vào bên trong, bỗng nghe thấy sau lưng một tiếng “rầm” rất lớn – có ai đó đóng cửa từ bên ngoài!

Đây là một căn phòng nhỏ nằm khuất sáng, chỉ có một cánh cửa sổ nhỏ trên nóc nhà, ánh sáng mù mờ và cảm giác xa lạ khiến Đồng Đồng thấy khó thở. Nơi đây vốn dĩ là nhà kho để than của trường, đã bị bỏ hoang khá lâu. Đồng Đồng quên mất mình tới đây để làm gì, chỉ nghĩ tới việc mười phút giải lao đã sắp hết, cô ra sức gõ cửa, hét lên:

- Mở cửa... mở cửa...

Bên ngoài không có ai trả lời, nghĩ tới việc vừa này Hạ Khả đưa Coca cho mình uống, sau đó là câu hỏi mà cô bé hỏi, Đồng Đồng mới hiểu ra, mình đã bị cô nhỏ yêu quái này trêu chọc.

Một lúc lâu sau, cô nghe thấy tiếng Hạ Khả cười bên ngoài. Cô bé đắc ý kêu lên:

- Chị hét cái gì mà hét?

Đồng Đồng nói:

- Sao em lại làm như thế?

Hạ Khả nói:

- Chẳng vì sao cả, đùa chị một chút thôi. Tôi hỏi chị, chị có thích anh Tề Vũ không?

Nghe Hạ Khả hỏi tới vấn đề này, Đồng Đồng tức giận nói:

- Thích thì sao, liên quan gì tới em?

- đương nhiên là liên quan tới tôi rồi. Anh ấy là anh Tề Vũ của tôi, là bạn trai tương lai của tôi.

Đồng Đồng kiên nhẫn hỏi:

- Tương lai? Nghĩa là sao?

Hạ Khả đạp chân vào cửa cảnh cáo:

- Đừng có giả vờ không hiểu! Chính là chờ khi tôi 18 tuổi, anh ấy sẽ là của tôi!

Đồng Đồng kinh ngạc, cô bé có vẻ ngoài nghịch ngợm, đơn giản như vậy mà lại có thể nói được những câu nói người ta chỉ nghe thấy trong phim. Cô bất lực nói:

- Hạ Khả, mở cửa đi. Giờ đang là giờ học, lát nữa anh Tề Vũ của em sẽ nổi giận đó. Mà em cũng phải về tranh cơ mà.

- Ồ, cảm ơn chị đã nhắc nhở tôi, vậy thì chị cứ ở đây mà chờ đi. – Đồng Đồng nghe thấy bên ngoài có tiếng nói lạnh lùng của Hạ Khả, sau đó là tiếng bước chân bỏ đi.

Đồng Đồng ở trong bóng tối một lúc lâu, cũng không biết Hạ Khả sẽ nhốt mình tới bao giờ. Bởi vì nơi này quá khuất nên mặc dù ra sức hét tới khản cả giọng mà cũng không có ai nghe thấy, còn tỷ lệ có người đi qua thì quả thật là vô cùng nhỏ bé. Nghĩ tới việc thời gian nghỉ ngơi chỉ có mười phút, rồi cả sắc mặt của Tề Vũ lúc này, Đồng Đồng dốc hết sức tông mạnh vào cánh cửa. Có thể vì cánh cửa này đã nhiều tuổi nên sau hai lần tông mạnh vào cửa, cánh cửa đổ rầm xuống đất, Đồng Đồng theo quán tính lao thẳng ra ngoài, suýt nữa thì ngã.

Trong đầu cô xuất hiện gương mặt lo lắng của Tề Vũ khi không nhìn thấy mình, nhưng cô lập tức mắng bản thân mình bị hồ đồ, làm sao có thể có chuyện đó được.

Cô vội vã chạy về phòng tranh. Tất cả mọi người trong phòng tranh đều ngẩng lên nhìn cô.

- Đi đâu vậy? Thời gian nghỉ chỉ có 10 phút, bây giờ đã quá 30 phút rồi. Có phải em không định làm nữa không? – Giọng nói trách móc của Tề Vũ vang lên.

Đồng Đồng nhìn về phía Hạ Khả đang ngồi, lúc này cô nhóc đang nhìn về hướng khác với đôi mắt vô tội, tay cầm chai Coca.

Nếu đứng trước mặt nhiều người kể về chuyện vừa xảy ra thì quả là ngốc. Thế là cô chỉ nói “Xin lỗi” rồi buồn bã quay về chỗ ngồi của mình.

Đồng Đồng âm ức nhìn về hướng Tề Vũ đứng, phát hiện ra anh cũng đang nhìn mình.

Tề Vũ nhìn vào mắt Đồng Đồng, ánh mắt anh như muốn nói:

- Cố lên! Lần đầu tiên bao giờ cũng vất vả.

Trong phút chốc, Đồng Đồng cảm thấy không còn gì quan trọng nữa, trong lòng cô có thêm nhiều sức mạnh. Cô ngồi trên ghế với tư thế đẹp nhất, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần hàm ý trong ánh mắt của Tề Vũ.

Bốn tiếng đồng hồ trôi qua, lưng và hông của Đồng Đồng tê buốt, mệt mỏi rời khỏi chỗ ngồi, khi đó đã là 6 giờ. Cô nhìn vào lưng của Tề Vũ, tưởng tượng tới cảnh anh sẽ quay lại và đề nghị được mời cô ăn cơm...

Tề Vũ đang sửa tranh giúp một học sinh, các học sinh khác đứng sau lưng anh, nghiêm túc lắng nghe. Anh hơi chau mày, mắt nheo lại, dáng anh cầm cây bút nghiêm túc vẽ tranh trông thật đẹp. Anh hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình, những sự việc xung quanh hình như đều không liên quan gì với anh.

Lúc này, một giọng nói nhỏ và ngạc nhiên của một chàng trai vang lên:

- Hạ Dương tới rồi!

Nghe thấy hai tiếng “Hạ Dương”, ngòi bút trong tay Tề Vũ thoáng dừng lại. Anh ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, trong ánh mắt anh sáng lên một tia nhìn mà Đồng Đồng chưa bao giờ nhìn thấy. Nhưng rất nhanh sau đó, Tề Vũ lại im lặng cúi thấp đầu, tiếp tục vừa nói vừa sửa bức tranh cho cậu học trò nhỏ.

Đồng Đồng nhìn theo ánh mắt của họ, ở cửa là một cô gái cao ráo, tóc dài đang bước vào. Ánh mắt của cô tìm kiếm trong đám người, cô thận trọng không dám làm kinh động tới mọi người ở đó, nhưng hầu như tất cả mọi người đều không thể điều khiển được ánh mắt của mình, nhìn về phía cô.

Có thể là vì khí chất cao quý của mình, ánh mắt cô vô cùng lạnh nhạt, sự lạnh nhạt đó như một lớp màng bảo vệ trong suốt kiên cường, tách biệt cô ra khỏi mọi người xung quanh. Cô gái có nước da màu hồng như những đóa tường vi, mặc một bộ quần áo đơn giản bằng sợi gai màu nước gạo, trên lưng thắt một sợi dây thủ công, đeo chiếc túi dài màu cam...

Đồng Đồng phút chốc cảm thấy đây chính là người cùng thế giới với Tề Vũ.

Ánh mắt của cô gái cũng dừng lại chỗ Tề Vũ, sau đó nhanh chóng chuyển sang chỗ khác, cuối cùng cô chú mục vào vị trí của Hạ Khả, nói:

- Khả Khả, em lại đây. – Giọng nói của cô rất nặng âm vực mũi.

Hạ Khả chán nản nói:

- Bà chị của em, chị lại tới làm gì? Chị không bực nhưng em thì bực mình đấy.

Hạ Dương bước qua, cau mày nắm cánh tay của Hạ Khả, kéo cô bé về một góc.

Hai người lúc đầu còn thì thầm với nhau điều gì đó, sau đó không nhịn được, bắt đầu to tiếng và cuối cùng gần như là cãi nhau.

Hạ Dương cau mày, nghiêm túc nói:

- Đây là lần cuối cùng chị cảnh cáo em, sau này em không được lấy trộm tiền của chị nữa, nếu em còn chơi với bọn lưu manh đó, chị đảm bảo sẽ cho em một trận!

- Ai lấy trộm? Bố mẹ thiên vị, cả ngày bảo chị tới đây nói em! Em muốn thế nào thì thế nấy! Các người không quản được. – Hạ Khả vừa nói vừa đẩy mạnh Hạ Dương, giận dữ đi về giá vẽ của mình.

Mặt Hạ Dương tái xanh, đứng một lúc lâu ở cửa, đang định bỏ đi thì Tề Vũ gọi cô lại.

- Đi hả? – Tề Vũ đặt cây bút trong tay xuống, đi vội về phía cô.

Hạ Dương tránh ánh mắt của anh, cúi thấp đầu, xoay xoay cái vòng cổ bằng thủy tinh trong tay, nhẹ nhàng nói:

- Mình tới tìm Hạ Khả... Nghe nói tiếng vang của cuộc triển lãm tranh rất tốt?

Tề Vũ nhìn cô chăm chú, trong ánh mắt là sự dịu dàng mà người ngoài không nhìn thấy:

- Mình vừa về tới nhà là tới ký túc tìm bạn, nhưng bạn lại đi ra ngoài... Bạn cũng không tới xem triển lãm tranh của mình.

Hạ Dương nói nhỏ:

- Bây giờ bạn đã thành thầy giáo rồi, cần gì mình xem nữa! Mình gần đây... hơi bận. – Khi nói chuyện, cô vô tình liếc ánh mắt về phía Đồng Đồng.

- Cô ấy là Đồng Đồng, bạn cùng trường với mình, là người mẫu mới của phòng tranh. – Tề Vũ giới thiệu về Đồng Đồng với Hạ Dương.

Hạ Dương nhìn Đồng Đồng, sắc mặt không biểu hiện gì, chỉ gật đầu, sau đó quay người ra khỏi phòng tranh.

Bởi vì đã quá thời gian của bữa tối ở nhà ăn trường, cũng vì hôm nay là ngày đầu tiên Đồng Đồng tới làm việc ở phòng tranh nên Tề Vũ mời Đồng Đồng cùng đi ăn. Họ cùng nhau đi tới cửa hàng đồ ăn Tứ Xuyên nằm trên đường Mục Điền nằm sát bờ sông, ngồi ở chiếc bàn trong cùng, mở cửa ra có thể nhìn thấy phong cảnh của dòng sông. Ánh trăng và ánh đèn soi bóng xuống mặt sông, mặt nước thoảng xao động, như một bức tranh thủy mặc bị tô màu quá đậm, thần bí và có cảm giác hơi đáng sợ.

Mặc dù Tề Vũ không có biểu hiện gì nhưng Đồng Đồng có thể cảm thấy anh đang không vui.

Anh để Đồng Đồng tự do chọn món ăn mà cô thích, còn mình thì đưa thuốc lên miệng hút. Làn khói phả ra xoay tròn trên đầu anh, những giọt nước lặn tẩn trong cốc hòa với làn khói, khiến Đồng Đồng cảm thấy quan hệ giữa mình và Tề Vũ thật khó nắm bắt.

Đồng Đồng hỏi anh:

- Hạ Dương cũng học cùng khóa với chúng ta, là sinh viên của Học viện Mỹ thuật hả?

Tề Vũ gật đầu:

- Cô ấy học ở Đại học X ngay sát trường mình. Hồi học cấp ba, thành tích vẽ của cô ấy đã xuất sắc nhất khối. Hiện nay cô ấy đang xin học bổng đi Pháp.

Đồng Đồng cảm thấy mình hình như đang dần dần từ bỏ mục đích đầu tiên khi tới phòng tranh – thích Tề Vũ phải đối diện với nhiều áp lực quá. Có lẽ, chỉ có những cô gái ưu tú như Hạ Dương mới có thể thu hút được sự chú ý của Tề Vũ, mới xứng đáng ở bên cạnh anh.

Tiếng điện thoại vang lên. Tề Vũ rút điện thoại di động trong túi áo ra, nghi hoặc nhìn vào số điện thoại hiển thị trên màn hình rồi ấn nút nghe. Sau khi nghe thấy giọng nói ở đầu bên kia, trên mặt anh để lộ sự vui vẻ khác thường, vội vã đứng lên đi ra ngoài cửa để nói chuyện.

Cúp điện thoại quay về chỗ ngồi, Tề Vũ có vẻ ngượng ngập.

Đồng Đồng rót trà cho anh, nói:

- Hạ Dương gọi anh tới, phải không?

Anh gật đầu:

- Sao em biết?

Đồng Đồng nhìn anh, giả vờ cười nói:

- Đoán thôi. Anh và cô ấy chắc lâu lắm rồi không gặp nhau, anh đi đi, dù sao thì thức ăn cũng chưa mang lên, cứ coi như anh nợ em bữa ăn này, sau này mời lại. Em sẽ nhớ đấy!

Tề Vũ mở lớn mắt nhìn cô:

- Em không phiền nếu anh đi trước chứ?

Đồng Đồng mỉm cười, uống một ngụm hết tách trà, đặt tách xuống bàn, thoải mái nói:

- Đều là người quen cả mà, khách khí thế làm gì! Với lại em gọi bạn cùng phòng tới ăn cùng cũng được, dù sao thì cũng là anh trả tiền.

Tề Vũ nhìn Đồng Đồng ngồi trước mặt, chân thành nói:

- Cảm ơn em. Đúng là Hạ Dương có chút việc gấp, vậy anh đi trước đây.

Đồng Đồng nhìn anh chăm chú rồi vẫy tay chào tạm biệt.

Khi anh đi khỏi quán, Đồng Đồng mới phát hiện nụ cười đóng băng trên khuôn mặt mình thật khó chịu. Tách trà xanh đã uống vào bụng mà sao vị chất vẫn đọng lại nơi đầu lưỡi?

Cô thở dài, gọi điện cho Hứa Hân Di.

Hứa Hân Di ngáp ngủ nói:

- Ai bảo cậu tới phòng tranh, đáng đời!

Đồng Đồng chán nản gất lên:

- Đến hay không đến, nói một câu thôi! Toàn là đồ ăn ngon cả,

Hứa Hân Di cúp điện thoại, chưa đầy 15 phút sau, cô đã xuất hiện trước mặt Đồng Đồng. Câu đầu tiên cô nói khi gặp Đồng Đồng là:

- Đừng đến phòng tranh nữa, vất vả mà chẳng được gì! Bên cạnh Tề Vũ lúc nào cũng có đôi chị em thiên thần và ác quỷ đó, cậu đừng có chen vào làm gì.

Hai người ăn một bữa no nê rồi trở về ký túc xá.

Đồng Đồng bước ra từ phòng vệ sinh, vẫn chưa kịp bỏ chậu rửa mặt xuống thì Hứa Hân Di đã ném một tờ tạp chí của trường cho cô.

- Cái gì thế?

- Cậu nhìn vào chỗ khoanh tròn ý.

Đó là một quảng cáo tuyển người – Tuyển trợ lý biên tập, ưu tiên sinh viên, yêu cầu...

- Bây giờ tạp chí trường đang tuyển người, cậu muốn làm thêm chỗ nào mà không được, cứ phải tới cái phòng tranh cũ nát đó.

Tạp chí trường đã thay đổi rất nhiều. Từ khi được lớp sinh viên chất lượng cao của Học viện Văn học tiếp quản, tạp chí trở nên có sức sống hơn rất nhiều, thu hút sự quan tâm của nhiều sinh viên trong trường. Tổng biên tập Lục Hy Thần là nhân vật nổi tiếng của trường. Mặc dù từ trước tới giờ chưa gặp tổng biên tập lần nào nhưng Đồng Đồng rất khâm phục tài năng của anh qua các bài viết được đăng trên tạp chí.

2. Chương 02

CHAPTER 2

NỖI GIÓ

- Đi ăn cơm tối không? Cùng đi nhé? – Mọi người trong phòng làm việc đã về gần hết, cậu bạn đồng nghiệp Tiểu Thang chạy tới hỏi.

- Ồ, không cần đâu, tớ có hẹn rồi. – Bảo Lam mỉm cười, lại vùi đầu vào bản thảo.

Tiểu Thang là một biên tập mới vào cùng đợt với Bảo Lam, chủ biên An rất thích cậu ấy. Anh chàng này trông rất bảnh bao, thích chơi với con gái, cùng làm việc với nhau, cậu luôn xung phong đi mua trà hay cà phê cho mọi người. Mấy ngày nay, con gái trong văn phòng đều không ngớt lời khen ngợi cậu.

Cậu quét mắt nhìn Bảo Lam, huyết sắc:

- Wow, tớ phát hiện cậu càng ngày càng xinh đẹp đấy, lúc mới đến trông như một học sinh cấp ba ấy. – Hôm nay Bảo Lam mặc một chiếc áo khoác ngắn màu hồng và chiếc váy gấp ly màu đen, đôi tất màu xám nho nhỏ khiến đôi chân dài của cô càng thêm xinh đẹp. Tiểu Thang tới gần Bảo Lam, hỏi nhỏ. – Có bạn trai chưa? Nói thật đi, tớ có còn cơ hội không? Thực ra...

Đúng lúc đó có người mang cà phê tới, đặt trên bàn Bảo Lam, ngắt lời của Tiểu Thang. Cậu không vui quay đầu lại, đúng lúc gặp phải ánh mắt sắc bén của Lâm Ân Tá, sợ hãi chẳng dám nói thêm nửa lời.

Anh chàng Lâm Ân Tá nếu xét về ngoại hình, về khí chất, về gia thế, tất cả đều vượt xa những người cùng tuổi khác, người tinh mắt chỉ cần nhìn là biết anh là một người đặc biệt.

- Anh Lâm? Chào anh, chào anh. – Tiểu Thang biết anh là bạn

thân của chủ biên. Ân Tá gật đầu, hỏi Bảo Lam bằng giọng thân mật:

- Mệt không? Bao giờ chúng ta đi được?

Chết tiệt thật, hóa ra người Bảo Lam hẹn lại là anh ta! Tiểu Thang chửi thầm một câu: An Bảo Lam đúng là một con chó nhỏ, vừa mới vào đã câu được một con cá to. Cậu ta vội vã nói là mình phải đi ăn cơm, biến nhanh xuống cầu thang. Phòng làm việc lúc xế chiều chỉ còn lại Ân Tá và Bảo Lam. Một mùi thơm thoang thoảng quyến rũ hơn cả mùi cà phê tỏa ra từ người anh.

- Còn phải làm thêm hả? – Anh liếc mắt vào tập bản thảo dày cộp trên bàn cô.

- Không, em vừa làm xong. – Bảo Lam nhấp một ngụm cà phê, sao anh biết là cô thích vị này nhất nhỉ? – Cảm ơn anh, anh tốt thật! Anh tốt với tất cả các cô gái khác như thế này sao?

Câu hỏi này có phần hơi đường đột.

Ân Tá mỉm cười:

- Đương nhiên là... không phải.

- Hồi nhỏ bố nói với em, trên thế giới này không có tình yêu nào vô duyên vô cớ, chỉ có mình là có thể khiến mình mỉm cười. – Bảo Lam nhớ lại khuôn mặt của bố. – Ân Tá, có phải ngày trước chúng ta gặp nhau rồi không? Sao anh lại giúp em?

- Ngốc quá... em nghĩ nhiều quá. – Anh đưa tay lên xoa nhẹ tóc cô. – Đi thôi, xuống dưới kia ăn cơm, anh mời em.

Lời mời của Ân Tá thường khiến người khác khó lòng mà từ chối, nhưng nếu biết khi ăn cơm sẽ gặp Jason, cô thà cả đời không bước chân xuống cầu thang.

Vừa đi ra khỏi tòa nhà không lâu, một cửa hàng đồ trang sức Catier ở ngay chỗ ngã rẽ thu hút ánh mắt của Bảo Lam. Noel năm ngoái, Jason nói là khi nào cô tròn 20 tuổi, hai người sẽ kết hôn và tới đây để mua nhẫn kim cương cho cô. Lời hứa hẹn ngọt ngào đã biến thành bong bóng, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, chỉ tiếc là bị một cơn gió vô tình thổi vỡ.

Cô nhìn vào bên trong qua lớp kính trong suốt, bỗng dưng cảm thấy người con gái ở trong cửa hàng rất quen thuộc, nhìn kỹ lại, đó chẳng phải là cô bạn gái Đàm Hiểu Phong của Jason sao? Nhìn kỹ lại, người

bên cạnh quả nhiên chính là Jason. Hai người đang chụm đầu vào chọn nhẫn đôi. Người con gái thích một chiếc nhẫn rất đắt, Jason cau mày nói không đẹp, thực ra là vì nó đắt quá.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, không thể nào tránh được. Bảo Lam vội vã cúi đầu định bỏ đi thì đúng lúc đó Jason và bạn gái mới quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt Bảo Lam.

Bốn người mặt đối mặt với nhau.

Bạn trai cũ, bạn gái của bạn trai cũ, tình địch, trong cuộc sống yên bình của An Bảo Lam từ trước tới nay chưa bao giờ náo nhiệt như vậy. Ân Tá vô cùng thông minh, vừa nhìn đã phát hiện ra mối quan hệ của ba người.

Anh kéo tay cô vào trong cửa hàng.

- Em yêu, đi nào, chúng ta vào chọn nhẫn.

Nhân viên trong cửa hàng vừa thấy anh đã nhiệt tình chào:

- Anh Lâm, hoan nghênh anh đến với cửa hàng chúng tôi. – Sự nhiệt tình cứ như thể chỉ cần anh tới một lần thôi cũng đủ đem lại vinh quang cho tiệm của họ.

- Cô gái này hôm nay muốn xem chiếc nhẫn kim cương đẹp nhất của năm nay, cô có thể giới thiệu cho chúng tôi được không? – Ân Tá nói.

- Dạ vâng ạ. – Nhân viên vội vàng lấy ra chiếc nhẫn mà bạn gái Jason vừa rồi tỏ ý thích, Ân Tá cầm lên ngắm nghía.

- Có cái nào đẹp hơn nữa không? Cái này vẫn có vẻ...

- Dạ vâng ạ, anh Lâm đúng là tinh mắt. – Cửa hàng trưởng vội vàng bày ra trước mắt họ một đôi nhẫn tình nhân vô cùng tinh xảo. Ân Tá cố ý thân mật nói vào tai Bảo Lam ngay trước mặt Jason:

- Em cứ chọn đi, thích cái nào thì anh tặng cho em.

- ... Anh đúng là vô dụng! – Đàm Hiểu Phóng mắt mặt, giận dữ bỏ đi. Jason vội vàng đuổi theo, đuổi được một đoạn không xa thì quay đầu lại buồn rầu nhìn Bảo Lam, rồi lại quay người đi mất.

Thấy họ đều đã đi, Bảo Lam thở phào nhẹ nhõm, cả người vừa nãy căng thẳng nên cứng đờ, giờ bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Ân Tá bảo cửa hàng trưởng cất nhẫn đi, đưa Bảo Lam ra khỏi cửa hàng như chưa có việc gì xảy ra.

- Vừa nãy... cảm ơn anh. – Bảo Lam cười ngượng ngùng. – Người đó là người yêu cũ của em.

- Ừ, anh biết.

- Sao anh lại biết?

- Đôi mắt của em nói cho anh biết. – Ân Tá nói. – Đôi mắt của An Bảo Lam không thể che giấu được bí mật nào cả.

Khuôn mặt cô đỏ bừng.

- Em mời anh ăn cơm nhé.

- Được thôi. – Ân Tá không hề khách khí, đi lên phía trước cô như một cậu bé mới lớn, dáng người cao gầy nhưng lại cho người khác một cảm giác an toàn. Cô rất thích mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ người anh, nó giống như một mùi hương bẩm sinh rất quyến rũ.

Bảo Lam chi tiền rất rộng rãi, chưa nhận được lương nhưng cô gọi rất nhiều món ăn, bày kín cả một bàn. Ân Tá chỉ mỉm cười nói bữa ăn này thật thịnh soạn.

Người phục vụ hỏi hai người có muốn uống rượu không, Ân Tá nói là không nhưng Bảo Lam lại gọi một ly “Bách Lợi Điềm” (Giải thích: Tên một loại rượu của Trung Quốc).

- Anh còn tưởng em là kiểu con gái không uống rượu, không hút thuốc, không tới quán bar, từ nhỏ lúc nào cũng ngoan ngoãn ở nhà.

- Tại sao lại không phải? – Cô mỉm cười. Bao nhiêu năm nay, cô như một tờ giấy trắng, lúc nào cũng ngoan ngoãn, không uống rượu, không hút thuốc, không nói nhiều, ngay cả khi chia tay với Jason, cô cũng không tranh luận điều gì.

Một tờ giấy trắng tinh, trống rỗng, không có bất cứ dấu vết nào.

- Anh là người nhà của An Kỳ hả? – Bảo Lam rất tò mò.

Ân Tá chỉ cười, không trả lời.

- Chị ấy là bạn gái anh? Nhưng nhìn chị ấy lớn tuổi hơn anh nhiều... Xin lỗi, em vô duyên quá. – Bảo Lam ngậm chiếc thìa trong miệng. Ngậm trà trong miệng anh suýt thì phun ra ngoài, ngượng ngùng giải thích:

- Sao có thể thế được? Cô ấy học trên anh mấy khóa.

- A, hiểu lầm lớn quá rồi. Em xin lỗi, xin lỗi, anh ăn đi. – Bảo Lam vội vàng gấp thức ăn cho anh.

- Thực ra anh không còn là học sinh nữa, năm ngoái anh ở Mỹ về, trước đó học chuyên ngành kiến trúc. Anh mở một công ty thiết kế, có thời gian thì tới chơi. – Thiết kế kiến trúc có lẽ là chuyên ngành duy nhất trong khối ngành tự nhiên có hơi hướng của nghệ thuật. Cô nghe vậy thoáng kinh ngạc, thì ra anh là sinh viên chất lượng cao.

Cô vốn tưởng rằng anh học những chuyên ngành liên quan tới âm nhạc, bởi vì sự nho nhã toát ra từ con người anh như mùi chanh thơm mát, khiến người ta khó có thể quên được.

Cô gọi nhân viên phục vụ ra thanh toán, nhưng nhân viên chỉ mỉm cười nói:

- Anh Lâm đây đã thanh toán rồi, anh ấy là hội viên VIP của tiệm chúng tôi.

- Trời ơi, sao đi đến đâu anh cũng là hội viên vậy?

Anh chỉ cười mà không nói gì. Buổi hòa nhạc tối nay rất hay, cô xem chăm chú, thi thoảng lại lén quay sang nhìn anh. Khuôn mặt anh nhìn nghiêng trong ánh sáng mờ mờ đẹp như một bức tượng. Chàng trai này khó đoán như một câu đố, nhưng lại như một quả tranh mới hái, rốt cuộc thì tại sao anh lại tiếp cận với cô?

Trời đã rất khuya, Ân Tá lái xe đưa cô về tới nhà, nhìn theo cho tới lúc đèn nhà cô đã bật sáng rồi mới yên tâm quay xe về. Mấy hôm nay mẹ không ở nhà, khi Bảo Lam bật đèn phòng khách lên, kinh ngạc phát hiện ra Jason đang ngồi trên ghế salon.

- Cái gã chiều nay đưa em về hả? Hắn là ai? – Jason lên tiếng gât gỏng.

- Không cần anh lo. – Bảo Lam mở rộng cửa ra. – Làm thế nào mà anh vào được.

Anh ta lúc lắc xâu chìa khóa trong tay.

- Cái này là em đưa cho anh.

- Vậy làm phiền anh, sau khi chia tay đừng có chạy tới ngồi trên ghế nhà tôi lúc nửa đêm được không, người sống cũng bị anh dọa cho chết khiếp.

- Nhìn khí sắc của em cũng không tệ... - Vốn tưởng rằng Bảo Lam không có anh ta thì sẽ không sống được, bây giờ thấy cô vẫn khỏe mạnh, lại còn có một người con trai khác lái ô tô đưa về, anh ta không tránh được cảm giác thất vọng. – Người vừa nãy rốt cuộc là ai? Bạn trai mới hả?

- Chẳng liên quan gì tới anh cả.

- Sao lại không liên quan? Em vừa mới chia tay với anh, chớp mắt đã có người mới, có phải em cố ý làm anh mất mặt không?

Cô tức nghẹn họng, một hồi lâu không nói nên lời.

- Thôi bỏ đi, không tính toán với em. – Jason lấy ra một quyển sổ tín dụng. – Đây là số tiền mà em dùng của anh tháng trước và tháng trước nữa, trước tháng này trả hết cho anh, cứ chuyển tiền vào tài khoản của anh là được rồi.

- Cái gì? – Cô nhìn quyển sổ ghi chép lại những lần đi mua quần áo, đi ăn cơm, hoang mang mất mấy giây, những cái này chẳng phải những khoản chi tiêu khi yêu nhau sao? Lúc đầu anh nói là tặng cho cô, sao bây giờ lại trở mặt không chịu nhận, còn bắt cô phải tự trả tiền.

Sự lạnh lẽo dâng lên từ đáy lòng, cô cảm hóa đơn lên nói:

- Được! Tôi sẽ trả! Muộn quá rồi, anh về đi, để chìa khóa nhà tôi lại.

Jason không chịu đi.

- ... Đã muộn thế này rồi... Em để anh ngủ ở đây một đêm. Đêm cuối cùng của chúng ta, Bảo Lam... - Anh ta ôm chặt lấy Bảo Lam nhưng cô lạnh lùng đẩy ra.

Giây phút đó, trong lòng cô chỉ là sự căm ghét đến cùng cực gã đàn ông trước mặt, thậm chí cô còn nghĩ, có phải ngày trước mình bị điên hay không mà lại đi thích một kẻ như thế này?

- Buông tay ra! Đưa chìa khóa cho tôi.

- Định giả vờ đoan trang hả? – Jason vẫn mặt dày, ôm chặt lấy cô. – Thực ra trong lòng em vẫn còn nhớ anh? Vẫn còn thích anh phải không?

- Đây! Anh! – Con gái sức yếu, cô giằng co với hắn, lồng ngực sắp vỡ ra vì bị ôm quá mạnh. Đúng lúc này, cánh cửa lớn khép hờ bị người nào đó đẩy mạnh, hai người trong phòng đều sững sốt quay lại, thấy dưới ánh đèn hành lang là khuôn mặt anh tuấn của Ân Tá.

Anh bước vào vỗ nhẹ lên vai Jason.

- Hình như cô ấy không thích lắm, có cần gọi cảnh sát tới để hỏi cô ấy hay không?

- Mày! – Jason mất mặt, chỉ hừ một tiếng, khoác áo khoác lên rồi bỏ đi. Bảo Lam gọi anh ta lại.

- Đây, để chìa khóa lại.

Hắn quay đầu lại nhìn Ân Tá, miến cưỡng ném chùm chìa khóa lên ghế, buông một câu “nhớ trả tiền vào tài khoản” rồi bỏ đi.

Anh ta đi rồi, Bảo Lam mới phát hiện ra người mình mờ mờ hồ hồ. Sao mình lại thích một kẻ như vậy? Chia tay thì trở mặt đòi tiền, đã thế lại còn muốn ăn vụng ở nhà người từng bị anh ta bỏ rơi.

Sao mình lại yêu một kẻ như thế?

- Nghỉ một lát đi, đừng sợ, đừng sợ. – Anh dịu dàng vuốt tay cô. Bảo Lam lúc này mới thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng nhìn thấy chùm chìa khóa là lại nổi giận.

- Nếu lần sau hắn còn tới, không biết có may mắn gặp anh như hôm nay không?

- Hôm nay đúng là số em may thật, em quên điện thoại trong xe của anh. – Anh lấy điện thoại của cô ra, đặt xuống bàn. Nếu không phải anh nhìn thấy điện thoại rơi trên ghế lái phụ, đích thân mang lên đây, có lẽ đêm nay Bảo Lam không thoát được.

Hình như anh rất quen thuộc với hoàn cảnh gia đình cô, nửa đêm tới nhà cũng không hỏi vì sao cô chỉ có một mình, bố mẹ cô ở đâu.

- Nếu em lo thì anh có thể thay khóa giúp em, mai vứt bộ chìa khóa này đi, thế là hắn không vào nhà em được nữa.

- Muộn thế này rồi... - Cô nhìn ổ khóa trên cánh cửa. Buổi tối chỉ có mình cô ở nhà, nhớ nửa đêm có ai xông vào...

- Chỉ cần thay ổ khóa thôi, chiếc chìa khóa kia của hắn không mở được đâu. – Ân Tá xuống lầu, lái xe tới một cửa hàng gần đó mua cái khóa. – Có tuavit bốn cạnh không?

- Dạ có, để em tìm. – Cô mở ngăn kéo ra tìm chiếc tuavit bốn cạnh mà mấy năm trước bố vẫn dùng, đưa cho anh. Anh nhanh nhẹn tháo ổ khóa cũ ra, thay ổ khóa mới vào.

Lách cách, lách cách.

Ổ khóa mới vang lên âm thanh chắc chắn và đáng tin cậy. Bảo Lam yên tâm hơn rất nhiều. Cô cảm kích nghĩ tới dáng vẻ bận rộn của anh ban nãy, giống y như hồi nhỏ bố cô cũng bận rộn vì gia đình này vậy, khiến lòng cô thật sự yên tâm.

Khóa cửa đã thay xong, anh cũng yên tâm hơn.

- Muộn quá rồi, anh về nhà đây, em nghỉ đi nhé. Có chuyện gì thì gọi điện cho anh. – Anh cầm áo khoác lên rồi đi về.

- Ý, chờ chút đã. – Cô gọi anh.

- Có chuyện gì hả?

- Dạ, không có gì... - Giây phút đó, bỗng dưng cô thấy sợ anh lại đi mất. Đường như chỉ cần anh ở lại đây, cô sẽ không còn sợ gì nữa.

- Ngoan đi. – Anh dịu dàng vuốt tóc cô rồi ra về.

Bàn tay anh thật là ấm áp.

- Bảo Lam, cô vào văn phòng của tôi một chút. – Giờ nghỉ trưa, An Kỳ gọi Bảo Lam vào. Sau lần phỏng vấn trước, đây là lần đầu tiên cô vào phòng của chủ biên. An Kỳ ném một xấp báo cáo chuyên đề xuống trước mặt cô. – Cô định dùng cái này để che giấu tôi hả? Mấy ngày hôm nay cô làm báo cáo chuyên đề, nhưng có đồng nghiệp nói rằng những cái này có tòa soạn khác đã làm rồi.

Đã làm rồi?

Không, những cái này đều do cô thức đêm mệt nhọc để làm ra, sao lại có chỗ dùng rồi?

- Chủ biên, những thứ này không thể dùng rồi được. Đây đều là em...

An Kỳ ngắt lời cô.

- Đúng là tôi đã nghe mấy lời đồn đại về cô, nhưng Bảo Lam, tôi vẫn tin tưởng vào năng lực làm việc của cô. Cho dù những cái này có phải cô viết ra hay không, chỉ hy vọng sau này cô tiếp tục cố gắng, ngày kia giao chuyên đề mới tới cho tôi, OK?

- Chủ biên, những cái này đúng là do em viết, không thể nào lại có tòa soạn khác dùng rồi! – Bảo Lam vẫn muốn biện minh cho mình, nhưng An Kỳ lại lạnh lùng ngắt lời:

- Nếu thực sự là do cô viết, chứng tỏ cô có thực lực, vậy thì viết một cái khác hay hơn để chứng minh bản thân đi.

Có điện thoại gọi tới, An Kỳ vội nhấc máy lên nghe, giọng nói gắt gỏng lập tức trở nên dịu dàng hơn:

- Thì ra là tổng giám đốc Lưu à, dạ vâng, 6 rưỡi chiều, chúng ta gặp nhau sẽ nói về chuyên mục quảng cáo đó...

Bảo Lam cầm xấp báo cáo, ầm ục đi ra khỏi phòng chủ biên.

Cô vừa bước ra, mấy đồng nghiệp vừa nãy vẫn nhìn chằm chằm vào phòng chủ biên đều đồng loạt cúi đầu, làm như không nhìn thấy gì. Bảo Lam âm thầm quay về chỗ ngồi, bên tai lập tức vang lên những tiếng cười khúc khích.

Thì ra bất cứ góc nào trên thế giới này đều như vậy. Trên màn hình hiện lên khung cửa sổ chat MSN, Tiểu Thang hỏi:

- Chủ biên vừa nói gì cậu hả? Lúc đi ra, nhìn sắc mặt cậu tệ lắm!

- Cảm ơn.

- Đúng rồi, có phải cậu là do Lâm Ân Tá giới thiệu vào không?

- Hử?

- ... Có tin đồn! Nghe nói chủ biên rất thích anh Lâm, nhưng anh Lâm lại quan tâm tới cậu. Cậu cẩn thận kẻo bị chủ biên ghét đấy.

Bảo Lam bất giác thấy sợ hãi. Thì ra là có chuyện đó. An Kỳ thích Ân Tá, vậy Ân Tá có thích An Kỳ không? Mối quan hệ giữa họ hình như không bình thường.

Bảo Lam cắn môi, không biết vì sao, trong lòng cô cứ thấy khó chịu.

Tối hôm đó bạn viết báo cáo chuyên đề tới nửa đêm, lúc đi xuống bãi đỗ xe ở dưới lầu, xung quanh tối om, chẳng thấy bóng dáng bảo vệ đâu. Bảo Lam vội nhanh bước chân, đôi giày cao gót gõ lên nền xi măng, trong đêm tối lại càng thêm rõ ràng. Trời quá khuya nên cô không dám đứng chờ ở bên xe buýt, bèn ra sức chạy, chỉ cần chạy qua khỏi bãi đỗ xe này, tới góc đường bên kia là có thể bắt taxi về nhà.

Đêm khuya, gió to, bỗng dưng có một chiếc xe dừng ngay bên cạnh Bảo Lam, khiến cô hoảng sợ toát mồ hôi lạnh.

Người ngồi trong xe mở cửa sổ rồi thò đầu ra ngoài. Đó là Ân Tá:

- Bảo Lam?

An Kỳ ngồi bên cạnh Ân Tá, “dịu dàng” nói:

- Ai dà, Ân Tá xem kìa, người mà cậu giới thiệu quả là chăm chỉ, làm thêm cho tới tận giờ.

- Lên xe đi, đừng đi một mình buổi đêm. – Ân Tá quay đầu xe lại đưa Bảo Lam về nhà rồi mới đưa An Kỳ đi.

Nhìn chiếc xe của anh rời đi, nghĩ lại cô gái xinh đẹp trang điểm kỹ càng ngồi cạnh anh, Bảo Lam soi mình trong tấm kính cửa sổ bên đường, nhìn bộ dạng làm thêm mệt mỏi và tiêu tụy của mình, thấy mình thật là thê thảm.

Ân Tá, anh đang hẹn hò với An Kỳ sao?

Hai người đang yêu nhau sao?

Ngày hôm sau, vừa tan học là Bảo Lam vội vã tới tòa soạn, quả nhiên An Kỳ cố tình gây khó dễ cho cô, không những nói là cô tới muộn, trừ của cô 100 tệ mà còn bắt cô lấy được bản kế hoạch quảng cáo có chữ ký của Tổng giám đốc Lưu trước khi ông rời khỏi văn phòng ở Công ty quảng cáo Hằng Đại.

- Bây giờ là 6 giờ, Tổng giám đốc Lưu thường về lúc 6h30. Bản kế hoạch này rất quan trọng với tạp chí của chúng ta, hôm nay nhất định phải mang về. – An Kỳ khẽ nhướn mày lên, ra lệnh cho những người khác theo cô vào phòng họp.

- Còn đứng đấy làm gì, chúng ta đi thôi. – Tiểu Thang cầm chìa khóa xe công ty lên, hai người lái xe vội vàng đi tới văn phòng của ông Lưu, nhưng ông vẫn còn đang họp. Tiểu Thang lấy ra mấy tờ giấy kẹp trong tập tài liệu đưa cho cô. – Đi phô tô ba bản, tới ở đây chờ ông ấy. – Cậu hạ thấp giọng. – Nghe nói ông Lưu này háo sắc lắm, một mình cậu đứng ở đây chờ, tớ sợ nguy hiểm.

Thì ra là như vậy. Cô cảm kích gật đầu, cho dù thế nào thì chạy đi chạy lại cũng còn hơn là ở cạnh một người đàn ông trung niên hiếu sắc. Công ty này không cho người ngoài sử dụng máy phô tô, cô xuống lầu, đi một đoạn rất xa mới tìm thấy một cửa hàng phô tô, còn đang bận thì Tiểu Thang gọi điện thoại tới.

- Bảo Lam, đứng chờ đợi quá, nhân tiện mua cho tớ bát cá viên về nhé.

- Ừ. – Cô chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, đồng ý luôn, tới lúc mang sắp tài liệu đã phô tô và bát cá viên lên đến nơi, cô nhìn thấy tổng giám đốc Lưu và An Kỳ đang đi cùng nhau.

- Chủ biên! – Bảo Lam chào An Kỳ theo phản xạ.

An Kỳ đang vui vẻ đứng cạnh ông Lưu, ánh mắt cô ta lướt qua bát cá viên mà Bảo Lam cầm trong tay.

- Chẳng phải tôi bảo cô tới chờ tổng giám đốc Lưu sao? Cô đi đâu hả? Nếu không phải tôi tới đột xuất, có phải là cô định trốn việc luôn không?

- Cái này là... - Còn chưa chờ Bảo Lam giải thích, Tiểu Thang đã vội vàng tranh lời. – Chủ biên, Bảo Lam vẫn còn nhỏ, khó tránh khỏi sai sót. Giờ cũng không sớm nữa, chúng ta đưa tổng giám đốc Lưu tới quán ăn lần trước, được không?

- Lại phát hiện ra chỗ nào mới hả? – Ông Lưu rất hưng phấn, vội đi theo An Kỳ. Bảo Lam thận trọng đi theo đằng sau.

An Kỳ lườm cô.

- Cô không cần phải đi theo.

- Dạ? – Bảo Lam khựng người lại. An Kỳ nói với Tiểu Thang:

- Sau này cậu nhận mấy kế hoạch mà Bảo Lam đang làm, còn nữa, từ mai cậu chuyển lên làm chính.

- Vậy em làm gì ạ? – Bảo Lam hỏi.

- Cô? – An Kỳ khinh miệt nói. – Yên tâm đi, cô là người Ân Tá giới thiệu tới, tôi sẽ không đuổi việc cô đâu.

- Nói rồi quay đầu bỏ đi. Tiểu Thang đi qua Bảo Lam, vỗ nhẹ tay lên vai cô tỏ ý an ủi.

- Ngốc quá, làm việc gì cũng phải động não. – Cậu ta ném lại một câu “cố lên” rồi chạy vào thang máy, cứ như thể bất cả viên vừa nãy là do cô tự mua chứ chẳng liên quan gì tới cậu ta ca.

Cửa thang máy đóng lại, Bảo Lam còn nghe thấy An Kỳ khen Tiểu Thang là làm việc nghiêm túc và có trách nhiệm.

Tối hôm đó, cô sụi sụi quay về nhà, hắt xì hơi liên tục, cửa nhà lại bị khóa trái bên trong. Chắc là mẹ lại đưa tình nhân về nhà.

- Mẹ? Mở cửa! Mở cửa!

Bảo Lam ầm ỨC đập cửa, bên trong chẳng có ai lên tiếng. Từng cơn gió thổi mạnh qua hành lang, quất vào mặt Bảo Lam, lạnh buốt.

Điện thoại cũng không có ai nhắc máy.

Cô biết cánh cửa này sẽ không mở ra nữa.

Bảo Lam bắt đầu run lên từng chập, chạy xuống dưới lầu gọi điện thoại cho Ngải Linh Linh.

Điện thoại thông, nhưng đầu dây bên kia là giọng của một chàng trai.

- A lô? – Giọng nói khàn khàn như dính lại, rất dịu dàng.

- Ân Tá? Sao lại gọi tới số điện thoại của anh nhỉ? – Cô nhìn màn hình điện thoại, giọng nói lắp bắp. – Xin lỗi, em gọi nhầm, em... em... - Một cơn gió lớn thổi đến khiến cánh cửa kính ở đại sảnh vang lên loảng xoảng, cả người cô như rơi vào một kho đá lạnh buốt.

Lạnh lẽo, ầm ỨC, thất vọng.

Sống mũi cay cay, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên hai gò má lạnh buốt, giọng nói của anh xé rách cả cái lạnh và sự cô độc, khiến cô cảm thấy mình vẫn còn đang sống.

Ân Tá lúc này đang ngồi uống cacao nóng trong quán sô cô la mà mình mở, nghe thấy tiếng gió vù vù ở đầu dây bên kia, anh lên tiếng hỏi:

- Em đang ở đâu?

- Dưới lầu, không vào được nhà.

- Khóa hỏng rồi hả?

- Không, trong nhà có người... - Anh nghe thấy bên kia có tiếng khóc nho nhỏ, tiếng khóc hòa lẫn với tiếng gió rít vù vù. – Bởi vì họ đều ở nhà nên em không tiện vào.

Tiếng nói nghẹn ngào, tiếng khóc ầm ỨC như muốn xé tìm anh ra. Anh chỉ cảm thấy tim mình đau nhói. Một đêm có bão cấp 8, từng hạt mưa lớn xối xả trút xuống. Sao cô lại ở ngoài một mình?

- Chờ ở đó, anh tới ngay. – Nói xong, Ân Tá vội vàng khoác áo khoác rồi lao ra khỏi cửa.

Mưa gió đua nhau gào thét. Khi đi qua biển, sóng biển không ngừng vỗ bờ, ở mấy khúc cua, suýt chút nữa thì xe anh lao xuống vực... Anh đang trên đường chạy tới với cô gái đó.

Cho tới khi thân hình gầy bé của cô xuất hiện trong tầm mắt anh. Cô run rẩy co mình trong đại sảnh rộng mênh mông, giống như một chú chim nhỏ không có nơi để về. Thấy anh tới, hai mắt cô ướt ướt, không rõ là nước mưa hay nước mắt. Anh không nhận được lao tới ôm chầm lấy cô.

- Có lạnh không? – Anh dịu dàng hỏi, ôm chặt cô vào vòng tay của mình.

Anh muốn bảo vệ cô. Bảo vệ cô thật cẩn thận.

Vào lúc cái lạnh đã lên tới cực điểm, ý thức dần dần mất đi. Bảo Lam không nhớ rõ làm thế nào mà cô lại mặc áo khoác của Ân Tá, rồi được anh bế lên xe. Chiếc xe đi thẳng về tiệm sô cô la.

Tiệm sô cô la có tên “Hồi ức” này là một cửa hàng rất nổi tiếng trong thành phố, nghe nói ông chủ là một người nổi tiếng, rất đẹp trai, có thể đích thân làm ra những chiếc kẹo sô cô la dành cho khách hàng. Mỗi một loại sô cô la đều có tên riêng của nó

“Margaret” là loại sô cô la có nhiều sữa, thích hợp với những cô gái nhỏ nhắn đáng yêu, ăn một miếng có cảm giác như đang được đắm mình trong tình yêu;

“Chú người gố ở Edinburgh”, vị đắng nhưng lại khiến người ta không thể không thích, chuyên dành cho những người đang say đắm trong tình yêu

“Ánh sáng thành Viên” là sô cô la trắng, vị đậm, rất thơm, tràn đầy sức mạnh, dành cho những người có tâm hồn tự do và dũng cảm.

Một cửa hàng sang trọng, nghe nói chỉ có một số ít những người nổi tiếng hoặc thuộc giới thượng lưu mới có tư cách làm hội viên cao cấp ở cửa hàng này, mới có may mắn được nếm thử các loại sô cô la ở đây.

- ... Chờ một chút. – Cô kéo nhẹ vạt áo anh, ghé vào tai anh thì thầm. – Em không phải là hội viên ở đây.

- Không sao, anh là chủ cửa hàng.

- Hả?

Anh kéo cô vào trong lúc mà cô vẫn còn đang kinh ngạc tột độ, quả nhiên, các nhân viên trong cửa hàng đều lễ phép cúi đầu chào anh.

- Chẳng phải mọi người nói ông chủ cửa hàng này là một người nổi tiếng sao? – Bảo Lam nhìn anh. – Anh là?

- Ngốc thế. Chỉ là tin đồn thôi. – Ân Tá dẫn cô vào phòng trong. Căn phòng này được bài trí rất trang nhã, thể hiện sự trầm ổn của một người đàn ông nhưng vẫn không bị “lạc mốt”. – Em ngồi đi. – Anh lấy ra một hộp sô cô la rất đẹp từ trong tủ.

- Ăn thử xem.

Những viên sô cô la màu trắng tỏa hương thơm quyến rũ, chỉ mới nhìn đã biết chắc chắn là rất ngon. Cô thận trọng nhón một viên nhỏ cho vào miệng.

Đầu tiên là mùi sữa rất đậm tan trên đầu lưỡi, phảng phất như mùi nước hoa cao quý, in sâu vào lòng người, sau đó cô cảm thấy như có mùi thơm của hoa, hình như là mùi hoa hồng, nhưng cũng có cảm giác như mùi thơm nhẹ nhàng của bách hợp, hình như còn cả mùi hoa nhài, cảm giác thật kỳ diệu. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, những buồn rầu lúc này đều đã tan biến hết.

- Vị này là...? Có phải mỗi loại sô cô la đều có tên phải không? – Cô hỏi.

- Tên thì chưa nói cho em biết được, mang về đi, coi như là lời xin lỗi anh dành cho em. – Sắc mặt của Ân Tá trở nên phức tạp, hình như bị bao bọc bởi một lớp sương mù dày đặc.

- ... Xin lỗi? – Bảo Lam không hiểu. – Anh làm gì có lỗi với em sao? Giúp em nhiều như vậy, em cảm ơn anh còn không kịp.

Anh lắc đầu, chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Cô gái ngốc nghếch này vẫn không hiểu nguyên nhân vì sao anh lại đối xử với cô như thế. Nếu cô biết sự thực rồi, chỉ sợ cô sẽ không thèm nhìn anh lần nào nữa, chỉ muốn xé xác anh ra thành hàng ngàn mảnh.

Ân Tá chăm chú nhìn khuôn mặt cô, bất giác nghĩ, khuôn mặt này thật là đẹp.

Mềm mại, ấm áp, như một đóa hoa cúc nhỏ khiến ai cũng phải yêu mến.

- Meo... - Một chú mèo mướp nhỏ nằm dưới chân ghế salon lười nhác kêu lên một tiếng.

Ân Tá ôm nó lên. Nó rất nhỏ, chỉ bằng một nắm tay.

- Chú mèo đáng yêu quá, anh nuôi hả?

- Coi như là thế. Nó tên là Tiểu Báo, ngày trước cứ nằm ở trước cửa hàng anh không chịu đi, thế là giữ nó lại. - Ân Tá dùng tay chỉ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ của nó. Tiểu Báo bị mù, hai con mắt hoàn toàn không nhìn thấy gì, ánh mắt nó trong sáng tới mức khiến người ta cảm thấy nó không thuộc về thế giới này. Nó không nhìn thấy Ân Tá, nhưng có thể nghe được giọng nói của anh, cảm nhận được ngón tay anh, bởi vậy nó cứ ra sức rúc vào lòng anh.

Ân Tá nói:

- Em thấy nó đấy, không cha không mẹ, lại không nhìn thấy gì, nhưng nó vẫn cố gắng để tồn tại. - Anh đặt Tiểu Báo vào tay Bảo Lam.

Tiểu Báo cảm nhận được hơi ấm từ tay Bảo Lam, bèn chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Nó không nhìn thấy gì cả, nhưng hình như nó có linh cảm rất nhạy bén, thò cái chân nhỏ ra vẫy vẫy về phía cô. Một sinh mệnh nhỏ bé và yếu ớt cũng đang cố gắng để dành lấy một hơi ấm cho cuộc đời mình.

Bảo Lam sợ nó bị ngã bèn đặt nó xuống đất rồi định bước đi. Ai ngờ Tiểu Báo lặng lẽ theo sau rồi bám chặt lấy chân cô.

Nó tưởng cô định đi, tưởng cô không còn cần nó nữa.

Tiểu Báo sợ hãi ôm chặt lấy chân Bảo Lam, nó không biết rằng những móng vuốt sắc nhọn của nó đã cào rách da cô. Bảo Lam kêu lên đau đớn, Ân Tá vội vàng ôm Tiểu Báo lại:

- Em đừng trách nó, nó không nhìn thấy gì cả, không biết là mình làm em bị thương. Nó rất thích em, hình như sợ mất em.

Nó chỉ đang cố hết sức để giữ cô lại.

Bảo Lam lại đón Tiểu Báo từ tay anh, bỗng dưng bật khóc nức nở, không thể nào nín được. Ân Tá vuốt tóc cô, dịu dàng như khi vuốt lông Tiểu Báo.

- Em có tâm sự gì hả?

- Thi thoảng cảm thấy mình là người thất bại, cả tình yêu lẫn công việc đều thất bại.

- Vậy sao? - Anh cười, cầm lên một hộp sô cô la khác, đưa cho cô. - Nếm thử cái này xem.

Bảo Lam lấy một viên bỏ vào miệng, vị đắng tan trên đầu lưỡi. Cô cau mày:

- Sao mà đắng thế... - Nhưng còn chưa nói xong, khi lớp vỏ đắng bên ngoài của viên sô cô la tan hết, một vị ngọt dịu dàng lan khắp miệng.

Mùi vị hạnh phúc tới mức khiến người ta phải rơi lệ.

- Ừm, chính là mùi vị này. - Cô thốt lên hài lòng.

Ân Tá xoa nhẹ lên mái tóc của cô.

- Thích không? Nó cũng giống như tình yêu của em, lúc bắt đầu thì đắng, nhưng sau đó sẽ tốt dần lên, khi em tìm thấy một người thích hợp và một cách yêu thích hợp.

- Ừm... - Cô hình như đã hiểu rồi, mặc kệ khóe mắt còn đang ướt, cô vẫn nhoẻn miệng cười rạng rỡ. Cô luôn như vậy, không biết rằng mình thu hút người khác chính bởi nụ cười trong sáng.

Ân Tá nhìn cô say đắm.

- Sao thế?

- Không có gì, không có gì. - Ân Tá vốn luôn lạnh lùng phát hiện mình nói quá nhiều trước mặt cô nhóc này, thi thoảng lại còn ngắc ngờ, bất giác hai tai nóng bừng lên. Chuyện gì vậy nhỉ? Bảo Lam nghiêng đầu nhìn Ân Tá. Anh chàng này dịu dàng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô, điểm tốt của anh chỉ dần dần bộc lộ ra sau khi tiếp xúc một thời gian dài.

Hai người đều ôm tâm sự riêng của mình. Tiểu Báo nằm trong lòng Bảo Lam, thở đều đều, chìm đắm vào giấc mơ của riêng mình.

Vận may rồi cũng có ngày kết thúc. Không phải người nào cũng nhìn lầm người và có “kinh nghiệm” bị người đàn ông mà mình yêu tha thiết bỏ rơi; cũng không phải mọi người đều không cần phải dựa vào bố mẹ khi còn trẻ, luôn dũng cảm, kiên cường. Trắc trở chưa chắc đã là một liều thuốc tốt. Bảo Lam đã dần hiểu ra điều đó trong những khó khăn liên miên, nút thắt trong lòng cũng dần dần lỏng ra...

Ân Tá bảo một nhân viên nữ trong cửa hàng tìm một bộ quần áo ấm áp sạch sẽ cho Bảo Lam thay, còn đích thân pha cho cô một ly cacao nóng, đặt vào tay cô.

Cô như một đứa trẻ khó khăn lắm mới nắm được chút hơi ấm, sợ nóng, nhưng lại không nỡ buông tay ra, cẩn thận uống từng ngụm nhỏ. Anh dịu dàng bóp trán cho cô.

- Em bị sốt hả? - Đúng thật, trán hơi nóng. - Đúng là cô nhỏ yếu đuối. - Ân Tá thở dài, lấy ra một viên thuốc giảm sốt đưa cho cô, rồi lại sờ lên má cô, hình như đang lắng cảm điều gì đó.

- Bảo Lam là một cô bé cần có người khác thương yêu. - Anh nói. Ánh mắt anh lúc này như ánh mắt của một người anh trai, một người bố. Đây không phải lần đầu tiên Bảo Lam đọc được chữ “bố” trên người anh.

Vì sự chu đáo, dịu dàng và vững chãi của anh không giống như những chàng trai trẻ tuổi khác. Sự dịu dàng của anh là một ly cacao nóng, là một câu nói quan tâm, là một chỗ dựa vững chắc. Sự dịu dàng của anh luôn luôn rất hữu hiệu.

Một chàng trai như thế này chắc rất thích hợp để làm chồng.

Trong ánh sáng của buổi hoàng hôn, cô bắt đầu sốt nhẹ, ngốc nghếch nghĩ. Căn phòng trong cửa hàng sơ sơ này được bài trí thật là ấm áp, sàn gỗ màu nâu đỏ và những vật dụng trong căn phòng đều tỏa mùi hương thoang thoảng. Cà phê đang sôi ừng ục trong ấm.

Nghe nói tối nay bão đổ bộ về đất liền, các nhân viên trong cửa hàng lần lượt ra về, cả cửa hàng trong phút chốc chỉ còn lại Bảo Lam và Ân Tá.

- Tối nay em ngủ ở phòng bên cạnh. - Ân Tá mở cửa căn phòng bên cạnh, Bảo Lam đi vào trong, thì ra ở đây còn một căn phòng khác, nhỏ hơn, chần gối ngay ngắn, sạch sẽ, một ngọn đèn nhỏ khiến căn phòng càng trở nên đẹp hơn.

Chờ một chút, chỉ có một cái giường?

- Thế anh ngủ ở đâu. - Bỗng dưng nghĩ tới điều này, hai má cô đỏ hồng.

Ân Tá nhìn ra ngoài trời mưa mù mịt.

- Anh lái xe về, sáng mai tới đón em. Em cứ yên tâm ngủ một giấc đi.

- Một mình em hả? - Lời vừa nói ra, cô đã cảm thấy không ổn. Không ngủ một mình, chẳng nhẽ cô muốn Ân Tá ở lại đây cả đêm? Anh là con trai mà. Nhưng... Nghĩ tới việc phải ở một nơi xa lạ suốt một đêm, ngoài trời thì đang bão, cô lại thấy sợ hãi.

Anh nhận ra sự lo lắng của cô.

- Em sợ hả?

- Dạ... có một chút. – Cô cúi đầu nhìn đôi giày của mình. Gió ngoài cửa càng lúc càng lớn, tiếng cành cây gãy, tiếng biển quảng cáo bị gió thổi phát ra những âm thanh thật đáng sợ.

- Thưa các bạn, tâm cơn bão lần này đã đổ bộ vào đất liền... - Tín hiệu truyền hình trực tiếp trên tivi đột nhiên bị ngắt, màn hình biến thành hàng vạn những điểm nhỏ trắng đen nhấp nháy.

Chắc là dây dẫn bị gió thổi đứt. Bảo Lam bắt giắc lại lo lắng, lúc này Ân Tá lái xe về nhà liệu có nguy hiểm không? Vừa nãy trên tivi còn cảnh cáo mọi người không nên ra đường.

- Hay là anh ở lại đi? – Bảo Lam nghĩ ngợi. – Anh ngủ ở phòng này đi, em làm phiền anh quá rồi, ngủ ở sofa ngoài phòng khách cũng được.

- Ừm, nhóc con ngoan thật. – Ân Tá nhét chiếc gối vào tay cô, đẩy cô tới sát mép giường, người anh áp sát vào người cô.

Gần quá, gần quá!

Có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, trong tiếng gào thét của gió bão, một sự dịu dàng len vào giữa hai người.

Bỗng dưng cô cảm thấy sẽ xảy ra điều gì đó, hai gò má đỏ ửng. Tới lúc định thần lại, Ân Tá đã nhoài người ra sau lấy một cái gối khác, đi ra phòng khách, ngồi lên sofa.

- Được rồi, tối nay anh ngủ ở đây. - Anh cười. – Có cacao nóng, nghe nhạc và tiếng bão, tiếng mưa, cũng thú vị đấy chứ? Nhóc con, em cũng ngủ đi. Mau đóng cửa vào.

Cô đóng cửa phòng lại, trốn sau cửa cười khẽ.

Bảo Lam lăn lộn mấy vòng trên giường mà vẫn không ngủ được, trong đầu cứ xuất hiện hình ảnh của Ân Tá. Chỉ cần ngoài phòng khách có bất cứ âm thanh nào dù rất nhỏ cũng khiến cô tỉnh dậy. Mãi tới nửa đêm, cô không nhận được bèn bò dậy, mở hé cửa ra lên nhìn về phía ghế sofa.

Ân Tá co mình trong chiếc ghế, ngủ ngon lành.

Thì ra khi ngủ anh toàn co chân lên, giống như một chú cún nhỏ cuộn mình trên ghế, đáng vẻ vô cùng đáng yêu, không còn vẻ lạnh lùng như thường ngày.

Cô mặc áo ngủ, len lén nhón chân trần tới gần chiếc ghế.

Lần đầu tiên nhìn trộm anh khi ngủ. Lông mi anh thật dài, thật dày, như một đứa trẻ có dòng máu Âu Mỹ trong người. Khóe miệng anh còn một nụ cười, có phải anh đang nằm mơ không?

Có phải... mơ thấy người con gái mà anh thích không?

Người con gái mà Ân Tá thích là ai, như thế nào? Nụ cười trên khuôn mặt Bảo Lam dần dần trở nên méo mó đến tội nghiệp. Người mà Ân Tá thích chắc chắn không phải là đứa con gái phiền phức như cô? Cô bắt đầu suy nghĩ lung tung. Đột nhiên mí mắt Ân Tá thoáng động dậy... Chết rồi, không kịp trốn đi rồi. Bảo Lam ngốc nghếch đứng nhìn Ân Tá tỉnh lại, khóe miệng mấp máy nói:

- Hi, anh tỉnh rồi hả?

- Ừm, không ngủ say được. – Anh nhìn cô, ánh mắt sâu thăm thẳm.

Cô từng nghe người ta nói, nếu có một chàng trai thích bạn, trong ánh mắt của anh sẽ có sự yêu thương, nếu anh ấy không yêu bạn, trong ánh mắt của anh chỉ có dục vọng. Trong giây phút đó, cô nhìn chăm chú vào mắt của anh, cô nhìn thấy... sự yêu thương. Sự yêu thương sâu sắc.

- Bảo Lam, lại đây.

- Dạ?

Cô còn chưa kịp hết kinh ngạc thì đã chạm phải đôi môi mềm mại của anh. Át đi mọi thứ, như một cơn bão cuốn cô vào đó. Vòng tay dịu dàng của anh! Đôi môi ấm áp của anh! Cảm giác an toàn mà anh mang lại... Tất cả, tất cả đều khiến cô ngây ngất, đều khiến cô say đắm.

Cô bị bao vây trong một cảm giác rất mãnh liệt. Cảm giác mà cô chưa từng có, không phải hạnh phúc, không phải nhiệt tình, không phải tình yêu... là một cảm giác an toàn, không cần phải lo lắng, tin rằng mình sẽ được bảo vệ.

Thật bình yên!

- ... Em... - Cô lắp bắp đẩy anh ra, chạy nhanh vào căn phòng nhỏ, đóng sầm cửa lại, chui vào trong chăn, trùm kín đầu. Hai gò má cô như vừa bị đổ nước sôi vào, nhưng đôi môi cô còn nóng hơn.

Nhảy cảm, ấm nóng, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng cháy.

Cô đóng tai lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, hình như Ân Tá chỉ nằm xuống sofa rồi không còn gây ra tiếng động nào nữa. Anh ngủ rồi sao? Đàn ông đúng là một sinh vật mãnh mẽ, vừa hôn cô đột ngột xong lại có thể ngủ ngay được. Cô như một con vật bé nhỏ cuộn mình trong chăn, không biết là vì cơn sốt do cảm cúm hay vì nụ hôn của anh, cô dần dần chìm vào hôn mê.

Cả người cô nóng bừng, như một lò than vừa được đốt lên.

Hôm sau, Bảo Lam dậy rất sớm, lắng tai nghe, không còn có tiếng mưa ngoài cửa sổ. Cô xỏ chân vào dép, chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy mình trong gương, cô hét lên một tiếng hãi hùng – Cô trong gương lại bị biến thành con trai rồi. Nhân lúc Ân Tá còn đang ở phòng ngoài, Bảo Lam vội vã trốn vào trong gọi điện thoại cho Liệt Nùng.

- A lô, Bảo Lam?

- Liệt Nùng... - Cô sửng sốt, giọng nói của cô cũng thay đổi rồi, khàn khàn. – Em lại biến hình rồi, em, em...

- Lại biến thành con trai rồi hả? – Liệt Nùng an ủi cô. – Đừng lo, giờ em đang ở trường hay ở nhà? Anh lái xe qua đón em.

- Vấn đề ở chỗ này. – Bảo Lam ngượng ngùng nói. – Bây giờ em đang ở nhà bạn, anh ấy không biết em biến thành thế này, lát nữa đi ra cửa chắc chắn phải đi qua anh ấy, làm thế nào giờ?

- Bạn. – Liệt Nùng nổi máu ghen. – Con trai hả?

Bảo Lam hơi giật mình.

- Con trai, tóm lại chuyện dài lắm...

- Ồ. – Liệt Nùng hỏi dò. – Em quay lại với Jason rồi hả?

- Sao thế được? Không thể thế được. – Cô vội vã đứng dán lưng vào cửa phòng. Đằng sau cánh cửa, Ân Tá bê một đĩa bánh kem dâu tây đang nhẹ nhàng gõ cửa.

- Bảo Lam? Bảo Lam?

Vội vàng tắt điện thoại, cô thò tay chốt cửa, tim đập mạnh như sắp nhảy ra ngoài.

Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?

Trả lời cũng không được, không trả lời cũng không được. Chết tiệt, bây giờ giọng nói của cô cũng của con trai, hình dáng của cô cũng của con trai, làm sao mà giải thích cho Ân Tá được?

Liệu anh có tin không?

- Bảo Lam? – Thấy bên trong không có động tĩnh gì, Ân Tá bèn mở cửa phòng, nhưng cửa bị khóa ở bên trong.

Hay là cô chưa dậy?

Vậy thì chờ thêm lát nữa, anh đành đặt chiếc bánh lên bàn ăn ngoài phòng khách. Nghe thấy tiếng bước chân bỏ đi của Ân Tá, Bảo Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng...

- Chào! Ân Tá. – An Kỳ vui vẻ bước vào cửa hàng. – Sao hôm nay mở hàng sớm thế? – Thấy đĩa bánh kem trên bàn, cô kinh ngạc reo lên. – Tôi không nhìn lầm chứ? Đây là quà cậu dành cho tôi hả? Ha ha!

An Kỳ cầm chiếc đĩa nhỏ lên, đang định cho bánh vào miệng thì Ân Tá giữ tay cô lại:

- Trong nhà bếp vẫn còn, chỗ này để cho Bảo Lam.

- Bảo Lam? – An Kỳ cau mày. – Cô ấy ở đây hả?

- Ừ.

- Cậu và cô ấy... - Cô chưa bao giờ thấy Ân Tá quan tâm tới một người con gái nào như vậy. An Kỳ vốn là người con gái mạnh mẽ, nhưng lúc này cũng gỡ bỏ lớp mặt nạ của mình, đau đớn hỏi. – Ân Tá, có phải cậu thích cô ấy không?

- Tôi? – Anh kinh ngạc nhìn cô, khẽ cười. – Tiểu Kỳ, thì ra chị cũng nhiều chuyện thế hả?

An Kỳ thấy khuôn mặt anh có gì đó nhưng ngượng ngùng, xấu hổ. Rất rõ ràng, cô đã nói trắng ra bí mật mà người ta không muốn cho ai biết, có hỏi nữa cũng chẳng ra gì. Cô đành chán nản nói:

- Tôi không quan tâm có phải hai người đang yêu nhau không, nhưng nếu Bảo Lam vì chuyện tình yêu mà gây ảnh hưởng tới tiến độ công việc, tôi vẫn cắt lương như thường.

- Đúng là một chủ biên máu lạnh. – Ân Tá cười cô. – Nếu không dịu dàng hơn chút nữa, cẩn thận kéo không anh chàng nào dám theo đuổi chị.

An Kỳ cúi đầu. Không phải không ai theo đuổi, mà là chờ cậu bao nhiêu năm nhưng vẫn không chờ được ánh mắt nào của cậu. Tình yêu là virus cảm cúm, rõ ràng biết là không thể để bị nhiễm, nhưng rồi vẫn nhiễm.

- Được rồi, lát nữa tôi tới tòa soạn. – Cô lấy lại tinh thần. – Cái nhẫn mà cậu đặt giúp tôi đâu? Cuối tuần tôi làm phù dâu phải dùng tới nó.

Ân Tá nhìn đồng hồ, đã 8 rưỡi rồi.

- Nhẫn ở trong phòng, để tôi gọi cô ấy dậy.

Bốn chữ “gọi cô ấy dậy” như những mũi kim đâm vào tim An Kỳ, đau nhói, cô cắn môi đi sau lưng Ân Tá, giây phút đó, cô chỉ tiếc là không thể coi An Bảo Lam như một con cún nhỏ, xé nó thành trăm mảnh.

Dựa vào đâu mà vừa mới xuất hiện, cô ta đã cướp mất Ân Tá của cô?

- Bảo Lam? Em dậy chưa? – Ân Tá gõ cửa.

Bảo Lam đang ngồi trên sàn nhà ngay trước cửa phòng, nghe tiếng anh gọi, sợ hãi đứng bật dậy rồi nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

- Ngoan nào, dậy thôi Bảo Lam.

- Bảo Lam? An Kỳ tới lấy một món đồ rất quan trọng, em mở cửa ra. – Giọng nói của Ân Tá chưa dứt, An Kỳ đã chen vào:

- An Bảo Lam! Hôm nay là thứ bảy, cô còn phải tới tòa soạn làm buổi sáng, còn không mau dậy đi, cô không muốn nhận lương ngày hôm nay nữa hả?

Đáng chết thật, sao ngay cả chị ta cũng tới vậy?

Đúng là đã xui càng thêm xui mà. Bảo Lam cúi đầu nhìn mình, chiếc quần ngắn cũn cỡn, bộ quần áo con gái bó sát vào người, trông cô như một chú hề lên mặc quần áo của người khác.

Làm thế nào bây giờ? Giải thích với Ân Tá và An Kỳ rằng đó là tác dụng phụ của thuốc?

Không, không, không, nhìn thấy cô trong bộ dạng này, chỉ cần là người bình thường đều không tin những lời cô nói! Bảo Lam hoảng loạn nhặt chiếc áo khoác của Ân Tá vút trên ghế khoác lên người, như một con mèo bị người ta cắt mất đuôi, đang tìm chỗ chạy trốn.

Đây là lần hai, cánh cửa xếp ở cửa sổ phòng vệ sinh nếu mở hết cỡ chắc cũng đủ để cô chui lọt. Cô bê một chiếc ghế vào trong, trèo lên đó, bỗng đứng khựng lại...

Cứ chạy trốn như vậy mà không có lý do nào sao?

Nếu đứng trên góc độ của Ân Tá, anh sẽ nghĩ thế nào? Hay là thử nói với anh sự thật, có thể anh và An Kỳ có thể chấp nhận được? Bảo Lam đứng nghĩ một lát, trong lòng lại có một tia hy vọng mới.

- Bảo Lam? Bảo Lam?

Trong phòng vang lên những tiếng kéo lê đồ vật, nhưng lại mãi không thấy ai ra mở cửa. Ân Tá cảm thấy có gì đó không bình thường, bèn gọi điện thoại cho Bảo Lam... Nhưng làm sao mà Bảo Lam dám nhận điện thoại, cô vội vàng ấn nút tắt, sau đó nhắn tin cho anh:

- Sáng sớm tỉnh dậy cảm thấy không thoải mái nên em về nhà rồi, mượn áo khoác của anh mặc tạm, hôm nào sẽ trả anh sau.

- Về nhà rồi?

Nhìn thấy những dòng chữ trong màn hình điện thoại, An Kỳ thấy khó hiểu, cửa phòng bị khóa trái, cô ấy về nhà kiểu gì?

- Rốt cuộc thì con nhóc này có định mở cửa không? – An Kỳ bực bội gõ cửa. – Đây? An Bảo Lam! Cô không cần việc nữa hả? Tôi còn phải đi làm! Mở cửa ra!

- Cô ấy không có trong đó đâu, chị chờ một chút. – Ân Tá quay người đi sang phòng khác lấy chìa khóa dự phòng, mở cửa ra nhìn vào, trong phòng trống không, căn phòng nhỏ bên trong cũng không có người.

Quả nhiên là đi rồi...

Anh thấy thật buồn.

An Kỳ khoanh tay đứng nhìn xung quanh, bên cạnh cửa sổ phòng vệ sinh có một chiếc ghế, vẫn còn in vết chân chưa khô, cô bật cười, gọi Ân Tá tới xem:

- Đây, con nhóc đó chắc chắn là chạy trốn từ cửa sổ.

Ân Tá nhìn ra ngoài, bên ngoài là một vườn hoa nhỏ. Lúc sáng tỉnh dậy, anh luôn ở nhà bếp và phòng khách, bên ngoài lại có nhân viên cửa hàng, nếu Bảo Lam đi cửa trước, chắc chắn nhân viên sẽ nhìn thấy. Chẳng nhẽ cô ra về từ lối này thật sao?

- Việc gì phải như thế? Chẳng nhẽ vì thấy tôi tới nên cô nhỏ sợ quá bỏ trốn rồi? – An Kỳ thầm vui trong lòng, một con nhóc vô văn hóa như vậy, cho dù Ân Tá có động lòng thì sau này cũng sẽ không chịu được lâu.

Trong căn phòng vẫn còn vương lại mùi hương của cô, nhưng cô đã đi rồi, mang theo cả linh hồn Lâm Ân Tá. Ân Tá đứng chết trân ở chỗ cũ, An Kỳ nhắc nhở anh:

- Đây, nhẫn của tôi đâu?

- À, chờ một chút. – Anh kéo ngăn kéo ra, nhưng không tìm thấy chiếc hộp nhung đỏ đựng nhẫn. Chẳng nhẽ anh lại nhớ nhầm sao? Ân Tá tìm khắp nơi, trong tủ sách, bàn trà, sofa.

Không có, góc nào cũng tìm rồi, nhưng vẫn không tìm thấy.

- Không phải chứ? – An Kỳ sốt ruột. – Ngày kia tôi phải đeo nó rồi, vào lúc quan trọng như thế này, cậu đừng có chơi trò mất đồ với tôi.

Ân Tá tìm khắp một vòng mà không tìm thấy, chán nản xoa tay rồi xin lỗi bạn mình:

- Chắc là tôi quên ở văn phòng công ty rồi, chị đi làm trước đi, tôi tìm thấy rồi mang qua cho.

- Thực sự là ở công ty? – An Kỳ hỏi bằng giọng nghi ngờ. – Liệu có phải bị cô nhỏ kia lấy mất rồi không?
- Chị nghĩ đi đâu vậy? – Ân Tá giận dữ ngắt lời cô.
- Thế thì sao cô ta phải chạy? Lại còn trèo qua cửa sổ, chẳng phải vì có tật giật mình thì là gì? – Cô phân tích kỹ lưỡng, càng khẳng định phán đoán của mình, Ân Tá làm việc gì cũng rất chắc chắn, anh đã biết là chiếc nhẫn này đối với cô rất quan trọng, sao có thể quên chỗ để nó được?
- Vậy cậu nói đi, cậu đặt ở chỗ nào trong phòng làm việc? Chắc chắn là bị con nhóc tiện tay “cầm nhầm” rồi. – An Kỳ nghiêng răng. – Nghĩ không ra phải không? Cậu đừng có bao biện cho nó nữa, nếu không thì nó chạy làm cái gì?
- Được rồi, được rồi. – Ân Tá cầm chìa khóa lên. – Tôi đưa chị đi làm. – Anh cau mày, khóa cửa lại, đúng là anh đã để nhẫn ở nhà, nhưng mà ở chỗ nào nhỉ?
- Em biến thành con trai mà vẫn đẹp. – Liệt Nùng nhìn một lượt, Bảo Lam trước mặt anh cao hơn bình thường 15 phân, chiếc cằm thanh tú, khuôn mặt sắc nét, hàng lông mày rậm, đúng là mẫu con trai mà các cô gái đều thích. Liệt Nùng khoanh tay đứng cười, cứ như thể việc biến thân của cô không liên quan gì tới anh.
- Cũng may là không biến thành mèo hay là chó, nếu không thì anh chẳng biết ăn nói với em thế nào.
- Bảo Lam thực sự muốn giết chết “ân nhân cứu mạng” của mình:
- Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào mới biến trở lại được?
- Cái này, cái này... - Liệt Nùng ngượng ngùng xoa tay. – Cái này anh vẫn chưa biết.
- Anh... - Bảo Lam không biết phải nói gì.
- Sự thay đổi do tác dụng phụ của thuốc gây ra có thể sẽ kéo dài, cũng có thể chỉ là tạm thời, nhưng nhất định phải do cảm cúm hoặc các nhân tố khác kích thích, nó mới bộc phát.
- Liệt Nùng phân tích. – Bảo Lam, em bị cúm hả?
- Đúng lúc đó cô lại hắt xì hơi, đêm qua dầm mưa, bị cảm là đương nhiên.
- Ngoài bị cảm cúm, có còn nhân tố kích thích nào khác không? – Liệt Nùng nhớ lại lần trước cô uống thuốc cảm chung với rượu, kết quả là bị hôn mê và bị biến đổi.
- Lần trước việc biến đổi rất ngắn, chỉ xảy ra biến đổi ở da và một số cơ quan khác trên cơ thể, đâu có triệt để như lần này.
- Có phải em lại uống rượu không? Hay là có nhân tố kích thích nào rất mạnh? Bảo Lam, em phải nói với anh, không thì làm sao anh giúp được em.
- Cô nhớ lại nụ hôn tối hôm qua, đỏ mặt nói:
- Ừm... dạ có, tối qua em... hôn.
- Hôn? – Liệt Nùng ghen tị hỏi. – Với ai?
- Anh yêu Bảo Lam, cả thế giới đều biết anh yêu Bảo Lam. Ngày trước khi có Jason, anh không cướp được trái tim của cô, bây giờ gã đó đã phản bội lại cô, sao lại có người... Nghĩ tới đây, lửa đố kị dâng lên, Liệt Nùng thấp giọng hỏi:
- Em có bạn trai mới rồi hả?
- ... Cũng không hẳn. – Nhất thời cô không biết làm thế nào để gọi tên mối quan hệ này, số lần gặp mặt Ân Tá chưa quá bốn, năm lần, sao hai người lại phát triển nhanh tới mức hôn nhau được? Có thể nụ hôn tối qua chỉ là do nhất thời không kìm chế được.
- Dù sao thì khi đó trời đang mưa, đêm lại khuya, căn phòng ẩm áp với ánh đèn dịu dàng, rất dễ khiến hooc môn trong cơ thể người có chút thay đổi.
- ... Chỉ là nhất thời thôi, em nghĩ sẽ không có lần sau đâu.

- Thật hả? – Mặc dù vẫn còn ghen nhưng Liệt Nùng cũng thấy thoải mái hơn một chút. Tình trạng thay đổi của Bảo Lam nằm trong dự đoán của anh, anh vẫn đang nghiên cứu biện pháp giải quyết, nhưng nhất thời vẫn chưa thể nào tìm ra được phương án và bài thuốc, anh cần thêm một chút thời gian.

- Tạm thời em chỉ có thể duy trì trạng thái này thôi. Sự biến đổi lần này anh nghĩ sẽ không lâu quá đâu, có thể là vài ngày, có thể là vài tuần. – Liệt Nùng nói chắc chắn. – Tóm lại, phân tích từ góc độ sinh vật học thì chắc chắn là em sẽ biến hình trở lại.

Cô dở khóc dở cười. Cười là vì có thể biến đổi lại thì tốt, khóc là vì... hình dạng con trai này sẽ kéo dài bao lâu?

- Từ ngày hôm nay, Bảo Lam, lúc nào em cũng phải nhớ rằng em còn một thân phận khác, đó chính là con trai. – Sáng sớm, phòng khám không có bệnh nhân nào. Lúc y tá mang đồ ăn sáng vào, hiệu kỳ nhìn Bảo Lam, đôi mắt sáng long lanh, chân chừ mãi mới quay đầu đi ra. Liệt Nùng đều nhìn thấy hết.

- Xem ra em trong thân phận là con trai còn được mọi người yêu quý hơn.

- Anh tha cho em đi, bây giờ em như thế này thì làm sao mà về nhà được? – Bảo Lam suy nghĩ, mấy ngày nay mẹ đi nghỉ với tình nhân, không có nhà, chỉ cần biến đổi lại trước khi họ trở về là được.

Nhưng vẫn còn trường học và tòa soạn...

Gần đây không có kỳ thi nào, đi học có thể nhờ bạn cùng lớp ký tên điểm danh cho, ghi chép bài vở, có thể tránh được một thời gian. Còn tòa soạn thì sao? Nghĩ tới khuôn mặt nhẵn nhụi của An Kỳ, Bảo Lam lại thở dài.

Đàn ông tới từ sao Hỏa, đàn bà tới từ sao Kim, tuyệt đối là hai sinh vật hoàn toàn khác nhau.

Sáng hôm sau tỉnh lại, nhìn thấy mấy sợi râu lún phún mọc ra từ cái cằm nam tính, Bảo Lam lén tìm bộ dao cạo mà ngày trước bố còn để lại, xoa kem cạo râu lên rồi lóng ngóng cạo. Xoa xoa cái cằm trắng trẻo, dấu vết những sợi râu còn để lại nhắc nhở cô rằng, bây giờ cô là con trai.

Một cảm giác kỳ lạ len lỏi vào tim cô. Vào lúc ngưỡng ngập này, người đầu tiên khiến cô cảm thấy không thể đối mặt được không phải mẹ cô, cũng không phải bạn bè, mà chính là Ân Tá. Nhớ lại nụ hôn ướt át và nồng ấm tối hôm đó, một cảm giác chua chua như vị chanh lại len vào tim cô.

Một ngày còn chưa biết cái nhẵn ở đâu thì ngày đó An Kỳ ăn không ngon ngủ không yên.

Cô đọc hết một đồng tài liệu, nhân cơ hội đi lấy trà để liếc qua bàn làm việc của An Bảo Lam. An Bảo Lam không tới làm việc, quả nhiên là vì lấy trộm cái nhẵn rồi trốn đi rồi, con nhóc này chân tay không sạch sẽ. Cô dặn quây lể tân, nếu hôm nay An Bảo Lam không tới hoàn thành công việc của mình thì lập tức đuổi việc cô. An Kỳ vừa quay về phòng làm việc thì cánh cửa kính của tòa soạn bị một chàng trai lạ đẩy ra.

Anh chàng khoảng chừng 18, 19 tuổi, da trắng, mũi cao, khuôn mặt ưa nhìn, trông vô cùng đáng yêu, có chút gì đó giống như con gái. Chàng trai đi tới trước quây lể tân, nói nhỏ mấy câu gì đó, một nhân viên quây lể tân bụm miệng nói lớn:

- Hả? Cậu là em trai của An Bảo Lam? Chả trách nhìn lại giống nhau thế.

- Chị ấy bị bệnh, em tới làm thay chị ấy một thời gian. – Chàng trai rụt rè nói, ánh mắt sáng lấp lánh. Cô nhân viên đó lập tức mềm lòng, nói:

- Tôi không quyết định được, cậu tới hỏi chủ biên đi.

An Kỳ liếc vào cái tên trên chứng minh thư của chàng trai: An Ninh; rồi lại nhìn ngày tháng năm sinh, mới 17 tuổi. Cô kinh ngạc, vội nói:

- Không được, chỗ chúng tôi không mời trẻ vị thành niên, cậu quay về đi.

- Nhưng chị em nói việc của chị ấy vẫn chưa làm xong, sợ làm ảnh hưởng tới tiến độ của mọi người. – Tiểu Ninh sốt ruột.

- Không sao đâu, chuyện này không phải lo. – An Kỳ nghĩ thầm, giờ sinh viên nhiều như kiến, cùng lắm thì tuyển thêm người nữa. Chàng trai gầy gầy trước mặt thấp thỏm đứng bên cạnh bàn làm việc, ánh mắt trong sáng như mắt một chú nai. An Kỳ đa nghi, bèn hỏi dò. – Chị cậu không khỏe hả? Khó chịu ở đâu?

- Dạ, bị đau bụng, lại bị cảm nữa. – Chàng trai ấp úng bổ sung. – Chị ấy sợ là bị H1N1, nên...

An Kỳ gật đầu:

- Nghe nói gánh nặng gia đình của cô ấy lớn lắm, ồ, đừng lo, là cấp trên, tôi cũng phải quan tâm tới tình hình cuộc sống của cấp dưới mà.

- Dạ vâng, em hiểu, cảm ơn chị. – Tiểu Ninh cảm kích gật đầu. – Chỉ cần cố gắng làm tốt công việc này là không phải lo tới tiền học phí và tiền sinh hoạt rồi.

- Ồ? Vậy sao? – An Kỳ không tin, dừng lại một lát, rồi đột ngột hỏi. – Chị cậu... gần đây có phải rất cần tiền không?

- Hả? – Tiểu Ninh vẫn không hiểu. An Kỳ bèn đi ra đóng cửa phòng làm việc lại.

- Bây giờ ở đây chỉ có hai chúng ta, An Ninh phải không? Cậu nói thật với tôi, hôm ở cửa hàng của Lâm Ân Tá, chị cậu có lấy trộm một cái nhẫn không?

- Nhẫn?

An Ninh há hốc miệng, vỡ lẽ, thì ra hôm đó trốn ra khỏi cửa hàng sô cô la, đằng sau vẫn còn xảy ra nhiều chuyện nữa. Nhất thời, ánh mắt khinh miệt và hoài nghi của An Kỳ đốt cháy sự phẫn nộ trong lòng “cậu”, “cậu” hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh.

- Nhẫn gì? Chủ biên, xin chị nói rõ ràng hơn một chút.

An Kỳ đi lại đằng sau chiếc bàn rộng và ngồi xuống, vừa ấn nút trên điện thoại, vừa nói:

- Lại còn phải nói rõ ràng? Tôi đang muốn giữ thể diện cho chị cậu.

Cô hướng màn hình điện thoại cho “cậu” xem, trên đó hiển thị số điện thoại của cảnh sát, chỉ cần ấn nút gọi là điện thoại lập tức sẽ thông ngay.

- Nhẫn của tôi để ở chỗ Ân Tá, nếu không phải chị cậu lấy trộm thì sao cô ta phải chạy?

- Nếu thực sự là chị ấy lấy trộm thì hôm nay tôi sẽ không tới đây. – An Ninh vừa thấy âm ức vừa tức giận,

- Tuyệt đối không có, chị tôi không bao giờ làm chuyện đó.

- Thật đáng thương, cô ta không nói với cậu sao? – An Kỳ cảm thấy chàng trai này thật đáng thương, lúc đầu khi ở cửa hàng cô vẫn chỉ là suy đoán, có thể là vì Ân Tá quên chiếc nhẫn ở chỗ nào đó, nhưng hôm nay anh vẫn chưa mang nhẫn tới cho cô. Vậy thì chắc chắn là Bảo Lam đã lấy trộm nó.

Không tìm thấy thì tất nhiên là bị lấy trộm rồi.

- Chị.. chị... - An Ninh nghĩ cách làm thế nào mới giải thoát được cho mình khỏi mối nghi ngờ này. – Chị đi hỏi những người khác trong tiệm của Ân Tá, hoặc... trong cửa hàng họ có camera không? Có thể lấy băng ra xem lại. Chị tôi không sợ.

Nói xong, “cậu” lại buồn rầu. Nếu trong tiệm có camera thì chẳng phải sẽ quay lại cảnh “cậu” biến đổi hay sao?

Cũng may...

An Kỳ thở dài:

- Nhưng mà không có.

Chiếc nhẫn đó là chiếc mà An Kỳ rất thích, khó khăn lắm mới nhờ bạn của Ân Tá đặt được một chiếc, mặc dù cô ghét Bảo Lam, nhưng chỉ cần tìm lại được chiếc nhẫn là được, cô đâu có muốn làm lớn chuyện.

- Cậu quay về nói với chị cậu, trả lại nhẫn cho tôi là được rồi. – Cô vỗ tay. – Tôi cũng không muốn tính toán làm gì. – Nếu tính toán quá, chỉ sợ Ân Tá không vui. Chuyện này chắc chắn là một đòn rất lớn dành

cho Ân Tá, người con gái mình thích lại là một kẻ trộm! Ha ha ha. An Kỳ đang chờ xem kịch hay và tìm cơ hội để len vào giữa hai người, nhất cử lưỡng tiện.

- Không tính toán? – An Ninh giận dữ tới mức cả người run rẩy. – Báo cảnh sát đi! Gọi cảnh sát tới, chúng tôi đòi chất!

- Cậu...

An Kỳ kinh ngạc lắc đầu.

Chàng trai trước mặt tuy gầy gò, nhưng ánh mắt toát lên vẻ kiên định khác thường. Giây phút đó, An Kỳ vốn dĩ đã quen bắt nạt người khác cũng phải thấy sợ hãi trước “cậu”.

Cô nghĩ, chẳng lẽ mình lầm thật?

Lẽ nào vì cô quá ghét An Bảo Lam nên cứ một mực cho rằng Bảo Lam lấy trộm chiếc nhẫn?

Lẽ nào là do anh làm mất, để quên hay cất vào chỗ nào đó?

- Cậu thực sự muốn đòi chất sao? Dựa vào cái gì?

- Vì tôi là em trai của chị ấy! Chị ấy không lấy trộm nhẫn, tuyệt đối là không! – Chàng trai trẻ kiên quyết nói rõ từng lời.

- Được lắm, anh hùng lắm. – An Kỳ lạnh lùng nói rồi ấn nút gọi tới sở cảnh sát.

Cốc, cốc, cốc. Ân Tá đứng ngoài gõ cửa:

- An Kỳ?

Sao lại đứng vào lúc này? An Kỳ kêu khổ trong bụng, tại sao anh luôn xuất hiện vào lúc An Bảo Lam nguy hiểm nhất! An Kỳ đành dập điện thoại trước rồi đi ra mở cửa.

Ân Tá thần sắc tiêu tụy đứng trước cửa.

- Hi, tôi mang đồ tới cho chị rồi.

- Nhẫn hả? – An Kỳ kinh ngạc. Anh tìm thấy thật sao?

- Vào trong rồi nói.

Ân Tá bước vào phòng làm việc, nhìn thấy một chàng trai đang ầm ỨC cắn môi, kinh ngạc hỏi An Kỳ:

- Chủ biên máu lạnh, chị lại đang dạy dỗ nhân viên hả?

- Cậu không quen cậu ta à? – An Kỳ không ngờ là Ân Tá lại không biết An Ninh.

An Ninh cướp lời, tự giới thiệu:

- Chào anh, em là em trai của An Bảo Lam, An Ninh. Hôm nay em tới làm thay cho chị.

Ân Tá vô cùng kinh ngạc.

- Em là em trai của Bảo Lam? – Anh hỏi.

- Dạ vâng. – Chàng trai khi nói chuyện còn để lộ cái răng thỏ. Ân Tá nhớ, Bảo Lam cũng có chiếc răng như vậy, quả nhiên là chị em.

- Anh là bạn của chị em. Cô ấy vẫn khỏe chứ? Bị ốm hả? – Ân Tá tới gần “cậu”, hỏi nhỏ. – Có phải hôm đó cô ấy dính mưa nên bị cảm không?

- Ừm... đại khái là vậy. – Chàng trai gật đầu, không dám nhìn vào mắt

Ân Tá.

Bảo Lam khi nói chuyện cũng thích dùng từ “ừm”, từ mà những đứa trẻ ngoan ngoãn thích sử dụng – Ân Tá lại phát hiện ra một điểm tương đồng giữa hai chị em. Mấy hôm nay, bất kể anh gọi điện thoại như thế nào, Bảo Lam cũng không nghe máy, chỉ nhờ dịch vụ EMS trả lại cho anh chiếc áo khoác đã giặt sạch sẽ,

trên đó có tờ giấy nói rằng mình phải nghỉ ngơi vài ngày, cảm ơn anh đã chăm sóc, sau đó... biệt vô âm tín. Anh mạo muội tới nhà cô nhưng gõ cửa mấy chục phút cũng không có ai ra mở, thế là anh bèn lái xe dừng bên kia đường dưới nhà cô ngồi chờ. Chờ mãi tới lúc mặt trời lặn, trong căn phòng sáng lên ánh đèn, anh đoán chắc Bảo Lam về nhà rồi, bèn lên lầu gõ cửa.

Vẫn không ai đáp lại.

Rõ ràng là có người ở nhà, nhưng lại không ai ra mở cửa.

- Có phải mình làm gì khiến cô ấy giận không? Hay tại nụ hôn đó bất ngờ quá, đường đột quá... làm tổn thương tới cô ấy? – Ân Tá vô cùng hối hận, nếu sớm biết như vậy, tối hôm đó anh đã không hành động bột phát như thế rồi.

Anh lấy ra một chiếc hộp đựng nhẫn từ túi áo khoác, đưa cho An Kỳ.

- Tìm thấy rồi, bị rơi ở góc của sofa.

An Kỳ mở hộp ra, đúng là chiếc nhẫn đính một viên kim cương hình vuông. Thực sự là cô đã hiểu lầm An Bảo Lam, cô ấy không hề lấy trộm nhẫn. An Kỳ hơi ngượng, nhưng không biết phải làm thế nào.

- Tôi đã nói rồi, chị tôi không lấy trộm nhẫn! – Chàng thiếu niên kích động nói với An Kỳ. – Chị phải xin lỗi chị tôi.

Ân Tá không hiểu rõ nguồn cơn:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

An Kỳ chỉ cười lạnh lùng:

- Nhờ ơn của cậu, chỉ hiểu lầm thôi. – Cô xoa xoa viên kim cương tượng trưng cho sự vĩnh hằng. Ân Tá vịn vai Tiểu Ninh:

- Cho dù là hiểu lầm gì thì anh cũng xin lỗi em.

- Chị ta nói chị em lấy trộm nhẫn!

Đôi mắt Ân Tá thoáng tối sầm lại, nhưng anh vẫn mỉm cười đẩy Tiểu Ninh ra khỏi phòng.

- Đều là hiểu lầm cả. Còn em, em hãy giúp chị em hoàn thành nốt công việc đi. Sau này anh sẽ đền cho em sau.

- Nay, tôi đã đồng ý cho cậu ta làm việc ở tòa soạn này đâu! Chỗ chúng tôi không nhận trẻ con. – An Kỳ phản đối.

- Chẳng thông tình đạt lý gì cả. – Ân Tá cười cô. – Nếu không dịu dàng hơn, tôi thực sự không dám giới thiệu bạn trai cho chị đâu.

- Cậu!! – An Kỳ tiện tay cầm sắp tài liệu ném mạnh, Ân Tá tránh qua một bên. Cô đứng sau bàn làm việc, đằng sau ánh sáng, hơi thở ngày càng dồn dập. Giây phút này, cô như một động vật thân mềm nhỏ bé thoát khỏi lớp vỏ cứng của mình, tỏ ra vô cùng yếu đuối. Cô muốn hỏi Ân Tá, vì sao lúc nào anh cũng bảo vệ An Bảo Lam như vậy? Tại sao anh không yêu cô?

- Ân Tá... - An Kỳ đau lòng gọi.

Ân Tá quay đầu lại.

- Không... không có gì. – Cô lồng chiếc nhẫn vào ngón tay áp út. – Tôi thích lắm, cảm ơn cậu đã giúp tôi mua được nó.

- Bạn bè mà, cảm ơn cái gì, chị làm việc đi. – Ân Tá đóng cửa phòng lại.

Một lúc lâu sau, nghe thấy tiếng chân anh xa dần, cô mới thở dài, đứng lên khỏi chỗ ngồi, khẽ vận lưng rồi ngồi xuống chiếc ghế bành đặt cạnh cửa sổ. Trước mặt cô là cảnh biển rộng lớn, mặt biển đau lòng cuộn lên từng con sóng nhỏ. Thời trẻ tuổi bột phát đã qua đi, như một giấc mộng.

Cô lấy chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh ra, vừa sờ vào mặt trong nhẫn thín, gọi điện thoại cho bộ phận bán hàng của chiếc nhẫn này. Lần đặt nhẫn này, cô còn dặn dò thợ kim hoàn phải khắc tên tiếng Anh “Ann” của cô lên mặt trong của nhẫn.

- Đương nhiên, đương nhiên, cô An, thợ kim hoàn của chúng tôi đã theo đúng yêu cầu của cô, khắc chữ “Ann” vào mặt trong của nhẫn. Nếu cô thấy không hài lòng, có thể mang tới để sửa, chúng tôi sẵn sàng phục vụ cô.

- Ừm, được rồi. Cảm ơn.

Dập điện thoại. Chiếc nhẫn mà Ân Tá đưa cho cô, bên trong nhẫn thín, không có một dấu vết nào.

Chẳng có gì cả.

Chiếc nhẫn này không thuộc về cô, chắc chắn Ân Tá vì muốn giúp An Bảo Lam bình an thoát khỏi chuyện này nên đã đặt một chiếc nhẫn khác thay thế. An Kỳ rất muốn khóc, từ lúc nhìn thấy chiếc nhẫn này, cô đã hiểu lần này Ân Tá rất nghiêm túc, hiểu rằng anh rất yêu thương cô gái đó.

Cô thua rồi, thua một cách triệt để.

CHAPTER 2

NỖI GIÓ

- Đi ăn cơm tối không? Cùng đi nhé? – Mọi người trong phòng làm việc đã về gần hết, cậu bạn đồng nghiệp Tiểu Thang chạy tới hỏi.

- Ồ, không cần đâu, tớ có hẹn rồi. – Bảo Lam mỉm cười, lại vội đầu vào bản thảo.

Tiểu Thang là một biên tập mới vào cùng đợt với Bảo Lam, chủ biên An rất thích cậu ấy. Anh chàng này trông rất bảnh bao, thích chơi với con gái, cùng làm việc với nhau, cậu luôn xung phong đi mua trà hay cà phê cho mọi người. Mỗi ngày nay, con gái trong văn phòng đều không ngớt lời khen ngợi cậu.

Cậu quét mắt nhìn Bảo Lam, huyết sắc:

- Wow, tớ phát hiện cậu càng ngày càng xinh đẹp đấy, lúc mới đến trông như một học sinh cấp ba ấy. – Hôm nay Bảo Lam mặc một chiếc áo khoác ngắn màu hồng và chiếc váy gấp ly màu đen, đôi tất màu xám nho nhỏ khiến đôi chân dài của cô càng thêm xinh đẹp. Tiểu Thang tới gần Bảo Lam, hỏi nhỏ. – Có bạn trai chưa? Nói thật đi, tớ có còn cơ hội không? Thực ra...

Đúng lúc đó có người mang cà phê tới, đặt trên bàn Bảo Lam, ngắt lời của Tiểu Thang. Cậu không vui quay đầu lại, đúng lúc gặp phải ánh mắt sắc bén của Lâm Ân Tá, sợ hãi chẳng dám nói thêm nửa lời.

Anh chàng Lâm Ân Tá nếu xét về ngoại hình, về khí chất, về gia thế, tất cả đều vượt xa những người cùng tuổi khác, người tinh mắt chỉ cần nhìn là biết anh là một người đặc biệt.

- Anh Lâm? Chào anh, chào anh. – Tiểu Thang biết anh là bạn

thân của chủ biên. Ân Tá gật đầu, hỏi Bảo Lam bằng giọng thân mật:

- Một không? Bao giờ chúng ta đi được?

Chết tiệt thật, hóa ra người Bảo Lam hẹn lại là anh ta! Tiểu Thang chửi thầm một câu: An Bảo Lam đúng là một con chó nhỏ, vừa mới vào đã câu được một con cá to. Cậu ta vội vã nói là mình phải đi ăn cơm, biến nhanh xuống cầu thang. Phòng làm việc lúc xế chiều chỉ còn lại Ân Tá và Bảo Lam. Một mùi thơm thoang thoang quện rũ hơn cả mùi cà phê tỏa ra từ người anh.

- Còn phải làm thêm hả? – Anh liếc mắt vào tập bản thảo dày cộp trên bàn cô.

- Không, em vừa làm xong. – Bảo Lam nhấp một ngụm cà phê, sao anh biết là cô thích vị này nhất nhỉ? – Cảm ơn anh, anh tốt thật! Anh tốt với tất cả các cô gái khác như thế này sao?

Câu hỏi này có phần hơi đường đột.

Ân Tá mỉm cười:

- Đương nhiên là... không phải.

- Hồi nhỏ bố nói với em, trên thế giới này không có tình yêu nào vô duyên vô cớ, chỉ có mình là có thể khiến mình mỉm cười. – Bảo Lam nhớ lại khuôn mặt của bố. – Ân Tá, có phải ngày trước chúng ta gặp nhau rồi không? Sao anh lại giúp em?

- Ngốc quá... em nghĩ nhiều quá. – Anh đưa tay lên xoa nhẹ tóc cô. – Đi thôi, xuống dưới kia ăn cơm, anh mời em.

Lời mời của Ân Tá thường khiến người khác khó lòng mà từ chối, nhưng nếu biết khi ăn cơm sẽ gặp Jason, cô thà cả đời không bước chân xuống cầu thang.

Vừa đi ra khỏi tòa nhà không lâu, một cửa hàng đồ trang sức Catier ở ngay chỗ ngã rẽ thu hút ánh mắt của Bảo Lam. Noel năm ngoái, Jason nói là khi nào cô tròn 20 tuổi, hai người sẽ kết hôn và tới đây để mua nhẫn kim cương cho cô. Lời hứa hẹn ngọt ngào đã biến thành bong bóng, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, chỉ tiếc là bị một cơn gió vô tình thổi vỡ.

Cô nhìn vào bên trong qua lớp kính trong suốt, bỗng dưng cảm thấy người con gái ở trong cửa hàng rất quen thuộc, nhìn kỹ lại, đó chẳng phải là cô bạn gái Đàm Hiểu Phong của Jason sao? Nhìn kỹ lại, người bên cạnh quả nhiên chính là Jason. Hai người đang chụm đầu vào chọn nhẫn đôi. Người con gái thích một chiếc nhẫn rất đắt, Jason cau mày nói không đẹp, thực ra là vì nó đắt quá.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, không thể nào tránh được. Bảo Lam vội vã cúi đầu định bỏ đi thì đúng lúc đó Jason và bạn gái mới quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt Bảo Lam.

Bốn người mặt đối mặt với nhau.

Bạn trai cũ, bạn gái của bạn trai cũ, tình địch, trong cuộc sống yên bình của An Bảo Lam từ trước tới nay chưa bao giờ náo nhiệt như vậy. Ân Tá vô cùng thông minh, vừa nhìn đã phát hiện ra mối quan hệ của ba người.

Anh kéo tay cô vào trong cửa hàng.

- Em yêu, đi nào, chúng ta vào chọn nhẫn.

Nhân viên trong cửa hàng vừa thấy anh đã nhiệt tình chào:

- Anh Lâm, hoan nghênh anh đến với cửa hàng chúng tôi. – Sự nhiệt tình cứ như thể chỉ cần anh tới một lần thôi cũng đủ đem lại vinh quang cho tiệm của họ.

- Cô gái này hôm nay muốn xem chiếc nhẫn kim cương đẹp nhất của năm nay, cô có thể giới thiệu cho chúng tôi được không? – Ân Tá nói.

- Dạ vâng ạ. – Nhân viên vội vàng lấy ra chiếc nhẫn mà bạn gái Jason vừa rồi tỏ ý thích, Ân Tá cầm lên ngắm nghía.

- Có cái nào đẹp hơn nữa không? Cái này vẫn có vẻ...

- Dạ vâng ạ, anh Lâm đúng là tinh mắt. – Cửa hàng trưởng vội vàng bày ra trước mắt họ một đôi nhẫn tình nhân vô cùng tinh xảo. Ân Tá cố ý thân mật nói vào tai Bảo Lam ngay trước mặt Jason:

- Em cứ chọn đi, thích cái nào thì anh tặng cho em.

- ... Anh đúng là vô dụng! – Đàm Hiểu Phong mắt mắt, giận dữ bỏ đi. Jason vội vàng đuổi theo, đuổi được một đoạn không xa thì quay đầu lại buồn rầu nhìn Bảo Lam, rồi lại quay người đi mất.

Thấy họ đều đã đi, Bảo Lam thở phào nhẹ nhõm, cả người vừa nãy căng thẳng nên cứng đờ, giờ bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Ân Tá bảo cửa hàng trưởng cất nhẫn đi, đưa Bảo Lam ra khỏi cửa hàng như chưa có việc gì xảy ra.

- Vừa nãy... cảm ơn anh. – Bảo Lam cười ngượng ngùng. – Người đó là người yêu cũ của em.

- Ừ, anh biết.

- Sao anh lại biết?

- Đôi mắt của em nói cho anh biết. – Ân Tá nói. – Đôi mắt của An Bảo Lam không thể che giấu được bí mật nào cả.

Khuôn mặt cô đỏ bừng.

- Em mời anh ăn cơm nhé.

- Được thôi. – Ân Tá không hề khách khí, đi lên phía trước cô như một cậu bé mới lớn, dáng người cao gầy nhưng lại cho người khác một cảm giác an toàn. Cô rất thích mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ người anh, nó giống như một mùi hương bẩm sinh rất quyến rũ.

Bảo Lam chi tiền rất rộng rãi, chưa nhận được lương nhưng cô gọi rất nhiều món ăn, bày kín cả một bàn. Ân Tá chỉ mỉm cười nói bữa ăn này thật thịnh soạn.

Người phục vụ hỏi hai người có muốn uống rượu không, Ân Tá nói là không nhưng Bảo Lam lại gọi một ly “Bách Lợi Điền” (Giải thích: Tên một loại rượu của Trung Quốc).

- Anh còn tưởng em là kiểu con gái không uống rượu, không hút thuốc, không tới quán bar, từ nhỏ lúc nào cũng ngoan ngoãn ở nhà.

- Tại sao lại không phải? – Cô mỉm cười. Bao nhiêu năm nay, cô như một tờ giấy trắng, lúc nào cũng ngoan ngoãn, không uống rượu, không hút thuốc, không nói nhiều, ngay cả khi chia tay với Jason, cô cũng không tranh luận điều gì.

Một tờ giấy trắng tinh, trống rỗng, không có bất cứ dấu vết nào.

- Anh là người nhà của An Kỳ hả? – Bảo Lam rất tò mò.

Ân Tá chỉ cười, không trả lời.

- Chị ấy là bạn gái anh? Nhưng nhìn chị ấy lớn tuổi hơn anh nhiều... Xin lỗi, em vô duyên quá. – Bảo Lam ngậm chiếc thìa trong miệng. Ngụm trà trong miệng anh suýt thì phun ra ngoài, ngượng ngùng giải thích:

- Sao có thể thế được? Cô ấy học trên anh mấy khóa.

- A, hiểu lầm lớn quá rồi. Em xin lỗi, xin lỗi, anh ăn đi. – Bảo Lam vội vàng gấp thức ăn cho anh.

- Thực ra anh không còn là học sinh nữa, năm ngoái anh ở Mỹ về, trước đó học chuyên ngành kiến trúc. Anh mở một công ty thiết kế, có thời gian thì tới chơi. – Thiết kế kiến trúc có lẽ là chuyên ngành duy nhất trong khối ngành tự nhiên có hơi hướng của nghệ thuật. Cô nghe vậy thoáng kinh ngạc, thì ra anh là sinh viên chất lượng cao.

Cô vốn tưởng rằng anh học những chuyên ngành liên quan tới âm nhạc, bởi vì sự nho nhã toát ra từ con người anh như mùi chanh thơm mát, khiến người ta khó có thể quên được.

Cô gọi nhân viên phục vụ ra thanh toán, nhưng nhân viên chỉ mỉm cười nói:

- Anh Lâm đây đã thanh toán rồi, anh ấy là hội viên VIP của tiệm chúng tôi.

- Trời ơi, sao đi đến đâu anh cũng là hội viên vậy?

Anh chỉ cười mà không nói gì. Buổi hòa nhạc tối nay rất hay, cô xem chăm chú, thi thoảng lại lén quay sang nhìn anh. Khuôn mặt anh nhìn nghiêng trong ánh sáng mờ mờ đẹp như một bức tượng. Chàng trai này khó đoán như một câu đố, nhưng lại như một quả tranh mới hái, rốt cuộc thì tại sao anh lại tiếp cận với cô?

Trời đã rất khuya, Ân Tá lái xe đưa cô về tới nhà, nhìn theo cho tới lúc đèn nhà cô đã bật sáng rồi mới yên tâm quay xe về. Mấy hôm nay mẹ không ở nhà, khi Bảo Lam bật đèn phòng khách lên, kinh ngạc phát hiện ra Jason đang ngồi trên ghế salon.

- Cái gã chiều nay đưa em về hả? Hắn là ai? – Jason lên tiếng gất gỏng.

- Không cần anh lo. – Bảo Lam mở rộng cửa ra. – Làm thế nào mà anh vào được.

Anh ta lúc lắc xâu chìa khóa trong tay.

- Cái này là em đưa cho anh.

- Vậy làm phiền anh, sau khi chia tay đừng có chạy tới ngồi trên ghế nhà tôi lúc nửa đêm được không, người sống cũng bị anh dọa cho chết khiếp.

- Nhìn khí sắc của em cũng không tệ... - Vốn tưởng rằng Bảo Lam không có anh ta thì sẽ không sống được, bây giờ thấy cô vẫn khỏe mạnh, lại còn có một người con trai khác lái ô tô đưa về, anh ta không tránh được cảm giác thất vọng. - Người vừa này rốt cuộc là ai? Bạn trai mới hả?

- Chẳng liên quan gì tới anh cả.

- Sao lại không liên quan? Em vừa mới chia tay với anh, chớp mắt đã có người mới, có phải em cố ý làm anh mất mặt không?

Cô tức nghẹn họng, một hồi lâu không nói nên lời.

- Thôi bỏ đi, không tính toán với em. - Jason lấy ra một quyển sổ tín dụng. - Đây là số tiền mà em dùng của anh tháng trước và tháng trước nữa, trước tháng này trả hết cho anh, cứ chuyển tiền vào tài khoản của anh là được rồi.

- Cái gì? - Cô nhìn quyển sổ ghi chép lại những lần đi mua quần áo, đi ăn cơm, hoang mang mất mấy giây, những cái này chẳng phải những khoản chi tiêu khi yêu nhau sao? Lúc đầu anh nói là tặng cho cô, sao bây giờ lại trở mặt không chịu nhận, còn bắt cô phải trả tiền.

Sự lạnh lẽo dâng lên từ đáy lòng, cô cầm hóa đơn lên nói:

- Được! Tôi sẽ trả! Muộn quá rồi, anh về đi, để chìa khóa nhà tôi lại.

Jason không chịu đi.

- ... Đã muộn thế này rồi... Em để anh ngủ ở đây một đêm. Đêm cuối cùng của chúng ta, Bảo Lam... - Anh ta ôm chặt lấy Bảo Lam nhưng cô lạnh lùng đẩy ra.

Giây phút đó, trong lòng cô chỉ là sự căm ghét đến cùng cực gã đàn ông trước mặt, thậm chí cô còn nghĩ, có phải ngày trước mình bị điên hay không mà lại đi thích một kẻ như thế này?

- Buông tay ra! Đưa chìa khóa cho tôi.

- Định giả vờ đoan trang hả? - Jason vẫn mặt dày, ôm chặt lấy cô. - Thực ra trong lòng em vẫn còn nhớ anh? Vẫn còn thích anh phải không?

- Này! Anh! - Con gái sức yếu, cô giằng co với hắn, lồng ngực sắp vỡ ra vì bị ôm quá mạnh. Đúng lúc này, cánh cửa lớn khép hờ bị người nào đó đẩy mạnh, hai người trong phòng đều sững sốt quay lại, thấy dưới ánh đèn hành lang là khuôn mặt anh tuấn của Ân Tá.

Anh bước vào vỗ nhẹ lên vai Jason.

- Hình như cô ấy không thích lắm, có cần gọi cảnh sát tới để hỏi cô ấy hay không?

- Mày! - Jason mất mặt, chỉ hừ một tiếng, khoác áo khoác lên rồi bỏ đi. Bảo Lam gọi anh ta lại.

- Này, để chìa khóa lại.

Hắn quay đầu lại nhìn Ân Tá, miễn cưỡng ném chùm chìa khóa lên ghế, buông một câu “nhớ trả tiền vào tài khoản” rồi bỏ đi.

Anh ta đi rồi, Bảo Lam mới phát hiện ra người mình mờ hồ đâm dĩa. Sao mình lại thích một kẻ như vậy? Chia tay thì trở mặt đòi tiền, đã thế lại còn muốn ăn vụng ở nhà người từng bị anh ta bỏ rơi.

Sao mình lại yêu một kẻ như thế?

- Nghỉ một lát đi, đừng sợ, đừng sợ. - Anh dịu dàng vuốt tay cô. Bảo Lam lúc này mới thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng nhìn thấy chùm chìa khóa là lại nổi giận.

- Nếu lần sau hắn còn tới, không biết có may mắn gặp anh như hôm nay không?

- Hôm nay đúng là số em may thật, em quên điện thoại trong xe của anh. – Anh lấy điện thoại của cô ra, đặt xuống bàn. Nếu không phải anh nhìn thấy điện thoại rơi trên ghế lái phụ, đích thân mang lên đây, có lẽ đêm nay Bảo Lam không thoát được.

Hình như anh rất quen thuộc với hoàn cảnh gia đình cô, nửa đêm tới nhà cũng không hỏi vì sao cô chỉ có một mình, bố mẹ cô ở đâu.

- Nếu em lo thì anh có thể thay khóa giúp em, mai vứt bộ chìa khóa này đi, thế là hẳn không vào nhà em được nữa.

- Muộn thế này rồi... - Cô nhìn ổ khóa trên cánh cửa. Buổi tối chỉ có mình cô ở nhà, nhờ nửa đêm có ai xông vào...

- Chỉ cần thay ổ khóa thôi, chiếc chìa khóa kia của hẳn không mở được đâu. – Ân Tá xuống lầu, lái xe tới một cửa hàng gần đó mua cái khóa. – Có tuavit bốn cạnh không?

- Dạ có, để em tìm. – Cô mở ngăn kéo ra tìm chiếc tuavit bốn cạnh mà mấy năm trước bố vẫn dùng, đưa cho anh. Anh nhanh nhẹn tháo ổ khóa cũ ra, thay ổ khóa mới vào.

Lách cách, lách cách.

Ổ khóa mới vang lên âm thanh chắc chắn và đáng tin cậy. Bảo Lam yên tâm hơn rất nhiều. Cô cảm kích nghĩ tới dáng vẻ bần rộn của anh ban nãy, giống y như hồi nhỏ bố cô cũng bần rộn vì gia đình này vậy, khiến lòng cô thật sự yên tâm.

Khóa cửa đã thay xong, anh cũng yên tâm hơn.

- Muộn quá rồi, anh về nhà đây, em nghỉ đi nhé. Có chuyện gì thì gọi điện cho anh. – Anh cầm áo khoác lên rồi đi về.

- Ý, chờ chút đã. – Cô gọi anh.

- Có chuyện gì hả?

- Dạ, không có gì... - Giây phút đó, bỗng dưng cô thấy sợ anh lại đi mất. Đường như chỉ cần anh ở lại đây, cô sẽ không còn sợ gì nữa.

- Ngoan đi. – Anh dịu dàng vuốt tóc cô rồi ra về.

Bàn tay anh thật là ấm áp.

- Bảo Lam, cô vào văn phòng của tôi một chút. – Giờ nghỉ trưa, An Kỳ gọi Bảo Lam vào. Sau lần phỏng vấn trước, đây là lần đầu tiên cô vào phòng của chủ biên. An Kỳ ném một xấp báo cáo chuyên đề xuống trước mặt cô. – Cô định dùng cái này để che giấu tôi hả? Mấy ngày hôm nay cô làm báo cáo chuyên đề, nhưng có đồng nghiệp nói rằng những cái này có tòa soạn khác đã làm rồi.

Đã làm rồi?

Không, những cái này đều do cô thức đêm mệt nhọc để làm ra, sao lại có chỗ dùng rồi?

- Chủ biên, những thứ này không thể dùng rồi được. Đây đều là em...

An Kỳ ngắt lời cô.

- Đúng là tôi đã nghe mấy lời đồn đại về cô, nhưng Bảo Lam, tôi vẫn tin tưởng vào năng lực làm việc của cô. Cho dù những cái này có phải cô viết ra hay không, chỉ hy vọng sau này cô tiếp tục cố gắng, ngày kia giao chuyên đề mới tới cho tôi, OK?

- Chủ biên, những cái này đúng là do em viết, không thể nào lại có tòa soạn khác dùng rồi! – Bảo Lam vẫn muốn biện minh cho mình, nhưng An Kỳ lại lạnh lùng ngắt lời:

- Nếu thực sự là do cô viết, chứng tỏ cô có thực lực, vậy thì viết một cái khác hay hơn để chứng minh bản thân đi.

Có điện thoại gọi tới, An Kỳ vội nhắc máy lên nghe, giọng nói gắt gỏng lập tức trở nên dịu dàng hơn:

- Thì ra là tổng giám đốc Lưu à, dạ vâng, 6 rưỡi chiều, chúng ta gặp nhau sẽ nói về chuyên mục quảng cáo đó...

Bảo Lam cầm xấp báo cáo, ầm ỨC đi ra khỏi phòng chủ biên.

Cô vừa bước ra, mấy đồng nghiệp vừa nãy vẫn nhìn chăm chăm vào phòng chủ biên đều đồng loạt cúi đầu, làm như không nhìn thấy gì. Bảo Lam âm thầm quay về chỗ ngồi, bên tai lập tức vang lên những tiếng cười khúc khích.

Thì ra bất cứ góc nào trên thế giới này đều như vậy. Trên màn hình hiện lên khung cửa sổ chat MSN, Tiểu Thang hỏi:

- Chủ biên vừa nói gì cậu hả? Lúc đi ra, nhìn sắc mặt cậu tệ lắm!

- Cảm ơn.

- Đúng rồi, có phải cậu là do Lâm Ân Tá giới thiệu vào không?

- Hử?

- ... Có tin đồn! Nghe nói chủ biên rất thích anh Lâm, nhưng anh Lâm lại quan tâm tới cậu. Cậu cẩn thận kẻo bị chủ biên ghét đấy.

Bảo Lam bất giác thấy sợ hãi. Thì ra là có chuyện đó. An Kỳ thích Ân Tá, vậy Ân Tá có thích An Kỳ không? Mối quan hệ giữa họ hình như không bình thường.

Bảo Lam cắn môi, không biết vì sao, trong lòng cô cứ thấy khó chịu.

Tối hôm đó bận viết báo cáo chuyên đề tới nửa đêm, lúc đi xuống bãi đỗ xe ở dưới lầu, xung quanh tối om, chẳng thấy bóng dáng bảo vệ đâu. Bảo Lam vội nhanh bước chân, đôi giày cao gót gõ lên nền xi măng, trong đêm tối lại càng thêm rõ ràng. Trời quá khuya nên cô không dám đứng chờ ở bên xe buýt, bèn ra sức chạy, chỉ cần chạy qua khỏi bãi đỗ xe này, tới góc đường bên kia là có thể bắt taxi về nhà.

Đêm khuya, gió to, bỗng dưng có một chiếc xe dừng ngay bên cạnh Bảo Lam, khiến cô hoảng sợ toát mồ hôi lạnh.

Người ngồi trong xe mở cửa sổ rồi thò đầu ra ngoài. Đó là Ân Tá:

- Bảo Lam?

An Kỳ ngồi bên cạnh Ân Tá, “dịu dàng” nói:

- Ai dà, Ân Tá xem kìa, người mà cậu giới thiệu quả là chăm chỉ, làm thêm cho tới tận giờ.

- Lên xe đi, đừng đi một mình buổi đêm. – Ân Tá quay đầu xe lại đưa Bảo Lam về nhà rồi mới đưa An Kỳ đi.

Nhìn chiếc xe của anh rời đi, nghĩ lại cô gái xinh đẹp trang điểm kỹ càng ngồi cạnh anh, Bảo Lam soi mình trong tấm kính cửa sổ bên đường, nhìn bộ dạng làm thêm mệt mỏi và tiêu tụy của mình, thấy mình thật là thê thảm.

Ân Tá, anh đang hẹn hò với An Kỳ sao?

Hai người đang yêu nhau sao?

Ngày hôm sau, vừa tan học là Bảo Lam vội vã tới tòa soạn, quả nhiên An Kỳ cố tình gây khó dễ cho cô, không những nói là cô tới muộn, trừ của cô 100 tệ mà còn bắt cô lấy được bản kế hoạch quảng cáo có chữ ký của Tổng giám đốc Lưu trước khi ông rời khỏi văn phòng ở Công ty quảng cáo Hằng Đại.

- Bây giờ là 6 giờ, Tổng giám đốc Lưu thường về lúc 6h30. Bản kế hoạch này rất quan trọng với tạp chí của chúng ta, hôm nay nhất định phải mang về. – An Kỳ khề nhướn mày lên, ra lệnh cho những người khác theo cô vào phòng họp.

- Còn đứng đấy làm gì, chúng ta đi thôi. – Tiểu Thang cầm chìa khóa xe công ty lên, hai người lái xe vội vàng đi tới văn phòng của ông Lưu, nhưng ông vẫn còn đang họp. Tiểu Thang lấy ra mấy tờ giấy kẹp trong

tập tài liệu đưa cho cô. – Đi phô tô ba bản, tờ ở đây chờ ông ấy. – Cậu hạ thấp giọng. – Nghe nói ông Lưu này háo sắc lắm, một mình cậu đứng ở đây chờ, tờ sợ nguy hiểm.

Thì ra là như vậy. Cô cảm kích gật đầu, cho dù thế nào thì chạy đi chạy lại cũng còn hơn là ở cạnh một người đàn ông trung niên hiếu sắc. Công ty này không cho người ngoài sử dụng máy phô tô, cô xuống lầu, đi một đoạn rất xa mới tìm thấy một cửa hàng phô tô, còn đang bận thì Tiểu Thang gọi điện thoại tới.

- Bảo Lam, đứng chờ đói quá, nhân tiện mua cho tờ bát cá viên về nhé.

- Ừ. – Cô chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, đồng ý luôn, tới lúc mang sập tài liệu đã phô tô và bát cá viên lên đến nơi, cô nhìn thấy tổng giám đốc Lưu và An Kỳ đang đi cùng nhau.

- Chủ biên! – Bảo Lam chào An Kỳ theo phản xạ.

An Kỳ đang vui vẻ đứng cạnh ông Lưu, ánh mắt cô ta lướt qua bát cá viên mà Bảo Lam cầm trong tay.

- Chẳng phải tôi bảo cô tới chờ tổng giám đốc Lưu sao? Cô đi đâu hả? Nếu không phải tôi tới đột xuất, có phải là cô định trốn việc luôn không?

- Cái này là... - Còn chưa chờ Bảo Lam giải thích, Tiểu Thang đã vội vàng tranh lời. – Chủ biên, Bảo Lam vẫn còn nhỏ, khó tránh khỏi sai sót. Giờ cũng không sớm nữa, chúng ta đưa tổng giám đốc Lưu tới quán ăn lần trước, được không?

- Lại phát hiện ra chỗ nào mới hả? – Ông Lưu rất hưng phấn, vội đi theo An Kỳ. Bảo Lam thận trọng đi theo đằng sau.

An Kỳ lườm cô.

- Cô không cần phải đi theo.

- Dạ? – Bảo Lam khựng người lại. An Kỳ nói với Tiểu Thang:

- Sau này cậu nhận mấy kế hoạch mà Bảo Lam đang làm, còn nữa, từ mai cậu chuyển lên làm chính.

- Vậy em làm gì ạ? – Bảo Lam hỏi.

- Cô? – An Kỳ khinh miệt nói. – Yên tâm đi, cô là người Ân Tá giới thiệu tới, tôi sẽ không đuổi việc cô đâu.

- Nói rồi quay đầu bỏ đi. Tiểu Thang đi qua Bảo Lam, vỗ nhẹ tay lên vai cô tỏ ý an ủi.

- Ngốc quá, làm việc gì cũng phải động não. – Cậu ta ném lại một câu “cố lên” rồi chạy vào thang máy, cứ như thể bát cá viên vừa này là do cô tự mua chứ chẳng liên quan gì tới cậu ta ca.

Cửa thang máy đóng lại, Bảo Lam còn nghe thấy An Kỳ khen Tiểu Thang là làm việc nghiêm túc và có trách nhiệm.

Tối hôm đó, cô sục sùi quay về nhà, hắt xì hơi liên tục, cửa nhà lại bị khóa trái bên trong. Chắc là mẹ lại đưa tình nhân về nhà.

- Mẹ? Mở cửa! Mở cửa!

Bảo Lam ầm ỨC đập cửa, bên trong chẳng có ai lên tiếng. Từng cơn gió thổi mạnh qua hành lang, quất vào mặt Bảo Lam, lạnh buốt.

Điện thoại cũng không có ai nhắc máy.

Cô biết cánh cửa này sẽ không mở ra nữa.

Bảo Lam bắt đầu run lên từng chập, chạy xuống dưới lầu gọi điện thoại cho Ngải Linh Linh.

Điện thoại thông, nhưng đầu dây bên kia là giọng của một chàng trai.

- A lô? – Giọng nói khàn khàn như dính lại, rất dịu dàng.

- Ân Tá? Sao lại gọi tới số điện thoại của anh nhỉ? – Cô nhìn màn hình điện thoại, giọng nói lắp bắp. – Xin lỗi, em gọi nhầm, em... em... - Một cơn gió lớn thổi đến khiến cánh cửa kính ở đại sảnh vang lên loảng xoảng, cả người cô như rơi vào một kho đá lạnh buốt.

Lạnh lẽo, âm ỨC, thất vọng.

Sống mũi cay cay, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên hai gò má lạnh buốt, giọng nói của anh xé rách cả cái lạnh và sự cô độc, khiến cô cảm thấy mình vẫn còn đang sống.

Ấn Tá lúc này đang ngồi uống cacao nóng trong quán sô cô la mà mình mở, nghe thấy tiếng gió vù vù ở đầu dãy bên kia, anh lên tiếng hỏi:

- Em đang ở đâu?

- Dưới lầu, không vào được nhà.

- Khóa hỏng rồi hả?

- Không, trong nhà có người... - Anh nghe thấy bên kia có tiếng khóc nho nhỏ, tiếng khóc hòa lẫn với tiếng gió rít vù vù. - Bởi vì họ đều ở nhà nên em không tiện vào.

Tiếng nói nghẹn ngào, tiếng khóc âm ỨC như muốn xé tìm anh ra. Anh chỉ cảm thấy tim mình đau nhói. Một đêm có bão cấp 8, từng hạt mưa lớn xối xả trút xuống. Sao cô lại ở ngoài một mình?

- Chờ ở đó, anh tới ngay. - Nói xong, Ấn Tá vội vàng khoác áo khoác rồi lao ra khỏi cửa.

Mưa gió đua nhau gào thét. Khi đi qua biển, sóng biển không ngừng vỗ bờ, ở mấy khúc cua, suýt chút nữa thì xe anh lao xuống vực... Anh đang trên đường chạy tới với cô gái đó.

Cho tới khi thân hình gầy bé của cô xuất hiện trong tầm mắt anh. Cô run rẩy co mình trong đại sảnh rộng mênh mông, giống như một chú chim nhỏ không có nơi để về. Thấy anh tới, hai mắt cô ướt ướt, không rõ là nước mưa hay nước mắt. Anh không nhận được lao tới ôm chầm lấy cô.

- Có lạnh không? - Anh dịu dàng hỏi, ôm chặt cô vào vòng tay của mình.

Anh muốn bảo vệ cô. Bảo vệ cô thật cẩn thận.

Vào lúc cái lạnh đã lên tới cực điểm, ý thức dần dần mất đi. Bảo Lam không nhớ rõ làm thế nào mà cô lại mặc áo khoác của Ấn Tá, rồi được anh bế lên xe. Chiếc xe đi thẳng về tiệm sô cô la.

Tiệm sô cô la có tên “Hồi ỨC” này là một cửa hàng rất nổi tiếng trong thành phố, nghe nói ông chủ là một người nổi tiếng, rất đẹp trai, có thể đích thân làm ra những chiếc kẹo sô cô la dành cho khách hàng. Mỗi một loại sô cô la đều có tên riêng của nó

“Margaret” là loại sô cô la có nhiều sữa, thích hợp với những cô gái nhỏ nhắn đáng yêu, ăn một miếng có cảm giác như đang được đắp mình trong tình yêu;

“Chú người gố ở Edinburgh”, vị đắng nhưng lại khiến người ta không thể không thích, chuyên dành cho những người đang say đắm trong tình yêu

“Ánh sáng thành Viên” là sô cô la trắng, vị đậm, rất thơm, tràn đầy sức mạnh, dành cho những người có tâm hồn tự do và dũng cảm.

Một cửa hàng sang trọng, nghe nói chỉ có một số ít những người nổi tiếng hoặc thuộc giới thượng lưu mới có tư cách làm hội viên cao cấp ở cửa hàng này, mới có may mắn được nếm thử các loại sô cô la ở đây.

-... Chờ một chút. - Cô kéo nhẹ vạt áo anh, ghé vào tai anh thì thầm. - Em không phải là hội viên ở đây.

- Không sao, anh là chủ cửa hàng.

- Hả?

Anh kéo cô vào trong lúc mà cô vẫn còn đang kinh ngạc tột độ, quả nhiên, các nhân viên trong cửa hàng đều lễ phép cúi đầu chào anh.

- Chẳng phải mọi người nói ông chủ cửa hàng này là một người nổi tiếng sao? - Bảo Lam nhìn anh. - Anh là?

- Ngốc thế. Chỉ là tin đồn thôi. – Ân Tá dẫn cô vào phòng trong. Căn phòng này được bài trí rất trang nhã, thể hiện sự trầm ổn của một người đàn ông nhưng vẫn không bị “lạc mốt”. – Em ngồi đi. – Anh lấy ra một hộp sô cô la rất đẹp từ trong tủ.

- Ăn thử xem.

Những viên sô cô la màu trắng tỏa hương thơm quyến rũ, chỉ mới nhìn đã biết chắc chắn là rất ngon. Cô thận trọng nhón một viên nhỏ cho vào miệng.

Đầu tiên là mùi sữa rất đậm tan trên đầu lưỡi, phảng phất như mùi nước hoa cao quý, in sâu vào lòng người, sau đó cô cảm thấy như có mùi thơm của hoa, hình như là mùi hoa hồng, nhưng cũng có cảm giác như mùi thơm nhẹ nhàng của bách hợp, hình như còn cả mùi hoa nhài, cảm giác thật kỳ diệu. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, những buồn rầu lúc này đều đã tan biến hết.

- Vị này là...? Có phải mỗi loại sô cô la đều có tên phải không? – Cô hỏi.

- Tên thì chưa nói cho em biết được, mang về đi, coi như là lời xin lỗi anh dành cho em. – Sắc mặt của Ân Tá trở nên phức tạp, hình như bị bao bọc bởi một lớp sương mù dày đặc.

- ... Xin lỗi? – Bảo Lam không hiểu. – Anh làm gì có lỗi với em sao? Giúp em nhiều như vậy, em cảm ơn anh còn không kịp.

Anh lắc đầu, chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Cô gái ngốc nghếch này vẫn không hiểu nguyên nhân vì sao anh lại đối xử với cô như thế. Nếu cô biết sự thực rồi, chỉ sợ cô sẽ không thèm nhìn anh lần nào nữa, chỉ muốn xé xác anh ra thành hàng ngàn mảnh.

Ân Tá chăm chú nhìn khuôn mặt cô, bất giác nghĩ, khuôn mặt này thật là đẹp.

Mềm mại, ấm áp, như một đóa hoa cúc nhỏ khiến ai cũng phải yêu mến.

- Meo... - Một chú mèo mướp nhỏ nằm dưới chân ghế salon lười nhác kêu lên một tiếng.

Ân Tá ôm nó lên. Nó rất nhỏ, chỉ bằng một nắm tay.

- Chú mèo đáng yêu quá, anh nuôi hả?

- Coi như là thế. Nó tên là Tiểu Báo, ngày trước cứ nằm ở trước cửa hàng anh không chịu đi, thế là giữ nó lại. – Ân Tá dùng tay chỉ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ của nó. Tiểu Báo bị mù, hai con mắt hoàn toàn không nhìn thấy gì, ánh mắt nó trong sáng tới mức khiến người ta cảm thấy nó không thuộc về thế giới này. Nó không nhìn thấy Ân Tá, nhưng có thể nghe được giọng nói của anh, cảm nhận được ngón tay anh, bởi vậy nó cứ ra sức rúc vào lòng anh.

Ân Tá nói:

- Em thấy nó đấy, không cha không mẹ, lại không nhìn thấy gì, nhưng nó vẫn cố gắng để tồn tại. – Anh đặt Tiểu Báo vào tay Bảo Lam.

Tiểu Báo cảm nhận được hơi ấm từ tay Bảo Lam, bèn chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Nó không nhìn thấy gì cả, nhưng hình như nó có linh cảm rất nhạy bén, thò cái chân nhỏ ra vẫy vẫy về phía cô. Một sinh mệnh nhỏ bé và yếu ớt cũng đang cố gắng để dành lấy một hơi ấm cho cuộc đời mình.

Bảo Lam sợ nó bị ngã bèn đặt nó xuống đất rồi định bước đi. Ai ngờ Tiểu Báo lặng lẽ theo sau rồi bám chặt lấy chân cô.

Nó tưởng cô định đi, tưởng cô không còn cần nó nữa.

Tiểu Báo sợ hãi ôm chặt lấy chân Bảo Lam, nó không biết rằng những móng vuốt sắc nhọn của nó đã cào rách da cô. Bảo Lam kêu lên đau đớn, Ân Tá vội vàng ôm Tiểu Báo lại:

- Em đừng trách nó, nó không nhìn thấy gì cả, không biết là mình làm em bị thương. Nó rất thích em, hình như sợ mất em.

Nó chỉ đang cố hết sức để giữ cô lại.

Bảo Lam lại đón Tiểu Báo từ tay anh, bỗng dưng bật khóc nức nở, không thể nào nín được. Ân Tá vuốt tóc cô, dịu dàng như khi vuốt lông Tiểu Báo.

- Em có tâm sự gì hả?

- Thi thoảng cảm thấy mình là người thất bại, cả tình yêu lẫn công việc đều thất bại.

- Vậy sao? – Anh cười, cầm lên một hộp sô cô la khác, đưa cho cô. – Ném thử cái này xem.

Bảo Lam lấy một viên bỏ vào miệng, vị đắng tan trên đầu lưỡi. Cô cau mày:

- Sao mà đắng thế... - Nhưng còn chưa nói xong, khi lớp vỏ đắng bên ngoài của viên sô cô la tan hết, một vị ngọt dịu dàng lan khắp miệng.

Mùi vị hạnh phúc tới mức khiến người ta phải rơi lệ.

- Ừm, chính là mùi vị này. – Cô thốt lên hài lòng.

Ân Tá xoa nhẹ lên mái tóc của cô.

- Thích không? Nó cũng giống như tình yêu của em, lúc bắt đầu thì đắng, nhưng sau đó sẽ tốt dần lên, khi em tìm thấy một người thích hợp và một cách yêu thích hợp.

- Ừm... - Cô hình như đã hiểu rồi, mặc kệ khóe mắt còn đang ướt, cô vẫn nhoẻn miệng cười rạng rỡ. Cô luôn như vậy, không biết rằng mình thu hút người khác chính bởi nụ cười trong sáng.

Ân Tá nhìn cô say đắm.

- Sao thế?

- Không có gì, không có gì. – Ân Tá vốn luôn lạnh lùng phát hiện mình nói quá nhiều trước mặt cô nhóc này, thi thoảng lại còn ngẩn ngơ, bất giác hai tai nóng bừng lên. Chuyện gì vậy nhỉ? Bảo Lam nghiêng đầu nhìn Ân Tá. Anh chàng này dịu dàng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô, điểm tốt của anh chỉ dần dần bộc lộ ra sau khi tiếp xúc một thời gian dài.

Hai người đều ôm tâm sự riêng của mình. Tiểu Báo nằm trong lòng Bảo Lam, thở đều đều, chìm đắm vào giấc mơ của riêng mình.

Vận may rồi cũng có ngày kết thúc. Không phải người nào cũng nhìn lầm người và có “kinh nghiệm” bị người đàn ông mà mình yêu tha thiết bỏ rơi; cũng không phải mọi người đều không cần phải dựa vào bố mẹ khi còn trẻ, luôn dũng cảm, kiên cường. Trắc trở chưa chắc đã là một liều thuốc tốt. Bảo Lam đã dần hiểu ra điều đó trong những khó khăn liên miên, nút thắt trong lòng cũng dần dần lỏng ra...

Ân Tá bảo một nhân viên nữ trong cửa hàng tìm một bộ quần áo ấm áp sạch sẽ cho Bảo Lam thay, còn đích thân pha cho cô một ly cacao nóng, đặt vào tay cô.

Cô như một đứa trẻ khó khăn lắm mới nắm được chút hơi ấm, sợ nóng, nhưng lại không nỡ buông tay ra, cẩn thận uống từng ngụm nhỏ. Anh dịu dàng bóp trán cho cô.

- Em bị sốt hả? – Đúng thật, trán hơi nóng. – Đúng là cô nhỏ yếu đuối. – Ân Tá thở dài, lấy ra một viên thuốc giảm sốt đưa cho cô, rồi lại sờ lên má cô, hình như đang lẩm bẩm điều gì đó.

- Bảo Lam là một cô bé cần có người khác thương yêu. – Anh nói. Ánh mắt anh lúc này như ánh mắt của một người anh trai, một người bố. Đây không phải lần đầu tiên Bảo Lam đọc được chữ “bố” trên người anh.

Vì sự chu đáo, dịu dàng và vững chãi của anh không giống như những chàng trai trẻ tuổi khác. Sự dịu dàng của anh là một ly cacao nóng, là một câu nói quan tâm, là một chỗ dựa vững chắc. Sự dịu dàng của anh luôn luôn rất hữu hiệu.

Một chàng trai như thế này chắc rất thích hợp để làm chồng.

Trong ánh sáng của buổi hoàng hôn, cô bắt đầu sốt nhẹ, ngốc nghếch nghĩ. Căn phòng trong cửa hàng sô cô la này được bài trí thật là ấm áp, sàn gỗ màu nâu đỏ và những vật dụng trong căn phòng đều tỏa mùi hương thoang thoảng. Cà phê đang sôi ùng ục trong ấm.

Nghe nói tối nay bão đổ bộ về đất liền, các nhân viên trong cửa hàng lần lượt ra về, cả cửa hàng trong phút chốc chỉ còn lại Bảo Lam và Ân Tá.

- Tối nay em ngủ ở phòng bên cạnh. – Ân Tá mở cửa căn phòng bên cạnh, Bảo Lam đi vào trong, thì ra ở đây còn một căn phòng khác, nhỏ hơn, chần gối ngay ngắn, sạch sẽ, một ngọn đèn nhỏ khiến căn phòng càng trở nên đẹp hơn.

Chờ một chút, chỉ có một cái giường?

- Thế anh ngủ ở đâu. – Bỗng dưng nghĩ tới điều này, hai má cô đỏ hồng.

Ân Tá nhìn ra ngoài trời mưa mù mịt.

- Anh lái xe về, sáng mai tới đón em. Em cứ yên tâm ngủ một giấc đi.

- Một mình em hả? – Lời vừa nói ra, cô đã cảm thấy không ổn. Không ngủ một mình, chẳng nhẽ cô muốn Ân Tá ở lại đây cả đêm? Anh là con trai mà. Nhưng... Nghĩ tới việc phải ở một nơi xa lạ suốt một đêm, ngoài trời thì đang bão, cô lại thấy sợ hãi.

Anh nhận ra sự lo lắng của cô.

- Em sợ hả?

- Dạ... có một chút. – Cô cúi đầu nhìn đôi giày của mình. Gió ngoài cửa càng lúc càng lớn, tiếng cành cây gãy, tiếng biển quảng cáo bị gió thổi phát ra những âm thanh thật đáng sợ.

- Thưa các bạn, tâm cơn bão lần này đã đổ bộ vào đất liền... - Tín hiệu truyền hình trực tiếp trên tivi đột nhiên bị ngắt, màn hình biến thành hàng vạn những điểm nhỏ trắng đen nhấp nháy.

Chắc là dây dẫn bị gió thổi đứt. Bảo Lam bắt giắc lại lo lắng, lúc này Ân Tá lái xe về nhà liệu có nguy hiểm không? Vừa nãy trên tivi còn cảnh cáo mọi người không nên ra đường.

- Hay là anh ở lại đi? – Bảo Lam nghĩ ngợi. – Anh ngủ ở phòng này đi, em làm phiền anh quá rồi, ngủ ở sofa ngoài phòng khách cũng được.

- Ừm, nhóc con ngoan thật. – Ân Tá nhét chiếc gối vào tay cô, đẩy cô tới sát mép giường, người anh áp sát vào người cô.

Gần quá, gần quá!

Có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, trong tiếng gào thét của gió bão, một sự dịu dàng len vào giữa hai người.

Bỗng dưng cô cảm thấy sẽ xảy ra điều gì đó, hai gò má đỏ ửng. Tối lúc định thần lại, Ân Tá đã nhào người ra sau lấy một cái gối khác, đi ra phòng khách, ngồi lên sofa.

- Được rồi, tối nay anh ngủ ở đây. - Anh cười. – Có cacao nóng, nghe nhạc và tiếng bão, tiếng mưa, cũng thú vị đấy chứ? Nhóc con, em cũng ngủ đi. Mau đóng cửa vào.

Cô đóng cửa phòng lại, trốn sau cửa cười khê.

Bảo Lam lăn lộn mấy vòng trên giường mà vẫn không ngủ được, trong đầu cứ xuất hiện hình ảnh của Ân Tá. Chỉ cần ngoài phòng khách có bất cứ âm thanh nào dù rất nhỏ cũng khiến cô tỉnh dậy. Mãi tới nửa đêm, cô không nhận được bèn bò dậy, mở hé cửa ra lên nhìn về phía ghế sofa.

Ân Tá co mình trong chiếc ghế, ngủ ngon lành.

Thì ra khi ngủ anh toàn co chân lên, giống như một chú cún nhỏ cuộn mình trên ghế, đáng vẻ vô cùng đáng yêu, không còn vẻ lạnh lùng như thường ngày.

Cô mặc áo ngủ, len lén nhón chân trần tới gần chiếc ghế.

Lần đầu tiên nhìn trộm anh khi ngủ. Lông mi anh thật dài, thật dày, như một đứa trẻ có dòng máu Âu Mỹ trong người. Khóe miệng anh còn một nụ cười, có phải anh đang nằm mơ không?

Có phải... mơ thấy người con gái mà anh thích không?

Người con gái mà Ân Tá thích là ai, như thế nào? Nụ cười trên khuôn mặt Bảo Lam dần dần trở nên méo mó đến tội nghiệp. Người mà Ân Tá thích chắc chắn không phải là đứa con gái phiền phức như cô? Cô bắt đầu suy nghĩ lung tung. Đột nhiên mí mắt Ân Tá thoáng động đậy... Chết rồi, không kịp trốn đi rồi. Bảo Lam ngốc nghếch đứng nhìn Ân Tá tỉnh lại, khóe miệng mấp máy nói:

- Hi, anh tỉnh rồi hả?

- Ừm, không ngủ say được. – Anh nhìn cô, ánh mắt sâu thăm thẳm.

Cô từng nghe người ta nói, nếu có một chàng trai thích bạn, trong ánh mắt của anh sẽ có sự yêu thương, nếu anh ấy không yêu bạn, trong ánh mắt của anh chỉ có dục vọng. Trong giây phút đó, cô nhìn chăm chú vào mắt của anh, cô nhìn thấy... sự yêu thương. Sự yêu thương sâu sắc.

- Bảo Lam, lại đây.

- Dạ?

Cô còn chưa kịp hết kinh ngạc thì đã chạm phải đôi môi mềm mại của anh. Át đi mọi thứ, như một cơn bão cuốn cô vào đó. Vòng tay dịu dàng của anh! Đôi môi ấm áp của anh! Cảm giác an toàn mà anh mang lại... Tất cả, tất cả đều khiến cô ngây ngất, đều khiến cô say đắm.

Cô bị bao vây trong một cảm giác rất mãnh liệt. Cảm giác mà cô chưa từng có, không phải hạnh phúc, không phải nhiệt tình, không phải tình yêu... là một cảm giác an toàn, không cần phải lo lắng, tin rằng mình sẽ được bảo vệ.

Thật bình yên!

- ... Em... - Cô lấp bắp đẩy anh ra, chạy nhanh vào căn phòng nhỏ, đóng sầm cửa lại, chui vào trong chăn, trùm kín đầu. Hai gò má cô như vừa bị đổ nước sôi vào, nhưng đôi môi cô còn nóng hơn.

Nhảy cảm, ấm nóng, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng cháy.

Cô đóng tai lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, hình như Ân Tá chỉ nằm xuống sofa rồi không còn gây ra tiếng động nào nữa. Anh ngủ rồi sao? Đàn ông đúng là một sinh vật mãnh mẽ, vừa hôn cô đột ngột xong lại có thể ngủ ngay được. Cô như một con vật bé nhỏ cuộn mình trong chăn, không biết là vì cơn sốt do cảm cúm hay vì nụ hôn của anh, cô dần dần chìm vào hôn mê.

Cả người cô nóng bừng, như một lò than vừa được đốt lên.

Hôm sau, Bảo Lam dậy rất sớm, lắng tai nghe, không còn có tiếng mưa ngoài cửa sổ. Cô xỏ chân vào dép, chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy mình trong gương, cô hét lên một tiếng hãi hùng – Cô trong gương lại bị biến thành con trai rồi. Nhân lúc Ân Tá còn đang ở phòng ngoài, Bảo Lam vội vã trốn vào trong rồi gọi điện thoại cho Liệt Nùng.

- A lô, Bảo Lam?

- Liệt Nùng... - Cô sửng sốt, giọng nói của cô cũng thay đổi rồi, khàn khàn. – Em lại biến hình rồi, em, em...

- Lại biến thành con trai rồi hả? – Liệt Nùng an ủi cô. – Đừng lo, giờ em đang ở trường hay ở nhà? Anh lái xe qua đón em.

- Vấn đề ở chỗ này. – Bảo Lam ngượng ngùng nói. – Bây giờ em đang ở nhà bạn, anh ấy không biết em biến thành thế này, lát nữa đi ra cửa chắc chắn phải đi qua anh ấy, làm thế nào giờ?

- Bạn. – Liệt Nùng nổi máu ghen. – Con trai hả?

Bảo Lam hơi giật mình.

- Con trai, tóm lại chuyện dài lắm...

- Ồ. – Liệt Nùng hỏi dò. – Em quay lại với Jason rồi hả?

- Sao thế được? Không thể thế được. – Cô vội vã đứng dán lưng vào cửa phòng. Đằng sau cánh cửa, Ân Tá bẻ một đĩa bánh kem dâu tây đang nhẹ nhàng gõ cửa.

- Bảo Lam? Bảo Lam?

Vội vàng tắt điện thoại, cô thò tay chốt cửa, tim đập mạnh như sắp nhảy ra ngoài.

Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?

Trả lời cũng không được, không trả lời cũng không được. Chết tiệt, bây giờ giọng nói của cô cũng của con trai, hình dáng của cô cũng của con trai, làm sao mà giải thích cho Ân Tá được?

Liệu anh có tin không?

- Bảo Lam? – Thấy bên trong không có động tĩnh gì, Ân Tá bèn mở cửa phòng, nhưng cửa bị khóa ở bên trong.

Hay là cô chưa dậy?

Vậy thì chờ thêm lát nữa, anh đành đặt chiếc bánh lên bàn ăn ngoài phòng khách. Nghe thấy tiếng bước chân bỏ đi của Ân Tá, Bảo Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng...

- Chào! Ân Tá. – An Kỳ vui vẻ bước vào cửa hàng. – Sao hôm nay mở hàng sớm thế? – Thấy đĩa bánh kem trên bàn, cô kinh ngạc reo lên. – Tôi không nhìn lầm chứ? Đây là quà cậu dành cho tôi hả? Ha ha!

An Kỳ cầm chiếc đĩa nhỏ lên, đang định cho bánh vào miệng thì Ân Tá giữ tay cô lại:

- Trong nhà bếp vẫn còn, chỗ này để cho Bảo Lam.

- Bảo Lam? – An Kỳ cau mày. – Cô ấy ở đây hả?

- Ừ.

- Cậu và cô ấy... - Cô chưa bao giờ thấy Ân Tá quan tâm tới một người con gái nào như vậy. An Kỳ vốn là người con gái mạnh mẽ, nhưng lúc này cũng gỡ bỏ lớp mặt nạ của mình, đau đớn hỏi. – Ân Tá, có phải cậu thích cô ấy không?

- Tôi? – Anh kinh ngạc nhìn cô, khẽ cười. – Tiểu Kỳ, thì ra chị cũng nhiều chuyện thế hả?

An Kỳ thấy khuôn mặt anh có gì đó nhưng ngượng ngùng, xấu hổ. Rất rõ ràng, cô đã nói trắng ra bí mật mà người ta không muốn cho ai biết, có hỏi nữa cũng chẳng ra gì. Cô đành chán nản nói:

- Tôi không quan tâm có phải hai người đang yêu nhau không, nhưng nếu Bảo Lam vì chuyện tình yêu mà gây ảnh hưởng tới tiến độ công việc, tôi vẫn cắt lương như thường.

- Đúng là một chủ biên máu lạnh. – Ân Tá cười cô. – Nếu không dịu dàng hơn chút nữa, cẩn thận kéo không anh chàng nào dám theo đuổi chị.

An Kỳ cúi đầu. Không phải không ai theo đuổi, mà là chờ cậu bao nhiêu năm nhưng vẫn không chờ được ánh mắt nào của cậu. Tình yêu là virus cảm cúm, rõ ràng biết là không thể để bị nhiễm, nhưng rồi vẫn nhiễm.

- Được rồi, lát nữa tôi tới tòa soạn. – Cô lấy lại tinh thần. – Cái nhẫn mà cậu đặt giúp tôi đâu? Cuối tuần tôi làm phù dâu phải dùng tới nó.

Ân Tá nhìn đồng hồ, đã 8 rưỡi rồi.

- Nhẫn ở trong phòng, để tôi gọi cô ấy dậy.

Bốn chữ “gọi cô ấy dậy” như những mũi kim đâm vào tim An Kỳ, đau nhói, cô cắn môi đi sau lưng Ân Tá, giây phút đó, cô chỉ tiếc là không thể coi An Bảo Lam như một con cún nhỏ, xé nó thành trăm mảnh.

Dựa vào đâu mà vừa mới xuất hiện, cô ta đã cướp mất Ân Tá của cô?

- Bảo Lam? Em dậy chưa? – Ân Tá gõ cửa.

Bảo Lam đang ngồi trên sàn nhà ngay trước cửa phòng, nghe tiếng anh gọi, sợ hãi đứng bật dậy rồi nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

- Ngoan nào, dậy thôi Bảo Lam.

- Bảo Lam? An Kỳ tới lấy một món đồ rất quan trọng, em mở cửa ra. – Giọng nói của Ân Tá chưa dứt, An Kỳ đã chen vào:

- An Bảo Lam! Hôm nay là thứ bảy, cô còn phải tới tòa soạn làm buổi sáng, còn không mau dậy đi, cô không muốn nhận lương ngày hôm nay nữa hả?

Đáng chết thật, sao ngay cả chị ta cũng tới vậy?

Đúng là đã xui càng thêm xui mà. Bảo Lam cúi đầu nhìn mình, chiếc quần ngắn cũn cỡn, bộ quần áo con gái bó sát vào người, trông cô như một chú hề lên mặc quần áo của người khác.

Làm thế nào bây giờ? Giải thích với Ân Tá và An Kỳ rằng đó là tác dụng phụ của thuốc?

Không, không, không, nhìn thấy cô trong bộ dạng này, chỉ cần là người bình thường đều không tin những lời cô nói! Bảo Lam hoảng loạn nhặt chiếc áo khoác của Ân Tá vút trên ghế khoác lên người, như một con mèo bị người ta cắt mất đuôi, đang tìm chỗ chạy trốn.

Đây là lần hai, cánh cửa xếp ở cửa sổ phòng vệ sinh nếu mở hết cỡ chắc cũng đủ để cô chui lọt. Cô bê một chiếc ghế vào trong, trèo lên đó, bỗng dừng khựng lại...

Cứ chạy trốn như vậy mà không có lý do nào sao?

Nếu đứng trên góc độ của Ân Tá, anh sẽ nghĩ thế nào? Hay là thử nói với anh sự thật, có thể anh và An Kỳ có thể chấp nhận được? Bảo Lam đứng nghĩ một lát, trong lòng lại có một tia hy vọng mới.

- Bảo Lam? Bảo Lam?

Trong phòng vang lên những tiếng kéo lê đồ vật, nhưng lại mãi không thấy ai ra mở cửa. Ân Tá cảm thấy có gì đó không bình thường, bèn gọi điện thoại cho Bảo Lam... Nhưng làm sao mà Bảo Lam dám nhận điện thoại, cô vội vàng ấn nút tắt, sau đó nhắn tin cho anh:

- Sáng sớm tỉnh dậy cảm thấy không thoải mái nên em về nhà rồi, mượn áo khoác của anh mặc tạm, hôm nào sẽ trả anh sau.

- Về nhà rồi?

Nhìn thấy những dòng chữ trong màn hình điện thoại, An Kỳ thấy khó hiểu, cửa phòng bị khóa trái, cô ấy về nhà kiểu gì?

- Rốt cuộc thì con nhóc này có định mở cửa không? – An Kỳ bực bội gõ cửa. – Đây? An Bảo Lam! Cô không cần việc nữa hả? Tôi còn phải đi làm! Mở cửa ra!

- Cô ấy không có trong đó đâu, chị chờ một chút. – Ân Tá quay người đi sang phòng khác lấy chìa khóa dự phòng, mở cửa ra nhìn vào, trong phòng trống không, căn phòng nhỏ bên trong cũng không có người.

Quả nhiên là đi rồi...

Anh thấy thật buồn.

An Kỳ khoanh tay đứng nhìn xung quanh, bên cạnh cửa sổ phòng vệ sinh có một chiếc ghế, vẫn còn in vết chân chưa khô, cô bật cười, gọi Ân Tá tới xem:

- Đây, con nhóc đó chắc chắn là chạy trốn từ cửa sổ.

Ân Tá nhìn ra ngoài, bên ngoài là một vườn hoa nhỏ. Lúc sáng tỉnh dậy, anh luôn ở nhà bếp và phòng khách, bên ngoài lại có nhân viên cửa hàng, nếu Bảo Lam đi cửa trước, chắc chắn nhân viên sẽ nhìn thấy. Chẳng nhẽ cô ra về từ lối này thật sao?

- Việc gì phải như thế? Chẳng nhẽ vì thấy tôi tới nên cô nhỡ sợ quá bỏ trốn rồi? – An Kỳ thầm vui trong lòng, một con nhóc vô văn hóa như vậy, cho dù Ân Tá có động lòng thì sau này cũng sẽ không chịu được lâu.

Trong căn phòng vẫn còn vương lại mùi hương của cô, nhưng cô đã đi rồi, mang theo cả linh hồn Lâm Ân Tá. Ân Tá đứng chết trân ở chỗ cũ, An Kỳ nhắc nhở anh:

- Này, nhẫn của tôi đâu?

- À, chờ một chút. – Anh kéo ngăn kéo ra, nhưng không tìm thấy chiếc hộp nhung đỏ đựng nhẫn. Chẳng nhẽ anh lại nhớ nhầm sao? Ân Tá tìm khắp nơi, trong tủ sách, bàn trà, sofa.

Không có, góc nào cũng tìm rồi, nhưng vẫn không tìm thấy.

- Không phải chứ? – An Kỳ sốt ruột. – Ngày kia tôi phải đeo nó rồi, vào lúc quan trọng như thế này, cậu đừng có chơi trò mất đồ với tôi.

Ân Tá tìm khắp một vòng mà không tìm thấy, chán nản xoa tay rồi xin lỗi bạn mình:

- Chắc là tôi quên ở văn phòng công ty rồi, chị đi làm trước đi, tôi tìm thấy rồi mang qua cho.

- Thực sự là ở công ty? – An Kỳ hỏi bằng giọng nghi ngờ. – Liệu có phải bị cô nhỏ kia lấy mất rồi không?

- Chị nghĩ đi đâu vậy? – Ân Tá giận dữ ngắt lời cô.

- Thế thì sao cô ta phải chạy? Lại còn trèo qua cửa sổ, chẳng phải vì có tật giật mình thì là gì? – Cô phân tích kỹ lưỡng, càng khẳng định phán đoán của mình, Ân Tá làm việc gì cũng rất chắc chắn, anh đã biết là chiếc nhẫn này đối với cô rất quan trọng, sao có thể quên chỗ để nó được?

- Vậy cậu nói đi, cậu đặt ở chỗ nào trong phòng làm việc? Chắc chắn là bị con nhóc tiện tay “cầm nhầm” rồi. – An Kỳ nghiêng răng. – Nghĩ không ra phải không? Cậu đừng có bao biện cho nó nữa, nếu không thì nó chạy làm cái gì?

- Được rồi, được rồi. – Ân Tá cầm chìa khóa lên. – Tôi đưa chị đi làm. – Anh cau mày, khóa cửa lại, đúng là anh đã để nhẫn ở nhà, nhưng mà ở chỗ nào nhỉ?

- Em biến thành con trai mà vẫn đẹp. – Liệt Nùng nhìn một lượt, Bảo Lam trước mặt anh cao hơn bình thường 15 phân, chiếc cằm thanh tú, khuôn mặt sắc nét, hàng lông mày rậm, đúng là mẫu con trai mà các cô gái đều thích. Liệt Nùng khoanh tay đứng cười, cứ như thể việc biến thân của cô không liên quan gì tới anh.

- Cũng may là không biến thành mèo hay là chó, nếu không thì anh chẳng biết ăn nói với em thế nào.

Bảo Lam thực sự muốn giết chết “ân nhân cứu mạng” của mình:

- Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào mới biến trở lại được?

- Cái này, cái này... - Liệt Nùng ngượng ngùng xoa tay. – Cái này anh vẫn chưa biết.

- Anh... - Bảo Lam không biết phải nói gì.

- Sự thay đổi do tác dụng phụ của thuốc gây ra có thể sẽ kéo dài, cũng có

thể chỉ là tạm thời, nhưng nhất định phải do cảm cúm hoặc các nhân tố khác kích thích, nó mới bộc phát.

- Liệt Nùng phân tích. – Bảo Lam, em bị cúm hả?

Đúng lúc đó cô lại hắt xì hơi, đêm qua dầm mưa, bị cảm là đương nhiên.

- Ngoài bị cảm cúm, có còn nhân tố kích thích nào khác không? – Liệt Nùng nhớ lại lần trước cô uống thuốc cảm chung với rượu, kết quả là bị hôn mê và bị biến đổi.

Lần trước việc biến đổi rất ngắn, chỉ xảy ra biến đổi ở da và một số cơ quan khác trên cơ thể, đâu có triệt để như lần này.

- Có phải em lại uống rượu không? Hay là có nhân tố kích thích nào rất mạnh? Bảo Lam, em phải nói với anh, không thì làm sao anh giúp được em.

Cô nhớ lại nụ hôn tối hôm qua, đỏ mặt nói:

- Ủm... dạ có, tối qua em... hôn.

- Hôn? – Liệt Nùng ghen tị hỏi. – Với ai?

Anh yêu Bảo Lam, cả thế giới đều biết anh yêu Bảo Lam. Ngày trước khi có Jason, anh không cướp được trái tim của cô, bây giờ gã đó đã phản bội lại cô, sao lại có người... Nghĩ tới đây, lửa đỏ kị dâng lên, Liệt Nùng thấp giọng hỏi:

- Em có bạn trai mới rồi hả?

- ... Cũng không hẳn. – Nhất thời cô không biết làm thế nào để gọi tên mối quan hệ này, số lần gặp mặt Ân Tá chưa quá bốn, năm lần, sao hai người lại phát triển nhanh tới mức hôn nhau được? Có thể nụ hôn tối qua chỉ là do nhất thời không kìm chế được.

Dù sao thì khi đó trời đang mưa, đêm lại khuya, căn phòng ấm áp với ánh đèn dịu dàng, rất dễ khiến hooc môn trong cơ thể người có chút thay đổi.

- ... Chỉ là nhất thời thôi, em nghĩ sẽ không có lần sau đâu.

- Thật hả? – Mặc dù vẫn còn ghen nhưng Liệt Nùng cũng thấy thoải mái hơn một chút. Tình trạng thay đổi của Bảo Lam nằm trong dự đoán của anh, anh vẫn đang nghiên cứu biện pháp giải quyết, nhưng nhất thời vẫn chưa thể nào tìm ra được phương án và bài thuốc, anh cần thêm một chút thời gian.

- Tạm thời em chỉ có thể duy trì trạng thái này thôi. Sự biến đổi lần này anh nghĩ sẽ không lâu quá đâu, có thể là vài ngày, có thể là vài tuần. – Liệt Nùng nói chắc chắn. – Tóm lại, phân tích từ góc độ sinh vật học thì chắc chắn là em sẽ biến hình trở lại.

Cô đỡ khóc đỡ cười. Cười là vì có thể biến đổi lại thì tốt, khóc là vì... hình dạng con trai này sẽ kéo dài bao lâu?

- Từ ngày hôm nay, Bảo Lam, lúc nào em cũng phải nhớ rằng em còn một thân phận khác, đó chính là con trai. – Sáng sớm, phòng khám không có bệnh nhân nào. Lúc y tá mang đồ ăn sáng vào, hiếu kỳ nhìn Bảo Lam, đôi mắt sáng long lanh, chân chừ mãi mới quay đầu đi ra. Liệt Nùng đều nhìn thấy hết.

- Xem ra em trong thân phận là con trai còn được mọi người yêu quý hơn.

- Anh tha cho em đi, bây giờ em như thế này thì làm sao mà về nhà được? – Bảo Lam suy nghĩ, mấy ngày nay mẹ đi nghỉ với tình nhân, không có nhà, chỉ cần biến đổi lại trước khi họ trở về là được.

Nhưng vẫn còn trường học và tòa soạn...

Gần đây không có kỳ thi nào, đi học có thể nhờ bạn cùng lớp ký tên điểm danh cho, ghi chép bài vở, có thể tránh được một thời gian. Còn tòa soạn thì sao? Nghĩ tới khuôn mặt nhăn nhó của An Kỳ, Bảo Lam lại thở dài.

Đàn ông tới từ sao Hỏa, đàn bà tới từ sao Kim, tuyệt đối là hai sinh vật hoàn toàn khác nhau.

Sáng hôm sau tỉnh lại, nhìn thấy mấy sợi râu lún phún mọc ra từ cái cằm nam tính, Bảo Lam lén tìm bộ dao cạo mà ngày trước bố còn để lại, xoa kem cạo râu lên rồi lóng ngóng cạo. Xoa xoa cái cằm trắng trẻo, dấu vết những sợi râu còn để lại nhắc nhở cô rằng, bây giờ cô là con trai.

Một cảm giác kỳ lạ len lỏi vào tim cô. Vào lúc ngưỡng ngập này, người đầu tiên khiến cô cảm thấy không thể đối mặt được không phải mẹ cô, cũng không phải bạn bè, mà chính là Ân Tá. Nhớ lại nụ hôn ướt át và nồng ấm tối hôm đó, một cảm giác chua chua như vị chanh lại len vào tim cô.

Một ngày còn chưa biết cái nhăn ở đâu thì ngày đó An Kỳ ăn không ngon ngủ không yên.

Cô đọc hết một đồng tài liệu, nhân cơ hội đi lấy trà để liếc qua bàn làm việc của An Bảo Lam. An Bảo Lam không tới làm việc, quả nhiên là vì lấy trộm cái nhăn rồi trốn đi rồi, con nhóc này chân tay không sạch sẽ. Cô dặn quây lể tân, nếu hôm nay An Bảo Lam không tới hoàn thành công việc của mình thì lập tức đuổi việc cô. An Kỳ vừa quay về phòng làm việc thì cánh cửa kính của tòa soạn bị một chàng trai lạ đẩy ra.

Anh chàng khoảng chừng 18, 19 tuổi, da trắng, mũi cao, khuôn mặt ưa nhìn, trông vô cùng đáng yêu, có chút gì đó giống như con gái. Chàng trai đi tới trước quây lể tân, nói nhỏ mấy câu gì đó, một nhân viên quây lể tân bậm miệng nói lớn:

- Hả? Cậu là em trai của An Bảo Lam? Chả trách nhìn lại giống nhau thế.

- Chị ấy bị bệnh, em tới làm thay chị ấy một thời gian. – Chàng trai rụt rè nói, ánh mắt sáng lấp lánh. Cô nhân viên đó lập tức mềm lòng, nói:

- Tôi không quyết định được, cậu tới hỏi chủ biên đi.

An Kỳ liếc vào cái tên trên chứng minh thư của chàng trai: An Ninh; rồi lại nhìn ngày tháng năm sinh, mới 17 tuổi. Cô kinh ngạc, vội nói:

- Không được, chỗ chúng tôi không mời trẻ vị thành niên, cậu quay về đi.

- Nhưng chị em nói việc của chị ấy vẫn chưa làm xong, sợ làm ảnh hưởng tới tiến độ của mọi người. – Tiểu Ninh sốt ruột.

- Không sao đâu, chuyện này không phải lo. – An Kỳ nghĩ thầm, giờ sinh viên nhiều như kiến, cùng lắm thì tuyển thêm người nữa. Chàng trai gầy gầy trước mặt thấp thỏm đứng bên cạnh bàn làm việc, ánh mắt trong sáng như mắt một chú nai. An Kỳ đa nghi, bèn hỏi dò. – Chị cậu không khỏe hả? Khó chịu ở đâu?

- Dạ, bị đau bụng, lại bị cảm nữa. – Chàng trai ấp úng bổ sung. – Chị ấy sợ là bị H1N1, nên...

An Kỳ gật đầu:

- Nghe nói gánh nặng gia đình của cô ấy lớn lắm, ồ, đừng lo, là cấp trên, tôi cũng phải quan tâm tới tình hình cuộc sống của cấp dưới mà.

- Dạ vâng, em hiểu, cảm ơn chị. – Tiểu Ninh cảm kích gật đầu. – Chỉ cần cố gắng làm tốt công việc này là không phải lo tới tiền học phí và tiền sinh hoạt rồi.

- Ồ? Vậy sao? – An Kỳ không tin, dừng lại một lát, rồi đột ngột hỏi. – Chị cậu... gần đây có phải rất cần tiền không?

- Hả? – Tiểu Ninh vẫn không hiểu. An Kỳ bèn đi ra đóng cửa phòng làm việc lại.

- Bây giờ ở đây chỉ có hai chúng ta, An Ninh phải không? Cậu nói thật với tôi, hôm ở cửa hàng của Lâm Ân Tá, chị cậu có lấy trộm một cái nhẫn không?

- Nhẫn?

An Ninh há hốc miệng, vỡ lẽ, thì ra hôm đó trốn ra khỏi cửa hàng sô cô la, đằng sau vẫn còn xảy ra nhiều chuyện nữa. Nhất thời, ánh mắt khinh miệt và hoài nghi của An Kỳ đốt cháy sự phẫn nộ trong lòng “cậu”, “cậu” hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh.

- Nhẫn gì? Chủ biên, xin chị nói rõ ràng hơn một chút.

An Kỳ đi lại đằng sau chiếc bàn rộng và ngồi xuống, vừa ấn nút trên điện thoại, vừa nói:

- Lại còn phải nói rõ ràng? Tôi đang muốn giữ thể diện cho chị cậu.

Cô hướng màn hình điện thoại cho “cậu” xem, trên đó hiển thị số điện thoại của cảnh sát, chỉ cần ấn nút gọi là điện thoại lập tức sẽ thông ngay.

- Nhẫn của tôi để ở chỗ Ân Tá, nếu không phải chị cậu lấy trộm thì sao cô ta phải chạy?

- Nếu thực sự là chị ấy lấy trộm thì hôm nay tôi sẽ không tới đây. – An Ninh vừa thấy ầm ức vừa tức giận, - Tuyệt đối không có, chị tôi không bao giờ làm chuyện đó.

- Thật đáng thương, cô ta không nói với cậu sao? – An Kỳ cảm thấy chàng trai này thật đáng thương, lúc đầu khi ở cửa hàng cô vẫn chỉ là suy đoán, có thể là vì Ân Tá quên chiếc nhẫn ở chỗ nào đó, nhưng hôm nay anh vẫn chưa mang nhẫn tới cho cô. Vậy thì chắc chắn là Bảo Lam đã lấy trộm nó.

Không tìm thấy thì tất nhiên là bị lấy trộm rồi.

- Chị.. chị... - An Ninh nghĩ cách làm thế nào mới giải thoát được cho mình khỏi mối nghi ngờ này. – Chị đi hỏi những người khác trong tiệm của Ân Tá, hoặc... trong cửa hàng họ có camera không? Có thể lấy băng ra xem lại. Chị tôi không sợ.

Nói xong, “cậu” lại buồn rầu. Nếu trong tiệm có camera thì chẳng phải sẽ quay lại cảnh “cậu” biến đổi hay sao?

Cũng may...

An Kỳ thở dài:

- Nhưng mà không có.

Chiếc nhẫn đó là chiếc mà An Kỳ rất thích, khó khăn lắm mới nhờ bạn của Ân Tá đặt được một chiếc, mặc dù cô ghét Bảo Lam, nhưng chỉ cần tìm lại được chiếc nhẫn là được, cô đâu có muốn làm lớn chuyện.

- Cậu quay về nói với chị cậu, trả lại nhẫn cho tôi là được rồi. – Cô vỗ tay. – Tôi cũng không muốn tính toán làm gì. – Nếu tính toán quá, chỉ sợ Ân Tá không vui. Chuyện này chắc chắn là một đòn rất lớn dành cho Ân Tá, người con gái mình thích lại là một kẻ trộm! Ha ha ha. An Kỳ đang chờ xem kịch hay và tìm cơ hội để len vào giữa hai người, nhất cử lưỡng tiện.

- Không tính toán? – An Ninh giận dữ tới mức cả người run rẩy. – Báo cảnh sát đi! Gọi cảnh sát tới, chúng tôi đòi chất!

- Cậu...

An Kỳ kinh ngạc lắc đầu.

Chàng trai trước mặt tuy gầy gò, nhưng ánh mắt toát lên vẻ kiên định khác thường. Giây phút đó, An Kỳ vốn dĩ đã quen bắt nạt người khác cũng phải thấy sợ hãi trước “cậu”.

Cô nghĩ, chẳng lẽ mình lầm thật?

Lẽ nào vì cô quá ghét An Bảo Lam nên cứ một mực cho rằng Bảo Lam lấy trộm chiếc nhẫn?

Lẽ nào là do anh làm mất, để quên hay cất vào chỗ nào đó?

- Cậu thực sự muốn đối chất sao? Dựa vào cái gì?

- Vì tôi là em trai của chị ấy! Chị ấy không lấy trộm nhẫn, tuyệt đối là không! – Chàng trai trẻ kiên quyết nói rõ từng lời.

- Được lắm, anh hùng lắm. – An Kỳ lạnh lùng nói rồi ấn nút gọi tới sở cảnh sát.

Cốc, cốc, cốc. Ân Tá đứng ngoài gõ cửa:

- An Kỳ?

Sao lại đứng vào lúc này? An Kỳ kêu khổ trong bụng, tại sao anh luôn xuất hiện vào lúc An Bảo Lam nguy hiểm nhất! An Kỳ đành dập điện thoại trước rồi đi ra mở cửa.

Ân Tá thần sắc tiêu tụy đứng trước cửa.

- Hi, tôi mang đồ tới cho chị rồi.

- Nhẫn hả? – An Kỳ kinh ngạc. Anh tìm thấy thật sao?

- Vào trong rồi nói.

Ân Tá bước vào phòng làm việc, nhìn thấy một chàng trai đang âm ức cắn môi, kinh ngạc hỏi An Kỳ:

- Chủ biên máu lạnh, chị lại đang dạy dỗ nhân viên hả?

- Cậu không quen cậu ta à? – An Kỳ không ngờ là Ân Tá lại không biết An Ninh.

An Ninh cướp lời, tự giới thiệu:

- Chào anh, em là em trai của An Bảo Lam, An Ninh. Hôm nay em tới làm thay cho chị.

Ân Tá vô cùng kinh ngạc.

- Em là em trai của Bảo Lam? – Anh hỏi.

- Dạ vâng. – Chàng trai khi nói chuyện còn để lộ cái răng thỏ. Ân Tá nhớ, Bảo Lam cũng có chiếc răng như vậy, quả nhiên là chị em.

- Anh là bạn của chị em. Cô ấy vẫn khỏe chứ? Bị ốm hả? – Ân Tá tới gần “cậu”, hỏi nhỏ. – Có phải hôm đó cô ấy dính mưa nên bị cảm không?

- Ừm... đại khái là vậy. – Chàng trai gật đầu, không dám nhìn vào mắt

Ân Tá.

Bảo Lam khi nói chuyện cũng thích dùng từ “ừm”, từ mà những đứa trẻ ngoan ngoãn thích sử dụng – Ân Tá lại phát hiện ra một điểm tương đồng giữa hai chị em. Mấy hôm nay, bất kể anh gọi điện thoại như thế nào, Bảo Lam cũng không nghe máy, chỉ nhờ dịch vụ EMS trả lại cho anh chiếc áo khoác đã giặt sạch sẽ, trên đó có tờ giấy nói rằng mình phải nghỉ ngơi vài ngày, cảm ơn anh đã chăm sóc, sau đó... biệt vô âm tín. Anh mạo muội tới nhà cô nhưng gõ cửa mấy chục phút cũng không có ai ra mở, thế là anh bèn lái xe dừng bên kia đường dưới nhà cô ngồi chờ. Chờ mãi tới lúc mặt trời lặn, trong căn phòng sáng lên ánh đèn, anh đoán chắc Bảo Lam về nhà rồi, bèn lên lầu gõ cửa.

Vẫn không ai đáp lại.

Rõ ràng là có người ở nhà, nhưng lại không ai ra mở cửa.

- Có phải mình làm gì khiến cô ấy giận không? Hay tại nụ hôn đó bất ngờ quá, đường đột quá... làm tổn thương tới cô ấy? – Ân Tá vô cùng hối hận, nếu sớm biết như vậy, tối hôm đó anh đã không hành động bột phát như thế rồi.

Anh lấy ra một chiếc hộp đựng nhẫn từ túi áo khoác, đưa cho An Kỳ.

- Tìm thấy rồi, bị rơi ở góc của sofa.

An Kỳ mở hộp ra, đúng là chiếc nhẫn đính một viên kim cương hình vuông. Thực sự là cô đã hiểu lầm An Bảo Lam, cô ấy không hề lấy trộm nhẫn. An Kỳ hơi ngượng, nhưng không biết phải làm thế nào.

- Tôi đã nói rồi, chị tôi không lấy trộm nhẫn! – Chàng thiếu niên kích động nói với An Kỳ. – Chị phải xin lỗi chị tôi.

Ân Tá không hiểu rõ nguồn cơn:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

An Kỳ chỉ cười lạnh lùng:

- Nhờ ơn của cậu, chỉ hiểu lầm thôi. – Cô xoa xoa viên kim cương tượng trưng cho sự vĩnh hằng. Ân Tá vịn vai Tiểu Ninh:

- Cho dù là hiểu lầm gì thì anh cũng xin lỗi em.

- Chị ta nói chị em lấy trộm nhẫn!

Đôi mắt Ân Tá thoáng tối sầm lại, nhưng anh vẫn mỉm cười đẩy Tiểu Ninh ra khỏi phòng.

- Đều là hiểu lầm cả. Còn em, em hãy giúp chị em hoàn thành nốt công việc đi. Sau này anh sẽ đền cho em sau.

- Nay, tôi đã đồng ý cho cậu ta làm việc ở tòa soạn này đâu! Chỗ chúng tôi không nhận trẻ con. – An Kỳ phản đối.

- Chẳng thông tình đạt lý gì cả. – Ân Tá cười cô. – Nếu không dịu dàng hơn, tôi thực sự không dám giới thiệu bạn trai cho chị đâu.

- Cậu!! – An Kỳ tiện tay cầm sắp tài liệu ném mạnh, Ân Tá tránh qua một bên. Cô đứng sau bàn làm việc, đằng sau ánh sáng, hơi thở ngày càng dồn dập. Giây phút này, cô như một động vật thân mềm nhỏ bé thoát khỏi lớp vỏ cứng của mình, tỏ ra vô cùng yếu đuối. Cô muốn hỏi Ân Tá, vì sao lúc nào anh cũng bảo vệ An Bảo Lam như vậy? Tại sao anh không yêu cô?

- Ân Tá... - An Kỳ đau lòng gọi.

Ân Tá quay đầu lại.

- Không... không có gì. - Cô lồng chiếc nhẫn vào ngón tay áp út. - Tôi thích lắm, cảm ơn cậu đã giúp tôi mua được nó.

- Bạn bè mà, cảm ơn cái gì, chị làm việc đi. - Ân Tá đóng cửa phòng lại.

Một lúc lâu sau, nghe thấy tiếng chân anh xa dần, cô mới thở dài, đứng lên khỏi chỗ ngồi, khẽ vận lưng rồi ngồi xuống chiếc ghế bành đặt cạnh cửa sổ. Trước mặt cô là cảnh biển rộng lớn, mặt biển đau lòng cuộn lên từng con sóng nhỏ. Thời trẻ tuổi bỗng đã qua đi, như một giấc mộng.

Cô lấy chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh ra, vừa sờ vào mặt trong nhẫn thín, gọi điện thoại cho bộ phận bán hàng của chiếc nhẫn này. Lần đặt nhẫn này, cô còn dặn dò thợ kim hoàn phải khắc tên tiếng Anh “Ann” của cô lên mặt trong của nhẫn.

- Đương nhiên, đương nhiên, cô An, thợ kim hoàn của chúng tôi đã theo đúng yêu cầu của cô, khắc chữ “Ann” vào mặt trong của nhẫn. Nếu cô thấy không hài lòng, có thể mang tới để sửa, chúng tôi sẵn sàng phục vụ cô.

- Ừm, được rồi. Cảm ơn.

Dập điện thoại. Chiếc nhẫn mà Ân Tá đưa cho cô, bên trong nhẫn thín, không có một dấu vết nào.

Chẳng có gì cả.

Chiếc nhẫn này không thuộc về cô, chắc chắn Ân Tá vì muốn giúp An Bảo Lam bình an thoát khỏi chuyện này nên đã đặt một chiếc nhẫn khác thay thế. An Kỳ rất muốn khóc, từ lúc nhìn thấy chiếc nhẫn này, cô đã hiểu lần này Ân Tá rất nghiêm túc, hiểu rằng anh rất yêu thương cô gái đó.

Cô thua rồi, thua một cách triệt để.

CHƯƠNG II: HUYỀN THẢO

Tan và hợp là định mệnh không thể thay đổi, anh chuẩn bị chưa?

1.

Đồng Đồng mất cả một buổi tối để hoàn thành bản sơ yếu lý lịch của mình, nhét chúng vào cái hòm thư đã được đánh dấu, cô biết mình không phải học chuyên ngành văn chương nên tỷ lệ chiến thắng vô cùng nhỏ, bởi vậy, trong lý lịch, cô bày tỏ ý kiến rằng ngoài việc có thể đảm nhận công việc này, cô còn đặc biệt vẽ một bức tranh nhỏ trong phần tự giới thiệu.

Một buổi sáng ba ngày sau, Đồng Đồng nhận được điện thoại của người làm việc trong tạp chí của trường, gọi cô thứ hai tới phòng 901 tòa nhà số 13 khu A của trường để gặp mặt.

Nhận điện thoại xong, cô mới ngái ngủ ngồi dậy. Ánh mặt trời bên ngoài hắt những tia nắng rực rỡ vào qua cánh cửa sổ bằng thủy tinh có hoa văn màu xanh lục, cả căn phòng như ngập trong sắc xanh nhạt thật đẹp. Cô kéo rèm cửa ra, vui vẻ ngáp dài một cái, lòng tràn đầy tự tin.

Hứa Hân Di đang ngồi trên giường soi gương nhỏ lông mày, liếc về phía Đồng Đồng, nói:

- Cậu làm cùng lúc hai việc, định tự tử vì mệt đấy hả?

Đồng Đồng nói:

- Mặc kệ, tớ không muốn xin tiền sinh hoạt của bố mẹ nữa rồi.

Hứa Hân Di chán nản nói:

- Đừng tưởng mọi việc sẽ thuận lợi. Nghe nói Lục Hy Thần tính tình cổ quái, chưa ai nhìn thấy hắn cười. Nếu cậu làm trợ lý cho hắn chắc chắn không nhẹ nhàng gì đâu.

Đồng Đồng hỏi:

- Cậu không quen người ta, sao lại biết?

Hứa Hân Di đắc ý nhướn lông mày lên:

- Tổ hiện nay đang ở vùng đất tụ hội của những chàng trai mà – Câu lạc bộ Phê bình điện ảnh. Ở đó tin tức gì cũng có. Vả lại, chủ tịch câu lạc bộ Trần Đình Hòa là anh em tốt của tớ, anh ấy là bạn học cấp ba với Lục Hy Thần.

Đồng Đồng thầm nghĩ, cho dù không thành công thì thêm một kinh nghiệm đi phỏng vấn cũng tốt, cô không nhất định phải làm công việc này. Bởi vậy cô chỉ mỉm cười, quay người bước vào phòng vệ sinh.

Hôm phỏng vấn, quả nhiên tổng biên tập Lục Hy Thần đã nói:

- Cô rất may mắn, số đơn xin việc mà chúng tôi nhận được đủ xếp vào ba cái tủ lớn.

Khi Lục Hy Thần nói câu này, đôi mắt của anh ta không nhìn Đồng Đồng. Sau lưng anh là một cánh cửa sổ lớn bám đầy dây leo, cái gã ngạo mạn đó đang ngồi sau màn hình máy tính, cúi đầu nghịch mấy chiếc lá trong cái bồn cây đã ngả vàng.

- Cô có biết chậu hoa này tên là gì không? - Anh ta hơi ngước đầu lên, tay chỉ vào bồn hoa, giọng nói lạnh nhạt. Đồng Đồng không đoán được câu hỏi này có liên quan gì tới cuộc phỏng vấn hay không, chỉ nghiêm túc nhìn chậu hoa rồi thẳng thắn đáp:

- Tôi không biết.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, Lục Hy Thần ngạo mạn nhip mấy ngón tay xuống bàn như đang đánh đàn, sau đó nhướn mày lên, nói:

- Cái này cô cũng không biết mà còn dám tới xin làm trợ lý biên tập?

Đồng Đồng hơi bực mình. Mặc dù là phỏng vấn nhưng cô cũng chưa nghe nói rằng không biết tên của một loài thực vật mà lại bị chế nhạo như vậy. Hơn nữa, con người trước mặt ngay từ đầu đã có những biểu hiện khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Lục Hy Thần liếc Đồng Đồng một cái, sau đó nói:

- Đây là huyền thảo, loài cây này có tác dụng giúp người ta điều hòa tâm trạng, còn có thể giúp người bệnh giảm đau, giải tỏa mệt mỏi, bởi vậy huyền thảo còn được gọi là “Cỏ quên buồn”, hoa nở vào thượng tuần tháng sáu tới trung tuần tháng bảy, mỗi đóa hoa chỉ nở một ngày, thường là vào buổi sáng sớm, tới chiều thì khép lại, nửa đêm hoa tàn, nó chỉ có một ngày tươi đẹp.

Đồng Đồng nghĩ, anh cứ thỏa sức trêu đùa tôi đi, ngài tổng biên tập.

Cô buột miệng:

- Tôi không phải người làm vườn, tôi tới đây để xin vào chức trợ lý biên tập.

Lục Hy Thần đẩy tờ sơ yếu lý lịch của cô sang một bên, nghiêm túc nói:

- Ngay cả những kiến thức thông dụng về thực vật mà cũng không hiểu, lại còn ngang bướng? Ngoài ra tôi nhắc nhở cô, là trợ lý của tôi, trước tiên phải biết chăm sóc cho cây cối của tôi, nếu không thì người ưu tú như thế nào cũng không đủ tư cách đứng ở đây.

Đồng Đồng ước sao mình có thể đổ lọ mực xanh đang đặt trên bàn lên đầu hấn.

Cô còn chưa kịp nói gì, đã thấy Lục Hy Thần đứng lên. Anh đặt tay lên cái bàn làm việc màu vàng, nhìn chằm chằm vào mặt cô:

- Con nữa, dáng vẻ của cô đã thể hiện sự bất mãn với cuộc phỏng vấn này. Cô có biết lịch sự là gì không hả?

Đồng Đồng mở to mắt, không khách khí lườm hấn.

Khuôn mặt của anh ta khá được, chỉ có điều ngoại hình nho nhã dường như không phù hợp lắm với tính cách của anh ta – mặc dù mắt rất sâu, rất sáng, nhưng ánh nhìn lại hạn hẹp. Mặc dù người châu Á rất

hiếm có người có sống mũi cao như anh ta, rồi cả cặp môi hoàn mỹ, nhưng như vậy vẫn không ngăn được sự khinh bỉ và chán ghét mà Đồng Đồng dành cho anh ta.

Đồng Đồng thực sự muốn hét to với anh ta rằng: “Cái vỏ ngoài đẹp thì được cái gì, con người tàn nhẫn như anh, ai mà thèm chứ”.

Anh ta lạnh lùng lườm cô, vẩy tờ lý lịch trong tay rồi nói:

- Thứ duy nhất thú vị là bức tranh cô vẽ trong bản lý lịch, bởi vậy mới chọn cô tới phỏng vấn. Chúng tôi có lúc cần một số bản vẽ, thế này vậy, cho cô một cơ hội, ngay bây giờ cô vẽ một bức tranh cho tôi xem.

Chuyên ngành học của Đồng Đồng là tiếng Anh, vẽ tranh chỉ là sở thích nhất thời, cô thích tự do phát huy ngòi bút của mình khi rảnh rỗi. Cô lườm Lục Hy Thần rồi cắn môi, giằng cây bút trong tay anh ta, nhanh chóng vẽ lên giấy – một con rùa có cái đầu to rất khó coi đang ra sức bò lên, một cô gái ngồi trước mặt nó, trong tay cầm một sợi dây buộc vào cổ con rùa. Cô còn vẽ thêm một bức nữa – con rùa đang bị nằm ngược trên mặt đất, còn cô gái thì chống tay vào nạnh, một tay cầm roi đánh nó, một chân giẫm lên nó.

Vẽ xong, Đồng Đồng đặt bút trước mặt Lục Hy Thần, sau đó giằng tờ lý lịch trong tay anh ta, không thèm quay đầu lại, bỏ đi luôn. Cô vừa xuống cầu thang vừa tưởng tượng sắc mặt của tổng biên tập lúc đó, bất giác thấy tâm trạng mình khá lên nhiều.

Sau khi về đến ký túc xá, Đồng Đồng nói với Hứa Hân Di:

- Chuyện này hỏng thật rồi! Cái gã đó thật là vô lý, không những kiêu ngạo, không tôn trọng người khác lại còn cố ý hời hợt khó tính. Cũng may tớ cố tình vẽ hai bức tranh ngàm chữ hán, nếu không hôm nay sẽ tức chết vì hấn mất.

- Ngàm chữ? Đồng Đồng, gia cảnh nhà anh ta hoành tráng lắm đấy. Mẹ anh ta là nguyên viện trưởng Học viện Văn học, bố anh ta làm gì đó ở tỉnh ủy. Người như vậy chắc chắn từ nhỏ đã được chiều chuộng, chỉ quen ra lệnh cho người khác. Suy nghĩ của anh ta không giống như những người ở giai cấp thấp như bọn mình. – Hứa Hân Di nhắc nhở Đồng Đồng. – Cậu đừng có đùa với hán được không, nếu không ngày nào đó bị người ta “xử” mà không hiểu là có chuyện gì xảy ra. – Nói xong, cô đưa tay lên cổ Đồng Đồng làm động tác như định siết cổ cô.

Con ông cháu cha? Gia cảnh cũng ghê quá nhỉ? Trong đầu Đồng Đồng lại xuất hiện hình ảnh của Tề Vũ. Anh tài năng xuất chúng, lại chân thành, thân thiện, vừa nghĩ tới anh, cô đã thấy lòng mình ấm áp hơn nhiều.

Ai ngờ hai ngày sau, Đồng Đồng nhận được một cú điện thoại thông báo cô đã trúng tuyển vào tạp chí của trường.

Cô hơi ngạc nhiên. Không! Phải nói là ngạc nhiên tột độ! Tại sao tổng biên tập Lục lại cho cô làm trợ lý của anh ta? Lẽ nào anh ta bị bức tranh con rùa làm cho chóng mặt nên đầu óc có vấn đề sao? Anh ta không ngốc như vậy chứ? Đồng Đồng suy nghĩ chút nữa thì bật cười thành tiếng, cô mà làm việc cùng một ông chủ có cái đầu rùa này thì chỉ sợ chẳng có gì hay ho xảy ra cả, bởi vậy cô phải suy nghĩ thật kỹ vấn đề này.

Đôi mắt Hứa Hân Di còn mở lớn hơn, nói:

- Gần đây sao cậu gặp may thế? Muốn gì là được nấy.

Đồng Đồng giang hai tay ra, nhắm mắt, nói:

- Trời ơi! Nếu thế thì tớ muốn mình xinh hơn, người đẹp hơn, đáng yêu hơn!

Hứa Hân Di ném một cái tạt về phía Đồng Đồng:

- Cậu điên rồi hả! Thế rốt cuộc có đi làm trợ lý hay không?

Đồng Đồng miễn cưỡng nhìn Hứa Hân Di mỉm cười nói:

- Thế thì đi vậy. Nói không chừng sau này tớ sẽ làm biên tập, tích lũy chút kinh nghiệm cũng tốt chứ sao.

Hứa Hân Di nói:

- Bây giờ mà đã nghĩ tới chuyện sau này rồi. Ừm, xem ra Đồng Đồng nhà ta có mắt nhìn xa trông rộng lắm.

Đồng Đồng nói:

- Nghe chưa thế, bởi vì tớ không có một ông bố là nhà tư sản chứ sao!

Bố Hứa Hân Di mở một công ty buôn bán ở vùng duyên hải, sau khi tốt nghiệp, cô ấy có thể học lên cao hơn hoặc kế tục sự nghiệp của bố, tóm lại là không phải lo gì cho tương lai. Cô gái học lực giỏi, đạo đức tốt, hoàn cảnh gia đình lại không có gì đáng chê nên con mắt nhìn người cũng vô cùng khắt khe, bởi vậy cho tới giờ Hứa Hân Di vẫn chưa có bạn trai.

Hứa Hân Di hơi giận, nói:

- Cậu thật là! Cậu không phải là tớ, làm sao biết nỗi khổ khi bị mọi người gò bó!

Haizz, đúng là người nào cũng có nỗi khổ riêng.

2.

Đồng Đồng lấy hết tự tin và dũng khí tới tạp chí của trường báo cáo, chuẩn bị đối mặt với mọi thách thức mới.

Tòa nhà làm việc của tạp chí nằm ở trong cùng khu phía Bắc của trường, không những ở cách xa ký túc xá của Đồng Đồng mà còn phải đi qua một khu rừng cây long não rất lớn. Tòa nhà số 13 là một tòa nhà nhỏ ba tầng có bức tường gạch màu đỏ khói, đáng vẻ rất cổ kính, nghe nói nó là căn nhà được lưu giữ lại từ thời dân quốc. Những sợi dây leo màu xanh bám dày đặc trên bức tường ngoài căn nhà như những cái chân to lớn chỉ sỏ được một nửa vào chiếc tất nhỏ.

Lúc Đồng Đồng gõ cửa rồi mở cửa phòng làm việc của Lục Hy Thần, anh đang tìm cái gì đó khắp nơi. Anh không ngẩng đầu lên, chỉ nói:

- Mau lên, giúp tôi tìm đồ.

Đồng Đồng quỳ xuống:

- Tìm gì ạ?

Anh cúi thấp đầu, lôi hết đồng sách trong cái ngăn kéo cuối cùng của chiếc tủ làm bằng gỗ bạch đàn ra, nói:

- Có một quyển sổ màu xanh lam, có thể kẹp trong một quyển sách nào đó. Trong quyển sổ có hai bức ảnh, cần phải mang ngay tới xưởng in để điện phân.

Ngày đầu tiên đi làm thì phải tích cực một chút. Đồng Đồng chia đôi đồng sách ra, đặt chúng lên bàn làm việc, nửa còn lại thì đẩy ra xa. Cô cẩn thận gỡ từng quyển vở, chỉ sợ bỏ sót quyển nào đó. Rất nhiều sách đều được gói bọc cẩn thận, dày như một viên gạch, gỡ ra rất mệt. Cô “tích cực” quá, đến nỗi có những quyển sách đã cũ bị cô gỡ mạnh rách mất vài trang. Cô vội vàng nhét đại chúng vào trong, còn len lén nhìn Lục Hy Thần, cũng may, anh ta không hề chú ý gì tới động tác của cô. Anh chỉ cau mày, trong tay cầm một cuốn sách đã long gáy, ra sức tìm.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, hắt ánh nắng lên nửa khuôn mặt anh, khiến mặt anh như được dát vàng. Nửa khuôn mặt đó như một bức tượng trong bảo tàng mỹ thuật được điêu khắc tỉ mỉ, chỉ có điều biểu cảm trên khuôn mặt hơi cứng, thiếu sinh khí. Đồng Đồng trầm nghĩ, nếu con người này dịu dàng hơn một chút thì quả là hoàn mỹ.

Quyển sách trong tay oằn mình trước sức giở, đã sắp long hết ra thì Đồng Đồng tìm thấy quyển sổ nhỏ đó. Bức ảnh được ép thẳng tắp trong quyển sổ nhỏ, đã hơi ố vàng. Cô giở bức ảnh lên, hưng phấn nói:

- Đây, tôi tìm ra rồi.

Lục Hy Thần nói:

- Đưa tôi xem nào.

Cô thích chí đứng lên, làm đồng sách đặt trên bàn đổ xuống. Cô vội vàng lấy tay ra đỡ, nhưng ai ngờ giữ không chắc, khiến quyển sách được bọc bằng hộp gỗ rất cẩn thận ở giữa rơi xuống... Mắt nhìn thấy cuốn

sách sắp rơi thẳng vào cây huyền thảo bảo bối của tổng biên tập, cô đưa tay ra đón. Wa, may quá! Suýt chút nữa thì cuốn sách đã đè nát cây huyền thảo rồi. Cô vừa thở phào ra nhẹ nhõm thì quyển sách đã rơi xuống lọ mực để bên cạnh.

Lọ mực rơi từ trên bàn xuống, đập vào tay vịn của ghế rồi rơi xuống nền gỗ, vỡ thành hàng ngàn mảnh nhỏ. Lục Hy Thần lùi về sau, trang sách trong tay rơi xuống bên cạnh, những giọt mực như đang làm mặt hề trên ngực anh, sau đó còn bắn tung tóe ra xung quanh, khó coi hơn là mặt bên trái của anh lấm tẩm những giọt mực như là vừa bị dính vũng đen lên trên...

Đồng Đồng không dám nhìn anh, hoảng hốt nói:

- Để tôi lau giúp anh.

Đôi mắt Lục Hy Thần nhìn chằm chằm xuống nền nhà, hét:

- Đừng động đây!

Xem ra chắc là hiểu lầm lớn rồi! Đồng Đồng vội vã rút mấy tờ giấy ở bàn rồi bước đi. Không ngờ Lục Hy Thần cúi lưng xuống, đưa tay về phía lọ mực vừa bị vỡ... Mắt Đồng Đồng thoáng sáng lên, chân đã giẫm phải một mảnh thủy tinh, trượt một cái, cô tiện tay vội tóm lấy cái ghế bên cạnh, đứng vững lại. Cô thở phào, lần này may mà không gây ra việc gì nữa.

Lúc này, Lục Hy Thần chỉ vào chân cô, sắc mặt tái xanh. Đồng Đồng nhấc chân lên, phát hiện dưới giày cô dính một tờ giấy – tờ giấy đã bị mực nhuộm đen mất một nửa. Anh nhìn chằm chằm vào chân cô, khó khăn lắm mới thốt được một câu:

- Tôi nói rồi, bảo cô đừng động đây!

Thì ra ý của anh là vì tờ giấy này.

Tờ giấy đó nếu nhìn kỹ thì vẫn thấy tiêu đề màu xanh, hình như còn có cả chữ ký. Lục Hy Thần nhìn Đồng Đồng bằng ánh mắt như băng tuyết, xem ra anh ta sắp nổi giận tới nơi.

Đồng Đồng nghĩ, làm gì tới mức ấy, chỉ là quyển sách rách thôi mà. Cô hoang mang đứng tại chỗ cũ, bàn tay cầm tờ giấy dừng lại trong không trung. Bàn tay cô dừng cách mặt anh chỉ 1cm, cảm thấy một luồng gió lạnh khiến mình rét run.

Ánh mắt của Lục Hy Thần chậm chậm liếc từ dưới chân Đồng Đồng lên tới mặt cô, như một người đang tiến hành chụp X quang. Anh nhìn cô mấy giây, trong quá trình này, khuôn mặt anh biến đổi mấy lần, từ giận dữ dần dần quay trở lại trạng thái bình tĩnh, lạnh lùng ban đầu – hình như anh rất chú ý tới việc kiểm chế tâm trạng của mình.

Đồng Đồng phát hiện ra anh là một con người rất kỳ lạ, từ người anh có cả sự nho nhã cũng như thô bạo, tất cả tập trung trong lớp vỏ bọc lạnh lùng, có thể đây là kết quả của việc anh cố tình kìm chế bản thân.

Cô chỉ đành tránh ánh mắt của anh, nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi.

Lục Hy Thần không nói gì, bộ quần áo trắng muốt còn lưu lại một vết mực đen to tướng, vô cùng xấu xí. Anh quay người đi, gấp cuốn sách trên đất lại. Đồng Đồng nói nhỏ:

- Tay anh vẫn chưa...

Cô còn chưa nói hết, anh ta đã lạnh lùng bật ra hai chữ:

- Ra ngoài!

Cho tới lúc này, Đồng Đồng và Lục Hy Thần vẫn chưa hề hoàn thành bước đầu tiên mà một nhân viên mới nên làm: tự giới thiệu, suy nghĩ về công việc mới, những trao đổi khách sáo... Xem ra cô đã khiến anh ta nổi giận rồi.

Đồng Đồng đi ra khỏi phòng làm việc của anh, âm thầm khép cửa lại. Cô bắt đầu phủ định suy nghĩ của mình ngày hôm qua, đoán rằng năm nay mình là năm hạn, chắc bị sao Thái Bạch chiếu. Cô như một kẻ tội

đồ đang chờ người ta phán quyết, thấp thỏm ngồi trước máy tính, tiện tay giở một cuốn tạp chí. Biên tập Tiểu Phàm đi tới nói với cô vài câu, cô cảm thấy mình không tập trung được vào việc gì, vì cô mà lọ mực bị đổ, vì cô giẫm lên mảnh giấy đó... Cô cảm thấy mình đã đang trên đường xuống địa ngục.

Tiểu Phàm hỏi cô:

- Tổng biên tập chưa giao việc cho cậu hả?

Đồng Đồng khó chịu gật đầu. Tiểu Phàm cũng cảm thấy sự thiếu nhiệt tình của cô nên không nói gì nữa, chỉ cầm mấy quyển tạp chí tới đặt lên bàn.

Một lúc lâu sau, Lục Hy Thần ló đầu ra khỏi cửa, nói với Đồng Đồng:

- Cô, lại đây!

Có lẽ đi vào đó sẽ bị mắng! Đồng Đồng rón rén bước vào phòng. Cánh cửa vừa khép lại sau lưng, sách vẫn ở nguyên chỗ cũ, những mảnh vỡ và vết mực không động đậy. Cô lại nói:

- Xin lỗi.

Lục Hy Thần bực bội xua tay, sau đó hỏi:

- Cô là sinh viên thực tập mới tới phải không, tên là gì?

- Đồng Đồng.

Anh chau mày, hơi gật đầu rồi nói:

- Được rồi, Đồng Đồng, dẹp chuyện tôi tệ vừa nãy sang một bên.

Cô đáp ứng gật đầu.

Lục Hy Thần đứng lên, mở hé cửa sổ ra, khiến căn phòng sáng sủa hơn một chút. Anh nói với cô vài chuyện, đa số đều là những việc nhỏ mà cô phải làm. Đồng Đồng thấy yên tâm – mặc dù anh vẫn không tỏ ra thân thiện hơn, nhưng xem ra anh ta cũng không có ý định cố ý gây khó dễ cho cô.

Cuối cùng, anh chau mày chỉ vào đồng hồ vỡ trên mặt đất, Đồng Đồng nhanh nhẹn hiểu ý anh. Khi cô quét dọn sạch sẽ đồng hồ và thủy tinh vỡ, Lục Hy Thần lại gọi cô lại:

- Còn nữa, xuống tầng dưới lấy đồ. – Anh ra lệnh cho cô bằng giọng nói cứng như băng. – Đừng có vụng về như thế nữa.

Lúc chạy xuống cầu thang, Đồng Đồng vừa chạy vừa nghĩ, sao mình giống như người ở của anh ta vậy? Anh ta ra lệnh cho người khác cứ như thể đương nhiên phải thế.

Dưới tầng đã có người đang đứng chờ. Người đó đưa cho cô một cái túi giấy màu xanh ngọc. Đồng Đồng đón lấy cái túi, ngửi thấy trong đó là mùi thơm của quần áo, lúc lên cầu thang, Đồng Đồng lén liếc mắt vào trong túi, hình như là một chiếc áo sơ mi. Hừ, bắt người ta đi đưa áo, rồi lại bắt người xuống lấy, vị tổng biên tập này “oách” thật.

Khi Đồng Đồng bước chân vào phòng làm việc lần nữa, Lục Hy Thần đã không còn ở đó. Cô đặt cái túi giấy lên bàn anh, không nhìn được lại nhìn vào tờ giấy mà anh ta bảo vệ như bảo bối.

Trên tờ giấy là một màu đen kịt, nhìn kỹ cũng chẳng thấy có gì khác so với các trang giấy khác. Bên cạnh tờ giấy là một quyển sách cũ, tờ giấy này chắc bị rơi ra từ quyển sách đó. Cô nhìn bìa quyển sách: “Phong cách truyện và nguyên lý chế tác kịch”.

Cuốn sách này có vẻ rất bình thường mà. Ôi, coi như là cô đen đui thôi.

Lúc đi vệ sinh, Đồng Đồng nghe thấy vách bên cạnh có người nói:

- Hôm nay tổng biên tập lại nổi giận hả?

Người bên cạnh tiếp lời:

- Đúng thế, hung dữ như Diêm vương vậy, hình như là cô gái ở khoa Ngoại ngữ mới tới làm anh ấy nổi giận.

Hai người cùng cười:

- Chẳng mấy khi có người dám chọc giận anh ấy.

Sau khi trở về chỗ ngồi, Tiểu Phàm tới an ủi Đồng Đồng:

- Đừng nghĩ nhiều làm gì, tính tình của tổng biên tập hơi nóng một chút, nhưng anh ấy không đáng sợ như những gì họ nói đâu, anh ấy không thù dai đâu. – Tiểu Phàm đã làm việc chuyên môn cùng Lục Hy Thần hơn một năm, nghe giọng nói của cô thì có vẻ như cô rất hiểu về anh.

Tiểu Phàm khiến Đồng Đồng yên tâm hơn, cô nói khi làm việc cùng Lục Hy Thần có thể học được rất nhiều thứ, anh ấy làm thêm công việc biên tập ở nhà xuất bản, có rất nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực này, chỉ cần chuyên tâm và có trách nhiệm một chút, anh ấy sẽ không gây khó dễ cho ai cả.

Đồng Đồng nhìn Tiểu Phàm, nghiêm túc gật đầu, nói:

- Được, tớ sẽ cố gắng.

Đồng Đồng đi khắp các hiệu sách trong thành phố suốt một ngày trời mới mua được quyển sách “Phong cách truyện và nguyên lý chế tác kịch” xuất bản năm 1998.

Thứ tư, Đồng Đồng đi làm sớm quá nên đành phải đi tản bộ trong khu rừng long não. Trong khu rừng còn một chút sương mù – khu rừng này cây cối rậm rạp, ánh mặt trời chiếu xuống chỉ như những vì sao nhỏ bé và tản mát. Những chiếc lá vàng không ngừng rơi xuống, lâu ngày, chúng tích lại thành từng lớp dày, thổi ra dưới chân. Mùi của những chiếc lá mới rụng và lá cũ hoà quyện cùng mùi đất, khiến khu rừng có một sức sống rất mãnh liệt.

Đồng Đồng tiện tay nhặt một chiếc lá, chậm chậm đi đi lại lại. Lúc này, một cô gái mặc bộ đồ thể thao màu xanh lam và một chàng trai thân hình cao lớn chạy qua bên cạnh cô. Đồng Đồng bất giác quay đầu lại nhìn – cô gái đó chính là Hạ Dương!

Cũng may người bên cạnh Hạ Dương không phải là Tề Vũ!

Hạ Dương dừng bước chân bên cạnh Đồng Đồng, nói:

- Cậu cũng chạy bộ buổi sáng hả?

Đồng Đồng nói:

- Tớ làm việc ở tạp chí của trường, nhưng hôm nay tới sớm quá.

Hạ Dương nói:

- Ký túc của tớ ở gần đây, ngày nào chạy bộ cũng qua chỗ này. Đúng rồi, hôm đó Hạ Khả trêu chọc cậu phải không? Thực sự xin lỗi, nó chỉ là một đứa trẻ con, vẫn còn bướng bỉnh lắm. Mỗi lần có người mới tới phòng tranh là nó lại giở trò này. Nhưng nó cũng không có ác ý gì đâu, cậu đừng quan tâm gì tới nó.

Đồng Đồng hơi ngạc nhiên:

- Sao cậu biết?

Hạ Dương nói:

- Tối hôm đó nó gây chuyện ở bên ngoài, lúc tớ và Tề Vũ lôi nó về, nó nói thế. Cậu đừng trách nó, cũng đừng tin những gì nó nói.

Hạ Dương khách khí chào cô rồi lại chạy tiếp.

Đúng tám giờ, cửa phòng làm việc mở ra, trong phòng chỉ Tiểu Phàm đang ngồi đọc tài liệu sau chiếc máy tính. Trên bàn là một tách trà bạc hà đang bốc khói, cả căn phòng ngập trong mùi hương dịu dịu của bạc hà.

Đồng Đồng mở máy tính rồi bắt đầu quét dọn vệ sinh. Quét xong phòng ngoài, cô bèn cầm chổi chui vào văn phòng của Lục Hy Thần. Cô tìm quyển sách bị thiếu một trang của Lục Hy Thần, đó đối chiếu với

quyển sách mà cô vừa mới mua - ừm, đúng là không sai. Cô lấy quyển sách cũ ra và đặt quyển sách mới vào vị trí đó.

Nhân tiện cô kẹp một tờ giấy vào trong quyển sách, viết một câu khách khí: “Tổng biên tập Lục, xin lỗi anh!”.

Làm xong những việc này, Đồng Đồng tự pha cho mình một tách trà, sau đó ngồi xuống. Ánh mắt cô thì thoảng lại hướng ra cửa. Một lúc sau, mọi người lục tục kéo vào, duy chỉ có Lục Hy Thần là vẫn chưa xuất hiện. Thì ra sáng nay anh đã dặn Tiểu Phàm, bảo cô đưa cho Đồng Đồng một số tài liệu và yêu cầu Đồng Đồng viết một bài văn. Đồng Đồng hơi thất vọng – cô nghĩ đủ mọi cách để cải thiện mối quan hệ giữa cô với Lục Hy Thần, ít nhất thì làm việc ở đây mà cả ngày cứ cãi vã với anh cũng không được. Đồng Đồng cũng rất muốn biết Lục Hy Thần sẽ có phản ứng như thế nào khi nhìn thấy quyển sách mới mà mình vừa mua.

Buổi chiều, Lục Hy Thần tới. Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, trên cổ đeo một sợi dây chuyền bằng hổ phách. Anh có phong cách ung dung, nho nhã nhưng sắc mặt lại vô cùng lạnh lùng.

Đồng Đồng muốn biết anh sẽ có phản ứng gì sau khi nhìn thấy quyển sách đó, thế là bèn lấy cơ đưa bài viết để vào phòng quan sát sắc mặt Lục Hy Thần, nhưng anh ta chỉ khẽ gật đầu, không nói năng gì. Nửa tiếng đồng hồ sau, Lục Hy Thần gọi Đồng Đồng vào phòng làm việc, vút trả cô bài văn, sắc mặt vô cùng khó coi. Đồng Đồng vừa nhìn đã thấy trên bài văn mà mình cầm cùi viết cả buổi sáng chỉ chít mực đỏ như những con giun bò loằng ngoằng. Đồng Đồng vội an ủi bản thân: Đây là chuyện công, không phải anh ta cố tình làm khó mình.

Lục Hy Thần ngẩng đầu lên nhìn Đồng Đồng nói:

- Cô có thể dụng tâm hơn một chút được không? Có những lỗi ngữ pháp cơ bản mà cũng sai! Còn nữa, viết lộn xộn, không hiểu cô đang viết gì nữa, cô tự đọc lại đi.

Đồng Đồng vội vàng giải thích:

- Đây là lần đầu tiên tôi viết, tìm rất nhiều tài liệu...

Lục Hy Thần ném bút xuống bàn, nói:

- Chả trách viết tệ như vậy! Lập tức viết lại.

Đồng Đồng “ừm” một tiếng rồi quay đầu đi luôn. Lục Hy Thần lại lạnh lùng bổ sung thêm một câu:

- Nhớ vút bài văn đó vào thùng rác, động não, dụng tâm, biết chưa?

Bài văn viết lại mới hoàn thành được 1/3 đã tới giờ tan làm. Mọi người trong phòng làm việc đã về hết, Đồng Đồng không còn hy vọng rằng nhờ quyển sách mới của mình mà Lục Hy Thần sẽ có thái độ tốt hơn với cô. Nhìn những câu chữ ngày một dày đặc trong bài văn, Đồng Đồng còn hoài nghi rằng không biết Lục Hy Thần có cố ý “chơi” cô hay không – hình như anh ta cố ý muốn thấy cô phải xấu hổ. Lục Hy Thần ngồi trong phòng làm việc vẫn chưa thấy ra.

Nhẫn nại! Phải nhẫn nại! Gần tới 7 giờ, Đồng Đồng lại một lần nữa thu hết tự tin, đặt bài viết cuối cùng tới trước mặt Lục Hy Thần. Anh ta nhanh chóng lướt qua một lượt, sau đó chau mày nói:

- Văn viết gì mà khô khan vậy, nhưng ý tứ thì cũng được rồi. Cô đừng đi vội, còn một việc nữa.

Lục Hy Thần mở ngăn kéo lấy ra quyển sách mới. Anh ta nhìn Đồng Đồng, nghiêm khắc hỏi:

- Quyển sách cũ của tôi đâu?

Đồng Đồng chỉ vào tủ, nói:

- Ở ngăn cuối cùng của tủ sách, tôi mua một quyển sách mới để trả anh.

Lục Hy Thần liếc về phía cái tủ sách mà cô chỉ, sau đó đập mạnh bàn, giận dữ nói:

- Tự tung tự tác! Ai bảo cô động vào sách của tôi? Cô có biết tôn trọng đời tư của người khác không hả? Cô rất thích xem lén sách của người khác sao? Đồ ngu ngốc!

Đồng Đồng đứng chết trân ở chỗ cũ, hoảng sợ nhìn Lục Hy Thần.

Cô không ngờ Lục Hy Thần lại nổi giận như vậy, hơn nữa còn nổi giận hơn cả lần trước. Trời ơi! Anh ta khi mắng người ta còn thích thêm hai từ “ngu ngốc” vào trong, khiến Đồng Đồng rất bức mình. Cô vội vàng giải thích:

- Lần trước tôi không cẩn thận làm bẩn một trang giấy, nên mới mua quyển sách mới đền cho anh. Tôi chỉ cảm thấy...

Lục Hy Thần chống tay lên bàn, như một con sư tử hung dữ sẵn sàng lao qua vồ mồi bất cứ lúc nào. Anh ta nắm chặt tay, gần từng chữ:

- Tôi cảnh cáo cô lần nữa, đồ của tôi đừng có đụng vào, cũng đừng lo việc của tôi, nếu không...

Đồng Đồng biết sự việc đến nước này thì không thể vãn hồi được nữa, tâm trạng cô dần dần chuyển từ sợ hãi sang phẫn nộ:

- Người ta có lòng mà anh lại thế hả? Không thì làm sao? Cùng lắm thì tôi không làm nữa! Anh thì có gì mà ghê gớm? – Cô hét lên với anh. Vừa dừng lời, nước mắt cô suýt nữa thì trào ra, nhưng cô cố cắn răng, nuốt ngược vào trong.

- Tôi không phí lời với cô, mau trả quyển sách cũ lại cho tôi. – Anh ta vẫn nói với giọng điệu giận dữ như cũ.

Đồng Đồng mở tủ sách ra lấy quyển sách cũ, sau đó ném mạnh xuống bàn của Lục Hy Thần. Lục Hy Thần ném trả cô quyển sách mới, cô giận dữ ném quyển sách vào thùng rác.

Ai ngờ hành động này của cô lại khiến Lục Hy Thần thấy không hài lòng, anh ta nói:

- Cô làm gì vậy, quyển sách có thù oán gì với cô hả?

Cô quay đầu lại trừng mắt nhìn anh:

- Liên quan gì tới anh! Tặng cho anh, anh không nhận, tôi cần nó làm gì? Vứt vào thùng rác là tốt nhất.

Lục Hy Thần nói với cô bằng giọng đe dọa:

- Tôi khuyên cô tốt nhất là nên nhặt quyển sách lên.

Cô lạnh lùng nói:

- Không!

Cô cảm thấy Lục Hy Thần quả thật là quá đáng, cô lấy quyển sách đó hay không liên quan gì tới anh! Cô lườm anh một cái rồi quay người đi ra cửa.

Anh lại nâng cao âm điệu:

- Cô đứng lại cho tôi!

- Không cần anh phải lo, sách tôi mua, tôi thích thì tôi vứt!

- Cô câm miệng lại! – Bỗng dưng Lục Hy Thần đi lại chắn ngang cửa. Thân hình cao lớn của anh ta dường như che hết cả cánh cửa. Anh nhanh tay chộp lấy tay của Đồng Đồng, nói:

- Cô là một con ngốc! Cô có hiểu không, tác giả viết ra một quyển sách mất bao nhiêu tâm huyết? Cô tùy tiện vứt sách của người ta vào thùng rác, giẫm đạp lên tâm huyết của người ta, cô có nghĩ tới cảm nhận của người ta không hả?

- Tôi sẵn sàng! – Nói xong Đồng Đồng đẩy cái thân hình cao lớn sang một bên, đi ra ngoài.

- Đó là tác phẩm của mẹ tôi, bà đã mất suốt 3 năm mới có thể hoàn thành! Tôi không cho phép cô tùy tiện vứt đi như vậy, cô hiểu không? – Giọng nói sau lưng hình như nhỏ dần đi. Trái tim Đồng Đồng như bị cái gì đó đập mạnh, nhưng mặc dù vậy, cô vẫn kiên trì với suy nghĩ của mình. Cô quay người lại nhìn Lục Hy Thần, nói:

- Đúng vậy, anh hiếu thuận, tôn trọng bố mẹ anh, nhưng chỉ yêu thương đồ vật của mình thì có tác dụng gì? Anh tưởng rằng bố mẹ anh nhìn thấy bộ mặt giận dữ của anh, lúc nào cũng thiếu đi sự quan tâm dành cho gia đình, thiếu sự ấm áp, thiếu kiên nhẫn sẽ cảm thấy an ủi hơn sao? Nói chuyện làm việc đều không cho người ta một con đường lùi, mọi người không dám tới gần, lạnh lùng và ích kỷ, họ sẽ thấy tự hào vì anh hiếu thuận sao?

Lục Hy Thần đứng im không động đậy. Đồng Đồng không biết mình lấy cái gan đó ở đâu mà lại dám mắng anh ta một trận như vậy. Nhìn sắc mặt càng lúc càng tối của Lục Hy Thần, cô mới tỉnh ngộ, nếu mình còn cãi nhau với anh ta thì chắc anh ta sẽ nhốt cô ở đây mất. Cô cũng không nghĩ chỉ một quyển sách mà lại mâu thuẫn lớn như vậy, cho dù có phải xuất phát từ lòng tốt hay không thì đúng là bản thân mình cũng không nên chọc cho anh ta nổi giận. Nghĩ tới đây, Đồng Đồng nhìn Lục Hy Thần rồi nhặt quyển sách trong thùng rác lên, nhét vào túi sách, không quay đầu lại, bước đi thẳng.

Đi ra khỏi tòa nhà cũ kỹ, Đồng Đồng không xác định được mình có nên tới đây làm việc tiếp hay không.

Sau khi trở về ký túc xá, Đồng Đồng ủ rũ ngồi trên giường. Lục Hy Thần thì có gì mà hay ho! Chỉ là tổng biên tập tạp chí của trường thôi mà, lúc nào cũng hò hét quát nạt, mọi người đều là học sinh, tại sao anh ta lại như thế?

Hứa Hân Di vừa từ Câu lạc bộ Phê bình Điện ảnh trở về, chỉ biết an ủi cô:

- Tớ nói rồi mà, Lục Hy Thần phiền phức lắm, cậu không tin! Làm thêm đâu phải dễ dàng.

Đồng Đồng nói:

- Cái dáng vẻ hằn lúc nổi giận cứ như thể muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy, từ trước tới giờ tớ chưa gặp anh đáng sợ như hần.

Hứa Hân Di lại nói:

- Bản thân cậu cũng hồ đồ quá, tự nhiên động chạm vào đồ đạc của người ta. Cậu không biết đường hỏi anh ta một câu sao?

Đồng Đồng thở dài:

- Haizz, không làm nữa, không làm nữa, chán quá!

.

Giờ học ở phòng tranh, Tề Vũ không tới dạy.

Giờ học ở phòng tranh suốt 1 tuần nay đều do một sinh viên khác của Học viện Mỹ thuật tới dạy. Đồng Đồng ngồi trên ghế, bỗng dưng cảm thấy mình thật buồn cười. Vì làm thêm ở hai nơi mà cô đã trốn không ít tiết học. Ngày nào cũng chạy đi chạy lại, còn một hơn hồi thi đại học.

Sau bữa tối, bỗng dưng Đồng Đồng muốn tới tiệm hoa mua một bó về cắm lên bàn, cô nghĩ như vậy có thể sẽ cải thiện được tâm trạng tồi tệ của mình.

Tiệm hoa trên đường Mục Điền tên là “Waiting”. Cửa tiệm dùng những tấm gạch màu đen để ốp, trông có vẻ cổ kính, cửa sổ làm bằng gỗ, xuyên qua lớp rèm được tết bằng các hạt vòng, người ta có thể nhìn thấy mờ mờ khung cảnh bên trong tiệm, những chiếc bình chân dài đặt đầy xung quanh tường.

Đồng Đồng đứng trên bậc tam cấp của cửa tiệm, nhìn vào giò hoa lan treo dưới tấm biển hiệu. Hình như nó mới được cắt tỉa gần đây. Đồng Đồng nghĩ, nếu nó mọc dài ra thì liệu nó có che hết cả cửa tiệm không nhỉ? Lúc này, có một người đứng sau lưng gọi cô:

- Đồng Đồng!

Giọng nói này làm cô giật mình – đúng là xui xẻo!

Oan gia ngõ hẹp! Đồng Đồng quay đầu lại nhìn thấy Lục Hy Thần.

Lúc cô đi về phía tiệm hoa, Lục Hy Thần cũng đi theo.

Cô vén lớp rèm ra, những hạt vòng đập vào nhau kêu lên những tiếng nghe thật vui tai. Sau đó chúng lại khép lại, suýt chút nữa thì đập vào mặt Lục Hy Thần – Lục Hy Thần nhẹ nhàng lấy tay chặn lại, Đồng Đồng cười thầm trong bụng.

Lục Hy Thần mặc một chiếc áo phong rộng rãi màu trắng, chiếc quần màu xanh đậm, người anh vẫn còn thoang thoảng mùi hương của sữa tắm. Trong mắt người ngoài, khuôn mặt anh toát lên vẻ cao quý của một người có dòng dõi quý tộc. Đồng Đồng thầm nghĩ, thật đáng tiếc là bên dưới lớp vỏ ngoài lừa người này lại là sự lạnh lùng, tàn khốc, thô bạo và ngu ngốc. Đúng vậy, anh ta ngu ngốc tới độ thường xuyên sử dụng hai từ “ngu ngốc” để mắng người khác!

Không khí trong lành của các loài thực vật trong cửa hàng hoa ủa vào mũi. Ánh đèn điện chiếu lên những chiếc bình thủy tinh, phát ra tia sáng lấp lánh như kim cương. Đồng Đồng đứng ở bên cạnh một giá đặt lọ hoa, ngược mắt lên nhìn lọ hoa ở trên đầu. Ánh đèn màu vàng xuyên qua lớp thủy tinh màu xanh lam khiến chiếc lọ càng trở nên xinh đẹp.

Lục Hy Thần nhìn theo ánh mắt của cô, họ không ai nói với ai lời nào.

Đồng Đồng chú ý thấy ở bên cạnh có một quả cầu thủy tinh, trong không gian đóng kín có một con cá màu đỏ đang lười biếng quẫy đuôi. Cô kinh ngạc, nói:

- Ôi, con cá này còn sống sao?

Lục Hy Thần nhìn cô, ánh mắt anh như đang nói “Cô thật là ngu ngốc”, sau đó anh ta quay ra nói với không khí:

- Khi chế tạo quả cầu thủy tinh này, người ta bơm dưỡng khí và thức ăn cần thiết cho cá vào bên trong, nhưng con cá này không sống được lâu đâu.

Anh quay sang nói với chủ tiệm hoa:

- Giúp cháu bó một bó hoa cúc và quả cầu thủy tinh kia nữa.

Đồng Đồng hỏi:

- Đang yên đang lành anh mua hoa cúc làm gì?

...Đồng Đồng không biết nói lời nào. Gia đình đó quả là khác người! Cô cảm thấy mình không có lý tưởng gì, sống ngày này qua ngày khác, không có tinh thần cầu tiến. Bố thường dạy cô rằng, làm người thì phải cố gắng tiến lên, nhưng cũng phải sống thật vui vẻ.

Đồng Đồng chỉ nhớ có câu ấy. Tề Vũ lại nói tiếp:

- Hôm nay Hạ Dương lại tới phòng tranh, cô ấy mang một bức tranh mới hoàn thành cho anh xem. Anh nói tranh của cô ấy không tồi mở, quá cầu nệ. Anh khuyên cô ấy không nên chỉ chú ý vào hình thức bức tranh, quá chú trọng vào phương pháp vẽ, nên lắng nghe cảm nhận của trái tim mình...

Tóm lại là phê bình cô ấy một hồi, cô ấy nổi giận, xé rách bức tranh rồi bỏ đi. Anh lại làm cô ấy không vui rồi. Từ lúc cô ấy đi, anh vẫn ngồi ở đây, tâm trạng rất khó chịu, không vẽ được gì cả.

Chắc là vì Tề Vũ quá nhạy cảm với những việc của Hạ Dương. Vừa là đối thủ cạnh tranh, vừa là người yêu, mối quan hệ thật phức tạp. Trong lòng Đồng Đồng nghĩ vậy, bất giác thấy thông cảm cho Tề Vũ - một người con trai ưu tú như vậy, một cô gái hiểu thấu như vậy, liệu bọn họ sẽ thế nào nhỉ?

Cô cảm thấy thật không công bằng, thấy mình nên giúp anh, bèn hỏi Tề Vũ:

- Theo em thì hai người vẫn chưa thực sự yêu nhau. Anh đã hôn cô ấy chưa?

- Vẫn chưa.

Chưa có cơ hội...Đồng Đồng nhìn anh, nghiêm túc nói:

- Anh nên hôn cô ấy, dùng sự dịu dàng của tình yêu để chinh phục cô ấy.

- Em đã hôn người con trai nào chưa?

Đồng Đồng đỏ mặt - từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nói chuyện về nụ hôn với con trai, nhưng cô cố làm ra vẻ bình tĩnh:

- Không nói cho anh biết. Có điều theo kinh nghiệm của em thì anh nên nhìn sâu vào mắt cô ấy vài phút, sau đó hôn cô ấy bất ngờ.

Thực ra những điều này cô đều đọc được trong tiểu thuyết tình cảm. Tề Vũ nhìn cô nghi hoặc, xem ra anh cũng không có mấy kinh nghiệm trong lĩnh vực này.

Mối quan hệ của đôi tình nhân này trong sáng như một tờ giấy trắng, điều này khiến Đồng Đồng càng thông cảm cho anh hơn. Cô là kẻ ngoài cuộc, nghiêm túc đề nghị anh:

- Con gái thích một nụ hôn thật sâu. Giống như thế này, tới gần một chút, gần một chút!

Đúng rồi... Cô nhìn sâu vào mắt Tề Vũ, dần dần ghé mặt mình lại gần. Tề Vũ cũng nghiêm túc nhìn vào mắt cô, hàng lông mi khẽ động đậy, như cánh chuồn chuồn đang lay động. Đồng Đồng tiến lại gần Tề Vũ, mắt nhắm hờ, thở nhẹ một hơi lên môi anh.

Hai kẻ ngốc trong sáng, cảm giác này thật là kỳ diệu! Đồng Đồng cảm thấy anh hơi run rẩy. Đúng vào lúc họ sắp không tìm thấy được mình thì bỗng dưng một tiếng “rầm” vang lên, cánh cửa đập mạnh vào tường rồi nặng nề bật trở lại - có người lao ra ngoài.

Tề Vũ vùng dậy, đuổi theo cái bóng, gọi lớn:

- Hạ Dương! Hạ Dương!

Bầu trời tối lại, Đồng Đồng đứng ở cửa sổ, nhìn thấy một người con gái chạy trong mưa, ném mạnh chiếc ô màu lam nhạt xuống đất. Cô gái cúi đầu, chạy vào trong mưa gió, quần áo cô bị gió thổi bay phần phật - ngay cả lúc cô chạy trong giận dữ, trông cũng vô cùng xinh đẹp. Làm thế nào bây giờ? Lần này thì hiểu lầm to rồi! Tề Vũ nhặt chiếc ô dưới đất lên rồi đuổi theo, trong cơn mưa chỉ nhìn thấy hai cái bóng mờ mờ dần biến mất. 2. Đồng Đồng đứng chống cằm ở cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn nơi mà hai người họ vừa biến mất. Cô tưởng tượng mình như một quả bóng bay, thổi một hơi khiến bụng căng phồng ra, rồi lại hít vào, lại thở ra. Cô cứ hít rồi thở như thế nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng nhìn thấy Tề Vũ quay về. Anh phủi những hạt nước mưa bám trên người, nhìn có vẻ vô cùng phiền não. Đồng Đồng vội vàng hỏi: - Thế nào rồi? Tề Vũ lắc đầu. Đồng Đồng nói:

- Không đuổi kịp hả?

Lục Hy Thần lạnh nhạt nói:

- Liên quan gì tới cô!

Đồng Đồng không lên tiếng, nhưng trong lòng thầm nói, ai thèm quan tâm tới việc của anh! Cô vừa mới bước xuống khỏi mấy bậc tam cấp thì Lục Hy Thần cũng ôm hoa đi ra.

- Chờ một chút! - Bỗng dưng anh đuổi theo rồi đứng chặn trước mặt cô.

Đồng Đồng thoáng thấy sợ hãi, lùi về sau một bước, cô đi đôi giày cao 6 phân, gót giày bị chênh đi, cô đứng không vững, ngã về phía sau... Anh đưa tay ra đỡ cô.

Đồng Đồng lập tức trở nên hoảng loạn, cô hung dữ nhìn lại anh. Rõ ràng là Lục Hy Thần biết suy nghĩ của cô, bèn lùi về sau một bước. Cô còn đang chơi với thì gót giày lại trật đi lần nữa. Cô cố hết sức để đứng vững, nhưng càng cố càng không được, ngã phịch xuống đất, ngay bên cạnh là đồng rác của cửa hàng hoa.

Đồng Đồng giận dữ nghĩ, Lục Hy Thần! Kiếp trước tôi nợ gì anh sao?

Cô vội vã đứng lên, phủi bụi bám trên đầu gối, giẫm thử bước chân, phát hiện ra gót giày của mình đã bị gãy.

Lục Hy Thần cố nén cười, nói:

- Không cần phải hành đại lễ với tôi đâu.

Ánh mắt của họ gặp nhau, anh đánh giá cô bằng ánh mắt kỳ dị, rồi nói:

- Cô chân tay vụng về, ngã nhìn xấu quá, cô không cảm thấy đuôi mắt của mình bị dính đất sao? Còn nữa, đằng sau còn có dây.

Đồng Đồng vội vã giữ sạch người, anh đứng bên cạnh chỗ này chỗ khác, bỗng dừng nghiêm túc nói:

- Tôi có thể nhận ra là cô ghét tôi.

Có một chú mèo mướp béo tròn lao nhanh qua bậc thềm, kêu meo meo, họ cùng quay sang nhìn. Đồng Đồng nhìn theo bóng con mèo, nói:

- Không dám, thưa tổng biên tập.

Lục Hy Thần im lặng một lát rồi lên tiếng:

- Cô yên tâm đi, tôi không ghét cô đâu. Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng phải cố ý “chơi” cô.

Đồng Đồng giận dữ nói:

- Vậy sao? Lưng tôi suýt nữa thì bị gãy rồi đấy.

Lục Hy Thần liếc đôi giày của cô:

- Tôi gọi cô là vì đã ba ngày nay cô không đi làm. Nếu cô còn không tới thì chúng tôi sẽ thay người mới!

Đồng Đồng lại giận dữ tới mức toàn thân run rẩy, bực bội nói:

- Muốn tôi về trừ phi anh xin lỗi tôi!

- Buồn cười thật! Tại sao tôi lại phải xin lỗi cô?

- Anh... - Đồng Đồng ầm ục nói. - Hôm đó vì một quyển sách mà anh nổi giận lôi đình, tôi cũng có lòng tự trọng chứ, vừa mới đi làm đã bị mắng như vậy, sự tự tin và tích cực làm việc của tôi đều bị anh mắng đi hết rồi.

- Đó là vì cô quá ngốc!

- Tôi biết tổng biên tập anh từ trước tới nay luôn coi thường người khác, không coi ai ra gì. Có điều khi anh mắng người ta thì cũng xin anh hãy đứng trên lập trường của họ để suy nghĩ một chút.

Mọi người lục tục kéo đến, hai người không tiếp tục nói về chủ đề vừa nảy nở. Tiểu Phàm lại nói với Đồng Đồng, bài văn lần trước Lục Hy Thần giao cho cô viết phải sửa lại lần nữa, độ dài phải thu ngắn lại, hơn nữa anh còn chuẩn bị một số tài liệu để cô tham khảo. Đồng Đồng nằm bò trên bàn, nhìn đống tài liệu suy nghĩ linh tinh, việc xin nghỉ việc bị gác lại một bên.

Ngày hôm sau khi gặp Lục Hy Thần, Đồng Đồng bỗng dừng cảm thấy thật có lỗi, cô âm thầm hạ quyết tâm, sau này ngoài chuyện công, cô không nói chuyện gì với anh ta nữa, không cãi nhau với anh ta nữa.

Nhưng không ngờ khi cô nộp bài, Lục Hy Thần đột ngột ngẩng đầu lên hỏi một câu:

- Chẳng phải cô định xin nghỉ sao, sao vẫn còn ở đây?

Đồng Đồng nhìn vào đôi mắt thâm quầng của anh, trong đó là những tia máu nhỏ, vừa nhìn đã biết trong lòng anh đang rất đau khổ. Nghĩ lại chuyện hôm đó, cô thấy vô cùng xấu hổ, bèn nói:

- Anh xin phép cho tôi nghỉ ốm hả? Dù sao thì tôi cũng không muốn đi nữa.

Lục Hy Thần không nói gì, ngòi bút trong tay lại khoanh tròn một vòng trên bài văn rồi dừng lại.

Đồng Đồng nói tiếp:

- Mọi người đều nghe thấy anh mắng tôi rất dữ. Nếu tôi cứ đi như vậy thì mọi người sẽ nghĩ rằng vì sợ mắng nên tôi mới đi. Ít ra thì tôi cũng vẫn còn dũng khí để nghe anh mắng tiếp.

Lục Hy Thần ngẩng đầu lên, im lặng nhìn cô, anh mắt anh như một mũi kim:

- Làm việc thì qua loa, nóng vội, nhưng lòng tự trọng thì cao lắm.

Mặc dù những câu nói của anh trước đây thực sự làm tổn thương tới cô, hơn nữa cho tới bây giờ cô vẫn thấy khó chịu, nhưng Đồng Đồng im lặng một lát rồi cuối cùng nói:

- Xin lỗi.

Ánh mắt của Lục Hy Thần dừng lại trên mặt cô, nghi hoặc:

- Tại sao lại xin lỗi?

Đồng Đồng ngập ngừng nói:

- Bởi vì quyển sách của mẹ anh...

Sắc mặt Lục Hy Thần lập tức bị bao phủ bởi một tấm màn giận dữ, bỗng anh xua tay ngắt lời cô:

- Giờ cô biết rồi – cô làm hỏng mất tờ giấy mà mẹ để lại cho tôi, đó là quyển sách đầu tiên mà mẹ tôi viết, cũng là những dòng chữ duy nhất bà để lại cho tôi.

Đồng Đồng cúi thấp đầu, xấu hổ nói:

- Tại sao khi đó anh không nói, tôi tưởng nó chỉ là một quyển sách bình thường thôi.

Hai người họ cùng im lặng một lúc rồi cuối cùng Lục Hy Thần cũng phá tan bầu không khí ngưng đọng này, khuôn mặt anh trở lại với vẻ lạnh lùng vốn có:

- Tôi không thích những người không liên quan nhắc tới chuyện của mẹ tôi, tới bây giờ tôi vẫn không tin là mẹ đã rời xa tôi...

- Tôi... thực sự rất xin lỗi... - Đồng Đồng thở dài, cô biết hành động và lời nói của mình trước đây quả thật là quá đáng.

Lục Hy Thần lạnh lùng ném trả bài viết, nói gần như hét:

- Đủ rồi, tôi không muốn nói nữa! Cô đi ra đi!

Đồng Đồng lại một lần nữa bị đuổi ra ngoài, có điều lần này tâm trạng của cô đã tốt hơn nhiều.

Cô chăm chỉ làm việc ở tòa soạn, Lục Hy Thần cũng không nói gì nhiều, cũng không gây phiền phức cho cô.

3. Chương 03

CHAPTER 2

NỔI GIÓ

- Đi ăn cơm tối không? Cùng đi nhé? – Mọi người trong phòng làm việc đã về gần hết, cậu bạn đồng nghiệp Tiểu Thang chạy tới hỏi.

- Ồ, không cần đâu, tớ có hẹn rồi. – Bảo Lam mỉm cười, lại vùi đầu vào bản thảo.

Tiểu Thang là một biên tập mới vào cùng đợt với Bảo Lam, chủ biên An rất thích cậu ấy. Anh chàng này trông rất bảnh bao, thích chơi với con gái, cùng làm việc với nhau, cậu luôn xung phong đi mua trà hay cà phê cho mọi người. Mấy ngày nay, con gái trong văn phòng đều không ngớt lời khen ngợi cậu.

Cậu quét mắt nhìn Bảo Lam, huýt sáo:

- Wow, tớ phát hiện cậu càng ngày càng xinh đẹp đấy, lúc mới đến trông như một học sinh cấp ba ấy. – Hôm nay Bảo Lam mặc một chiếc áo khoác ngắn màu hồng và chiếc váy gấp ly màu đen, đôi tất màu xám

nhỏ nhả khiến đôi chân dài của cô càng thêm xinh đẹp. Tiểu Thang tới gần Bảo Lam, hỏi nhỏ. – Có bạn trai chưa? Nói thật đi, tớ có còn cơ hội không? Thực ra...

Đúng lúc đó có người mang cà phê tới, đặt trên bàn Bảo Lam, ngắt lời của Tiểu Thang. Cậu không vui quay đầu lại, đúng lúc gặp phải ánh mắt sắc bén của Lâm Ân Tá, sợ hãi chẳng dám nói thêm nửa lời.

Anh chàng Lâm Ân Tá nếu xét về ngoại hình, về khí chất, về gia thế, tất cả đều vượt xa những người cùng tuổi khác, người tinh mắt chỉ cần nhìn là biết anh là một người đặc biệt.

- Anh Lâm? Chào anh, chào anh. – Tiểu Thang biết anh là bạn

thân của chủ biên. Ân Tá gật đầu, hỏi Bảo Lam bằng giọng thân mật:

- Một không? Bao giờ chúng ta đi được?

Chết tiệt thật, hóa ra người Bảo Lam hẹn lại là anh ta! Tiểu Thang chửi thầm một câu: An Bảo Lam đúng là một con chó nhỏ, vừa mới vào đã câu được một con cá to. Cậu ta vội vã nói là mình phải đi ăn cơm, biến nhanh xuống cầu thang. Phòng làm việc lúc xế chiều chỉ còn lại Ân Tá và Bảo Lam. Một mùi thơm thoang thoảng quyến rũ hơn cả mùi cà phê tỏa ra từ người anh.

- Còn phải làm thêm hả? – Anh liếc mắt vào tập bản thảo dày cộp trên bàn cô.

- Không, em vừa làm xong. – Bảo Lam nhấp một ngụm cà phê, sao anh biết là cô thích vị này nhất nhỉ? – Cảm ơn anh, anh tốt thật! Anh tốt với tất cả các cô gái khác như thế này sao?

Câu hỏi này có phần hơi đường đột.

Ân Tá mỉm cười:

- đương nhiên là... không phải.

- Hồi nhỏ bố nói với em, trên thế giới này không có tình yêu nào vô duyên vô cớ, chỉ có mình là có thể khiến mình mỉm cười. – Bảo Lam nhớ lại khuôn mặt của bố. – Ân Tá, có phải ngày trước chúng ta gặp nhau rồi không? Sao anh lại giúp em?

- Ngốc quá... em nghĩ nhiều quá. – Anh đưa tay lên xoa nhẹ tóc cô. – Đi thôi, xuống dưới kia ăn cơm, anh mời em.

Lời mời của Ân Tá thường khiến người khác khó lòng mà từ chối, nhưng nếu biết khi ăn cơm sẽ gặp Jason, cô thà cả đời không bước chân xuống cầu thang.

Vừa đi ra khỏi tòa nhà không lâu, một cửa hàng đồ trang sức Catier ở ngay chỗ ngã rẽ thu hút ánh mắt của Bảo Lam. Noel năm ngoái, Jason nói là khi nào cô tròn 20 tuổi, hai người sẽ kết hôn và tới đây để mua nhẫn kim cương cho cô. Lời hứa hẹn ngọt ngào đã biến thành bong bóng, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, chỉ tiếc là bị một cơn gió vô tình thổi vỡ.

Cô nhìn vào bên trong qua lớp kính trong suốt, bỗng dưng cảm thấy người con gái ở trong cửa hàng rất quen thuộc, nhìn kỹ lại, đó chẳng phải là cô bạn gái Đàm Hiểu Phong của Jason sao? Nhìn kỹ lại, người bên cạnh quả nhiên chính là Jason. Hai người đang chụm đầu vào chọn nhẫn đôi. Người con gái thích một chiếc nhẫn rất đắt, Jason cau mày nói không đẹp, thực ra là vì nó đắt quá.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, không thể nào tránh được. Bảo Lam vội vã cúi đầu định bỏ đi thì đúng lúc đó Jason và bạn gái mới quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt Bảo Lam.

Bốn người mặt đối mặt với nhau.

Bạn trai cũ, bạn gái của bạn trai cũ, tình địch, trong cuộc sống yên bình của An Bảo Lam từ trước tới nay chưa bao giờ náo nhiệt như vậy. Ân Tá vô cùng thông minh, vừa nhìn đã phát hiện ra mối quan hệ của ba người.

Anh kéo tay cô vào trong cửa hàng.

- Em yêu, đi nào, chúng ta vào chọn nhẫn.

Nhân viên trong cửa hàng vừa thấy anh đã nhiệt tình chào:

- Anh Lâm, hoan nghênh anh đến với cửa hàng chúng tôi. – Sự nhiệt tình cứ như thế chỉ cần anh tới một lần thôi cũng đủ đem lại vinh quang cho tiệm của họ.

- Cô gái này hôm nay muốn xem chiếc nhẫn kim cương đẹp nhất của năm nay, cô có thể giới thiệu cho chúng tôi được không? – Ân Tá nói.

- Dạ vâng ạ. – Nhân viên vội vàng lấy ra chiếc nhẫn mà bạn gái Jason vừa rồi tỏ ý thích, Ân Tá cầm lên ngắm nghía.

- Có cái nào đẹp hơn nữa không? Cái này vẫn có vẻ...

- Dạ vâng ạ, anh Lâm đúng là tinh mắt. – Cửa hàng trưởng vội vàng bày ra trước mắt họ một đôi nhẫn tình nhân vô cùng tinh xảo. Ân Tá cố ý thân mật nói vào tai Bảo Lam ngay trước mặt Jason:

- Em cứ chọn đi, thích cái nào thì anh tặng cho em.

- ... Anh đúng là vô dụng! – Đàm Hiểu Phóng mất mặt, giận dữ bỏ đi. Jason vội vàng đuổi theo, đuổi được một đoạn không xa thì quay đầu lại buồn rầu nhìn Bảo Lam, rồi lại quay người đi mất.

Thấy họ đều đã đi, Bảo Lam thở phào nhẹ nhõm, cả người vừa nãy căng thẳng nên cứng đờ, giờ bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Ân Tá bảo cửa hàng trưởng cất nhẫn đi, đưa Bảo Lam ra khỏi cửa hàng như chưa có việc gì xảy ra.

- Vừa nãy... cảm ơn anh. – Bảo Lam cười ngượng ngùng. – Người đó là người yêu cũ của em.

- Ủ, anh biết.

- Sao anh lại biết?

- Đôi mắt của em nói cho anh biết. – Ân Tá nói. – Đôi mắt của An Bảo Lam không thể che giấu được bí mật nào cả.

Khuôn mặt cô đỏ bừng.

- Em mời anh ăn cơm nhé.

- Được thôi. – Ân Tá không hề khách khí, đi lên phía trước cô như một cậu bé mới lớn, dáng người cao gầy nhưng lại cho người khác một cảm giác an toàn. Cô rất thích mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ người anh, nó giống như một mùi hương bẩm sinh rất quyến rũ.

Bảo Lam chi tiền rất rộng rãi, chưa nhận được lương nhưng cô gọi rất nhiều món ăn, bày kín cả một bàn. Ân Tá chỉ mỉm cười nói bữa ăn này thật thịnh soạn.

Người phục vụ hỏi hai người có muốn uống rượu không, Ân Tá nói là không nhưng Bảo Lam lại gọi một ly “Bách Lợi Diêm” (Giải thích: Tên một loại rượu của Trung Quốc).

- Anh còn tưởng em là kiểu con gái không uống rượu, không hút thuốc, không tới quán bar, từ nhỏ lúc nào cũng ngoan ngoãn ở nhà.

- Tại sao lại không phải? – Cô mỉm cười. Bao nhiêu năm nay, cô như một tờ giấy trắng, lúc nào cũng ngoan ngoãn, không uống rượu, không hút thuốc, không nói nhiều, ngay cả khi chia tay với Jason, cô cũng không tranh luận điều gì.

Một tờ giấy trắng tinh, trống rỗng, không có bất cứ dấu vết nào.

- Anh là người nhà của An Kỳ hử? – Bảo Lam rất tò mò.

Ân Tá chỉ cười, không trả lời.

- Chị ấy là bạn gái anh? Nhưng nhìn chị ấy lớn tuổi hơn anh nhiều... Xin lỗi, em vô duyên quá. – Bảo Lam ngậm chiếc thìa trong miệng. Ngụm trà trong miệng anh suýt thì phun ra ngoài, ngượng ngùng giải thích:

- Sao có thể thế được? Cô ấy học trên anh mấy khóa.

- A, hiểu lầm lớn quá rồi. Em xin lỗi, xin lỗi, anh ăn đi. – Bảo Lam vội vàng gấp thức ăn cho anh.

- Thực ra anh không còn là học sinh nữa, năm ngoái anh ở Mỹ về, trước đó học chuyên ngành kiến trúc. Anh mở một công ty thiết kế, có thời gian thì tới chơi. – Thiết kế kiến trúc có lẽ là chuyên ngành duy nhất trong khối ngành tự nhiên có hơi hướng của nghệ thuật. Cô nghe vậy thoáng kinh ngạc, thì ra anh là sinh viên chất lượng cao.

Cô vốn tưởng rằng anh học những chuyên ngành liên quan tới âm nhạc, bởi vì sự nho nhã toát ra từ con người anh như mùi chanh thơm mát, khiến người ta khó có thể quên được.

Cô gọi nhân viên phục vụ ra thanh toán, nhưng nhân viên chỉ mỉm cười nói:

- Anh Lâm đây đã thanh toán rồi, anh ấy là hội viên VIP của tiệm chúng tôi.

- Trời ơi, sao đi đến đâu anh cũng là hội viên vậy?

Anh chỉ cười mà không nói gì. Buổi hòa nhạc tối nay rất hay, cô xem chăm chú, thi thoảng lại lén quay sang nhìn anh. Khuôn mặt anh nhìn nghiêng trong ánh sáng mờ mờ đẹp như một bức tượng. Chàng trai này khó đoán như một câu đố, nhưng lại như một quả tranh mới hái, rất cuộc thì tại sao anh lại tiếp cận với cô?

Trời đã rất khuya, Ân Tá lái xe đưa cô về tới nhà, nhìn theo cho tới lúc đèn nhà cô đã bật sáng rồi mới yên tâm quay xe về. Mấy hôm nay mẹ không ở nhà, khi Bảo Lam bật đèn phòng khách lên, kinh ngạc phát hiện ra Jason đang ngồi trên ghế salon.

- Cái gã chiều nay đưa em về hả? Hắn là ai? – Jason lên tiếng gất gỏng.

- Không cần anh lo. – Bảo Lam mở rộng cửa ra. – Làm thế nào mà anh vào được.

Anh ta lúc lắc xâu chìa khóa trong tay.

- Cái này là em đưa cho anh.

- Vậy làm phiền anh, sau khi chia tay đừng có chạy tới ngồi trên ghế nhà tôi lúc nửa đêm được không, người sống cũng bị anh dọa cho chết khiếp.

- Nhìn khí sắc của em cũng không tệ... - Vốn tưởng rằng Bảo Lam không có anh ta thì sẽ không sống được, bây giờ thấy cô vẫn khỏe mạnh, lại còn có một người con trai khác lái ô tô đưa về, anh ta không tránh được cảm giác thất vọng. – Người vừa nãy rất cuộc là ai? Bạn trai mới hả?

- Chẳng liên quan gì tới anh cả.

- Sao lại không liên quan? Em vừa mới chia tay với anh, chớp mắt đã có người mới, có phải em cố ý làm anh mất mặt không?

Cô tức nghẹn họng, một hồi lâu không nói nên lời.

- Thôi bỏ đi, không tính toán với em. – Jason lấy ra một quyển sổ tín dụng. – Đây là sổ tiền mà em dùng của anh tháng trước và tháng trước nữa, trước tháng này trả hết cho anh, cứ chuyển tiền vào tài khoản của anh là được rồi.

- Cái gì? – Cô nhìn quyển sổ ghi chép lại những lần đi mua quần áo, đi ăn cơm, hoang mang mất mấy giây, những cái này chẳng phải những khoản chi tiêu khi yêu nhau sao? Lúc đầu anh nói là tặng cho cô, sao bây giờ lại trở mặt không chịu nhận, còn bắt cô phải tự trả tiền.

Sự lạnh lẽo dâng lên từ đáy lòng, cô cảm hóa đơn lên nói:

- Được! Tôi sẽ trả! Muộn quá rồi, anh về đi, để chìa khóa nhà tôi lại.

Jason không chịu đi.

- ... Đã muộn thế này rồi... Em để anh ngủ ở đây một đêm. Đêm cuối cùng của chúng ta, Bảo Lam... - Anh ta ôm chặt lấy Bảo Lam nhưng cô lạnh lùng đẩy ra.

Giây phút đó, trong lòng cô chỉ là sự căm ghét đến cùng cực gã đàn ông trước mặt, thậm chí cô còn nghĩ, có phải ngày trước mình bị điên hay không mà lại đi thích một kẻ như thế này?

- Buông tay ra! Đưa chìa khóa cho tôi.

- Định giả vờ đoan trang hả? – Jason vẫn mặt dày, ôm chặt lấy cô. – Thực ra trong lòng em vẫn còn nhớ anh? Vẫn còn thích anh phải không?

- Này! Anh! – Con gái sức yếu, cô giằng co với hắn, lồng ngực sắp vỡ ra vì bị ôm quá mạnh. Đúng lúc này, cánh cửa lớn khép hờ bị người nào đó đẩy mạnh, hai người trong phòng đều sững sốt quay lại, thấy dưới ánh đèn hành lang là khuôn mặt anh tuấn của Ân Tá.

Anh bước vào vỗ nhẹ lên vai Jason.

- Hình như cô ấy không thích lắm, có cần gọi cảnh sát tới để hỏi cô ấy hay không?

- Mày! – Jason mất mặt, chỉ hừ một tiếng, khoác áo khoác lên rồi bỏ đi. Bảo Lam gọi anh ta lại.

- Này, để chìa khóa lại.

Hắn quay đầu lại nhìn Ân Tá, miễn cưỡng ném chùm chìa khóa lên ghế, buông một câu “nhớ trả tiền vào tài khoản” rồi bỏ đi.

Anh ta đi rồi, Bảo Lam mới phát hiện ra người mình mờ mờ hồ hồ. Sao mình lại thích một kẻ như vậy? Chia tay thì trở mặt đòi tiền, đã thế lại còn muốn ăn vụng ở nhà người từng bị anh ta bỏ rơi.

Sao mình lại yêu một kẻ như thế?

- Nghỉ một lát đi, đừng sợ, đừng sợ. – Anh dịu dàng vuốt tay cô. Bảo Lam lúc này mới thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng nhìn thấy chùm chìa khóa là lại nổi giận.

- Nếu lần sau hắn còn tới, không biết có may mắn gặp anh như hôm nay không?

- Hôm nay đúng là số em may thật, em quên điện thoại trong xe của anh. – Anh lấy điện thoại của cô ra, đặt xuống bàn. Nếu không phải anh nhìn thấy điện thoại rơi trên ghế lái phụ, đích thân mang lên đây, có lẽ đêm nay Bảo Lam không thoát được.

Hình như anh rất quen thuộc với hoàn cảnh gia đình cô, nửa đêm tới nhà cũng không hỏi vì sao cô chỉ có một mình, bố mẹ cô ở đâu.

- Nếu em lo thì anh có thể thay khóa giúp em, mai vứt bộ chìa khóa này đi, thế là hắn không vào nhà em được nữa.

- Muộn thế này rồi... - Cô nhìn ổ khóa trên cánh cửa. Buổi tối chỉ có mình cô ở nhà, nhớ nửa đêm có ai xông vào...

- Chỉ cần thay ổ khóa thôi, chiếc chìa khóa kia của hắn không mở được đâu. – Ân Tá xuống lầu, lái xe tới một cửa hàng gần đó mua cái khóa. – Có tuavit bốn cạnh không?

- Dạ có, để em tìm. – Cô mở ngăn kéo ra tìm chiếc tuavit bốn cạnh mà mấy năm trước bố vẫn dùng, đưa cho anh. Anh nhanh nhẹn tháo ổ khóa cũ ra, thay ổ khóa mới vào.

Lách cách, lách cách.

Ổ khóa mới vang lên âm thanh chắc chắn và đáng tin cậy. Bảo Lam yên tâm hơn rất nhiều. Cô cảm kích nghĩ tới dáng vẻ bận rộn của anh ban nãy, giống y như hồi nhỏ bố cô cũng bận rộn vì gia đình này vậy, khiến lòng cô thật sự yên tâm.

Khóa cửa đã thay xong, anh cũng yên tâm hơn.

- Muộn quá rồi, anh về nhà đây, em nghỉ đi nhé. Có chuyện gì thì gọi điện cho anh. – Anh cầm áo khoác lên rồi đi về.

- Ý, chờ chút đã. – Cô gọi anh.

- Có chuyện gì hả?

- Dạ, không có gì... - Giây phút đó, bỗng dưng cô thấy sợ anh lại đi mất. Dường như chỉ cần anh ở lại đây, cô sẽ không còn sợ gì nữa.

- Ngoan đi. – Anh dịu dàng vuốt tóc cô rồi ra về.

Bàn tay anh thật là ấm áp.

- Bảo Lam, cô vào văn phòng của tôi một chút. – Giờ nghỉ trưa, An Kỳ gọi Bảo Lam vào. Sau lần phỏng vấn trước, đây là lần đầu tiên cô vào phòng của chủ biên. An Kỳ ném một xấp báo cáo chuyên đề xuống trước mặt cô. – Cô định dùng cái này để che giấu tôi hả? Mấy ngày hôm nay cô làm báo cáo chuyên đề, nhưng có đồng nghiệp nói rằng những cái này có tòa soạn khác đã làm rồi.

Đã làm rồi?

Không, những cái này đều do cô thức đêm mệt nhọc để làm ra, sao lại có chỗ dùng rồi?

- Chủ biên, những thứ này không thể dùng rồi được. Đây đều là em...

An Kỳ ngắt lời cô.

- Đúng là tôi đã nghe mấy lời đồn đại về cô, nhưng Bảo Lam, tôi vẫn tin tưởng vào năng lực làm việc của cô. Cho dù những cái này có phải cô viết ra hay không, chỉ hy vọng sau này cô tiếp tục cố gắng, ngày kia giao chuyên đề mới tới cho tôi, OK?

- Chủ biên, những cái này đúng là do em viết, không thể nào lại có tòa soạn khác dùng rồi! – Bảo Lam vẫn muốn biện minh cho mình, nhưng An Kỳ lại lạnh lùng ngắt lời:

- Nếu thực sự là do cô viết, chứng tỏ cô có thực lực, vậy thì viết một cái khác hay hơn để chứng minh bản thân đi.

Có điện thoại gọi tới, An Kỳ vội nhắc máy lên nghe, giọng nói gắt gỏng lập tức trở nên dịu dàng hơn:

- Thì ra là tổng giám đốc Lưu à, dạ vâng, 6 rưỡi chiều, chúng ta gặp nhau sẽ nói về chuyên mục quảng cáo đó...

Bảo Lam cầm xấp báo cáo, ầm ỨC đi ra khỏi phòng chủ biên.

Cô vừa bước ra, mấy đồng nghiệp vừa nãy vẫn nhìn chằm chằm vào phòng chủ biên đều đồng loạt cúi đầu, làm như không nhìn thấy gì. Bảo Lam âm thầm quay về chỗ ngồi, bên tai lập tức vang lên những tiếng cười khúc khích.

Thì ra bất cứ góc nào trên thế giới này đều như vậy. Trên màn hình hiện lên khung cửa sổ chat MSN, Tiểu Thang hỏi:

- Chủ biên vừa nói gì cậu hả? Lúc đi ra, nhìn sắc mặt cậu tệ lắm!

- Cảm ơn.

- Đúng rồi, có phải cậu là do Lâm Ân Tá giới thiệu vào không?

- Hử?

- ... Có tin đồn! Nghe nói chủ biên rất thích anh Lâm, nhưng anh Lâm lại quan tâm tới cậu. Cậu cẩn thận kéo bị chủ biên ghét đấy.

Bảo Lam bất giác thấy sợ hãi. Thì ra là có chuyện đó. An Kỳ thích Ân Tá, vậy Ân Tá có thích An Kỳ không? Mối quan hệ giữa họ hình như không bình thường.

Bảo Lam cắn môi, không biết vì sao, trong lòng cô cứ thấy khó chịu.

Tối hôm đó bận viết báo cáo chuyên đề tới nửa đêm, lúc đi xuống bãi đỗ xe ở dưới lầu, xung quanh tối om, chẳng thấy bóng dáng bảo vệ đâu. Bảo Lam vội nhanh bước chân, đôi giày cao gót gõ lên nền xi măng, trong đêm tối lại càng thêm rõ ràng. Trời quá khuya nên cô không dám đứng chờ ở bên xe buýt, bèn ra sức chạy, chỉ cần chạy qua khỏi bãi đỗ xe này, tới góc đường bên kia là có thể bắt taxi về nhà.

Đêm khuya, gió to, bỗng dưng có một chiếc xe dừng ngay bên cạnh Bảo Lam, khiến cô hoảng sợ toát mồ hôi lạnh.

Người ngồi trong xe mở cửa sổ rồi thò đầu ra ngoài. Đó là Ân Tá:

- Bảo Lam?

An Kỳ ngồi bên cạnh Ân Tá, “dịu dàng” nói:

- Ai dà, Ân Tá xem kìa, người mà cậu giới thiệu quả là chăm chỉ, làm thêm cho tới tận giờ.

- Lên xe đi, đừng đi một mình buổi đêm. – Ân Tá quay đầu xe lại đưa Bảo Lam về nhà rồi mới đưa An Kỳ đi.

Nhìn chiếc xe của anh rời đi, nghĩ lại cô gái xinh đẹp trang điểm kỹ càng ngồi cạnh anh, Bảo Lam soi mình trong tấm kính cửa sổ bên đường, nhìn bộ dạng làm thêm mệt mỏi và tiêu tụy của mình, thấy mình thật là thê thảm.

Ân Tá, anh đang hẹn hò với An Kỳ sao?

Hai người đang yêu nhau sao?

Ngày hôm sau, vừa tan học là Bảo Lam vội vã tới tòa soạn, quả nhiên An Kỳ cố tình gây khó dễ cho cô, không những nói là cô tới muộn, trừ của cô 100 tệ mà còn bắt cô lấy được bản kế hoạch quảng cáo có chữ ký của Tổng giám đốc Lưu trước khi ông rời khỏi văn phòng ở Công ty quảng cáo Hằng Đại.

- Bây giờ là 6 giờ, Tổng giám đốc Lưu thường về lúc 6h30. Bản kế hoạch này rất quan trọng với tạp chí của chúng ta, hôm nay nhất định phải mang về. – An Kỳ khề nhướn mày lên, ra lệnh cho những người khác theo cô vào phòng họp.

- Còn đứng đây làm gì, chúng ta đi thôi. – Tiểu Thang cầm chìa khóa xe công ty lên, hai người lái xe vội vàng đi tới văn phòng của ông Lưu, nhưng ông vẫn còn đang họp. Tiểu Thang lấy ra mấy tờ giấy kẹp trong tập tài liệu đưa cho cô. – Đi phô tô ba bản, tớ ở đây chờ ông ấy. – Cậu hạ thấp giọng. – Nghe nói ông Lưu này háo sắc lắm, một mình cậu đứng ở đây chờ, tớ sợ nguy hiểm.

Thì ra là như vậy. Cô cảm kích gật đầu, cho dù thế nào thì chạy đi chạy lại cũng còn hơn là ở cạnh một người đàn ông trung niên hiếu sắc. Công ty này không cho người ngoài sử dụng máy phô tô, cô xuống lầu, đi một đoạn rất xa mới tìm thấy một cửa hàng phô tô, còn đang bận thì Tiểu Thang gọi điện thoại tới.

- Bảo Lam, đứng chờ đói quá, nhân tiện mua cho tớ bát cá viên về nhé.

- Ủ. – Cô chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, đồng ý luôn, tới lúc mang sắp tài liệu đã phô tô và bát cá viên lên đến nơi, cô nhìn thấy tổng giám đốc Lưu và An Kỳ đang đi cùng nhau.

- Chủ biên! – Bảo Lam chào An Kỳ theo phản xạ.

An Kỳ đang vui vẻ đứng cạnh ông Lưu, ánh mắt cô ta lướt qua bát cá viên mà Bảo Lam cầm trong tay.

- Chẳng phải tôi bảo cô tới chờ tổng giám đốc Lưu sao? Cô đi đâu hả? Nếu không phải tôi tới đột xuất, có phải là cô định trốn việc luôn không?

- Cái này là... - Còn chưa chờ Bảo Lam giải thích, Tiểu Thang đã vội vàng tranh lời. – Chủ biên, Bảo Lam vẫn còn nhỏ, khó tránh khỏi sai sót. Giờ cũng không sớm nữa, chúng ta đưa tổng giám đốc Lưu tới quán ăn lần trước, được không?

- Lại phát hiện ra chỗ nào mới hả? – Ông Lưu rất hưng phấn, vội đi theo An Kỳ. Bảo Lam thận trọng đi theo đằng sau.

An Kỳ lườm cô.

- Cô không cần phải đi theo.

- Dạ? – Bảo Lam khựng người lại. An Kỳ nói với Tiểu Thang:

- Sau này cậu nhận mấy kế hoạch mà Bảo Lam đang làm, còn nữa, từ mai cậu chuyển lên làm chính.

- Vậy em làm gì ạ? – Bảo Lam hỏi.

- Cô? – An Kỳ khinh miệt nói. – Yên tâm đi, cô là người Ân Tá giới thiệu tới, tôi sẽ không đuổi việc cô đâu.

- Nói rồi quay đầu bỏ đi. Tiểu Thang đi qua Bảo Lam, vỗ nhẹ tay lên vai cô tỏ ý an ủi.

- Ngốc quá, làm việc gì cũng phải động não. – Cậu ta ném lại một câu “cố lên” rồi chạy vào thang máy, cứ như thể bất cá viên vừa nãy là do cô tự mua chứ chẳng liên quan gì tới cậu ta ca.

Cửa thang máy đóng lại, Bảo Lam còn nghe thấy An Kỳ khen Tiểu Thang là làm việc nghiêm túc và có trách nhiệm.

Tối hôm đó, cô sục sùi quay về nhà, hắt xì hơi liên tục, cửa nhà lại bị khóa trái bên trong. Chắc là mẹ lại đưa tình nhân về nhà.

- Mẹ? Mở cửa! Mở cửa!

Bảo Lam ầm ỨC đập cửa, bên trong chẳng có ai lên tiếng. Từng cơn gió thổi mạnh qua hành lang, quất vào mặt Bảo Lam, lạnh buốt.

Điện thoại cũng không có ai nhắc máy.

Cô biết cánh cửa này sẽ không mở ra nữa.

Bảo Lam bắt đầu run lên từng chập, chạy xuống dưới lầu gọi điện thoại cho Ngải Linh Linh.

Điện thoại thông, nhưng đầu dây bên kia là giọng của một chàng trai.

- A lô? – Giọng nói khàn khàn như dính lại, rất dịu dàng.

- Ân Tá? Sao lại gọi tới số điện thoại của anh nhỉ? – Cô nhìn màn hình điện thoại, giọng nói lắp bắp. – Xin lỗi, em gọi nhầm, em... em... - Một cơn gió lớn thổi đến khiến cánh cửa kính ở đại sảnh vang lên loảng xoảng, cả người cô như rơi vào một kho đá lạnh buốt.

Lạnh lẽo, ầm ỨC, thất vọng.

Sống mũi cay cay, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên hai gò má lạnh buốt, giọng nói của anh xé rách cả cái lạnh và sự cô độc, khiến cô cảm thấy mình vẫn còn đang sống.

Ân Tá lúc này đang ngồi uống cacao nóng trong quán sô cô la mà mình mở, nghe thấy tiếng gió vù vù ở đầu dây bên kia, anh lên tiếng hỏi:

- Em đang ở đâu?

- Dưới lầu, không vào được nhà.

- Khóa hỏng rồi hả?

- Không, trong nhà có người... - Anh nghe thấy bên kia có tiếng khóc nho nhỏ, tiếng khóc hòa lẫn với tiếng gió rít vù vù. – Bởi vì họ đều ở nhà nên em không tiện vào.

Tiếng nói nghẹn ngào, tiếng khóc ầm ỨC như muốn xé tìm anh ra. Anh chỉ cảm thấy tim mình đau nhói. Một đêm có bão cấp 8, từng hạt mưa lớn xối xả trút xuống. Sao cô lại ở ngoài một mình?

- Chờ ở đó, anh tới ngay. – Nói xong, Ân Tá vội vàng khoác áo khoác rồi lao ra khỏi cửa.

Mưa gió đua nhau gào thét. Khi đi qua biển, sóng biển không ngừng vỗ bờ, ở mấy khúc cua, suýt chút nữa thì xe anh lao xuống vực... Anh đang trên đường chạy tới với cô gái đó.

Cho tới khi thân hình gầy bé của cô xuất hiện trong tầm mắt anh. Cô run rẩy co mình trong đại sảnh rộng mênh mông, giống như một chú chim nhỏ không có nơi để về. Thấy anh tới, hai mắt cô ướt ướt, không rõ là nước mưa hay nước mắt. Anh không nhận được lao tới ôm chầm lấy cô.

- Có lạnh không? – Anh dịu dàng hỏi, ôm chặt cô vào vòng tay của mình.

Anh muốn bảo vệ cô. Bảo vệ cô thật cẩn thận.

Vào lúc cái lạnh đã lên tới cực điểm, ý thức dần dần mất đi. Bảo Lam không nhớ rõ làm thế nào mà cô lại mặc áo khoác của Ân Tá, rồi được anh bế lên xe. Chiếc xe đi thẳng về tiệm sô cô la.

Tiệm sô cô la có tên “Hồi ức” này là một cửa hàng rất nổi tiếng trong thành phố, nghe nói ông chủ là một người nổi tiếng, rất đẹp trai, có thể đích thân làm ra những chiếc kẹo sô cô la dành cho khách hàng. Mỗi một loại sô cô la đều có tên riêng của nó

“Margaret” là loại sô cô la có nhiều sữa, thích hợp với những cô gái nhỏ nhắn đáng yêu, ăn một miếng có cảm giác như đang được đắm mình trong tình yêu;

“Chú người gố ở Edinburgh”, vị đắng nhưng lại khiến người ta không thể không thích, chuyên dành cho những người đang say đắm trong tình yêu

“Ánh sáng thành Viên” là sô cô la trắng, vị đậm, rất thơm, tràn đầy sức mạnh, dành cho những người có tâm hồn tự do và dũng cảm.

Một cửa hàng sang trọng, nghe nói chỉ có một số ít những người nổi tiếng hoặc thuộc giới thượng lưu mới có tư cách làm hội viên cao cấp ở cửa hàng này, mới có may mắn được nếm thử các loại sô cô la ở đây.

- ... Chờ một chút. – Cô kéo nhẹ vạt áo anh, ghé vào tai anh thì thầm. – Em không phải là hội viên ở đây.

- Không sao, anh là chủ cửa hàng.

- Hả?

Anh kéo cô vào trong lúc mà cô vẫn còn đang kinh ngạc tột độ, quả nhiên, các nhân viên trong cửa hàng đều lễ phép cúi đầu chào anh.

- Chẳng phải mọi người nói ông chủ cửa hàng này là một người nổi tiếng sao? – Bảo Lam nhìn anh. – Anh là?

- Ngốc thế. Chỉ là tin đồn thôi. – Ân Tá dẫn cô vào phòng trong. Căn phòng này được bài trí rất trang nhã, thể hiện sự trầm ổn của một người đàn ông nhưng vẫn không bị “lạc mốt”. – Em ngồi đi. – Anh lấy ra một hộp sô cô la rất đẹp từ trong tủ.

- Ăn thử xem.

Những viên sô cô la màu trắng tỏa hương thơm quyến rũ, chỉ mới nhìn đã biết chắc chắn là rất ngon. Cô thận trọng nhón một viên nhỏ cho vào miệng.

Đầu tiên là mùi sữa rất đậm tan trên đầu lưỡi, phảng phất như mùi nước hoa cao quý, in sâu vào lòng người, sau đó cô cảm thấy như có mùi thơm của hoa, hình như là mùi hoa hồng, nhưng cũng có cảm giác như mùi thơm nhẹ nhàng của bách hợp, hình như còn cả mùi hoa nhài, cảm giác thật kỳ diệu. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, những buồn rầu lúc nãy đều đã tan biến hết.

- Vị này là...? Có phải mỗi loại sô cô la đều có tên phải không? – Cô hỏi.

- Tên thì chưa nói cho em biết được, mang về đi, coi như là lời xin lỗi anh dành cho em. – Sắc mặt của Ân Tá trở nên phức tạp, hình như bị bao bọc bởi một lớp sương mù dày đặc.

- ... Xin lỗi? – Bảo Lam không hiểu. – Anh làm gì có lỗi với em sao? Giúp em nhiều như vậy, em cảm ơn anh còn không kịp.

Anh lắc đầu, chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Cô gái ngốc nghếch này vẫn không hiểu nguyên nhân vì sao anh lại đối xử với cô như thế. Nếu cô biết sự thực rồi, chỉ sợ cô sẽ không thèm nhìn anh lần nào nữa, chỉ muốn xé xác anh ra thành hàng ngàn mảnh.

Ân Tá chăm chú nhìn khuôn mặt cô, bất giác nghĩ, khuôn mặt này thật là đẹp.

Mềm mại, ấm áp, như một đóa hoa cúc nhỏ khiến ai cũng phải yêu mến.

- Meo... - Một chú mèo mướp nhỏ nằm dưới chân ghế salon lười nhác kêu lên một tiếng.

Ân Tá ôm nó lên. Nó rất nhỏ, chỉ bằng một nắm tay.

- Chú mèo đáng yêu quá, anh nuôi hả?

- Coi như là thế. Nó tên là Tiểu Báo, ngày trước cứ nằm ở trước cửa hàng anh không chịu đi, thế là giữ nó lại. – Ân Tá dùng tay chỉ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ của nó. Tiểu Báo bị mù, hai con mắt hoàn toàn không nhìn thấy gì, ánh mắt nó trong sáng tới mức khiến người ta cảm thấy nó không thuộc về thế giới này. Nó không nhìn thấy Ân Tá, nhưng có thể nghe được giọng nói của anh, cảm nhận được ngón tay anh, bởi vậy nó cứ ra sức rúc vào lòng anh.

Ân Tá nói:

- Em thấy nó đấy, không cha không mẹ, lại không nhìn thấy gì, nhưng nó vẫn cố gắng để tồn tại. – Anh đặt Tiểu Báo vào tay Bảo Lam.

Tiểu Báo cảm nhận được hơi ấm từ tay Bảo Lam, bèn chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Nó không nhìn thấy gì cả, nhưng hình như nó có linh cảm rất nhạy bén, thò cái chân nhỏ ra vẫy vẫy về phía cô. Một sinh mệnh nhỏ bé và yếu ớt cũng đang cố gắng để dành lấy một hơi ấm cho cuộc đời mình.

Bảo Lam sợ nó bị ngã bèn đặt nó xuống đất rồi định bước đi. Ai ngờ Tiểu Báo lặng lẽ theo sau rồi bám chặt lấy chân cô.

Nó tưởng cô định đi, tưởng cô không còn cần nó nữa.

Tiểu Báo sợ hãi ôm chặt lấy chân Bảo Lam, nó không biết rằng những móng vuốt sắc nhọn của nó đã cào rách da cô. Bảo Lam kêu lên đau đớn, Ân Tá vội vàng ôm Tiểu Báo lại:

- Em đừng trách nó, nó không nhìn thấy gì cả, không biết là mình làm em bị thương. Nó rất thích em, hình như sợ mất em.

Nó chỉ đang cố hết sức để giữ cô lại.

Bảo Lam lại đón Tiểu Báo từ tay anh, bỗng dưng bật khóc nức nở, không thể nào nín được. Ân Tá vuốt tóc cô, dịu dàng như khi vuốt lông Tiểu Báo.

- Em có tâm sự gì hả?

- Thi thoảng cảm thấy mình là người thất bại, cả tình yêu lẫn công việc đều thất bại.

- Vậy sao? – Anh cười, cầm lên một hộp sô cô la khác, đưa cho cô. – Nếm thử cái này xem.

Bảo Lam lấy một viên bỏ vào miệng, vị đắng tan trên đầu lưỡi. Cô cau mày:

- Sao mà đắng thế... - Nhưng còn chưa nói xong, khi lớp vỏ đắng bên ngoài của viên sô cô la tan hết, một vị ngọt dịu dàng lan khắp miệng.

Mùi vị hạnh phúc tới mức khiến người ta phải rơi lệ.

- Ừm, chính là mùi vị này. – Cô thốt lên hài lòng.

Ân Tá xoa nhẹ lên mái tóc của cô.

- Thích không? Nó cũng giống như tình yêu của em, lúc bắt đầu thì đắng, nhưng sau đó sẽ tốt dần lên, khi em tìm thấy một người thích hợp và một cách yêu thích hợp.

- Ừm... - Cô hình như đã hiểu rồi, mặc kệ khóe mắt còn đang ướt, cô vẫn nhoẻn miệng cười rạng rỡ. Cô luôn như vậy, không biết rằng mình thu hút người khác chính bởi nụ cười trong sáng.

Ân Tá nhìn cô say đắm.

- Sao thế?

- Không có gì, không có gì. – Ân Tá vốn luôn lạnh lùng phát hiện mình nói quá nhiều trước mặt cô nhóc này, thi thoảng lại còn ngẩn ngơ, bất giác hai tai nóng bừng lên. Chuyện gì vậy nhỉ? Bảo Lam nghiêng đầu nhìn Ân Tá. Anh chàng này dịu dàng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô, điểm tốt của anh chỉ dần dần bộc lộ ra sau khi tiếp xúc một thời gian dài.

Hai người đều ôm tâm sự riêng của mình. Tiểu Báo nằm trong lòng Bảo Lam, thở đều đều, chìm đắm vào giấc mơ của riêng mình.

Vận may rồi cũng có ngày kết thúc. Không phải người nào cũng nhìn lầm người và có “kinh nghiệm” bị người đàn ông mà mình yêu tha thiết bỏ rơi; cũng không phải mọi người đều không cần phải dựa vào bố mẹ khi còn trẻ, luôn dũng cảm, kiên cường. Trắc trở chưa chắc đã là một liều thuốc tốt. Bảo Lam đã dần hiểu ra điều đó trong những khó khăn liên miên, nút thắt trong lòng cũng dần dần lỏng ra...

Ân Tá bảo một nhân viên nữ trong cửa hàng tìm một bộ quần áo ấm áp sạch sẽ cho Bảo Lam thay, còn đích thân pha cho cô một ly cacao nóng, đặt vào tay cô.

Cô như một đứa trẻ khó khăn lắm mới nắm được chút hơi ấm, sợ nóng, nhưng lại không nỡ buông tay ra, cẩn thận uống từng ngụm nhỏ. Anh dịu dàng bóp trán cho cô.

- Em bị sốt hả? – Đúng thật, trán hơi nóng. – Đúng là cô nhỏ yếu đuối. – Ân Tá thở dài, lấy ra một viên thuốc giảm sốt đưa cho cô, rồi lại sờ lên má cô, hình như đang lẩm bẩm điều gì đó.

- Bảo Lam là một cô bé cần có người khác thương yêu. – Anh nói. Ánh mắt anh lúc này như ánh mắt của một người anh trai, một người bố. Đây không phải lần đầu tiên Bảo Lam đọc được chữ “bố” trên người anh.

Vì sự chu đáo, dịu dàng và vững chãi của anh không giống như những chàng trai trẻ tuổi khác. Sự dịu dàng của anh là một ly cacao nóng, là một câu nói quan tâm, là một chỗ dựa vững chắc. Sự dịu dàng của anh luôn luôn rất hữu hiệu.

Một chàng trai như thế này chắc rất thích hợp để làm chồng.

Trong ánh sáng của buổi hoàng hôn, cô bắt đầu sốt nhẹ, ngốc nghếch nghĩ. Căn phòng trong cửa hàng sơ sơ này được bài trí thật là ấm áp, sàn gỗ màu nâu đỏ và những vật dụng trong căn phòng đều tỏa mùi hương thoang thoảng. Cà phê đang sôi ừng ục trong ấm.

Nghe nói tối nay bão đổ bộ về đất liền, các nhân viên trong cửa hàng lần lượt ra về, cả cửa hàng trong phút chốc chỉ còn lại Bảo Lam và Ân Tá.

- Tối nay em ngủ ở phòng bên cạnh. – Ân Tá mở cửa căn phòng bên cạnh, Bảo Lam đi vào trong, thì ra ở đây còn một căn phòng khác, nhỏ hơn, chần gối ngay ngắn, sạch sẽ, một ngọn đèn nhỏ khiến căn phòng càng trở nên đẹp hơn.

Chờ một chút, chỉ có một cái giường?

- Thế anh ngủ ở đâu. – Bỗng dưng nghĩ tới điều này, hai má cô đỏ hồng.

Ân Tá nhìn ra ngoài trời mưa mù mịt.

- Anh lái xe về, sáng mai tới đón em. Em cứ yên tâm ngủ một giấc đi.

- Một mình em hả? – Lời vừa nói ra, cô đã cảm thấy không ổn. Không ngủ một mình, chẳng nhẽ cô muốn Ân Tá ở lại đây cả đêm? Anh là con trai mà. Nhưng... Nghĩ tới việc phải ở một nơi xa lạ suốt một đêm, ngoài trời thì đang bão, cô lại thấy sợ hãi.

Anh nhận ra sự lo lắng của cô.

- Em sợ hả?

- Dạ... có một chút. – Cô cúi đầu nhìn đôi giày của mình. Gió ngoài cửa càng lúc càng lớn, tiếng cành cây gãy, tiếng biển quảng cáo bị gió thổi phát ra những âm thanh thật đáng sợ.

- Thưa các bạn, tâm cơn bão lần này đã đổ bộ vào đất liền... - Tín hiệu truyền hình trực tiếp trên tivi đột nhiên bị ngắt, màn hình biến thành hàng vạn những điểm nhỏ trắng đen nhấp nháy.

Chắc là dây dẫn bị gió thổi đứt. Bảo Lam bắt giác lại lo lắng, lúc này Ân Tá lái xe về nhà liệu có nguy hiểm không? Vừa nãy trên tivi còn cảnh cáo mọi người không nên ra đường.

- Hay là anh ở lại đi? – Bảo Lam nghĩ ngợi. – Anh ngủ ở phòng này đi, em làm phiền anh quá rồi, ngủ ở sofa ngoài phòng khách cũng được.

- Ừm, nhóc con ngoan thật. – Ân Tá nhét chiếc gối vào tay cô, đẩy cô tới sát mép giường, người anh áp sát vào người cô.

Gần quá, gần quá!

Có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, trong tiếng gào thét của gió bão, một sự dịu dàng len vào giữa hai người.

Bỗng dưng cô cảm thấy sẽ xảy ra điều gì đó, hai gò má đỏ ửng. Tới lúc định thần lại, Ân Tá đã nhoài người ra sau lấy một cái gối khác, đi ra phòng khách, ngồi lên sofa.

- Được rồi, tới nay anh ngủ ở đây. - Anh cười. – Có cacao nóng, nghe nhạc và tiếng bão, tiếng mưa, cũng thú vị đấy chứ? Nhóc con, em cũng ngủ đi. Mau đóng cửa vào.

Cô đóng cửa phòng lại, trốn sau cửa cười khẽ.

Bảo Lam lăn lộn mấy vòng trên giường mà vẫn không ngủ được, trong đầu cứ xuất hiện hình ảnh của Ân Tá. Chỉ cần ngoài phòng khách có bất cứ âm thanh nào dù rất nhỏ cũng khiến cô tỉnh dậy. Mãi tới nửa đêm, cô không nhận được bèn bò dậy, mở hé cửa ra lên nhìn về phía ghế sofa.

Ân Tá co mình trong chiếc ghế, ngủ ngon lành.

Thì ra khi ngủ anh toàn co chân lên, giống như một chú cún nhỏ cuộn mình trên ghế, đáng vẻ vô cùng đáng yêu, không còn vẻ lạnh lùng như thường ngày.

Cô mặc áo ngủ, len lén nhón chân trần tới gần chiếc ghế.

Lần đầu tiên nhìn trộm anh khi ngủ. Lông mi anh thật dài, thật dày, như một đứa trẻ có dòng máu Âu Mỹ trong người. Khóe miệng anh còn một nụ cười, có phải anh đang nằm mơ không?

Có phải... mơ thấy người con gái mà anh thích không?

Người con gái mà Ân Tá thích là ai, như thế nào? Nụ cười trên khuôn mặt Bảo Lam dần dần trở nên méo mó đến tội nghiệp. Người mà Ân Tá thích chắc chắn không phải là đứa con gái phiền phức như cô? Cô bắt đầu suy nghĩ lung tung. Đột nhiên mí mắt Ân Tá thoáng động đậy... Chết rồi, không kịp trốn đi rồi. Bảo Lam ngốc nghếch đứng nhìn Ân Tá tỉnh lại, khóe miệng mấp máy nói:

- Hi, anh tỉnh rồi hả?

- Ừm, không ngủ say được. – Anh nhìn cô, ánh mắt sâu thăm thẳm.

Cô từng nghe người ta nói, nếu có một chàng trai thích bạn, trong ánh mắt của anh sẽ có sự yêu thương, nếu anh ấy không yêu bạn, trong ánh mắt của anh chỉ có dục vọng. Trong giây phút đó, cô nhìn chăm chú vào mắt của anh, cô nhìn thấy... sự yêu thương. Sự yêu thương sâu sắc.

- Bảo Lam, lại đây.

- Dạ?

Cô còn chưa kịp hết kinh ngạc thì đã chạm phải đôi môi mềm mại của anh. Ất đi mọi thứ, như một cơn bão cuốn cô vào đó. Vòng tay dịu dàng của anh! Đôi môi ấm áp của anh! Cảm giác an toàn mà anh mang lại... Tất cả, tất cả đều khiến cô ngây ngất, đều khiến cô say đắm.

Cô bị bao vây trong một cảm giác rất mãnh liệt. Cảm giác mà cô chưa từng có, không phải hạnh phúc, không phải nhiệt tình, không phải tình yêu... là một cảm giác an toàn, không cần phải lo lắng, tin rằng mình sẽ được bảo vệ.

Thật bình yên!

- ... Em... - Cô lắp bắp đẩy anh ra, chạy nhanh vào căn phòng nhỏ, đóng sầm cửa lại, chui vào trong chăn, trùm kín đầu. Hai gò má cô như vừa bị đổ nước sôi vào, nhưng đôi môi cô còn nóng hơn.

Nhảy cảm, ấm nóng, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng cháy.

Cô đóng tai lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, hình như Ân Tá chỉ nằm xuống sofa rồi không còn gây ra tiếng động nào nữa. Anh ngủ rồi sao? Đàn ông đúng là một sinh vật mãnh mẽ, vừa hôn cô đột ngột xong lại có thể ngủ ngay được. Cô như một con vật bé nhỏ cuộn mình trong chăn, không biết là vì cơn sốt do cảm cúm hay vì nụ hôn của anh, cô dần dần chìm vào hôn mê.

Cả người cô nóng bừng, như một lò than vừa được đốt lên.

Hôm sau, Bảo Lam dậy rất sớm, lắng tai nghe, không còn có tiếng mưa ngoài cửa sổ. Cô xỏ chân vào dép, chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy mình trong gương, cô hét lên một tiếng hãi hùng – Cô trong gương lại bị biến thành con trai rồi. Nhân lúc Ân Tá còn đang ở phòng ngoài, Bảo Lam vội vã trốn vào trong rồi gọi điện thoại cho Liệt Nùng.

- A lô, Bảo Lam?

- Liệt Nùng... - Cô sưng sốt, giọng nói của cô cũng thay đổi rồi, khàn khàn. - Em lại biến hình rồi, em, em...

- Lại biến thành con trai rồi hả? - Liệt Nùng an ủi cô. - Đừng lo, giờ em đang ở trường hay ở nhà? Anh lái xe qua đón em.

- Vấn đề ở chỗ này. - Bảo Lam ngượng ngùng nói. - Bây giờ em đang ở nhà bạn, anh ấy không biết em biến thành thế này, lát nữa đi ra cửa chắc chắn phải đi qua anh ấy, làm thế nào giờ?

- Bạn. - Liệt Nùng nổi máu ghen. - Con trai hả?

Bảo Lam hơi giật mình.

- Con trai, tóm lại chuyện dài lắm...

- Ồ. - Liệt Nùng hỏi dò. - Em quay lại với Jason rồi hả?

- Sao thế được? Không thể thế được. - Cô vội vã đứng dán lưng vào cửa phòng. Đằng sau cánh cửa, Ân Tá bê một đĩa bánh kem dâu tây đang nhẹ nhàng gõ cửa.

- Bảo Lam? Bảo Lam?

Vội vàng tắt điện thoại, cô thò tay chốt cửa, tim đập mạnh như sắp nhảy ra ngoài.

Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?

Trả lời cũng không được, không trả lời cũng không được. Chết tiệt, bây giờ giọng nói của cô cũng của con trai, hình dáng của cô cũng của con trai, làm sao mà giải thích cho Ân Tá được?

Liệu anh có tin không?

- Bảo Lam? - Thấy bên trong không có động tĩnh gì, Ân Tá bèn mở cửa phòng, nhưng cửa bị khóa ở bên trong.

Hay là cô chưa dậy?

Vậy thì chờ thêm lát nữa, anh đành đặt chiếc bánh lên bàn ăn ngoài phòng khách. Nghe thấy tiếng bước chân bỏ đi của Ân Tá, Bảo Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng...

- Chào! Ân Tá. - An Kỳ vui vẻ bước vào cửa hàng. - Sao hôm nay mở hàng sớm thế? - Thấy đĩa bánh kem trên bàn, cô kinh ngạc reo lên. - Tôi không nhìn lầm chứ? Đây là quà cậu dành cho tôi hả? Ha ha!

An Kỳ cầm chiếc đĩa nhỏ lên, đang định cho bánh vào miệng thì Ân Tá giữ tay cô lại:

- Trong nhà bếp vẫn còn, chỗ này để cho Bảo Lam.

- Bảo Lam? - An Kỳ cau mày. - Cô ấy ở đây hả?

- Ừ.

- Cậu và cô ấy... - Cô chưa bao giờ thấy Ân Tá quan tâm tới một người con gái nào như vậy. An Kỳ vốn là người con gái mạnh mẽ, nhưng lúc này cũng gỡ bỏ lớp mặt nạ của mình, đau đớn hỏi. - Ân Tá, có phải cậu thích cô ấy không?

- Tôi? - Anh kinh ngạc nhìn cô, khẽ cười. - Tiểu Kỳ, thì ra chị cũng nhiều chuyện thế hả?

An Kỳ thấy khuôn mặt anh có gì đó nhưng ngượng ngùng, xấu hổ. Rất rõ ràng, cô đã nói trắng ra bí mật mà người ta không muốn cho ai biết, có hỏi nữa cũng chẳng ra gì. Cô đành chán nản nói:

- Tôi không quan tâm có phải hai người đang yêu nhau không, nhưng nếu Bảo Lam vì chuyện tình yêu mà gây ảnh hưởng tới tiến độ công việc, tôi vẫn cắt lương như thường.

- Đúng là một chủ biên máu lạnh. - Ân Tá cười cô. - Nếu không dịu dàng hơn chút nữa, cẩn thận kéo không anh chàng nào dám theo đuổi chị.

An Kỳ cúi đầu. Không phải không ai theo đuổi, mà là chờ cậu bao nhiêu năm nhưng vẫn không chờ được ánh mắt nào của cậu. Tình yêu là virus cảm cúm, rõ ràng biết là không thể để bị nhiễm, nhưng rồi vẫn nhiễm.

- Được rồi, lát nữa tôi tới tòa soạn. - Cô lấy lại tinh thần. - Cái nhẫn mà cậu đặt giúp tôi đâu? Cuối tuần tôi làm phù dâu phải dùng tới nó.

Ân Tá nhìn đồng hồ, đã 8 rưỡi rồi.

- Nhẫn ở trong phòng, để tôi gọi cô ấy dậy.

Bốn chữ “gọi cô ấy dậy” như những mũi kim đâm vào tim An Kỳ, đau nhói, cô cắn môi đi sau lưng Ân Tá, giây phút đó, cô chỉ tiếc là không thể coi An Bảo Lam như một con cún nhỏ, xé nó thành trăm mảnh.

Dựa vào đâu mà vừa mới xuất hiện, cô ta đã cướp mất Ân Tá của cô?

- Bảo Lam? Em dậy chưa? - Ân Tá gõ cửa.

Bảo Lam đang ngồi trên sàn nhà ngay trước cửa phòng, nghe tiếng anh gọi, sợ hãi đứng bật dậy rồi nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

- Ngoan nào, dậy thôi Bảo Lam.

- Bảo Lam? An Kỳ tới lấy một món đồ rất quan trọng, em mở cửa ra. - Giọng nói của Ân Tá chưa dứt, An Kỳ đã chen vào:

- An Bảo Lam! Hôm nay là thứ bảy, cô còn phải tới tòa soạn làm buổi sáng, còn không mau dậy đi, cô không muốn nhận lương ngày hôm nay nữa hả?

Đáng chết thật, sao ngay cả chị ta cũng tới vậy?

Đúng là đã xui càng thêm xui mà. Bảo Lam cúi đầu nhìn mình, chiếc quần ngắn cũn cỡn, bộ quần áo con gái bó sát vào người, trông cô như một chú hề lén mặc quần áo của người khác.

Làm thế nào bây giờ? Giải thích với Ân Tá và An Kỳ rằng đó là tác dụng phụ của thuốc?

Không, không, không, nhìn thấy cô trong bộ dạng này, chỉ cần là người bình thường đều không tin những lời cô nói! Bảo Lam hoảng loạn nhặt chiếc áo khoác của Ân Tá vút trên ghế khoác lên người, như một con mèo bị người ta cắt mất đuôi, đang tìm chỗ chạy trốn.

Đây là lần hai, cánh cửa xếp ở cửa sổ phòng vệ sinh nếu mở hết cỡ chắc cũng đủ để cô chui lọt. Cô bê một chiếc ghế vào trong, trèo lên đó, bỗng dưng khựng lại...

Cứ chạy trốn như vậy mà không có lý do nào sao?

Nếu đứng trên góc độ của Ân Tá, anh sẽ nghĩ thế nào? Hay là thử nói với anh sự thật, có thể anh và An Kỳ có thể chấp nhận được? Bảo Lam đứng nghĩ một lát, trong lòng lại có một tia hy vọng mới.

- Bảo Lam? Bảo Lam?

Trong phòng vang lên những tiếng kéo lê đồ vật, nhưng lại mãi không thấy ai ra mở cửa. Ân Tá cảm thấy có gì đó không bình thường, bèn gọi điện thoại cho Bảo Lam... Nhưng làm sao mà Bảo Lam dám nhận điện thoại, cô vội vàng ấn nút tắt, sau đó nhắn tin cho anh:

- Sáng sớm tỉnh dậy cảm thấy không thoải mái nên em về nhà rồi, mượn áo khoác của anh mặc tạm, hôm nào sẽ trả anh sau.

- Về nhà rồi?

Nhìn thấy những dòng chữ trong màn hình điện thoại, An Kỳ thấy khó hiểu, cửa phòng bị khóa trái, cô ấy về nhà kiểu gì?

- Rốt cuộc thì con nhóc này có định mở cửa không? – An Kỳ bực bội gõ cửa. – Đây? An Bảo Lam! Cô không cần việc nữa hả? Tôi còn phải đi làm! Mở cửa ra!

- Cô ấy không có trong đó đâu, chị chờ một chút. – Ân Tá quay người đi sang phòng khác lấy chìa khóa dự phòng, mở cửa ra nhìn vào, trong phòng trống không, căn phòng nhỏ bên trong cũng không có người.

Quả nhiên là đi rồi...

Anh thấy thật buồn.

An Kỳ khoanh tay đứng nhìn xung quanh, bên cạnh cửa sổ phòng vệ sinh có một chiếc ghế, vẫn còn in vết chân chưa khô, cô bật cười, gọi Ân Tá tới xem:

- Đây, con nhóc đó chắc chắn là chạy trốn từ cửa sổ.

Ân Tá nhìn ra ngoài, bên ngoài là một vườn hoa nhỏ. Lúc sáng tỉnh dậy, anh luôn ở nhà bếp và phòng khách, bên ngoài lại có nhân viên cửa hàng, nếu Bảo Lam đi cửa trước, chắc chắn nhân viên sẽ nhìn thấy. Chẳng nhẽ cô ra về từ lối này thật sao?

- Việc gì phải như thế? Chẳng nhẽ vì thấy tôi tới nên cô nhỏ sợ quá bỏ trốn rồi? – An Kỳ thầm vui trong lòng, một con nhóc vô văn hóa như vậy, cho dù Ân Tá có động lòng thì sau này cũng sẽ không chịu được lâu.

Trong căn phòng vẫn còn vương lại mùi hương của cô, nhưng cô đã đi rồi, mang theo cả linh hồn Lâm Ân Tá. Ân Tá đứng chết trân ở chỗ cũ, An Kỳ nhắc nhở anh:

- Đây, nhẫn của tôi đâu?

- À, chờ một chút. – Anh kéo ngăn kéo ra, nhưng không tìm thấy chiếc hộp nhung đỏ đựng nhẫn. Chẳng nhẽ anh lại nhớ nhầm sao? Ân Tá tìm khắp nơi, trong tủ sách, bàn trà, sofa.

Không có, góc nào cũng tìm rồi, nhưng vẫn không tìm thấy.

- Không phải chứ? – An Kỳ sốt ruột. – Ngày kia tôi phải đeo nó rồi, vào lúc quan trọng như thế này, cậu đừng có chơi trò mất đồ với tôi.

Ân Tá tìm khắp một vòng mà không tìm thấy, chán nản xoa tay rồi xin lỗi bạn mình:

- Chắc là tôi quên ở văn phòng công ty rồi, chị đi làm trước đi, tôi tìm thấy rồi mang qua cho.

- Thực sự là ở công ty? – An Kỳ hỏi bằng giọng nghi ngờ. – Liệu có phải bị cô nhỏ kia lấy mất rồi không?

- Chị nghĩ đi đâu vậy? – Ân Tá giận dữ ngắt lời cô.

- Thế thì sao cô ta phải chạy? Lại còn trèo qua cửa sổ, chẳng phải vì có tật giật mình thì là gì? – Cô phân tích kỹ lưỡng, càng khẳng định phán đoán của mình, Ân Tá làm việc gì cũng rất chắc chắn, anh đã biết là chiếc nhẫn này đối với cô rất quan trọng, sao có thể quên chỗ để nó được?

- Vậy cậu nói đi, cậu đặt ở chỗ nào trong phòng làm việc? Chắc chắn là bị con nhóc tiện tay “cầm nhầm” rồi. – An Kỳ nghiêng răng. – Nghĩ không ra phải không? Cậu đừng có bao biện cho nó nữa, nếu không thì nó chạy làm cái gì?

- Được rồi, được rồi. – Ân Tá cầm chìa khóa lên. – Tôi đưa chị đi làm. – Anh cau mày, khóa cửa lại, đúng là anh đã để nhỡ ở nhà, nhưng mà ở chỗ nào nhỉ?

- Em biến thành con trai mà vẫn đẹp. – Liệt Nùng nhìn một lượt, Bảo Lam trước mặt anh cao hơn bình thường 15 phân, chiếc cằm thanh tú, khuôn mặt sắc nét, hàng lông mày rậm, đúng là mẫu con trai mà các cô gái đều thích. Liệt Nùng khoanh tay đứng cười, cứ như thể việc biến thân của cô không liên quan gì tới anh.

- Cũng may là không biến thành mèo hay là chó, nếu không thì anh chẳng biết ăn nói với em thế nào.

Bảo Lam thực sự muốn giết chết “ân nhân cứu mạng” của mình:

- Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào mới biến trở lại được?

- Cái này, cái này... - Liệt Nùng ngượng ngùng xoa tay. – Cái này anh vẫn chưa biết.

- Anh... - Bảo Lam không biết phải nói gì.

- Sự thay đổi do tác dụng phụ của thuốc gây ra có thể sẽ kéo dài, cũng có

thể chỉ là tạm thời, nhưng nhất định phải do cảm cúm hoặc các nhân tố khác kích thích, nó mới bộc phát.

- Liệt Nùng phân tích. – Bảo Lam, em bị cúm hả?

Đúng lúc đó cô lại hắt xì hơi, đêm qua dầm mưa, bị cảm là đương nhiên.

- Ngoài bị cảm cúm, có còn nhân tố kích thích nào khác không? – Liệt Nùng nhớ lại lần trước cô uống thuốc cảm chung với rượu, kết quả là bị hôn mê và bị biến đổi.

Lần trước việc biến đổi rất ngắn, chỉ xảy ra biến đổi ở da và một số cơ quan khác trên cơ thể, đầu có triệu chứng như lần này.

- Có phải em lại uống rượu không? Hay là có nhân tố kích thích nào rất mạnh? Bảo Lam, em phải nói với anh, không thì làm sao anh giúp được em.

Cô nhớ lại nụ hôn tối hôm qua, đỏ mặt nói:

- Ừm... dạ có, tối qua em... hôn.

- Hôn? – Liệt Nùng ghen tị hỏi. – Với ai?

Anh yêu Bảo Lam, cả thế giới đều biết anh yêu Bảo Lam. Ngày trước khi có Jason, anh không cướp được trái tim của cô, bây giờ gã đó đã phản bội lại cô, sao lại có người... Nghĩ tới đây, lửa đỏ kị dâng lên, Liệt Nùng thấp giọng hỏi:

- Em có bạn trai mới rồi hả?

- ... Cũng không hẳn. – Nhất thời cô không biết làm thế nào để gọi tên mối quan hệ này, số lần gặp mặt Ân Tá chưa quá bốn, năm lần, sao hai người lại phát triển nhanh tới mức hôn nhau được? Có thể nụ hôn tối qua chỉ là do nhất thời không kìm chế được.

Dù sao thì khi đó trời đang mưa, đêm lại khuya, căn phòng ẩm áp với ánh đèn dịu dàng, rất dễ khiến hooc môn trong cơ thể người có chút thay đổi.

- ... Chỉ là nhất thời thôi, em nghĩ sẽ không có lần sau đâu.

- Thật hả? – Mặc dù vẫn còn ghen nhưng Liệt Nùng cũng thấy thoải mái hơn một chút. Tình trạng thay đổi của Bảo Lam nằm trong dự đoán của anh, anh vẫn đang nghiên cứu biện pháp giải quyết, nhưng nhất thời vẫn chưa thể nào tìm ra được phương án và bài thuốc, anh cần thêm một chút thời gian.

- Tạm thời em chỉ có thể duy trì trạng thái này thôi. Sự biến đổi lần này anh nghĩ sẽ không lâu quá đâu, có thể là vài ngày, có thể là vài tuần. – Liệt Nùng nói chắc chắn. – Tóm lại, phân tích từ góc độ sinh vật học thì chắc chắn là em sẽ biến hình trở lại.

Cô đỏ khốc đỏ cười. Cười là vì có thể biến đổi lại thì tốt, khốc là vì... hình dạng con trai này sẽ kéo dài bao lâu?

- Từ ngày hôm nay, Bảo Lam, lúc nào em cũng phải nhớ rằng em còn một thân phận khác, đó chính là con trai. – Sáng sớm, phòng khám không có bệnh nhân nào. Lúc y tá mang đồ ăn sáng vào, hiệu kỳ nhìn Bảo Lam, đôi mắt sáng long lanh, chần chừ mãi mới quay đầu đi ra. Liệt Nùng đều nhìn thấy hết.

- Xem ra em trong thân phận là con trai còn được mọi người yêu quý hơn.

- Anh tha cho em đi, bây giờ em như thế này thì làm sao mà về nhà được? – Bảo Lam suy nghĩ, mấy ngày nay mẹ đi nghỉ với tình nhân, không có nhà, chỉ cần biến đổi lại trước khi họ trở về là được.

Nhưng vẫn còn trường học và tòa soạn...

Gần đây không có kỳ thi nào, đi học có thể nhờ bạn cùng lớp ký tên điểm danh cho, ghi chép bài vở, có thể tránh được một thời gian. Còn tòa soạn thì sao? Nghĩ tới khuôn mặt nhăn nhó của An Kỳ, Bảo Lam lại thở dài.

Đàn ông tới từ sao Hỏa, đàn bà tới từ sao Kim, tuyệt đối là hai sinh vật hoàn toàn khác nhau.

Sáng hôm sau tỉnh lại, nhìn thấy mấy sợi râu lún phún mọc ra từ cái cằm nam tính, Bảo Lam lén tìm bộ dao cạo mà ngày trước bố còn để lại, xoa kem cạo râu lên rồi lóng ngóng cạo. Xoa xoa cái cằm trắng trẻo, dấu vết những sợi râu còn để lại nhắc nhở cô rằng, bây giờ cô là con trai.

Một cảm giác kỳ lạ len lỏi vào tim cô. Vào lúc ngượng ngập này, người đầu tiên khiến cô cảm thấy không thể đối mặt được không phải mẹ cô, cũng không phải bạn bè, mà chính là Ân Tá. Nhớ lại nụ hôn ướt át và nồng ấm tối hôm đó, một cảm giác chua chua như vị chanh lại len vào tim cô.

Một ngày còn chưa biết cái nhẫn ở đâu thì ngày đó An Kỳ ăn không ngon ngủ không yên.

Cô đọc hết một đồng tài liệu, nhân cơ hội đi lấy trà để liếc qua bàn làm việc của An Bảo Lam. An Bảo Lam không tới làm việc, quả nhiên là vì lấy trộm cái nhẫn rồi trốn đi rồi, con nhóc này chân tay không sạch sẽ. Cô dặn quây lể tân, nếu hôm nay An Bảo Lam không tới hoàn thành công việc của mình thì lập tức đuổi việc cô. An Kỳ vừa quay về phòng làm việc thì cánh cửa kính của tòa soạn bị một chàng trai lạ đẩy ra.

Anh chàng khoảng chừng 18, 19 tuổi, da trắng, mũi cao, khuôn mặt ưa nhìn, trông vô cùng đáng yêu, có chút gì đó giống như con gái. Chàng trai đi tới trước quây lể tân, nói nhỏ mấy câu gì đó, một nhân viên quây lể tân bậm miệng nói lớn:

- Hả? Cậu là em trai của An Bảo Lam? Chả trách nhìn lại giống nhau thế.

- Chị ấy bị bệnh, em tới làm thay chị ấy một thời gian. – Chàng trai rụt rè nói, ánh mắt sáng lấp lánh. Cô nhân viên đó lập tức mềm lòng, nói:

- Tôi không quyết định được, cậu tới hỏi chủ biên đi.

An Kỳ liếc vào cái tên trên chứng minh thư của chàng trai: An Ninh; rồi lại nhìn ngày tháng năm sinh, mới 17 tuổi. Cô kinh ngạc, vội nói:

- Không được, chỗ chúng tôi không mời trẻ vị thành niên, cậu quay về đi.

- Nhưng chị em nói việc của chị ấy vẫn chưa làm xong, sợ làm ảnh hưởng tới tiến độ của mọi người. – Tiểu Ninh sốt ruột.

- Không sao đâu, chuyện này không phải lo. – An Kỳ nghĩ thầm, giờ sinh viên nhiều như kiến, cùng lắm thì tuyển thêm người nữa. Chàng trai gầy gầy trước mặt thấp thỏm đứng bên cạnh bàn làm việc, ánh mắt trong sáng như mắt một chú nai. An Kỳ đa nghi, bèn hỏi dò. – Chị cậu không khỏe hả? Khó chịu ở đâu?

- Dạ, bị đau bụng, lại bị cảm nữa. – Chàng trai ấp úng bổ sung. – Chị ấy sợ là bị H1N1, nên...

An Kỳ gạt đầu:

- Nghe nói gánh nặng gia đình của cô ấy lớn lắm, ồ, đừng lo, là cấp trên, tôi cũng phải quan tâm tới tình hình cuộc sống của cấp dưới mà.

- Dạ vâng, em hiểu, cảm ơn chị. – Tiểu Ninh cảm kích gạt đầu. – Chỉ cần cố gắng làm tốt công việc này là không phải lo tới tiền học phí và tiền sinh hoạt rồi.

- Ô? Vậy sao? – An Kỳ không tin, dừng lại một lát, rồi đột ngột hỏi. – Chị cậu... gần đây có phải rất cần tiền không?

- Hả? – Tiểu Ninh vẫn không hiểu. An Kỳ bèn đi ra đóng cửa phòng làm việc lại.

- Bây giờ ở đây chỉ có hai chúng ta, An Ninh phải không? Cậu nói thật với tôi, hôm ở cửa hàng của Lâm Ân Tá, chị cậu có lấy trộm một cái nhẫn không?

- Nhẫn?

An Ninh há hốc miệng, vỡ lẽ, thì ra hôm đó trốn ra khỏi cửa hàng sô cô la, đằng sau vẫn còn xảy ra nhiều chuyện nữa. Nhất thời, ánh mắt kinh ngạc và hoài nghi của An Kỳ đốt cháy sự phẫn nộ trong lòng “cậu”, “cậu” hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh.

- Nhẫn gì? Chủ biên, xin chị nói rõ ràng hơn một chút.

An Kỳ đi lại đằng sau chiếc bàn rộng và ngồi xuống, vừa ấn nút trên điện thoại, vừa nói:

- Lại còn phải nói rõ ràng? Tôi đang muốn giữ thể diện cho chị cậu.

Cô hướng màn hình điện thoại cho “cậu” xem, trên đó hiển thị số điện thoại của cảnh sát, chỉ cần ấn nút gọi là điện thoại lập tức sẽ thông ngay.

- Nhẫn của tôi để ở chỗ Ân Tá, nếu không phải chị cậu lấy trộm thì sao cô ta phải chạy?

- Nếu thực sự là chị ấy lấy trộm thì hôm nay tôi sẽ không tới đây. – An Ninh vừa thấy âm ức vừa tức giận, - Tuyệt đối không có, chị tôi không bao giờ làm chuyện đó.

- Thật đáng thương, cô ta không nói với cậu sao? – An Kỳ cảm thấy chàng trai này thật đáng thương, lúc đầu khi ở cửa hàng cô vẫn chỉ là suy đoán, có thể là vì Ân Tá quên chiếc nhẫn ở chỗ nào đó, nhưng hôm nay anh vẫn chưa mang nhẫn tới cho cô. Vậy thì chắc chắn là Bảo Lam đã lấy trộm nó.

Không tìm thấy thì tất nhiên là bị lấy trộm rồi.

- Chị.. chị... - An Ninh nghĩ cách làm thế nào mới giải thoát được cho mình khỏi mối nghi ngờ này. – Chị đi hỏi những người khác trong tiệm của Ân Tá, hoặc... trong cửa hàng họ có camera không? Có thể lấy băng ra xem lại. Chị tôi không sợ.

Nói xong, “cậu” lại buồn rầu. Nếu trong tiệm có camera thì chẳng phải sẽ quay lại cảnh “cậu” biến đổi hay sao?

Cũng may...

An Kỳ thở dài:

- Nhưng mà không có.

Chiếc nhẫn đó là chiếc mà An Kỳ rất thích, khó khăn lắm mới nhờ bạn của Ân Tá đặt được một chiếc, mặc dù cô ghét Bảo Lam, nhưng chỉ cần tìm lại được chiếc nhẫn là được, cô đâu có muốn làm lớn chuyện.

- Cậu quay về nói với chị cậu, trả lại nhẫn cho tôi là được rồi. – Cô vỗ tay. – Tôi cũng không muốn tính toán làm gì. – Nếu tính toán quá, chỉ sợ Ân Tá không vui. Chuyện này chắc chắn là một đòn rất lớn dành cho Ân Tá, người con gái mình thích lại là một kẻ trộm! Ha ha ha. An Kỳ đang chờ xem kịch hay và tìm cơ hội để len vào giữa hai người, nhất cử lưỡng tiện.

- Không tính toán? – An Ninh giận dữ tới mức cả người run rẩy. – Báo cảnh sát đi! Gọi cảnh sát tới, chúng tôi đòi chất!

- Cậu...

An Kỳ kinh ngạc lắc đầu.

Chàng trai trước mặt tuy gầy gò, nhưng ánh mắt toát lên vẻ kiên định khác thường. Giây phút đó, An Kỳ vốn dĩ đã quen bắt nạt người khác cũng phải thấy sợ hãi trước “cậu”.

Cô nghĩ, chẳng lẽ mình lầm thật?

Lẽ nào vì cô quá ghét An Bảo Lam nên cứ một mực cho rằng Bảo Lam lấy trộm chiếc nhẫn?

Lẽ nào là do anh làm mất, để quên hay cất vào chỗ nào đó?

- Cậu thực sự muốn đổi chất sao? Dựa vào cái gì?

- Vì tôi là em trai của chị ấy! Chị ấy không lấy trộm nhẫn, tuyệt đối là không! – Chàng trai trẻ kiên quyết nói rõ từng lời.

- Được lắm, anh hùng lắm. – An Kỳ lạnh lùng nói rồi ấn nút gọi tới sở cảnh sát.

Cốc, cốc, cốc. Ân Tá đứng ngoài gõ cửa:

- An Kỳ?

Sao lại đứng vào lúc này? An Kỳ kêu khổ trong bụng, tại sao anh luôn xuất hiện vào lúc An Bảo Lam nguy hiểm nhất! An Kỳ đành dập điện thoại trước rồi đi ra mở cửa.

Ân Tá thần sắc tiêu tụy đứng trước cửa.

- Hi, tôi mang đồ tới cho chị rồi.

- Nhẫn hả? – An Kỳ kinh ngạc. Anh tìm thấy thật sao?

- Vào trong rồi nói.

Ân Tá bước vào phòng làm việc, nhìn thấy một chàng trai đang ầm ỨC cắn môi, kinh ngạc hỏi An Kỳ:

- Chủ biên máu lạnh, chị lại đang dạy dỗ nhân viên hả?

- Cậu không quen cậu ta à? – An Kỳ không ngờ là Ân Tá lại không biết An Ninh.

An Ninh cướp lời, tự giới thiệu:

- Chào anh, em là em trai của An Bảo Lam, An Ninh. Hôm nay em tới làm thay cho chị.

Ân Tá vô cùng kinh ngạc.

- Em là em trai của Bảo Lam? – Anh hỏi.

- Dạ vâng. – Chàng trai khi nói chuyện còn để lộ cái răng thỏ. Ân Tá nhớ, Bảo Lam cũng có chiếc răng như vậy, quả nhiên là chị em.

- Anh là bạn của chị em. Cô ấy vẫn khỏe chứ? Bị ốm hả? – Ân Tá tới gần “cậu”, hỏi nhỏ. – Có phải hôm đó cô ấy dính mưa nên bị cảm không?

- Ừm... đại khái là vậy. – Chàng trai gật đầu, không dám nhìn vào mắt

Ân Tá.

Bảo Lam khi nói chuyện cũng thích dùng từ “ừm”, từ mà những đứa trẻ ngoan ngoãn thích sử dụng – Ân Tá lại phát hiện ra một điểm tương đồng giữa hai chị em. Mấy hôm nay, bất kể anh gọi điện thoại như thế nào, Bảo Lam cũng không nghe máy, chỉ nhờ dịch vụ EMS trả lại cho anh chiếc áo khoác đã giặt sạch sẽ, trên đó có tờ giấy nói rằng mình phải nghỉ ngơi vài ngày, cảm ơn anh đã chăm sóc, sau đó... biệt vô âm tín. Anh mạo muội tới nhà cô nhưng gõ cửa mấy chục phút cũng không có ai ra mở, thế là anh bèn lái xe dừng bên kia đường dưới nhà cô ngồi chờ. Chờ mãi tới lúc mặt trời lặn, trong căn phòng sáng lên ánh đèn, anh đoán chắc Bảo Lam về nhà rồi, bèn lên lầu gõ cửa.

Vẫn không ai đáp lại.

Rõ ràng là có người ở nhà, nhưng lại không ai ra mở cửa.

- Có phải mình làm gì khiến cô ấy giận không? Hay tại nụ hôn đó bất ngờ quá, đường đột quá... làm tổn thương tới cô ấy? – Ân Tá vô cùng hối hận, nếu sớm biết như vậy, tối hôm đó anh đã không hành động bột phát như thế rồi.

Anh lấy ra một chiếc hộp đựng nhẫn từ túi áo khoác, đưa cho An Kỳ.

- Tìm thấy rồi, bị rơi ở góc của sofa.

An Kỳ mở hộp ra, đúng là chiếc nhẫn đính một viên kim cương hình vuông. Thực sự là cô đã hiểu lầm An Bảo Lam, cô ấy không hề lấy trộm nhẫn. An Kỳ hơi ngượng, nhưng không biết phải làm thế nào.

- Tôi đã nói rồi, chị tôi không lấy trộm nhẫn! – Chàng thiếu niên kích động nói với An Kỳ. – Chị phải xin lỗi chị tôi.

Ân Tá không hiểu rõ nguồn cơn:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

An Kỳ chỉ cười lạnh lùng:

- Nhờ ơn của cậu, chỉ hiểu lầm thôi. – Cô xoa xoa viên kim cương tượng trưng cho sự vĩnh hằng. Ân Tá vịn vai Tiểu Ninh:

- Cho dù là hiểu lầm gì thì anh cũng xin lỗi em.

- Chị ta nói chị em lấy trộm nhẫn!

Đôi mắt Ân Tá thoáng tối sầm lại, nhưng anh vẫn mỉm cười đẩy Tiểu Ninh ra khỏi phòng.

- Đều là hiểu lầm cả. Còn em, em hãy giúp chị em hoàn thành nốt công việc đi. Sau này anh sẽ đền cho em sau.

- Nay, tôi đã đồng ý cho cậu ta làm việc ở tòa soạn này đâu! Chỗ chúng tôi không nhận trẻ con. – An Kỳ phản đối.

- Chẳng thông tình đạt lý gì cả. – Ân Tá cười cô. – Nếu không dịu dàng hơn, tôi thực sự không dám giới thiệu bạn trai cho chị đâu.

- Cậu! – An Kỳ tiện tay cầm sắp tài liệu ném mạnh, Ân Tá tránh qua một bên. Cô đứng sau bàn làm việc, đằng sau ánh sáng, hơi thở ngày càng dồn dập. Giây phút này, cô như một động vật thân mềm nhỏ bé thoát khỏi lớp vỏ cứng của mình, tỏ ra vô cùng yếu đuối. Cô muốn hỏi Ân Tá, vì sao lúc nào anh cũng bảo vệ An Bảo Lam như vậy? Tại sao anh không yêu cô?

- Ân Tá... - An Kỳ đau lòng gọi.

Ân Tá quay đầu lại.

- Không... không có gì. – Cô lồng chiếc nhẫn vào ngón tay áp út. – Tôi thích lắm, cảm ơn cậu đã giúp tôi mua được nó.

- Bạn bè mà, cảm ơn cái gì, chị làm việc đi. – Ân Tá đóng cửa phòng lại.

Một lúc lâu sau, nghe thấy tiếng chân anh xa dần, cô mới thở dài, đứng lên khỏi chỗ ngồi, khẽ vận lưng rồi ngồi xuống chiếc ghế bành đặt cạnh cửa sổ. Trước mặt cô là cảnh biển rộng lớn, mặt biển đau lòng cuộn lên từng con sóng nhỏ. Thời trẻ tuổi bỗng đã qua đi, như một giấc mộng.

Cô lấy chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh ra, vừa sờ vào mặt trong nhẫn thín, gọi điện thoại cho bộ phận bán hàng của chiếc nhẫn này. Lần đặt nhẫn này, cô còn dặn dò thợ kim hoàn phải khắc tên tiếng Anh “Ann” của cô lên mặt trong của nhẫn.

- Đương nhiên, đương nhiên, cô An, thợ kim hoàn của chúng tôi đã theo đúng yêu cầu của cô, khắc chữ “Ann” vào mặt trong của nhẫn. Nếu cô thấy không hài lòng, có thể mang tới để sửa, chúng tôi sẵn sàng phục vụ cô.

- Ừm, được rồi. Cảm ơn.

Dập điện thoại. Chiếc nhẫn mà Ân Tá đưa cho cô, bên trong nhẫn thín, không có một dấu vết nào.

Chẳng có gì cả.

Chiếc nhẫn này không thuộc về cô, chắc chắn Ân Tá vì muốn giúp An Bảo Lam bình an thoát khỏi chuyện này nên đã đặt một chiếc nhẫn khác thay thế. An Kỳ rất muốn khóc, từ lúc nhìn thấy chiếc nhẫn này, cô đã hiểu lần này Ân Tá rất nghiêm túc, hiểu rằng anh rất yêu thương cô gái đó.

Cô thua rồi, thua một cách triệt để.

CHAPTER 2

NỖI GIÓ

- Đi ăn cơm tối không? Cùng đi nhé? – Mọi người trong phòng làm việc đã về gần hết, cậu bạn đồng nghiệp Tiểu Thang chạy tới hỏi.

- Ồ, không cần đâu, tớ có hẹn rồi. – Bảo Lam mỉm cười, lại vùi đầu vào bản thảo.

Tiểu Thang là một biên tập mới vào cùng đợt với Bảo Lam, chủ biên An rất thích cậu ấy. Anh chàng này trông rất bảnh bao, thích chơi với con gái, cùng làm việc với nhau, cậu luôn xung phong đi mua trà hay cà phê cho mọi người. Một ngày nọ, con gái trong văn phòng đều không ngớt lời khen ngợi cậu.

Cậu quét mắt nhìn Bảo Lam, huyết sắc:

- Wow, tớ phát hiện cậu càng ngày càng xinh đẹp đấy, lúc mới đến trông như một học sinh cấp ba ấy. – Hôm nay Bảo Lam mặc một chiếc áo khoác ngắn màu hồng và chiếc váy gấp ly màu đen, đôi tất màu xám nho nhỏ khiến đôi chân dài của cô càng thêm xinh đẹp. Tiểu Thang tới gần Bảo Lam, hỏi nhỏ. – Có bạn trai chưa? Nói thật đi, tớ có còn cơ hội không? Thực ra...

Đúng lúc đó có người mang cà phê tới, đặt trên bàn Bảo Lam, ngắt lời của Tiểu Thang. Cậu không vui quay đầu lại, đúng lúc gặp phải ánh mắt sắc bén của Lâm Ân Tá, sợ hãi chẳng dám nói thêm nửa lời.

Anh chàng Lâm Ân Tá nếu xét về ngoại hình, về khí chất, về gia thế, tất cả đều vượt xa những người cùng tuổi khác, người tinh mắt chỉ cần nhìn là biết anh là một người đặc biệt.

- Anh Lâm? Chào anh, chào anh. – Tiểu Thang biết anh là bạn

thân của chủ biên. Ân Tá gật đầu, hỏi Bảo Lam bằng giọng thân mật:

- Một không? Bao giờ chúng ta đi được?

Chết tiệt thật, hóa ra người Bảo Lam hẹn lại là anh ta! Tiểu Thang chửi thầm một câu: An Bảo Lam đúng là một con chó nhỏ, vừa mới vào đã câu được một con cá to. Cậu ta vội vã nói là mình phải đi ăn cơm, biến nhanh xuống cầu thang. Phòng làm việc lúc xế chiều chỉ còn lại Ân Tá và Bảo Lam. Một mùi thơm thoang thoảng quyên rũ hơn cả mùi cà phê tỏa ra từ người anh.

- Còn phải làm thêm hả? – Anh liếc mắt vào tập bản thảo dày cộp trên bàn cô.

- Không, em vừa làm xong. – Bảo Lam nhấp một ngụm cà phê, sao anh biết là cô thích vị này nhất nhỉ? – Cảm ơn anh, anh tốt thật! Anh tốt với tất cả các cô gái khác như thế này sao?

Câu hỏi này có phần hơi đường đột.

Ân Tá mỉm cười:

- đương nhiên là... không phải.

- Hồi nhỏ bố nói với em, trên thế giới này không có tình yêu nào vô duyên vô cớ, chỉ có mình là có thể khiến mình mỉm cười. – Bảo Lam nhớ lại khuôn mặt của bố. – Ân Tá, có phải ngày trước chúng ta gặp nhau rồi không? Sao anh lại giúp em?

- Ngốc quá... em nghĩ nhiều quá. – Anh đưa tay lên xoa nhẹ tóc cô. – Đi thôi, xuống dưới kia ăn cơm, anh mời em.

Lời mời của Ân Tá thường khiến người khác khó lòng mà từ chối, nhưng nếu biết khi ăn cơm sẽ gặp Jason, cô thà cả đời không bước chân xuống cầu thang.

Vừa đi ra khỏi tòa nhà không lâu, một cửa hàng đồ trang sức Catier ở ngay chỗ ngã rẽ thu hút ánh mắt của Bảo Lam. Noel năm ngoái, Jason nói là khi nào cô tròn 20 tuổi, hai người sẽ kết hôn và tới đây để mua nhẫn kim cương cho cô. Lời hứa hẹn ngọt ngào đã biến thành bong bóng, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, chỉ tiếc là bị một cơn gió vô tình thổi vỡ.

Cô nhìn vào bên trong qua lớp kính trong suốt, bỗng dưng cảm thấy người con gái ở trong cửa hàng rất quen thuộc, nhìn kỹ lại, đó chẳng phải là cô bạn gái Đàm Hiểu Phong của Jason sao? Nhìn kỹ lại, người bên cạnh quả nhiên chính là Jason. Hai người đang chụm đầu vào chọn nhẫn đôi. Người con gái thích một chiếc nhẫn rất đắt, Jason cau mày nói không đẹp, thực ra là vì nó đắt quá.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, không thể nào tránh được. Bảo Lam vội vã cúi đầu định bỏ đi thì đúng lúc đó Jason và bạn gái mới quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt Bảo Lam.

Bốn người mặt đối mặt với nhau.

Bạn trai cũ, bạn gái của bạn trai cũ, tình địch, trong cuộc sống yên bình của An Bảo Lam từ trước tới nay chưa bao giờ náo nhiệt như vậy. Ân Tá vô cùng thông minh, vừa nhìn đã phát hiện ra mối quan hệ của ba người.

Anh kéo tay cô vào trong cửa hàng.

- Em yêu, đi nào, chúng ta vào chọn nhẫn.

Nhân viên trong cửa hàng vừa thấy anh đã nhiệt tình chào:

- Anh Lâm, hoan nghênh anh đến với cửa hàng chúng tôi. – Sự nhiệt tình cứ như thể chỉ cần anh tới một lần thôi cũng đủ đem lại vinh quang cho tiệm của họ.

- Cô gái này hôm nay muốn xem chiếc nhẫn kim cương đẹp nhất của năm nay, cô có thể giới thiệu cho chúng tôi được không? – Ân Tá nói.

- Dạ vâng ạ. – Nhân viên vội vàng lấy ra chiếc nhẫn mà bạn gái Jason vừa rồi tỏ ý thích, Ân Tá cầm lên ngắm nghía.

- Có cái nào đẹp hơn nữa không? Cái này vẫn có vẻ...

- Dạ vâng ạ, anh Lâm đúng là tinh mắt. – Cửa hàng trưởng vội vàng bày ra trước mắt họ một đôi nhẫn tình nhân vô cùng tinh xảo. Ân Tá cố ý thân mật nói vào tai Bảo Lam ngay trước mặt Jason:

- Em cứ chọn đi, thích cái nào thì anh tặng cho em.

- ... Anh đúng là vô dụng! – Đàm Hiểu Phong mất mặt, giận dữ bỏ đi. Jason vội vàng đuổi theo, đuổi được một đoạn không xa thì quay đầu lại buồn rầu nhìn Bảo Lam, rồi lại quay người đi mất.

Thấy họ đều đã đi, Bảo Lam thở phào nhẹ nhõm, cả người vừa nãy căng thẳng nên cứng đờ, giờ bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Ân Tá bảo cửa hàng trưởng cất nhẫn đi, đưa Bảo Lam ra khỏi cửa hàng như chưa có việc gì xảy ra.

- Vừa nãy... cảm ơn anh. – Bảo Lam cười ngượng ngùng. – Người đó là người yêu cũ của em.

- Ủ, anh biết.

- Sao anh lại biết?

- Đôi mắt của em nói cho anh biết. – Ân Tá nói. – Đôi mắt của An Bảo Lam không thể che giấu được bí mật nào cả.

Khuôn mặt cô đỏ bừng.

- Em mời anh ăn cơm nhé.

- Được thôi. – Ân Tá không hề khách khí, đi lên phía trước cô như một cậu bé mới lớn, dáng người cao gầy nhưng lại cho người khác một cảm giác an toàn. Cô rất thích mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ người anh, nó giống như một mùi hương bẩm sinh rất quyến rũ.

Bảo Lam chi tiền rất rộng rãi, chưa nhận được lương nhưng cô gọi rất nhiều món ăn, bày kín cả một bàn. Ân Tá chỉ mỉm cười nói bữa ăn này thật thịnh soạn.

Người phục vụ hỏi hai người có muốn uống rượu không, Ân Tá nói là không nhưng Bảo Lam lại gọi một ly “Bách Lợi Điền” (Giải thích: Tên một loại rượu của Trung Quốc).

- Anh còn tưởng em là kiểu con gái không uống rượu, không hút thuốc, không tới quán bar, từ nhỏ lúc nào cũng ngoan ngoãn ở nhà.

- Tại sao lại không phải? – Cô mỉm cười. Bao nhiêu năm nay, cô như một tờ giấy trắng, lúc nào cũng ngoan ngoãn, không uống rượu, không hút thuốc, không nói nhiều, ngay cả khi chia tay với Jason, cô cũng không tranh luận điều gì.

Một tờ giấy trắng tinh, trống rỗng, không có bất cứ dấu vết nào.

- Anh là người nhà của An Kỳ hả? – Bảo Lam rất tò mò.

Ân Tá chỉ cười, không trả lời.

- Chị ấy là bạn gái anh? Nhưng nhìn chị ấy lớn tuổi hơn anh nhiều... Xin lỗi, em vô duyên quá. – Bảo Lam ngậm chiếc thìa trong miệng. Ngụm trà trong miệng anh suýt thì phun ra ngoài, ngượng ngùng giải thích:

- Sao có thể thế được? Cô ấy học trên anh mấy khóa.

- A, hiểu lầm lớn quá rồi. Em xin lỗi, xin lỗi, anh ăn đi. – Bảo Lam vội vàng gấp thức ăn cho anh.

- Thực ra anh không còn là học sinh nữa, năm ngoái anh ở Mỹ về, trước đó học chuyên ngành kiến trúc. Anh mở một công ty thiết kế, có thời gian thì tới chơi. – Thiết kế kiến trúc có lẽ là chuyên ngành duy nhất trong khối ngành tự nhiên có hơi hướng của nghệ thuật. Cô nghe vậy thoáng kinh ngạc, thì ra anh là sinh viên chất lượng cao.

Cô vốn tưởng rằng anh học những chuyên ngành liên quan tới âm nhạc, bởi vì sự nho nhã toát ra từ con người anh như mùi chanh thơm mát, khiến người ta khó có thể quên được.

Cô gọi nhân viên phục vụ ra thanh toán, nhưng nhân viên chỉ mỉm cười nói:

- Anh Lâm đây đã thanh toán rồi, anh ấy là hội viên VIP của tiệm chúng tôi.

- Trời ơi, sao đi đến đâu anh cũng là hội viên vậy?

Anh chỉ cười mà không nói gì. Buổi hòa nhạc tối nay rất hay, cô xem chăm chú, thi thoảng lại lén quay sang nhìn anh. Khuôn mặt anh nhìn nghiêng trong ánh sáng mờ mờ đẹp như một bức tượng. Chàng trai này khó đoán như một câu đố, nhưng lại như một quả tranh mới hái, rồi cuộc thì tại sao anh lại tiếp cận với cô?

Trời đã rất khuya, Ân Tá lái xe đưa cô về tới nhà, nhìn theo cho tới lúc đèn nhà cô đã bật sáng rồi mới yên tâm quay xe về. Mấy hôm nay mẹ không ở nhà, khi Bảo Lam bật đèn phòng khách lên, kinh ngạc phát hiện ra Jason đang ngồi trên ghế salon.

- Cái gã chiều nay đưa em về hả? Hắn là ai? – Jason lên tiếng găt gỏng.

- Không cần anh lo. – Bảo Lam mở rộng cửa ra. – Làm thế nào mà anh vào được.

Anh ta lúc lắc xâu chìa khóa trong tay.

- Cái này là em đưa cho anh.

- Vậy làm phiền anh, sau khi chia tay đừng có chạy tới ngồi trên ghế nhà tôi lúc nửa đêm được không, người sống cũng bị anh dọa cho chết khiếp.

- Nhìn khí sắc của em cũng không tệ... - Vốn tưởng rằng Bảo Lam không có anh ta thì sẽ không sống được, bây giờ thấy cô vẫn khỏe mạnh, lại còn có một người con trai khác lái ô tô đưa về, anh ta không tránh được cảm giác thất vọng. – Người vừa nãy rồi cuộc là ai? Bạn trai mới hả?

- Chẳng liên quan gì tới anh cả.

- Sao lại không liên quan? Em vừa mới chia tay với anh, chớp mắt đã có người mới, có phải em cố ý làm anh mất mặt không?

Cô tức nghẹn họng, một hồi lâu không nói nên lời.

- Thôi bỏ đi, không tính toán với em. – Jason lấy ra một quyển sổ tín dụng. – Đây là số tiền mà em dùng của anh tháng trước và tháng trước nữa, trước tháng này trả hết cho anh, cứ chuyển tiền vào tài khoản của anh là được rồi.

- Cái gì? – Cô nhìn quyển sổ ghi chép lại những lần đi mua quần áo, đi ăn cơm, hoang mang mất mấy giây, những cái này chẳng phải những khoản chi tiêu khi yêu nhau sao? Lúc đầu anh nói là tặng cho cô, sao bây giờ lại trở mặt không chịu nhận, còn bắt cô phải tự trả tiền.

Sự lạnh lẽo dâng lên từ đáy lòng, cô cầm hóa đơn lên nói:

- Được! Tôi sẽ trả! Muộn quá rồi, anh về đi, để chìa khóa nhà tôi lại.

Jason không chịu đi.

- ... Đã muộn thế này rồi... Em để anh ngủ ở đây một đêm. Đêm cuối cùng của chúng ta, Bảo Lam... - Anh ta ôm chặt lấy Bảo Lam nhưng cô lạnh lùng đẩy ra.

Giây phút đó, trong lòng cô chỉ là sự căm ghét đến cùng cực gã đàn ông trước mặt, thậm chí cô còn nghĩ, có phải ngày trước mình bị điên hay không mà lại đi thích một kẻ như thế này?

- Buông tay ra! Đưa chìa khóa cho tôi.

- Định giả vờ đoan trang hả? – Jason vẫn mặt dày, ôm chặt lấy cô. – Thực ra trong lòng em vẫn còn nhớ anh? Vẫn còn thích anh phải không?

- Này! Anh! – Con gái sức yếu, cô giằng co với hắn, lồng ngực sắp vỡ ra vì bị ôm quá mạnh. Đúng lúc này, cánh cửa lớn khép hờ bị người nào đó đẩy mạnh, hai người trong phòng đều sững sốt quay lại, thấy dưới ánh đèn hành lang là khuôn mặt anh tuấn của Ân Tá.

Anh bước vào vỗ nhẹ lên vai Jason.

- Hình như cô ấy không thích lắm, có cần gọi cảnh sát tới để hỏi cô ấy hay không?

- Mày! – Jason mất mặt, chỉ hừ một tiếng, khoác áo khoác lên rồi bỏ đi. Bảo Lam gọi anh ta lại.

- Này, để chìa khóa lại.

Hắn quay đầu lại nhìn Ân Tá, miễn cưỡng ném chùm chìa khóa lên ghế, buông một câu “nhớ trả tiền vào tài khoản” rồi bỏ đi.

Anh ta đi rồi, Bảo Lam mới phát hiện ra người mình mờ hồi đâm dĩa. Sao mình lại thích một kẻ như vậy? Chia tay thì trở mặt đòi tiền, đã thế lại còn muốn ăn vụng ở nhà người từng bị anh ta bỏ rơi.

Sao mình lại yêu một kẻ như thế?

- Nghỉ một lát đi, đừng sợ, đừng sợ. – Anh dịu dàng vuốt tay cô. Bảo Lam lúc này mới thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng nhìn thấy chùm chìa khóa là lại nổi giận.

- Nếu lần sau hắn còn tới, không biết có may mắn gặp anh như hôm nay không?

- Hôm nay đúng là số em may thật, em quên điện thoại trong xe của anh. – Anh lấy điện thoại của cô ra, đặt xuống bàn. Nếu không phải anh nhìn thấy điện thoại rơi trên ghế lái phụ, đích thân mang lên đây, có lẽ đêm nay Bảo Lam không thoát được.

Hình như anh rất quen thuộc với hoàn cảnh gia đình cô, nửa đêm tới nhà cũng không hỏi vì sao cô chỉ có một mình, bố mẹ cô ở đâu.

- Nếu em lo thì anh có thể thay khóa giúp em, mai vứt bộ chìa khóa này đi, thế là hắn không vào nhà em được nữa.

- Muộn thế này rồi... - Cô nhìn ổ khóa trên cánh cửa. Buổi tối chỉ có mình cô ở nhà, nhớ nửa đêm có ai xông vào...

- Chỉ cần thay ổ khóa thôi, chiếc chìa khóa kia của hắn không mở được đâu. - Ân Tá xuống lầu, lái xe tới một cửa hàng gần đó mua cái khóa. - Có tuavít bốn cạnh không?

- Dạ có, để em tìm. - Cô mở ngăn kéo ra tìm chiếc tuavít bốn cạnh mà mấy năm trước bố vẫn dùng, đưa cho anh. Anh nhanh nhẹn tháo ổ khóa cũ ra, thay ổ khóa mới vào.

Lách cách, lách cách.

Ổ khóa mới vang lên âm thanh chắc chắn và đáng tin cậy. Bảo Lam yên tâm hơn rất nhiều. Cô cảm kích nghĩ tới dáng vẻ bận rộn của anh ban nãy, giống y như hồi nhỏ bố cô cũng bận rộn vì gia đình này vậy, khiến lòng cô thật sự yên tâm.

Khóa cửa đã thay xong, anh cũng yên tâm hơn.

- Muộn quá rồi, anh về nhà đây, em nghỉ đi nhé. Có chuyện gì thì gọi điện cho anh. - Anh cầm áo khoác lên rồi đi về.

- Ý, chờ chút đã. - Cô gọi anh.

- Có chuyện gì hả?

- Dạ, không có gì... - Giây phút đó, bỗng dưng cô thấy sợ anh lại đi mất. Dường như chỉ cần anh ở lại đây, cô sẽ không còn sợ gì nữa.

- Ngoan đi. - Anh dịu dàng vuốt tóc cô rồi ra về.

Bàn tay anh thật là ấm áp.

- Bảo Lam, cô vào văn phòng của tôi một chút. - Giờ nghỉ trưa, An Kỳ gọi Bảo Lam vào. Sau lần phỏng vấn trước, đây là lần đầu tiên cô vào phòng của chủ biên. An Kỳ ném một xấp báo cáo chuyên đề xuống trước mặt cô. - Cô định dùng cái này để che giấu tôi hả? Mấy ngày hôm nay cô làm báo cáo chuyên đề, nhưng có đồng nghiệp nói rằng những cái này có tòa soạn khác đã làm rồi.

Đã làm rồi?

Không, những cái này đều do cô thức đêm mệt nhọc để làm ra, sao lại có chỗ dùng rồi?

- Chủ biên, những thứ này không thể dùng rồi được. Đây đều là em...

An Kỳ ngắt lời cô.

- Đúng là tôi đã nghe mấy lời đồn đại về cô, nhưng Bảo Lam, tôi vẫn tin tưởng vào năng lực làm việc của cô. Cho dù những cái này có phải cô viết ra hay không, chỉ hy vọng sau này cô tiếp tục cố gắng, ngày kia giao chuyên đề mới tới cho tôi, OK?

- Chủ biên, những cái này đúng là do em viết, không thể nào lại có tòa soạn khác dùng rồi! - Bảo Lam vẫn muốn biện minh cho mình, nhưng An Kỳ lại lạnh lùng ngắt lời:

- Nếu thực sự là do cô viết, chứng tỏ cô có thực lực, vậy thì viết một cái khác hay hơn để chứng minh bản thân đi.

Có điện thoại gọi tới, An Kỳ vội nhắc máy lên nghe, giọng nói gắt gỏng lập tức trở nên dịu dàng hơn:

- Thì ra là tổng giám đốc Lưu à, dạ vâng, 6 rưỡi chiều, chúng ta gặp nhau sẽ nói về chuyên mục quảng cáo đó...

Bảo Lam cầm xấp báo cáo, âm ỉ đi ra khỏi phòng chủ biên.

Cô vừa bước ra, mấy đồng nghiệp vừa nãy vẫn nhìn chằm chằm vào phòng chủ biên đều đồng loạt cúi đầu, làm như không nhìn thấy gì. Bảo Lam âm thầm quay về chỗ ngồi, bên tai lập tức vang lên những tiếng cười khúc khích.

Thì ra bất cứ góc nào trên thế giới này đều như vậy. Trên màn hình hiện lên khung cửa sổ chat MSN, Tiểu Thang hỏi:

- Chủ biên vừa nói gì cậu hả? Lúc đi ra, nhìn sắc mặt cậu tệ lắm!

- Cảm ơn.

- Đúng rồi, có phải cậu là do Lâm Ân Tá giới thiệu vào không?

- Hử?

- ... Có tin đồn! Nghe nói chủ biên rất thích anh Lâm, nhưng anh Lâm lại quan tâm tới cậu. Cậu cẩn thận kẻo bị chủ biên ghét đấy.

Bảo Lam bất giác thấy sợ hãi. Thì ra là có chuyện đó. An Kỳ thích Ân Tá, vậy Ân Tá có thích An Kỳ không? Mọi quan hệ giữa họ hình như không bình thường.

Bảo Lam cắn môi, không biết vì sao, trong lòng cô cứ thấy khó chịu.

Tối hôm đó bạn viết báo cáo chuyên đề tới nửa đêm, lúc đi xuống bãi đỗ xe ở dưới lầu, xung quanh tối om, chẳng thấy bóng dáng bảo vệ đâu. Bảo Lam vội nhanh bước chân, đôi giày cao gót gõ lên nền xi măng, trong đêm tối lại càng thêm rõ ràng. Trời quá khuya nên cô không dám đứng chờ ở bên xe buýt, bèn ra sức chạy, chỉ cần chạy qua khỏi bãi đỗ xe này, tới góc đường bên kia là có thể bắt taxi về nhà.

Đêm khuya, gió to, bỗng dưng có một chiếc xe dừng ngay bên cạnh Bảo Lam, khiến cô hoảng sợ toát mồ hôi lạnh.

Người ngồi trong xe mở cửa sổ rồi thò đầu ra ngoài. Đó là Ân Tá:

- Bảo Lam?

An Kỳ ngồi bên cạnh Ân Tá, “dịu dàng” nói:

- Ai dà, Ân Tá xem kìa, người mà cậu giới thiệu quả là chăm chỉ, làm thêm cho tới tận giờ.

- Lên xe đi, đừng đi một mình buổi đêm. – Ân Tá quay đầu xe lại đưa Bảo Lam về nhà rồi mới đưa An Kỳ đi.

Nhìn chiếc xe của anh rời đi, nghĩ lại cô gái xinh đẹp trang điểm kỹ càng ngồi cạnh anh, Bảo Lam soi mình trong tấm kính cửa sổ bên đường, nhìn bộ dạng làm thêm mệt mỏi và tiêu tụy của mình, thấy mình thật là thê thảm.

Ân Tá, anh đang hẹn hò với An Kỳ sao?

Hai người đang yêu nhau sao?

Ngày hôm sau, vừa tan học là Bảo Lam vội vã tới tòa soạn, quả nhiên An Kỳ cố tình gây khó dễ cho cô, không những nói là cô tới muộn, trừ của cô 100 tệ mà còn bắt cô lấy được bản kế hoạch quảng cáo có chữ ký của Tổng giám đốc Lưu trước khi ông rời khỏi văn phòng ở Công ty quảng cáo Hằng Đại.

- Bây giờ là 6 giờ, Tổng giám đốc Lưu thường về lúc 6h30. Bản kế hoạch này rất quan trọng với tạp chí của chúng ta, hôm nay nhất định phải mang về. – An Kỳ khẽ nhướn mày lên, ra lệnh cho những người khác theo cô vào phòng họp.

- Còn đứng đấy làm gì, chúng ta đi thôi. – Tiểu Thang cầm chìa khóa xe công ty lên, hai người lái xe vội vàng đi tới văn phòng của ông Lưu, nhưng ông vẫn còn đang họp. Tiểu Thang lấy ra mấy tờ giấy kẹp trong tập tài liệu đưa cho cô. – Đi phôtô ba bản, tở ở đây chờ ông ấy. – Cậu hạ thấp giọng. – Nghe nói ông Lưu này háo sắc lắm, một mình cậu đứng ở đây chờ, tở sợ nguy hiểm.

Thì ra là như vậy. Cô cảm kích gật đầu, cho dù thế nào thì chạy đi chạy lại cũng còn hơn là ở cạnh một người đàn ông trung niên hiếu sắc. Công ty này không cho người ngoài sử dụng máy phôtô, cô xuống lầu, đi một đoạn rất xa mới tìm thấy một cửa hàng phôtô, còn đang bận thì Tiểu Thang gọi điện thoại tới.

- Bảo Lam, đứng chờ đói quá, nhân tiện mua cho tở bát cá viên về nhé.

- Ủ. – Cô chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, đồng ý luôn, tới lúc mang sấp tài liệu đã phô tô và bát cá viên lên đến nơi, cô nhìn thấy tổng giám đốc Lưu và An Kỳ đang đi cùng nhau.

- Chủ biên! – Bảo Lam chào An Kỳ theo phản xạ.

An Kỳ đang vui vẻ đứng cạnh ông Lưu, ánh mắt cô ta lướt qua bát cá viên mà Bảo Lam cầm trong tay.

- Chẳng phải tôi bảo cô tới chờ tổng giám đốc Lưu sao? Cô đi đâu hả? Nếu không phải tôi tới đột xuất, có phải là cô định trốn việc luôn không?

- Cái này là... - Còn chưa chờ Bảo Lam giải thích, Tiểu Thang đã vội vàng tranh lời. – Chủ biên, Bảo Lam vẫn còn nhỏ, khó tránh khỏi sai sót. Giờ cũng không sớm nữa, chúng ta đưa tổng giám đốc Lưu tới quán ăn lần trước, được không?

- Lại phát hiện ra chỗ nào mới hả? – Ông Lưu rất hưng phấn, vội đi theo An Kỳ. Bảo Lam thận trọng đi theo đằng sau.

An Kỳ lườm cô.

- Cô không cần phải đi theo.

- Dạ? – Bảo Lam khựng người lại. An Kỳ nói với Tiểu Thang:

- Sau này cậu nhận mấy kế hoạch mà Bảo Lam đang làm, còn nữa, từ mai cậu chuyển lên làm chính.

- Vậy em làm gì ạ? – Bảo Lam hỏi.

- Cô? – An Kỳ khinh miệt nói. – Yên tâm đi, cô là người Ân Tá giới thiệu tới, tôi sẽ không đuổi việc cô đâu. – Nói rồi quay đầu bỏ đi. Tiểu Thang đi qua Bảo Lam, vỗ nhẹ tay lên vai cô tỏ ý an ủi.

- Ngốc quá, làm việc gì cũng phải động não. – Cậu ta ném lại một câu “cố lên” rồi chạy vào thang máy, cứ như thể bát cá viên vừa nãy là do cô tự mua chứ chẳng liên quan gì tới cậu ta ca.

Cửa thang máy đóng lại, Bảo Lam còn nghe thấy An Kỳ khen Tiểu Thang là làm việc nghiêm túc và có trách nhiệm.

Tối hôm đó, cô sục sùi quay về nhà, hắt xì hơi liên tục, cửa nhà lại bị khóa trái bên trong. Chắc là mẹ lại đưa tình nhân về nhà.

- Mẹ? Mở cửa! Mở cửa!

Bảo Lam ầm ỨC đập cửa, bên trong chẳng có ai lên tiếng. Từng cơn gió thổi mạnh qua hành lang, quất vào mặt Bảo Lam, lạnh buốt.

Điện thoại cũng không có ai nhắc máy.

Cô biết cánh cửa này sẽ không mở ra nữa.

Bảo Lam bắt đầu run lên từng chập, chạy xuống dưới lầu gọi điện thoại cho Ngải Linh Linh.

Điện thoại thông, nhưng đầu dây bên kia là giọng của một chàng trai.

- A lô? – Giọng nói khàn khàn như dính lại, rất dịu dàng.

- Ân Tá? Sao lại gọi tới số điện thoại của anh nhỉ? – Cô nhìn màn hình điện thoại, giọng nói lắp bắp. – Xin lỗi, em gọi nhầm, em... em... - Một cơn gió lớn thổi đến khiến cánh cửa kính ở đại sảnh vang lên loảng xoảng, cả người cô như rơi vào một kho đá lạnh buốt.

Lạnh lẽo, ầm ỨC, thất vọng.

Sống mũi cay cay, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên hai gò má lạnh buốt, giọng nói của anh xé rách cả cái lạnh và sự cô độc, khiến cô cảm thấy mình vẫn còn đang sống.

Ân Tá lúc này đang ngồi uống cacao nóng trong quán sô cô la mà mình mở, nghe thấy tiếng gió vù vù ở đầu dây bên kia, anh lên tiếng hỏi:

- Em đang ở đâu?

- Dưới lầu, không vào được nhà.

- Khóa hồng rồi hả?

- Không, trong nhà có người... - Anh nghe thấy bên kia có tiếng khóc nho nhỏ, tiếng khóc hòa lẫn với tiếng gió rít vù vù. - Bởi vì họ đều ở nhà nên em không tiện vào.

Tiếng nói nghẹn ngào, tiếng khóc ảm ức như muốn xé tim anh ra. Anh chỉ cảm thấy tim mình đau nhói. Một đêm có bão cấp 8, từng hạt mưa lớn xối xả trút xuống. Sao cô lại ở ngoài một mình?

- Chờ ở đó, anh tới ngay. - Nói xong, Ân Tá vội vàng khoác áo khoác rồi lao ra khỏi cửa.

Mưa gió đua nhau gào thét. Khi đi qua biển, sóng biển không ngừng vỗ bờ, ở mấy khúc cua, suýt chút nữa thì xe anh lao xuống vực... Anh đang trên đường chạy tới với cô gái đó.

Cho tới khi thân hình gầy bé của cô xuất hiện trong tầm mắt anh. Cô run rẩy co mình trong đại sảnh rộng mênh mông, giống như một chú chim nhỏ không có nơi để về. Thấy anh tới, hai mắt cô ướt ướt, không rõ là nước mưa hay nước mắt. Anh không nhận được lao tới ôm chầm lấy cô.

- Có lạnh không? - Anh dịu dàng hỏi, ôm chặt cô vào vòng tay của mình.

Anh muốn bảo vệ cô. Bảo vệ cô thật cẩn thận.

Vào lúc cái lạnh đã lên tới cực điểm, ý thức dần dần mất đi. Bảo Lam không nhớ rõ làm thế nào mà cô lại mặc áo khoác của Ân Tá, rồi được anh bế lên xe. Chiếc xe đi thẳng về tiệm sô cô la.

Tiệm sô cô la có tên “Hồi ức” này là một cửa hàng rất nổi tiếng trong thành phố, nghe nói ông chủ là một người nổi tiếng, rất đẹp trai, có thể đích thân làm ra những chiếc kẹo sô cô la dành cho khách hàng. Mỗi một loại sô cô la đều có tên riêng của nó

“Margaret” là loại sô cô la có nhiều sữa, thích hợp với những cô gái nhỏ nhắn đáng yêu, ăn một miếng có cảm giác như đang được đắm mình trong tình yêu;

“Chú người gố ở Edinburgh”, vị đắng nhưng lại khiến người ta không thể không thích, chuyên dành cho những người đang say đắm trong tình yêu

“Ánh sáng thành Viên” là sô cô la trắng, vị đậm, rất thơm, tràn đầy sức mạnh, dành cho những người có tâm hồn tự do và dũng cảm.

Một cửa hàng sang trọng, nghe nói chỉ có một số ít những người nổi tiếng hoặc thuộc giới thượng lưu mới có tư cách làm hội viên cao cấp ở cửa hàng này, mới có may mắn được nếm thử các loại sô cô la ở đây.

-... Chờ một chút. - Cô kéo nhẹ vạt áo anh, ghé vào tai anh thì thầm. - Em không phải là hội viên ở đây.

- Không sao, anh là chủ cửa hàng.

- Hả?

Anh kéo cô vào trong lúc mà cô vẫn còn đang kinh ngạc tột độ, quả nhiên, các nhân viên trong cửa hàng đều lễ phép cúi đầu chào anh.

- Chẳng phải mọi người nói ông chủ cửa hàng này là một người nổi tiếng sao? - Bảo Lam nhìn anh. - Anh là?

- Ngốc thế. Chỉ là tin đồn thôi. - Ân Tá dẫn cô vào phòng trong. Căn phòng này được bài trí rất trang nhã, thể hiện sự trầm ổn của một người đàn ông nhưng vẫn không bị “lạc mốt”. - Em ngồi đi. - Anh lấy ra một hộp sô cô la rất đẹp từ trong tủ.

- Ăn thử xem.

Những viên sô cô la màu trắng tỏa hương thơm quyến rũ, chỉ mới nhìn đã biết chắc chắn là rất ngon. Cô thận trọng nhón một viên nhỏ cho vào miệng.

Đầu tiên là mùi sữa rất đậm tan trên đầu lưỡi, phảng phất như mùi nước hoa cao quý, in sâu vào lòng người, sau đó cô cảm thấy như có mùi thơm của hoa, hình như là mùi hoa hồng, nhưng cũng có cảm giác như mùi

thơm nhẹ nhàng của bách hợp, hình như còn cả mùi hoa nhài, cảm giác thật kỳ diệu. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, những buồn rầu lúc nãy đều đã tan biến hết.

- Vị này là...? Có phải mỗi loại sô cô la đều có tên phải không? – Cô hỏi.

- Tên thì chưa nói cho em biết được, mang về đi, coi như là lời xin lỗi anh dành cho em. – Sắc mặt của Ân Tá trở nên phức tạp, hình như bị bao bọc bởi một lớp sương mù dày đặc.

- ... Xin lỗi? – Bảo Lam không hiểu. – Anh làm gì có lỗi với em sao? Giúp em nhiều như vậy, em cảm ơn anh còn không kịp.

Anh lắc đầu, chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Cô gái ngốc nghếch này vẫn không hiểu nguyên nhân vì sao anh lại đối xử với cô như thế. Nếu cô biết sự thực rồi, chỉ sợ cô sẽ không thêm nhìn anh lần nào nữa, chỉ muốn xé xác anh ra thành hàng ngàn mảnh.

Ân Tá chăm chú nhìn khuôn mặt cô, bất giác nghĩ, khuôn mặt này thật là đẹp.

Mềm mại, ấm áp, như một đóa hoa cúc nhỏ khiến ai cũng phải yêu mến.

- Meo... - Một chú mèo mướp nhỏ nằm dưới chân ghế salon lười nhác kêu lên một tiếng.

Ân Tá ôm nó lên. Nó rất nhỏ, chỉ bằng một nắm tay.

- Chú mèo đáng yêu quá, anh nuôi hả?

- Coi như là thế. Nó tên là Tiểu Báo, ngày trước cứ nằm ở trước cửa hàng anh không chịu đi, thế là giữ nó lại. – Ân Tá dùng tay chỉ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ của nó. Tiểu Báo bị mù, hai con mắt hoàn toàn không nhìn thấy gì, ánh mắt nó trong sáng tới mức khiến người ta cảm thấy nó không thuộc về thế giới này. Nó không nhìn thấy Ân Tá, nhưng có thể nghe được giọng nói của anh, cảm nhận được ngón tay anh, bởi vậy nó cứ ra sức rúc vào lòng anh.

Ân Tá nói:

- Em thấy nó đấy, không cha không mẹ, lại không nhìn thấy gì, nhưng nó vẫn cố gắng để tồn tại. – Anh đặt Tiểu Báo vào tay Bảo Lam.

Tiểu Báo cảm nhận được hơi ấm từ tay Bảo Lam, bèn chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Nó không nhìn thấy gì cả, nhưng hình như nó có linh cảm rất nhạy bén, thò cái chân nhỏ ra vẫy vẫy về phía cô. Một sinh mệnh nhỏ bé và yếu ớt cũng đang cố gắng để dành lấy một hơi ấm cho cuộc đời mình.

Bảo Lam sợ nó bị ngã bèn đặt nó xuống đất rồi định bước đi. Ai ngờ Tiểu Báo lặng lẽ theo sau rồi bám chặt lấy chân cô.

Nó tưởng cô định đi, tưởng cô không còn cần nó nữa.

Tiểu Báo sợ hãi ôm chặt lấy chân Bảo Lam, nó không biết rằng những móng vuốt sắc nhọn của nó đã cào rách da cô. Bảo Lam kêu lên đau đớn, Ân Tá vội vàng ôm Tiểu Báo lại:

- Em đừng trách nó, nó không nhìn thấy gì cả, không biết là mình làm em bị thương. Nó rất thích em, hình như sợ mất em.

Nó chỉ đang cố hết sức để giữ cô lại.

Bảo Lam lại đón Tiểu Báo từ tay anh, bỗng dưng bật khóc nức nở, không thể nào nín được. Ân Tá vuốt tóc cô, dịu dàng như khi vuốt lông Tiểu Báo.

- Em có tâm sự gì hả?

- Thi thoảng cảm thấy mình là người thất bại, cả tình yêu lẫn công việc đều thất bại.

- Vậy sao? – Anh cười, cầm lên một hộp sô cô la khác, đưa cho cô. – Nếm thử cái này xem.

Bảo Lam lấy một viên bỏ vào miệng, vị đắng tan trên đầu lưỡi. Cô cau mày:

- Sao mà đắng thế... - Nhưng còn chưa nói xong, khi lớp vỏ đắng bên ngoài của viên sô cô la tan hết, một vị ngọt dịu dàng lan khắp miệng.

Mùi vị hạnh phúc tới mức khiến người ta phải rơi lệ.

- Ừm, chính là mùi vị này. - Cô thốt lên hài lòng.

Ân Tá xoa nhẹ lên mái tóc của cô.

- Thích không? Nó cũng giống như tình yêu của em, lúc bắt đầu thì đắng, nhưng sau đó sẽ tốt dần lên, khi em tìm thấy một người thích hợp và một cách yêu thích hợp.

- Ừm... - Cô hình như đã hiểu rồi, mặc kệ khóe mắt còn đang ướt, cô vẫn nhoẻn miệng cười rạng rỡ. Cô luôn như vậy, không biết rằng mình thu hút người khác chính bởi nụ cười trong sáng.

Ân Tá nhìn cô say đắm.

- Sao thế?

- Không có gì, không có gì. - Ân Tá vốn luôn lạnh lùng phát hiện mình nói quá nhiều trước mặt cô nhóc này, thi thoảng lại còn ngẩn ngơ, bất giác hai tai nóng bừng lên. Chuyện gì vậy nhỉ? Bảo Lam nghiêng đầu nhìn Ân Tá. Anh chàng này dịu dàng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô, điểm tốt của anh chỉ dần dần bộc lộ ra sau khi tiếp xúc một thời gian dài.

Hai người đều ôm tâm sự riêng của mình. Tiểu Báo nằm trong lòng Bảo Lam, thở đều đều, chìm đắm vào giấc mơ của riêng mình.

Vận may rồi cũng có ngày kết thúc. Không phải người nào cũng nhìn lầm người và có “kinh nghiệm” bị người đàn ông mà mình yêu tha thiết bỏ rơi; cũng không phải mọi người đều không cần phải dựa vào bố mẹ khi còn trẻ, luôn dũng cảm, kiên cường. Trắc trở chưa chắc đã là một liều thuốc tốt. Bảo Lam đã dần hiểu ra điều đó trong những khó khăn liên miên, nút thắt trong lòng cũng dần dần lỏng ra...

Ân Tá bảo một nhân viên nữ trong cửa hàng tìm một bộ quần áo ấm áp sạch sẽ cho Bảo Lam thay, còn đích thân pha cho cô một ly cacao nóng, đặt vào tay cô.

Cô như một đứa trẻ khó khăn lắm mới nắm được chút hơi ấm, sợ nóng, nhưng lại không nỡ buông tay ra, cẩn thận uống từng ngụm nhỏ. Anh dịu dàng bóp trán cho cô.

- Em bị sốt hả? - Đúng thật, trán hơi nóng. - Đúng là cô nhỏ yếu đuối. - Ân Tá thở dài, lấy ra một viên thuốc giảm sốt đưa cho cô, rồi lại sờ lên má cô, hình như đang lẩm bẩm điều gì đó.

- Bảo Lam là một cô bé cần có người khác thương yêu. - Anh nói. Ánh mắt anh lúc này như ánh mắt của một người anh trai, một người bố. Đây không phải lần đầu tiên Bảo Lam đọc được chữ “bố” trên người anh.

Vì sự chu đáo, dịu dàng và vững chãi của anh không giống như những chàng trai trẻ tuổi khác. Sự dịu dàng của anh là một ly cacao nóng, là một câu nói quan tâm, là một chỗ dựa vững chắc. Sự dịu dàng của anh luôn luôn rất hữu hiệu.

Một chàng trai như thế này chắc rất thích hợp để làm chồng.

Trong ánh sáng của buổi hoàng hôn, cô bắt đầu sốt nhẹ, ngốc nghếch nghĩ. Căn phòng trong cửa hàng sô cô la này được bài trí thật là ấm áp, sàn gỗ màu nâu đỏ và những vật dụng trong căn phòng đều tỏa mùi hương thoang thoảng. Cả phê đang sôi ùng ục trong ấm.

Nghe nói tối nay bão đổ bộ về đất liền, các nhân viên trong cửa hàng lần lượt ra về, cả cửa hàng trong phút chốc chỉ còn lại Bảo Lam và Ân Tá.

- Tối nay em ngủ ở phòng bên cạnh. - Ân Tá mở cửa căn phòng bên cạnh, Bảo Lam đi vào trong, thì ra ở đây còn một căn phòng khác, nhỏ hơn, chần gối ngay ngắn, sạch sẽ, một ngọn đèn nhỏ khiến căn phòng càng trở nên đẹp hơn.

Chờ một chút, chỉ có một cái giường?

- Thế anh ngủ ở đâu. – Bỗng dưng nghĩ tới điều này, hai má cô đỏ hồng.

Ân Tá nhìn ra ngoài trời mưa mù mịt.

- Anh lái xe về, sáng mai tới đón em. Em cứ yên tâm ngủ một giấc đi.

- Một mình em hả? – Lời vừa nói ra, cô đã cảm thấy không ổn. Không ngủ một mình, chẳng nhẽ cô muốn Ân Tá ở lại đây cả đêm? Anh là con trai mà. Nhưng... Nghĩ tới việc phải ở một nơi xa lạ suốt một đêm, ngoài trời thì đang bão, cô lại thấy sợ hãi.

Anh nhận ra sự lo lắng của cô.

- Em sợ hả?

- Dạ... có một chút. – Cô cúi đầu nhìn đôi giày của mình. Gió ngoài cửa càng lúc càng lớn, tiếng cành cây gãy, tiếng biển quảng cáo bị gió thổi phát ra những âm thanh thật đáng sợ.

- Thưa các bạn, tâm cơn bão lần này đã đổ bộ vào đất liền... - Tín hiệu truyền hình trực tiếp trên tivi đột nhiên bị ngắt, màn hình biến thành hàng vạn những điểm nhỏ trắng đen nhấp nháy.

Chắc là dây dẫn bị gió thổi đứt. Bảo Lam bắt giấc lại lo lắng, lúc này Ân Tá lái xe về nhà liệu có nguy hiểm không? Vừa nãy trên tivi còn cảnh cáo mọi người không nên ra đường.

- Hay là anh ở lại đi? – Bảo Lam nghĩ ngợi. – Anh ngủ ở phòng này đi, em làm phiền anh quá rồi, ngủ ở sofa ngoài phòng khách cũng được.

- Ừm, nhóc con ngoan thật. – Ân Tá nhét chiếc gối vào tay cô, đẩy cô tới sát mép giường, người anh áp sát vào người cô.

Gần quá, gần quá!

Có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, trong tiếng gào thét của gió bão, một sự dịu dàng len vào giữa hai người.

Bỗng dưng cô cảm thấy sẽ xảy ra điều gì đó, hai gò má đỏ ửng. Tới lúc định thần lại, Ân Tá đã nhoài người ra sau lấy một cái gối khác, đi ra phòng khách, ngồi lên sofa.

- Được rồi, tối nay anh ngủ ở đây. – Anh cười. – Có cacao nóng, nghe nhạc và tiếng bão, tiếng mưa, cũng thú vị đấy chứ? Nhóc con, em cũng ngủ đi. Mau đóng cửa vào.

Cô đóng cửa phòng lại, trốn sau cửa cười khẽ.

Bảo Lam lăn lộn mấy vòng trên giường mà vẫn không ngủ được, trong đầu cứ xuất hiện hình ảnh của Ân Tá. Chỉ cần ngoài phòng khách có bất cứ âm thanh nào dù rất nhỏ cũng khiến cô tỉnh dậy. Mãi tới nửa đêm, cô không nhận được bèn bò dậy, mở hé cửa ra lên nhìn về phía ghế sofa.

Ân Tá co mình trong chiếc ghế, ngủ ngon lành.

Thì ra khi ngủ anh toàn co chân lên, giống như một chú cún nhỏ cuộn mình trên ghế, đáng vẻ vô cùng đáng yêu, không còn vẻ lạnh lùng như thường ngày.

Cô mặc áo ngủ, len lén nhón chân trần tới gần chiếc ghế.

Lần đầu tiên nhìn trộm anh khi ngủ. Lông mi anh thật dài, thật dày, như một đứa trẻ có dòng máu Âu Mỹ trong người. Khóe miệng anh còn một nụ cười, có phải anh đang nằm mơ không?

Có phải... mơ thấy người con gái mà anh thích không?

Người con gái mà Ân Tá thích là ai, như thế nào? Nụ cười trên khuôn mặt Bảo Lam dần dần trở nên méo mó đến tội nghiệp. Người mà Ân Tá thích chắc chắn không phải là đứa con gái phiền phức như cô? Cô bắt đầu suy nghĩ lung tung. Đột nhiên mí mắt Ân Tá thoáng động đậy... Chết rồi, không kịp trốn đi rồi. Bảo Lam ngốc nghếch đứng nhìn Ân Tá tỉnh lại, khóe miệng mấp máy nói:

- Hi, anh tỉnh rồi hả?

- Ừm, không ngủ say được. – Anh nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm thăm.

Cô từng nghe người ta nói, nếu có một chàng trai thích bạn, trong ánh mắt của anh sẽ có sự yêu thương, nếu anh ấy không yêu bạn, trong ánh mắt của anh chỉ có dục vọng. Trong giây phút đó, cô nhìn chăm chú vào mắt của anh, cô nhìn thấy... sự yêu thương. Sự yêu thương sâu sắc.

- Bảo Lam, lại đây.

- Dạ?

Cô còn chưa kịp hết kinh ngạc thì đã chạm phải đôi môi mềm mại của anh. Ất đi mọi thứ, như một cơn bão cuốn cô vào đó. Vòng tay dịu dàng của anh! Đôi môi ấm áp của anh! Cảm giác an toàn mà anh mang lại... Tất cả, tất cả đều khiến cô ngây ngất, đều khiến cô say đắm.

Cô bị bao vây trong một cảm giác rất mãnh liệt. Cảm giác mà cô chưa từng có, không phải hạnh phúc, không phải nhiệt tình, không phải tình yêu... là một cảm giác an toàn, không cần phải lo lắng, tin rằng mình sẽ được bảo vệ.

Thật bình yên!

- ... Em... - Cô lấp bắp đẩy anh ra, chạy nhanh vào căn phòng nhỏ, đóng sầm cửa lại, chui vào trong chăn, trùm kín đầu. Hai gò má cô như vừa bị đổ nước sôi vào, nhưng đôi môi cô còn nóng hơn.

Nhảy cảm, ấm nóng, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng cháy.

Cô đóng tai lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, hình như Ân Tá chỉ nằm xuống sofa rồi không còn gây ra tiếng động nào nữa. Anh ngủ rồi sao? Đàn ông đúng là một sinh vật mãnh mẽ, vừa hôn cô đột ngột xong lại có thể ngủ ngay được. Cô như một con vật bé nhỏ cuộn mình trong chăn, không biết là vì cơn sốt do cảm cúm hay vì nụ hôn của anh, cô dần dần chìm vào hôn mê.

Cả người cô nóng bừng, như một lò than vừa được đốt lên.

Hôm sau, Bảo Lam dậy rất sớm, lắng tai nghe, không còn có tiếng mưa ngoài cửa sổ. Cô xỏ chân vào dép, chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy mình trong gương, cô hét lên một tiếng hãi hùng – Cô trong gương lại bị biến thành con trai rồi. Nhân lúc Ân Tá còn đang ở phòng ngoài, Bảo Lam vội vã trốn vào trong rồi gọi điện thoại cho Liệt Nùng.

- A lô, Bảo Lam?

- Liệt Nùng... - Cô sửng sốt, giọng nói của cô cũng thay đổi rồi, khàn khàn. – Em lại biến hình rồi, em, em...

- Lại biến thành con trai rồi hả? – Liệt Nùng an ủi cô. – Đừng lo, giờ em đang ở trường hay ở nhà? Anh lái xe qua đón em.

- Vấn đề ở chỗ này. – Bảo Lam ngượng ngùng nói. – Bây giờ em đang ở nhà bạn, anh ấy không biết em biến thành thế này, lát nữa đi ra cửa chắc chắn phải đi qua anh ấy, làm thế nào giờ?

- Bạn. – Liệt Nùng nổi máu ghen. – Con trai hả?

Bảo Lam hơi giật mình.

- Con trai, tóm lại chuyện dài lắm...

- Ồ. – Liệt Nùng hỏi dò. – Em quay lại với Jason rồi hả?

- Sao thế được? Không thể thế được. – Cô vội vã đứng dán lưng vào cửa phòng. Đằng sau cánh cửa, Ân Tá bê một đĩa bánh kem dâu tây đang nhẹ nhàng gõ cửa.

- Bảo Lam? Bảo Lam?

Vội vàng tắt điện thoại, cô thò tay chốt cửa, tim đập mạnh như sắp nhảy ra ngoài.

Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?

Trả lời cũng không được, không trả lời cũng không được. Chết tiệt, bây giờ giọng nói của cô cũng của con trai, hình dáng của cô cũng của con trai, làm sao mà giải thích cho Ân Tá được?

Liệu anh có tin không?

- Bảo Lam? – Thấy bên trong không có động tĩnh gì, Ân Tá bèn mở cửa phòng, nhưng cửa bị khóa ở bên trong.

Hay là cô chưa dậy?

Vậy thì chờ thêm lát nữa, anh đành đặt chiếc bánh lên bàn ăn ngoài phòng khách. Nghe thấy tiếng bước chân bỏ đi của Ân Tá, Bảo Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng...

- Chào! Ân Tá. – An Kỳ vui vẻ bước vào cửa hàng. – Sao hôm nay mở hàng sớm thế? – Thấy đĩa bánh kem trên bàn, cô kinh ngạc reo lên. – Tôi không nhìn lầm chứ? Đây là quà cậu dành cho tôi hả? Ha ha!

An Kỳ cầm chiếc đĩa nhỏ lên, đang định cho bánh vào miệng thì Ân Tá giữ tay cô lại:

- Trong nhà bếp vẫn còn, chỗ này để cho Bảo Lam.

- Bảo Lam? – An Kỳ cau mày. – Cô ấy ở đây hả?

- Ừ.

- Cậu và cô ấy... - Cô chưa bao giờ thấy Ân Tá quan tâm tới một người con gái nào như vậy. An Kỳ vốn là người con gái mạnh mẽ, nhưng lúc này cũng gỡ bỏ lớp mặt nạ của mình, đau đớn hỏi. – Ân Tá, có phải cậu thích cô ấy không?

- Tôi? – Anh kinh ngạc nhìn cô, khẽ cười. – Tiểu Kỳ, thì ra chị cũng nhiều chuyện thế hả?

An Kỳ thấy khuôn mặt anh có gì đó nhưng ngượng ngùng, xấu hổ. Rất rõ ràng, cô đã nói trắng ra bí mật mà người ta không muốn cho ai biết, có hỏi nữa cũng chẳng ra gì. Cô đành chán nản nói:

- Tôi không quan tâm có phải hai người đang yêu nhau không, nhưng nếu Bảo Lam vì chuyện tình yêu mà gây ảnh hưởng tới tiến độ công việc, tôi vẫn cắt lương như thường.

- Đúng là một chủ biên máu lạnh. – Ân Tá cười cô. – Nếu không dịu dàng hơn chút nữa, cẩn thận kéo không anh chàng nào dám theo đuổi chị.

An Kỳ cúi đầu. Không phải không ai theo đuổi, mà là chờ cậu bao nhiêu năm nhưng vẫn không chờ được ánh mắt nào của cậu. Tình yêu là virus cảm cúm, rõ ràng biết là không thể dễ bị nhiễm, nhưng rồi vẫn nhiễm.

- Được rồi, lát nữa tôi tới tòa soạn. – Cô lấy lại tinh thần. – Cái nhẫn mà cậu đặt giúp tôi đâu? Cuối tuần tôi làm phù dâu phải dùng tới nó.

Ân Tá nhìn đồng hồ, đã 8 rưỡi rồi.

- Nhẫn ở trong phòng, để tôi gọi cô ấy dậy.

Bốn chữ “gọi cô ấy dậy” như những mũi kim đâm vào tim An Kỳ, đau nhói, cô cắn môi đi sau lưng Ân Tá, giây phút đó, cô chỉ tiếc là không thể coi An Bảo Lam như một con cún nhỏ, xé nó thành trăm mảnh.

Dựa vào đâu mà vừa mới xuất hiện, cô ta đã cướp mất Ân Tá của cô?

- Bảo Lam? Em dậy chưa? – Ân Tá gõ cửa.

Bảo Lam đang ngồi trên sàn nhà ngay trước cửa phòng, nghe tiếng anh gọi, sợ hãi đứng bật dậy rồi nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

- Ngoan nào, dậy thôi Bảo Lam.

- Bảo Lam? An Kỳ tới lấy một món đồ rất quan trọng, em mở cửa ra. – Giọng nói của Ân Tá chưa dứt, An Kỳ đã chen vào:

- An Bảo Lam! Hôm nay là thứ bảy, cô còn phải tới tòa soạn làm buổi sáng, còn không mau dậy đi, cô không muốn nhận lương ngày hôm nay nữa hả?

Đáng chết thật, sao ngay cả chị ta cũng tới vậy?

Đúng là đã xui càng thêm xui mà. Bảo Lam cúi đầu nhìn mình, chiếc quần ngắn cũn cỡn, bộ quần áo con gái bó sát vào người, trông cô như một chú hề lên mặc quần áo của người khác.

Làm thế nào bây giờ? Giải thích với Ân Tá và An Kỳ rằng đó là tác dụng phụ của thuốc?

Không, không, không, nhìn thấy cô trong bộ dạng này, chỉ cần là người bình thường đều không tin những lời cô nói! Bảo Lam hoảng loạn nhặt chiếc áo khoác của Ân Tá vút trên ghế khoác lên người, như một con mèo bị người ta cắt mất đuôi, đang tìm chỗ chạy trốn.

Đây là lần hai, cánh cửa xếp ở cửa sổ phòng vệ sinh nếu mở hết cỡ chắc cũng đủ để cô chui lọt. Cô bê một chiếc ghế vào trong, trèo lên đó, bỗng đứng khựng lại...

Cứ chạy trốn như vậy mà không có lý do nào sao?

Nếu đứng trên góc độ của Ân Tá, anh sẽ nghĩ thế nào? Hay là thử nói với anh sự thật, có thể anh và An Kỳ có thể chấp nhận được? Bảo Lam đứng nghĩ một lát, trong lòng lại có một tia hy vọng mới.

- Bảo Lam? Bảo Lam?

Trong phòng vang lên những tiếng kéo lê đồ vật, nhưng lại mãi không thấy ai ra mở cửa. Ân Tá cảm thấy có gì đó không bình thường, bèn gọi điện thoại cho Bảo Lam... Nhưng làm sao mà Bảo Lam dám nhận điện thoại, cô vội vàng ấn nút tắt, sau đó nhắn tin cho anh:

- Sáng sớm tỉnh dậy cảm thấy không thoải mái nên em về nhà rồi, mượn áo khoác của anh mặc tạm, hôm nào sẽ trả anh sau.

- Về nhà rồi?

Nhìn thấy những dòng chữ trong màn hình điện thoại, An Kỳ thấy khó hiểu, cửa phòng bị khóa trái, cô ấy về nhà kiểu gì?

- Rốt cuộc thì con nhóc này có định mở cửa không? – An Kỳ bực bội gõ cửa. – Đây? An Bảo Lam! Cô không cần việc nữa hả? Tôi còn phải đi làm! Mở cửa ra!

- Cô ấy không có trong đó đâu, chị chờ một chút. – Ân Tá quay người đi sang phòng khác lấy chìa khóa dự phòng, mở cửa ra nhìn vào, trong phòng trống không, căn phòng nhỏ bên trong cũng không có người.

Quả nhiên là đi rồi...

Anh thấy thật buồn.

An Kỳ khoanh tay đứng nhìn xung quanh, bên cạnh cửa sổ phòng vệ sinh có một chiếc ghế, vẫn còn in vết chân chưa khô, cô bật cười, gọi Ân Tá tới xem:

- Đây, con nhóc đó chắc chắn là chạy trốn từ cửa sổ.

Ân Tá nhìn ra ngoài, bên ngoài là một vườn hoa nhỏ. Lúc sáng tỉnh dậy, anh luôn ở nhà bếp và phòng khách, bên ngoài lại có nhân viên cửa hàng, nếu Bảo Lam đi cửa trước, chắc chắn nhân viên sẽ nhìn thấy. Chẳng nhẽ cô ra về từ lối này thật sao?

- Việc gì phải như thế? Chẳng nhẽ vì thấy tôi tới nên cô nhỏ sợ quá bỏ trốn rồi? – An Kỳ thầm vui trong lòng, một con nhóc vô văn hóa như vậy, cho dù Ân Tá có động lòng thì sau này cũng sẽ không chịu được lâu.

Trong căn phòng vẫn còn vương lại mùi hương của cô, nhưng cô đã đi rồi, mang theo cả linh hồn Lâm Ân Tá. Ân Tá đứng chết trân ở chỗ cũ, An Kỳ nhắc nhở anh:

- Đây, nhẫn của tôi đâu?

- À, chờ một chút. – Anh kéo ngăn kéo ra, nhưng không tìm thấy chiếc hộp nhung đỏ đựng nhẫn. Chẳng nhẽ anh lại nhớ nhầm sao? Ân Tá tìm khắp nơi, trong tủ sách, bàn trà, sofa.

Không có, góc nào cũng tìm rồi, nhưng vẫn không tìm thấy.

- Không phải chứ? – An Kỳ sốt ruột. – Ngày kia tôi phải đeo nó rồi, vào lúc quan trọng như thế này, cậu đừng có chơi trò mất đồ với tôi.

Ân Tá tìm khắp một vòng mà không tìm thấy, chán nản xoa tay rồi xin lỗi bạn mình:

- Chắc là tôi quên ở văn phòng công ty rồi, chị đi làm trước đi, tôi tìm thấy rồi mang qua cho.

- Thực sự là ở công ty? – An Kỳ hỏi bằng giọng nghi ngờ. – Liệu có phải bị cô nhỏ kia lấy mất rồi không?

- Chị nghĩ đi đâu vậy? – Ân Tá giận dữ ngắt lời cô.

- Thế thì sao cô ta phải chạy? Lại còn trèo qua cửa sổ, chẳng phải vì có tật giật mình thì là gì? – Cô phân tích kỹ lưỡng, càng khẳng định phán đoán của mình, Ân Tá làm việc gì cũng rất chắc chắn, anh đã biết là chiếc nhẫn này đối với cô rất quan trọng, sao có thể quên chỗ để nó được?

- Vậy cậu nói đi, cậu đặt ở chỗ nào trong phòng làm việc? Chắc chắn là bị con nhóc tiện tay “cầm nhầm” rồi. – An Kỳ nghiêng răng. – Nghĩ không ra phải không? Cậu đừng có bao biện cho nó nữa, nếu không thì nó chạy làm cái gì?

- Được rồi, được rồi. – Ân Tá cầm chìa khóa lên. – Tôi đưa chị đi làm. – Anh cau mày, khóa cửa lại, đúng là anh đã để nhẫn ở nhà, nhưng mà ở chỗ nào nhỉ?

- Em biến thành con trai mà vẫn đẹp. – Liệt Nùng nhìn một lượt, Bảo Lam trước mặt anh cao hơn bình thường 15 phân, chiếc cằm thanh tú, khuôn mặt sắc nét, hàng lông mày rậm, đúng là mẫu con trai mà các cô gái đều thích. Liệt Nùng khoanh tay đứng cười, cứ như thể việc biến thân của cô không liên quan gì tới anh.

- Cũng may là không biến thành mèo hay là chó, nếu không thì anh chẳng biết ăn nói với em thế nào.

Bảo Lam thực sự muốn giết chết “ân nhân cứu mạng” của mình:

- Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào mới biến trở lại được?

- Cái này, cái này... - Liệt Nùng ngượng ngùng xoa tay. – Cái này anh vẫn chưa biết.

- Anh... - Bảo Lam không biết phải nói gì.

- Sự thay đổi do tác dụng phụ của thuốc gây ra có thể sẽ kéo dài, cũng có

thể chỉ là tạm thời, nhưng nhất định phải do cảm cúm hoặc các nhân tố khác kích thích, nó mới bộc phát.

- Liệt Nùng phân tích. – Bảo Lam, em bị cúm hả?

Đúng lúc đó cô lại hắt xì hơi, đêm qua dầm mưa, bị cảm là đương nhiên.

- Ngoài bị cảm cúm, có còn nhân tố kích thích nào khác không? – Liệt Nùng nhớ lại lần trước cô uống thuốc cảm chung với rượu, kết quả là bị hôn mê và bị biến đổi.

Lần trước việc biến đổi rất ngắn, chỉ xảy ra biến đổi ở da và một số cơ quan khác trên cơ thể, đâu có triệt để như lần này.

- Có phải em lại uống rượu không? Hay là có nhân tố kích thích nào rất mạnh? Bảo Lam, em phải nói với anh, không thì làm sao anh giúp được em.

Cô nhớ lại nụ hôn tối hôm qua, đỏ mặt nói:

- Ừm... dạ có, tối qua em... hôn.

- Hôn? – Liệt Nùng ghen tị hỏi. – Với ai?

Anh yêu Bảo Lam, cả thế giới đều biết anh yêu Bảo Lam. Ngày trước khi có Jason, anh không cướp được trái tim của cô, bây giờ gã đó đã phản bội lại cô, sao lại có người... Nghĩ tới đây, lửa đỏ kị dâng lên, Liệt Nùng thấp giọng hỏi:

- Em có bạn trai mới rồi hả?

- ... Cũng không hẳn. – Nhất thời cô không biết làm thế nào để gọi tên mối quan hệ này, số lần gặp mặt Ân Tá chưa quá bốn, năm lần, sao hai người lại phát triển nhanh tới mức hôn nhau được? Có thể nụ hôn tối qua chỉ là do nhất thời không kìm chế được.

Dù sao thì khi đó trời đang mưa, đêm lại khuya, căn phòng ấm áp với ánh đèn dịu dàng, rất dễ khiến hooc môn trong cơ thể người có chút thay đổi.

- ... Chỉ là nhất thời thôi, em nghĩ sẽ không có lần sau đâu.

- Thật hả? – Mặc dù vẫn còn ghen nhưng Liệt Nùng cũng thấy thoải mái hơn một chút. Tình trạng thay đổi của Bảo Lam nằm trong dự đoán của anh, anh vẫn đang nghiên cứu biện pháp giải quyết, nhưng nhất thời vẫn chưa thể nào tìm ra được phương án và bài thuốc, anh cần thêm một chút thời gian.

- Tạm thời em chỉ có thể duy trì trạng thái này thôi. Sự biến đổi lần này anh nghĩ sẽ không lâu quá đâu, có thể là vài ngày, có thể là vài tuần. – Liệt Nùng nói chắc chắn. – Tóm lại, phân tích từ góc độ sinh vật học thì chắc chắn là em sẽ biến hình trở lại.

Cô đỡ khóc đỡ cười. Cười là vì có thể biến đổi lại thì tốt, khóc là vì... hình dạng con trai này sẽ kéo dài bao lâu?

- Từ ngày hôm nay, Bảo Lam, lúc nào em cũng phải nhớ rằng em còn một thân phận khác, đó chính là con trai. – Sáng sớm, phòng khám không có bệnh nhân nào. Lúc y tá mang đồ ăn sáng vào, hiếu kỳ nhìn Bảo Lam, đôi mắt sáng long lanh, chần chờ mãi mới quay đầu đi ra. Liệt Nùng đều nhìn thấy hết.

- Xem ra em trong thân phận là con trai còn được mọi người yêu quý hơn.

- Anh tha cho em đi, bây giờ em như thế này thì làm sao mà về nhà được? – Bảo Lam suy nghĩ, mấy ngày nay mẹ đi nghỉ với tình nhân, không có nhà, chỉ cần biến đổi lại trước khi họ trở về là được.

Nhưng vẫn còn trường học và tòa soạn...

Gần đây không có kỳ thi nào, đi học có thể nhờ bạn cùng lớp ký tên điểm danh cho, ghi chép bài vở, có thể tránh được một thời gian. Còn tòa soạn thì sao? Nghĩ tới khuôn mặt nhăn nhó của An Kỳ, Bảo Lam lại thở dài.

Đàn ông tới từ sao Hỏa, đàn bà tới từ sao Kim, tuyệt đối là hai sinh vật hoàn toàn khác nhau.

Sáng hôm sau tỉnh lại, nhìn thấy mấy sợi râu lún phún mọc ra từ cái cằm nam tính, Bảo Lam lén tìm bộ dao cạo mà ngày trước bố còn để lại, xoa kem cạo râu lên rồi lóng ngóng cạo. Xoa xoa cái cằm trắng trẻo, dấu vết những sợi râu còn để lại nhắc nhở cô rằng, bây giờ cô là con trai.

Một cảm giác kỳ lạ len lỏi vào tim cô. Vào lúc ngưng ngáp này, người đầu tiên khiến cô cảm thấy không thể đối mặt được không phải mẹ cô, cũng không phải bạn bè, mà chính là Ân Tá. Nhớ lại nụ hôn ướt át và nồng ấm tối hôm đó, một cảm giác chua chua như vị chanh lại len vào tim cô.

Một ngày còn chưa biết cái nhẫn ở đâu thì ngày đó An Kỳ ăn không ngon ngủ không yên.

Cô đọc hết một đồng tài liệu, nhân cơ hội đi lấy trà để liếc qua bàn làm việc của An Bảo Lam. An Bảo Lam không tới làm việc, quả nhiên là vì lấy trộm cái nhẫn rồi trốn đi rồi, con nhóc này chân tay không sạch sẽ. Cô dặn quây lể tân, nếu hôm nay An Bảo Lam không tới hoàn thành công việc của mình thì lập tức đuổi việc cô. An Kỳ vừa quay về phòng làm việc thì cánh cửa kính của tòa soạn bị một chàng trai lạ đẩy ra.

Anh chàng khoảng chừng 18, 19 tuổi, da trắng, mũi cao, khuôn mặt ưa nhìn, trông vô cùng đáng yêu, có chút gì đó giống như con gái. Chàng trai đi tới trước quây lể tân, nói nhỏ mấy câu gì đó, một nhân viên quây lể tân bậm miệng nói lớn:

- Hả? Cậu là em trai của An Bảo Lam? Chả trách nhìn lại giống nhau thế.

- Chị ấy bị bệnh, em tới làm thay chị ấy một thời gian. – Chàng trai rụt rè nói, ánh mắt sáng lấp lánh. Cô nhân viên đó lập tức mềm lòng, nói:

- Tôi không quyết định được, cậu tới hỏi chủ biên đi.

An Kỳ liếc vào cái tên trên chứng minh thư của chàng trai: An Ninh; rồi lại nhìn ngày tháng năm sinh, mới 17 tuổi. Cô kinh ngạc, vội nói:

- Không được, chỗ chúng tôi không mời trẻ vị thành niên, cậu quay về đi.
- Nhưng chị em nói việc của chị ấy vẫn chưa làm xong, sợ làm ảnh hưởng tới tiến độ của mọi người. – Tiểu Ninh sốt ruột.
- Không sao đâu, chuyện này không phải lo. – An Kỳ nghĩ thầm, giờ sinh viên nhiều như kiến, cùng lắm thì tuyển thêm người nữa. Chàng trai gầy gầy trước mặt thấp thỏm đứng bên cạnh bàn làm việc, ánh mắt trong sáng như mắt một chú nai. An Kỳ đa nghi, bèn hỏi dò. – Chị cậu không khỏe hả? Khó chịu ở đâu?
- Dạ, bị đau bụng, lại bị cảm nữa. – Chàng trai ấp úng bổ sung. – Chị ấy sợ là bị H1N1, nên...

An Kỳ gật đầu:

- Nghe nói gánh nặng gia đình của cô ấy lớn lắm, ồ, đừng lo, là cấp trên, tôi cũng phải quan tâm tới tình hình cuộc sống của cấp dưới mà.
- Dạ vâng, em hiểu, cảm ơn chị. – Tiểu Ninh cảm kích gật đầu. – Chỉ cần cố gắng làm tốt công việc này là không phải lo tới tiền học phí và tiền sinh hoạt rồi.
- Ồ? Vậy sao? – An Kỳ không tin, dừng lại một lát, rồi đột ngột hỏi. – Chị cậu... gần đây có phải rất cần tiền không?
- Hả? – Tiểu Ninh vẫn không hiểu. An Kỳ bèn đi ra đóng cửa phòng làm việc lại.
- Bây giờ ở đây chỉ có hai chúng ta, An Ninh phải không? Cậu nói thật với tôi, hôm ở cửa hàng của Lâm Ân Tá, chị cậu có lấy trộm một cái nhẫn không?
- Nhẫn?

An Ninh há hốc miệng, vỡ lẽ, thì ra hôm đó trốn ra khỏi cửa hàng sô cô la, đằng sau vẫn còn xảy ra nhiều chuyện nữa. Nhất thời, ánh mắt khinh miệt và hoài nghi của An Kỳ đốt cháy sự phẫn nộ trong lòng “cậu”, “cậu” hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh.

- Nhẫn gì? Chủ biên, xin chị nói rõ ràng hơn một chút.

An Kỳ đi lại đằng sau chiếc bàn rộng và ngồi xuống, vừa ấn nút trên điện thoại, vừa nói:

- Lại còn phải nói rõ ràng? Tôi đang muốn giữ thể diện cho chị cậu.
- Cô hướng màn hình điện thoại cho “cậu” xem, trên đó hiển thị số điện thoại của cảnh sát, chỉ cần ấn nút gọi là điện thoại lập tức sẽ thông ngay.
- Nhẫn của tôi để ở chỗ Ân Tá, nếu không phải chị cậu lấy trộm thì sao cô ta phải chạy?
- Nếu thực sự là chị ấy lấy trộm thì hôm nay tôi sẽ không tới đây. – An Ninh vừa thấy âm ức vừa tức giận,
- Tuyệt đối không có, chị tôi không bao giờ làm chuyện đó.
- Thật đáng thương, cô ta không nói với cậu sao? – An Kỳ cảm thấy chàng trai này thật đáng thương, lúc đầu khi ở cửa hàng cô vẫn chỉ là suy đoán, có thể là vì Ân Tá quên chiếc nhẫn ở chỗ nào đó, nhưng hôm nay anh vẫn chưa mang nhẫn tới cho cô. Vậy thì chắc chắn là Bảo Lam đã lấy trộm nó.

Không tìm thấy thì tất nhiên là bị lấy trộm rồi.

- Chị.. chị... - An Ninh nghĩ cách làm thế nào mới giải thoát được cho mình khỏi mối nghi ngờ này. – Chị đi hỏi những người khác trong tiệm của Ân Tá, hoặc... trong cửa hàng họ có camera không? Có thể lấy băng ra xem lại. Chị tôi không sợ.

Nói xong, “cậu” lại buồn rầu. Nếu trong tiệm có camera thì chẳng phải sẽ quay lại cảnh “cậu” biến đổi hay sao?

Cũng may...

An Kỳ thở dài:

- Nhưng mà không có.

Chiếc nhẫn đó là chiếc mà An Kỳ rất thích, khó khăn lắm mới nhờ bạn của Ân Tá đặt được một chiếc, mặc dù cô ghét Bảo Lam, nhưng chỉ cần tìm lại được chiếc nhẫn là được, cô đâu có muốn làm lớn chuyện.

- Cậu quay về nói với chị cậu, trả lại nhẫn cho tôi là được rồi. – Cô vỗ tay. – Tôi cũng không muốn tính toán làm gì. – Nếu tính toán quá, chỉ sợ Ân Tá không vui. Chuyện này chắc chắn là một đòn rất lớn dành cho Ân Tá, người con gái mình thích lại là một kẻ trộm! Ha ha ha. An Kỳ đang chờ xem kịch hay và tìm cơ hội để len vào giữa hai người, nhất cử lưỡng tiện.

- Không tính toán? – An Ninh giận dữ tới mức cả người run rẩy. – Báo cảnh sát đi! Gọi cảnh sát tới, chúng tôi đòi chất!

- Cậu...

An Kỳ kinh ngạc lắc đầu.

Chàng trai trước mặt tuy gầy gò, nhưng ánh mắt toát lên vẻ kiên định khác thường. Giây phút đó, An Kỳ vốn dĩ đã quen bắt nạt người khác cũng phải thấy sợ hãi trước “cậu”.

Cô nghĩ, chẳng lẽ mình lầm thật?

Lẽ nào vì cô quá ghét An Bảo Lam nên cứ một mực cho rằng Bảo Lam lấy trộm chiếc nhẫn?

Lẽ nào là do anh làm mất, để quên hay cất vào chỗ nào đó?

- Cậu thực sự muốn đổi chất sao? Dựa vào cái gì?

- Vì tôi là em trai của chị ấy! Chị ấy không lấy trộm nhẫn, tuyệt đối là không! – Chàng trai trẻ kiên quyết nói rõ từng lời.

- Được lắm, anh hùng lắm. – An Kỳ lạnh lùng nói rồi ần nút gọi tới sở cảnh sát.

Cốc, cốc, cốc. Ân Tá đứng ngoài gõ cửa:

- An Kỳ?

Sao lại đứng vào lúc này? An Kỳ kêu khổ trong bụng, tại sao anh luôn xuất hiện vào lúc An Bảo Lam nguy hiểm nhất! An Kỳ đành dập điện thoại trước rồi đi ra mở cửa.

Ân Tá thần sắc tiêu tụy đứng trước cửa.

- Hi, tôi mang đồ tới cho chị rồi.

- Nhẫn hả? – An Kỳ kinh ngạc. Anh tìm thấy thật sao?

- Vào trong rồi nói.

Ân Tá bước vào phòng làm việc, nhìn thấy một chàng trai đang ầm ỨC cắn môi, kinh ngạc hỏi An Kỳ:

- Chủ biên máu lạnh, chị lại đang dạy dỗ nhân viên hả?

- Cậu không quen cậu ta à? – An Kỳ không ngờ là Ân Tá lại không biết An Ninh.

An Ninh cướp lời, tự giới thiệu:

- Chào anh, em là em trai của An Bảo Lam, An Ninh. Hôm nay em tới làm thay cho chị.

Ân Tá vô cùng kinh ngạc.

- Em là em trai của Bảo Lam? – Anh hỏi.

- Dạ vâng. – Chàng trai khi nói chuyện còn để lộ cái răng thỏ. Ân Tá nhớ, Bảo Lam cũng có chiếc răng như vậy, quả nhiên là chị em.

- Anh là bạn của chị em. Cô ấy vẫn khỏe chứ? Bị ốm hả? – Ân Tá tới gần “cậu”, hỏi nhỏ. – Có phải hôm đó cô ấy dính mưa nên bị cảm không?

- Ừm... đại khái là vậy. – chàng trai gật đầu, không dám nhìn vào mắt

Ân Tá.

Bảo Lam khi nói chuyện cũng thích dùng từ “ừm”, từ mà những đứa trẻ ngoan ngoãn thích sử dụng – Ân Tá lại phát hiện ra một điểm tương đồng giữa hai chị em. Mấy hôm nay, bất kể anh gọi điện thoại như thế nào, Bảo Lam cũng không nghe máy, chỉ nhờ dịch vụ EMS trả lại cho anh chiếc áo khoác đã giặt sạch sẽ, trên đó có tờ giấy nói rằng mình phải nghỉ ngơi vài ngày, cảm ơn anh đã chăm sóc, sau đó... biệt vô âm tín. Anh mạo muội tới nhà cô nhưng gõ cửa mấy chục phút cũng không có ai ra mở, thế là anh bèn lái xe dừng bên kia đường dưới nhà cô ngồi chờ. Chờ mãi tới lúc mặt trời lặn, trong căn phòng sáng lên ánh đèn, anh đoán chắc Bảo Lam về nhà rồi, bèn lên lầu gõ cửa.

Vẫn không ai đáp lại.

Rõ ràng là có người ở nhà, nhưng lại không ai ra mở cửa.

- Có phải mình làm gì khiến cô ấy giận không? Hay tại nụ hôn đó bất ngờ quá, đường đột quá... làm tổn thương tới cô ấy? – Ân Tá vô cùng hối hận, nếu sớm biết như vậy, tối hôm đó anh đã không hành động bột phát như thế rồi.

Anh lấy ra một chiếc hộp đựng nhẫn từ túi áo khoác, đưa cho An Kỳ.

- Tìm thấy rồi, bị rơi ở góc của sofa.

An Kỳ mở hộp ra, đúng là chiếc nhẫn đính một viên kim cương hình vuông. Thực sự là cô đã hiểu lầm An Bảo Lam, cô ấy không hề lấy trộm nhẫn. An Kỳ hơi ngỡ ngàng, nhưng không biết phải làm thế nào.

- Tôi đã nói rồi, chị tôi không lấy trộm nhẫn! – chàng thiếu niên kích động nói với An Kỳ. – Chị phải xin lỗi chị tôi.

Ân Tá không hiểu rõ nguồn cơn:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

An Kỳ chỉ cười lạnh lùng:

- Nhờ ơn của cậu, chỉ hiểu lầm thôi. – Cô xoa xoa viên kim cương tượng trưng cho sự vĩnh hằng. Ân Tá vịn vai Tiểu Ninh:

- Cho dù là hiểu lầm gì thì anh cũng xin lỗi em.

- Chị ta nói chị em lấy trộm nhẫn!

Đôi mắt Ân Tá thoáng tối sầm lại, nhưng anh vẫn mỉm cười đẩy Tiểu Ninh ra khỏi phòng.

- Đều là hiểu lầm cả. Còn em, em hãy giúp chị em hoàn thành nốt công việc đi. Sau này anh sẽ đền cho em sau.

- Nay, tôi đã đồng ý cho cậu ta làm việc ở tòa soạn này đâu! Chỗ chúng tôi không nhận trẻ con. – An Kỳ phản đối.

- Chẳng thông tình đạt lý gì cả. – Ân Tá cười cô. – Nếu không dịu dàng hơn, tôi thực sự không dám giới thiệu bạn trai cho chị đâu.

- Cậu!! – An Kỳ tiện tay cầm sắp tài liệu ném mạnh, Ân Tá tránh qua một bên. Cô đứng sau bàn làm việc, đằng sau ánh sáng, hơi thở ngày càng dồn dập. Giây phút này, cô như một động vật thân mềm nhỏ bé thoát khỏi lớp vỏ cứng của mình, tỏ ra vô cùng yếu đuối. Cô muốn hỏi Ân Tá, vì sao lúc nào anh cũng bảo vệ An Bảo Lam như vậy? Tại sao anh không yêu cô?

- Ân Tá... – An Kỳ đau lòng gọi.

Ân Tá quay đầu lại.

- Không... không có gì. – Cô lồng chiếc nhẫn vào ngón tay áp út. – Tôi thích lắm, cảm ơn cậu đã giúp tôi mua được nó.

- Bạn bè mà, cảm ơn cái gì, chị làm việc đi. – Ân Tá đóng cửa phòng lại.

Một lúc lâu sau, nghe thấy tiếng chân anh xa dần, cô mới thở dài, đứng lên khỏi chỗ ngồi, khẽ vận lưng rồi ngồi xuống chiếc ghế bành đặt cạnh cửa sổ. Trước mặt cô là cảnh biển rộng lớn, mặt biển đau lòng cuộn lên từng con sóng nhỏ. Thời trẻ tuổi bỗng chợt đã qua đi, như một giấc mộng.

Cô lấy chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh ra, vừa sờ vào mặt trong nhẫn thín, gọi điện thoại cho bộ phận bán hàng của chiếc nhẫn này. Lần đặt nhẫn này, cô còn dặn dò thợ kim hoàn phải khắc tên tiếng Anh “Ann” của cô lên mặt trong của nhẫn.

- Đương nhiên, đương nhiên, cô An, thợ kim hoàn của chúng tôi đã theo đúng yêu cầu của cô, khắc chữ “Ann” vào mặt trong của nhẫn. Nếu cô thấy không hài lòng, có thể mang tới để sửa, chúng tôi sẵn sàng phục vụ cô.

- Ừm, được rồi. Cảm ơn.

Dập điện thoại. Chiếc nhẫn mà Ân Tá đưa cho cô, bên trong nhẫn thín, không có một dấu vết nào.

Chẳng có gì cả.

Chiếc nhẫn này không thuộc về cô, chắc chắn Ân Tá vì muốn giúp An Bảo Lam bình an thoát khỏi chuyện này nên đã đặt một chiếc nhẫn khác thay thế. An Kỳ rất muốn khóc, từ lúc nhìn thấy chiếc nhẫn này, cô đã hiểu lần này Ân Tá rất nghiêm túc, hiểu rằng anh rất yêu thương cô gái đó.

Cô thua rồi, thua một cách triệt để.

CHƯƠNG II: HUYỀN THẢO

Tan và hợp là định mệnh không thể thay đổi, anh chuẩn bị chưa?

1.

Đồng Đồng mất cả một buổi tối để hoàn thành bản sơ yếu lý lịch của mình, nhét chúng vào cái hòm thư đã được đánh dấu, cô biết mình không phải học chuyên ngành văn chương nên tỷ lệ chiến thắng vô cùng nhỏ, bởi vậy, trong lý lịch, cô bày tỏ ý kiến rằng ngoài việc có thể đảm nhận công việc này, cô còn đặc biệt vẽ một bức tranh nhỏ trong phần tự giới thiệu.

Một buổi sáng ba ngày sau, Đồng Đồng nhận được điện thoại của người làm việc trong tạp chí của trường, gọi cô thứ hai tới phòng 901 tòa nhà số 13 khu A của trường để gặp mặt.

Nhận điện thoại xong, cô mới ngái ngủ ngồi dậy. Ánh mặt trời bên ngoài hắt những tia nắng rực rỡ vào qua cánh cửa sổ bằng thủy tinh có hoa văn màu xanh lục, cả căn phòng như ngập trong sắc xanh nhạt thật đẹp. Cô kéo rèm cửa ra, vui vẻ ngáp dài một cái, lòng tràn đầy tự tin.

Hứa Hân Di đang ngồi trên giường soi gương nhỏ lông mày, liếc về phía Đồng Đồng, nói:

- Cậu làm cùng lúc hai việc, định tự tử vì mệt đấy hả?

Đồng Đồng nói:

- Mặc kệ, tớ không muốn xin tiền sinh hoạt của bố mẹ nữa rồi.

Hứa Hân Di chán nản nói:

- Đừng tưởng mọi việc sẽ thuận lợi. Nghe nói Lục Hy Thần tính tình cổ quái, chưa ai nhìn thấy hắn cười. Nếu cậu làm trợ lý cho hắn chắc chắn không nhẹ nhàng gì đâu.

Đồng Đồng hỏi:

- Cậu không quen người ta, sao lại biết?

Hứa Hân Di đắc ý nhướn lông mày lên:

- Tổ tiên nay đang ở vùng đất tụ hội của những chàng trai mà – Cậu lạc bộ Phê bình điện ảnh. Ở đó tin tức gì cũng có. Vả lại, chủ tịch câu lạc bộ Trần Đình Hòa là anh em tốt của tớ, anh ấy là bạn học cấp ba với Lục Hy Thần.

Đồng Đồng trầm nghĩ, cho dù không thành công thì thêm một kinh nghiệm đi phỏng vấn cũng tốt, cô không nhất định phải làm công việc này. Bởi vậy cô chỉ mỉm cười, quay người bước vào phòng vệ sinh.

Hôm phỏng vấn, quả nhiên tổng biên tập Lục Hy Thần đã nói:

- Cô rất may mắn, số đơn xin việc mà chúng tôi nhận được đủ xếp vào ba cái tủ lớn.

Khi Lục Hy Thần nói câu này, đôi mắt của anh ta không nhìn Đồng Đồng. Sau lưng anh là một cánh cửa sổ lớn bám đầy dây leo, cái gã ngạo mạn đó đang ngồi sau màn hình máy tính, cúi đầu nghịch mấy chiếc lá trong cái bồn cây đã ngả vàng.

- Cô có biết chậu hoa này tên là gì không? - Anh ta hơi ngước đầu lên, tay chỉ vào bồn hoa, giọng nói lạnh nhạt. Đồng Đồng không đoán được câu hỏi này có liên quan gì tới cuộc phỏng vấn hay không, chỉ nghiêm túc nhìn chậu hoa rồi thẳng thắn đáp:

- Tôi không biết.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, Lục Hy Thần ngạo mạn nhip mấy ngón tay xuống bàn như đang đánh đàn, sau đó nhướn mày lên, nói:

- Cái này cô cũng không biết mà còn dám tới xin làm trợ lý biên tập?

Đồng Đồng hơi bực mình. Mặc dù là phỏng vấn nhưng cô cũng chưa nghe nói rằng không biết tên của một loài thực vật mà lại bị chế nhạo như vậy. Hơn nữa, con người trước mặt ngay từ đầu đã có những biểu hiện khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Lục Hy Thần liếc Đồng Đồng một cái, sau đó nói:

- Đây là huyền thảo, loài cây này có tác dụng giúp người ta điều hòa tâm trạng, còn có thể giúp người bệnh giảm đau, giải tỏa mệt mỏi, bởi vậy huyền thảo còn được gọi là “Cỏ quên buồn”, hoa nở vào thượng tuần tháng sáu tới trung tuần tháng bảy, mỗi đóa hoa chỉ nở một ngày, thường là vào buổi sáng sớm, tới chiều thì khép lại, nửa đêm hoa tàn, nó chỉ có một ngày tươi đẹp.

Đồng Đồng nghĩ, anh cứ thỏa sức trêu đùa tôi đi, ngài tổng biên tập.

Cô buột miệng:

- Tôi không phải người làm vườn, tôi tới đây để xin vào chức trợ lý biên tập.

Lục Hy Thần đẩy tờ sơ yếu lý lịch của cô sang một bên, nghiêm túc nói:

- Ngay cả những kiến thức thông dụng về thực vật mà cũng không hiểu, lại còn ngang bướng? Ngoài ra tôi nhắc nhở cô, là trợ lý của tôi, trước tiên phải biết chăm sóc cho cây cối của tôi, nếu không thì người ưu tú như thế nào cũng không đủ tư cách đứng ở đây.

Đồng Đồng ước sao mình có thể đổ lọ mực xanh đang đặt trên bàn lên đầu hắn.

Cô còn chưa kịp nói gì, đã thấy Lục Hy Thần đứng lên. Anh đặt tay lên cái bàn làm việc màu vàng, nhìn chằm chằm vào mặt cô:

- Con nữa, dáng vẻ của cô đã thể hiện sự bất mãn với cuộc phỏng vấn này. Cô có biết lịch sự là gì không hả?

Đồng Đồng mở to mắt, không khách khí lườm hắn.

Khuôn mặt của anh ta khá được, chỉ có điều ngoại hình nho nhã dường như không phù hợp lắm với tính cách của anh ta – mặc dù mắt rất sâu, rất sáng, nhưng ánh nhìn lại hạn hẹp. Mặc dù người châu Á rất hiếm có người có sống mũi cao như anh ta, rồi cả cặp môi hoàn mỹ, nhưng như vậy vẫn không ngăn được sự khinh bỉ và chán ghét mà Đồng Đồng dành cho anh ta.

Đồng Đồng thực sự muốn hét to với anh ta rằng: “Cái vỏ ngoài đẹp thì được cái gì, con người tàn nhẫn như anh, ai mà thèm chứ”.

Anh ta lạnh lùng lườm cô, vẩy tờ lý lịch trong tay rồi nói:

- Thứ duy nhất thú vị là bức tranh cô vẽ trong bản lý lịch, bởi vậy mới chọn cô tới phỏng vấn. Chúng tôi có lúc cần một số bản vẽ, thế này vậy, cho cô một cơ hội, ngay bây giờ cô vẽ một bức tranh cho tôi xem.

Chuyên ngành học của Đồng Đồng là tiếng Anh, vẽ tranh chỉ là sở thích nhất thời, cô thích tự do phát huy ngòi bút của mình khi rảnh rỗi. Cô lừm Lục Hy Thần rồi cắn môi, giằng cây bút trong tay anh ta, nhanh chóng vẽ lên giấy – một con rùa có cái đầu to rất khó coi đang ra sức bò lên, một cô gái ngồi trước mặt nó, trong tay cầm một sợi dây buộc vào cổ con rùa. Cô còn vẽ thêm một bức nữa – con rùa đang bị nằm ngược trên mặt đất, còn cô gái thì chống tay vào nạnh, một tay cầm roi đánh nó, một chân giẫm lên nó.

Vẽ xong, Đồng Đồng đặt bút trước mặt Lục Hy Thần, sau đó giằng tờ lý lịch trong tay anh ta, không thèm quay đầu lại, bỏ đi luôn. Cô vừa xuống cầu thang vừa tưởng tượng sắc mặt của tổng biên tập lúc đó, bất giác thấy tâm trạng mình khá lên nhiều.

Sau khi về đến ký túc xá, Đồng Đồng nói với Hứa Hân Di:

- Chuyện này hỏng thật rồi! Cái gã đó thật là vô lý, không những kiêu ngạo, không tôn trọng người khác lại còn cố ý hời hợt. Cũng may tờ cổ tình vẽ hai bức tranh ngằm chữ hán, nếu không hôm nay sẽ tức chết vì hán mất.

- Ngằm chữ? Đồng Đồng, gia cảnh nhà anh ta hoành tráng lắm đấy. Mẹ anh ta là nguyên viện trưởng Học viện Văn học, bố anh ta làm gì đó ở tỉnh ủy. Người như vậy chắc chắn từ nhỏ đã được chiều chuộng, chỉ quen ra lệnh cho người khác. Suy nghĩ của anh ta không giống như những người ở giai cấp thấp như bọn mình. – Hứa Hân Di nhắc nhở Đồng Đồng. – Cậu đừng có đùa với hán được không, nếu không ngày nào đó bị người ta “xử” mà không hiểu là có chuyện gì xảy ra. – Nói xong, cô đưa tay lên cổ Đồng Đồng làm động tác như định siết cổ cô.

Con ông cháu cha? Gia cảnh cũng ghê quá nhỉ? Trong đầu Đồng Đồng lại xuất hiện hình ảnh của Tề Vũ. Anh tài năng xuất chúng, lại chân thành, thân thiện, vừa nghĩ tới anh, cô đã thấy lòng mình ảm áp hơn nhiều.

Ai ngờ hai ngày sau, Đồng Đồng nhận được một cú điện thoại thông báo cô đã trúng tuyển vào tạp chí của trường.

Cô hơi ngạc nhiên. Không! Phải nói là ngạc nhiên tột độ! Tại sao tổng biên tập Lục lại cho cô làm trợ lý của anh ta? Lẽ nào anh ta bị bức tranh con rùa làm cho chóng mặt nên đầu óc có vấn đề sao? Anh ta không ngốc như vậy chứ? Đồng Đồng suy nghĩ chút nữa thì bật cười thành tiếng, cô mà làm việc cùng một ông chủ có cái đầu rùa này thì chỉ sợ chẳng có gì hay ho xảy ra cả, bởi vậy cô phải suy nghĩ thật kỹ vấn đề này.

Đôi mắt Hứa Hân Di còn mở lớn hơn, nói:

- Gần đây sao cậu gặp may thế? Muốn gì là được nấy.

Đồng Đồng giang hai tay ra, nhắm mắt, nói:

- Trời ơi! Nếu thế thì tớ muốn mình xinh hơn, người đẹp hơn, đáng yêu hơn!

Hứa Hân Di ném một cái tát về phía Đồng Đồng:

- Cậu điên rồi hả! Thế rốt cuộc có đi làm trợ lý hay không?

Đồng Đồng miễn cưỡng nhìn Hứa Hân Di mỉm cười nói:

- Thế thì đi vậy. Nói không chừng sau này tớ sẽ làm biên tập, tích lũy chút kinh nghiệm cũng tốt chứ sao.

Hứa Hân Di nói:

- Bây giờ mà đã nghĩ tới chuyện sau này rồi. Ừm, xem ra Đồng Đồng nhà ta có mắt nhìn xa trông rộng lắm.

Đồng Đồng nói:

- Nghe chưa thế, bởi vì tớ không có một ông bố là nhà tư sản chứ sao!

Bố Hứa Hân Di mở một công ty buôn bán ở vùng duyên hải, sau khi tốt nghiệp, cô ấy có thể học lên cao hơn hoặc kế tục sự nghiệp của bố, tóm lại là không phải lo gì cho tương lai. Cô gái học lực giỏi, đạo đức tốt,

hoàn cảnh gia đình lại không có gì đáng chê nên con mắt nhìn người cũng vô cùng khắt khe, bởi vậy cho tới giờ Hứa Hân Di vẫn chưa có bạn trai.

Hứa Hân Di hơi giận, nói:

- Cậu thật là! Cậu không phải là tớ, làm sao biết nỗi khổ khi bị mọi người gò bó!

Haizz, đúng là người nào cũng có nỗi khổ riêng.

2.

Đồng Đồng lấy hết tự tin và dũng khí tới tạp chí của trường báo cáo, chuẩn bị đối mặt với mọi thách thức mới.

Tòa nhà làm việc của tạp chí nằm ở trong cùng khu phía Bắc của trường, không những ở cách xa ký túc xá của Đồng Đồng mà còn phải đi qua một khu rừng cây long não rất lớn. Tòa nhà số 13 là một tòa nhà nhỏ ba tầng có bức tường gạch màu đỏ khói, dáng vẻ rất cổ kính, nghe nói nó là căn nhà được lưu giữ lại từ thời dân quốc. Những sợi dây leo màu xanh bám dày đặc trên bức tường ngoài căn nhà như những cái chân to lớn chỉ sỏ được một nửa vào chiếc tất nhỏ.

Lúc Đồng Đồng gõ cửa rồi mở cửa phòng làm việc của Lục Hy Thần, anh đang tìm cái gì đó khắp nơi. Anh không ngẩng đầu lên, chỉ nói:

- Mau lên, giúp tôi tìm đồ.

Đồng Đồng quỳ xuống:

- Tìm gì ạ?

Anh cúi thấp đầu, lôi hết đồng sách trong cái ngăn kéo cuối cùng của chiếc tủ làm bằng gỗ bạch đàn ra, nói:

- Có một quyển sổ màu xanh lam, có thể kẹp trong một quyển sách nào đó. Trong quyển sổ có hai bức ảnh, cần phải mang ngay tới xưởng in để điện phân.

Ngày đầu tiên đi làm thì phải tích cực một chút. Đồng Đồng chia đôi đồng sách ra, đặt chúng lên bàn làm việc, nửa còn lại thì đẩy ra xa. Cô cẩn thận gỡ từng quyển vở, chỉ sợ bỏ sót quyển nào đó. Rất nhiều sách đều được gói bọc cẩn thận, dày như một viên gạch, gỡ ra rất mệt. Cô “tích cực” quá, đến nỗi có những quyển sách đã cũ bị cô gỡ mạnh rách mất vài trang. Cô vội vàng nhét đại chúng vào trong, còn len lén nhìn Lục Hy Thần, cũng may, anh ta không hề chú ý gì tới động tác của cô. Anh chỉ cau mày, trong tay cầm một cuốn sách đã long gáy, ra sức tìm.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, hắt ánh nắng lên nửa khuôn mặt anh, khiến mặt anh như được dát vàng. Nửa khuôn mặt đó như một bức tượng trong bảo tàng mỹ thuật được điêu khắc tỉ mỉ, chỉ có điều biểu cảm trên khuôn mặt hơi cứng, thiếu sinh khí. Đồng Đồng trầm nghĩ, nếu con người này dịu dàng hơn một chút thì quả là hoàn mỹ.

Quyển sách trong tay oằn mình trước sức gỡ, đã sắp long hết ra thì Đồng Đồng tìm thấy quyển sổ nhỏ đó. Bức ảnh được ép thẳng tắp trong quyển sổ nhỏ, đã hơi ố vàng. Cô gơ bức ảnh lên, hưng phấn nói:

- Đây, tôi tìm ra rồi.

Lục Hy Thần nói:

- Đưa tôi xem nào.

Cô thích chí đứng lên, làm đồng sách đặt trên bàn đổ xuống. Cô vội vàng lấy tay ra đỡ, nhưng ai ngờ giữ không chắc, khiến quyển sách được bọc bằng hộp gỗ rất cẩn thận ở giữa rơi xuống... Mắt nhìn thấy cuốn sách sắp rơi thẳng vào cây huyền thảo bảo bối của tổng biên tập, cô đưa tay ra đón. Wa, may quá! Suýt chút nữa thì cuốn sách đã đè nát cây huyền thảo rồi. Cô vừa thở phào ra nhẹ nhõm thì quyển sách đã rơi xuống lọ mực để bên cạnh.

Lọ mực rơi từ trên bàn xuống, đập vào tay vịn của ghế rồi rơi xuống nền gỗ, vỡ thành hàng ngàn mảnh nhỏ. Lục Hy Thần lùi về sau, trang sách trong tay rơi xuống bên cạnh, những giọt mực như đang làm mặt hề

trên ngực anh, sau đó còn bắn tung tóe ra xung quanh, khó coi hơn là mặt bên trái của anh lấm tẩm những giọt mực như là vừa bị dính vũng đen lên trên...

Đồng Đồng không dám nhìn anh, hoảng hốt nói:

- Để tôi lau giúp anh.

Đôi mắt Lục Hy Thần nhìn chằm chằm xuống nền nhà, hét:

- Đừng động đây!

Xem ra chắc là hiểu lầm lớn rồi! Đồng Đồng vội vã rút mấy tờ giấy ở bàn rồi bước đi. Không ngờ Lục Hy Thần cúi lưng xuống, đưa tay về phía lọ mực vừa bị vỡ... Mắt Đồng Đồng thoáng sáng lên, chân đã giẫm phải một mảnh thủy tinh, trượt một cái, cô tiện tay vội tóm lấy cái ghế bên cạnh, đứng vững lại. Cô thở phào, lần này may mà không gây ra việc gì nữa.

Lúc này, Lục Hy Thần chỉ vào chân cô, sắc mặt tái xanh. Đồng Đồng nhấc chân lên, phát hiện dưới giày cô dính một tờ giấy – tờ giấy đã bị mực nhuộm đen mất một nửa. Anh nhìn chằm chằm vào chân cô, khó khăn lắm mới thốt được một câu:

- Tôi nói rồi, bảo cô đừng động đây!

Thì ra ý của anh là vì tờ giấy này.

Tờ giấy đó nếu nhìn kỹ thì vẫn thấy tiêu đề màu xanh, hình như còn có cả chữ ký. Lục Hy Thần nhìn Đồng Đồng bằng ánh mắt như băng tuyết, xem ra anh ta sắp nổi giận tới nơi.

Đồng Đồng nghĩ, làm gì tới mức ấy, chỉ là quyển sách rách thôi mà. Cô hoang mang đứng tại chỗ cũ, bàn tay cầm tờ giấy dừng lại trong không trung. Bàn tay cô dừng cách mặt anh chỉ 1cm, cảm thấy một luồng gió lạnh khiến mình rét run.

Ánh mắt của Lục Hy Thần chậm chậm liếc từ dưới chân Đồng Đồng lên tới mặt cô, như một người đang tiến hành chụp X quang. Anh nhìn cô mấy giây, trong quá trình này, khuôn mặt anh biến đổi mấy lần, từ giận dữ dần dần quay trở lại trạng thái bình tĩnh, lạnh lùng ban đầu – hình như anh rất chú ý tới việc kiểm chế tâm trạng của mình.

Đồng Đồng phát hiện ra anh là một con người rất kỳ lạ, từ người anh có cả sự nham hiểm cũng như thô bạo, tất cả tập trung trong lớp vỏ bọc lạnh lùng, có thể đây là kết quả của việc anh cố tình kìm chế bản thân.

Cô chỉ đành tránh ánh mắt của anh, nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi.

Lục Hy Thần không nói gì, bộ quần áo trắng muốt còn lưu lại một vết mực đen to tướng, vô cùng xấu xí. Anh quay người đi, gấp cuốn sách trên đất lại. Đồng Đồng nói nhỏ:

- Tay anh vẫn chưa...

Cô còn chưa nói hết, anh ta đã lạnh lùng bật ra hai chữ:

- Ra ngoài!

Cho tới lúc này, Đồng Đồng và Lục Hy Thần vẫn chưa hề hoàn thành bước đầu tiên mà một nhân viên mới nên làm: tự giới thiệu, suy nghĩ về công việc mới, những trao đổi khách sáo... Xem ra cô đã khiến anh ta nổi giận rồi.

Đồng Đồng đi ra khỏi phòng làm việc của anh, âm thầm khép cửa lại. Cô bắt đầu phủ định suy nghĩ của mình ngày hôm qua, đoán rằng năm nay mình là năm hạn, chắc bị sao Thái Bạch chiếu. Cô như một kẻ tội đồ đang chờ người ta phán quyết, thấp thỏm ngồi trước máy tính, tiện tay giở một cuốn tạp chí. Biên tập Tiểu Phàm đi tới nói với cô vài câu, cô cảm thấy mình không tập trung được vào việc gì, vì cô mà lọ mực bị đổ, vì cô giẫm lên mảnh giấy đó... Cô cảm thấy mình đã đang trên đường xuống địa ngục.

Tiểu Phàm hỏi cô:

- Tổng biên tập chưa giao việc cho cậu hả?

Đồng Đồng khó chịu gật đầu. Tiểu Phàm cũng cảm thấy sự thiếu nhiệt tình của cô nên không nói gì nữa, chỉ cầm mấy quyển tạp chí tới đặt lên bàn.

Một lúc lâu sau, Lục Hy Thần ló đầu ra khỏi cửa, nói với Đồng Đồng:

- Cô, lại đây!

Có lẽ đi vào đó sẽ bị mắng! Đồng Đồng rón rén bước vào phòng. Cánh cửa vừa khép lại sau lưng, sách vẫn ở nguyên chỗ cũ, những mảnh vỡ và vết mực không động đậy. Cô lại nói:

- Xin lỗi.

Lục Hy Thần bực bội xua tay, sau đó hỏi:

- Cô là sinh viên thực tập mới tới phải không, tên là gì?

- Đồng Đồng.

Anh chau mày, hơi gật đầu rồi nói:

- Được rồi, Đồng Đồng, dẹp chuyện tôi tệ vừa nãy sang một bên.

Cô ấp úng gật đầu.

Lục Hy Thần đứng lên, mở hé cửa sổ ra, khiến căn phòng sáng sủa hơn một chút. Anh nói với cô vài chuyện, đa số đều là những việc nhỏ mà cô phải làm. Đồng Đồng thấy yên tâm – mặc dù anh vẫn không tỏ ra thân thiện hơn, nhưng xem ra anh ta cũng không có ý định cố ý gây khó dễ cho cô.

Cuối cùng, anh chau mày chỉ vào đồng hồ vỡ trên mặt đất, Đồng Đồng nhanh nhẹn hiểu ý anh. Khi cô quét dọn sạch sẽ đồng hồ và thủy tinh vỡ, Lục Hy Thần lại gọi cô lại:

- Còn nữa, xuống tầng dưới lấy đồ. – Anh ra lệnh cho cô bằng giọng nói cứng như băng. – Đừng có vụng về như thế nữa.

Lúc chạy xuống cầu thang, Đồng Đồng vừa chạy vừa nghĩ, sao mình giống như người ở của anh ta vậy? Anh ta ra lệnh cho người khác cứ như thể đương nhiên phải thế.

Dưới tầng đã có người đang đứng chờ. Người đó đưa cho cô một cái túi giấy màu xanh ngọc. Đồng Đồng đón lấy cái túi, ngửi thấy trong đó là mùi thơm của quần áo, lúc lên cầu thang, Đồng Đồng lén liếc mắt vào trong túi, hình như là một chiếc áo sơ mi. Hừ, bắt người ta đi đưa áo, rồi lại bắt người xuống lấy, vị tổng biên tập này “oách” thật.

Khi Đồng Đồng bước chân vào phòng làm việc lần nữa, Lục Hy Thần đã không còn ở đó. Cô đặt cái túi giấy lên bàn anh, không nhìn được lại nhìn vào tờ giấy mà anh ta bảo vệ như bảo bối.

Trên tờ giấy là một màu đen kịt, nhìn kỹ cũng chẳng thấy có gì khác so với các trang giấy khác. Bên cạnh tờ giấy là một quyển sách cũ, tờ giấy này chắc bị rơi ra từ quyển sách đó. Cô nhìn bìa quyển sách: “Phong cách truyện và nguyên lý chế tác kịch”.

Cuốn sách này có vẻ rất bình thường mà. Ồi, coi như là cô đen đui thôi.

Lúc đi vệ sinh, Đồng Đồng nghe thấy vách bên cạnh có người nói:

- Hôm nay tổng biên tập lại nổi giận hả?

Người bên cạnh tiếp lời:

- Đúng thế, hung dữ như Diêm vương vậy, hình như là cô gái ở khoa Ngoại ngữ mới tới làm anh ấy nổi giận.

Hai người cùng cười:

- Chẳng mấy khi có người dám chọc giận anh ấy.

Sau khi trở về chỗ ngồi, Tiểu Phàm tới an ủi Đồng Đồng:

- Đừng nghĩ nhiều làm gì, tính tình của tổng biên tập hơi nóng một chút, nhưng anh ấy không đáng sợ như những gì họ nói đâu, anh ấy không thù dai đâu. – Tiểu Phàm đã làm việc chuyên môn cùng Lục Hy Thần hơn một năm, nghe giọng nói của cô thì có vẻ như cô rất hiểu về anh.

Tiểu Phàm khiến Đồng Đồng yên tâm hơn, cô nói khi làm việc cùng Lục Hy Thần có thể học được rất nhiều thứ, anh ấy làm thêm công việc biên tập ở nhà xuất bản, có rất nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực này, chỉ cần chuyên tâm và có trách nhiệm một chút, anh ấy sẽ không gây khó dễ cho ai cả.

Đồng Đồng nhìn Tiểu Phàm, nghiêm túc gật đầu, nói:

- Được, tớ sẽ cố gắng.

Đồng Đồng đi khắp các hiệu sách trong thành phố suốt một ngày trời mới mua được quyển sách “Phong cách truyện và nguyên lý chế tác kịch” xuất bản năm 1998.

Thứ tư, Đồng Đồng đi làm sớm quá nên đành phải đi tản bộ trong khu rừng long não. Trong khu rừng còn một chút sương mù – khu rừng này cây cối rậm rạp, ánh mặt trời chiếu xuống chỉ như những vì sao nhỏ bé và tản mát. Những chiếc lá vàng không ngừng rơi xuống, lâu ngày, chúng tích lại thành từng lớp dày, thổi ra dưới chân. Mùi của những chiếc lá mới rụng và lá cũ hoà quyện cùng mùi đất, khiến khu rừng có một sức sống rất mãnh liệt.

Đồng Đồng tiện tay nhặt một chiếc lá, chậm chậm đi đi lại lại. Lúc này, một cô gái mặc bộ đồ thể thao màu xanh lam và một chàng trai thân hình cao lớn chạy qua bên cạnh cô. Đồng Đồng bất giác quay đầu lại nhìn – cô gái đó chính là Hạ Dương!

Cũng may người bên cạnh Hạ Dương không phải là Tề Vũ!

Hạ Dương dừng bước chân bên cạnh Đồng Đồng, nói:

- Cậu cũng chạy bộ buổi sáng hả?

Đồng Đồng nói:

- Tớ làm việc ở tạp chí của trường, nhưng hôm nay tới sớm quá.

Hạ Dương nói:

- Ký túc của tớ ở gần đây, ngày nào chạy bộ cũng qua chỗ này. Đúng rồi, hôm đó Hạ Khả trêu chọc cậu phải không? Thực sự xin lỗi, nó chỉ là một đứa trẻ con, vẫn còn bướng bỉnh lắm. Mỗi lần có người mới tới phòng tranh là nó lại giở trò này. Nhưng nó cũng không có ác ý gì đâu, cậu đừng quan tâm gì tới nó.

Đồng Đồng hơi ngạc nhiên:

- Sao cậu biết?

Hạ Dương nói:

- Tối hôm đó nó gây chuyện ở bên ngoài, lúc tớ và Tề Vũ lôi nó về, nó nói thế. Cậu đừng trách nó, cũng đừng tin những gì nó nói.

Hạ Dương khách khí chào cô rồi lại chạy tiếp.

Đúng tám giờ, cửa phòng làm việc mở ra, trong phòng chỉ Tiểu Phàm đang ngồi đọc tài liệu sau chiếc máy tính. Trên bàn là một tách trà bạc hà đang bốc khói, cả căn phòng ngập trong mùi hương dịu dịu của bạc hà.

Đồng Đồng mở máy tính rồi bắt đầu quét dọn vệ sinh. Quét xong phòng ngoài, cô bèn cầm chổi chui vào văn phòng của Lục Hy Thần. Cô tìm quyển sách bị thiếu một trang của Lục Hy Thần, đó đối chiếu với quyển sách mà cô vừa mới mua - ừm, đúng là không sai. Cô lấy quyển sách cũ ra và đặt quyển sách mới vào vị trí đó.

Nhân tiện cô kẹp một tờ giấy vào trong quyển sách, viết một câu khách khí: “Tổng biên tập Lục, xin lỗi anh!”.

Làm xong những việc này, Đồng Đồng tự pha cho mình một tách trà, sau đó ngồi xuống. Ánh mắt cô thì thoảng lại hướng ra cửa. Một lúc sau, mọi người lục tục kéo vào, duy chỉ có Lục Hy Thần là vẫn chưa xuất hiện. Thì ra sáng nay anh đã dặn Tiểu Phàm, bảo cô đưa cho Đồng Đồng một số tài liệu và yêu cầu Đồng Đồng viết một bài văn. Đồng Đồng hơi thất vọng – cô nghĩ đủ mọi cách để cải thiện mối quan hệ giữa cô với Lục Hy Thần, ít nhất thì làm việc ở đây mà cả ngày cứ cãi vã với anh cũng không được. Đồng Đồng cũng rất muốn biết Lục Hy Thần sẽ có phản ứng như thế nào khi nhìn thấy quyển sách mới mà mình vừa mua.

Buổi chiều, Lục Hy Thần tới. Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, trên cổ đeo một sợi dây chuyền bằng hổ phách. Anh có phong cách ung dung, nho nhã nhưng sắc mặt lại vô cùng lạnh lùng.

Đồng Đồng muốn biết anh sẽ có phản ứng gì sau khi nhìn thấy quyển sách đó, thế là bèn lấy cơ đưa bài viết để vào phòng quan sát sắc mặt Lục Hy Thần, nhưng anh ta chỉ khẽ gật đầu, không nói năng gì. Nửa tiếng đồng hồ sau, Lục Hy Thần gọi Đồng Đồng vào phòng làm việc, vút trả cô bài văn, sắc mặt vô cùng khó coi. Đồng Đồng vừa nhìn đã thấy trên bài văn mà mình cắm cúi viết cả buổi sáng chỉ chít mực đỏ như những con giun bò loằng ngoằng. Đồng Đồng vội an ủi bản thân: Đây là chuyện công, không phải anh ta cố tình làm khó mình.

Lục Hy Thần ngẩng đầu lên nhìn Đồng Đồng nói:

- Cô có thể dụng tâm hơn một chút được không? Có những lỗi ngữ pháp cơ bản mà cũng sai! Còn nữa, viết lộn xộn, không hiểu cô đang viết gì nữa, cô tự đọc lại đi.

Đồng Đồng vội vàng giải thích:

- Đây là lần đầu tiên tôi viết, tìm rất nhiều tài liệu...

Lục Hy Thần ném bút xuống bàn, nói:

- Chả trách viết tệ như vậy! Lập tức viết lại.

Đồng Đồng “ừm” một tiếng rồi quay đầu đi luôn. Lục Hy Thần lại lạnh lùng bổ sung thêm một câu:

- Nhớ vút bài văn đó vào thùng rác, động não, dụng tâm, biết chưa?

Bài văn viết lại mới hoàn thành được 1/3 đã tới giờ tan làm. Mọi người trong phòng làm việc đã về hết, Đồng Đồng không còn hy vọng rằng nhờ quyển sách mới của mình mà Lục Hy Thần sẽ có thái độ tốt hơn với cô. Nhìn những câu chữ ngày một dày đặc trong bài văn, Đồng Đồng còn hoài nghi rằng không biết Lục Hy Thần có cố ý “chơi” cô hay không – hình như anh ta cố ý muốn thấy cô phải xấu hổ. Lục Hy Thần ngồi trong phòng làm việc vẫn chưa thấy ra.

Nhấn nạy! Phải nhấn nạy! Gần tới 7 giờ, Đồng Đồng lại một lần nữa thu hết tự tin, đặt bài viết cuối cùng tới trước mặt Lục Hy Thần. Anh ta nhanh chóng lướt qua một lượt, sau đó chau mày nói:

- Văn viết gì mà khô khan vậy, nhưng ý tứ thì cũng được rồi. Cô đừng đi vội, còn một việc nữa.

Lục Hy Thần mở ngăn kéo lấy ra quyển sách mới. Anh ta nhìn Đồng Đồng, nghiêm khắc hỏi:

- Quyển sách cũ của tôi đâu?

Đồng Đồng chỉ vào tủ, nói:

- Ở ngăn cuối cùng của tủ sách, tôi mua một quyển sách mới để trả anh.

Lục Hy Thần liếc về phía cái tủ sách mà cô chỉ, sau đó đập mạnh bàn, giận dữ nói:

- Tự tung tự tác! Ai bảo cô động vào sách của tôi? Cô có biết tôn trọng đời tư của người khác không hả? Cô rất thích xem lén sách của người khác sao? Đồ ngu ngốc!

Đồng Đồng đứng chết trân ở chỗ cũ, hoảng sợ nhìn Lục Hy Thần.

Cô không ngờ Lục Hy Thần lại nổi giận như vậy, hơn nữa còn nổi giận hơn cả lần trước. Trời ơi! Anh ta khi mắng người ta còn thích thêm hai từ “ngu ngốc” vào trong, khiến Đồng Đồng rất bức mình. Cô vội vàng giải thích:

- Lần trước tôi không cẩn thận làm bẩn một trang giấy, nên mới mua quyển sách mới đền cho anh. Tôi chỉ cảm thấy...

Lục Hy Thần chống tay lên bàn, như một con sư tử hung dữ sẵn sàng lao qua vồ mồi bất cứ lúc nào. Anh ta nắm chặt tay, gần từng chữ:

- Tôi cảnh cáo cô lần nữa, đồ của tôi đừng có đụng vào, cũng đừng lo việc của tôi, nếu không...

Đồng Đồng biết sự việc đến nước này thì không thể vẫn hồi được nữa, tâm trạng cô dần dần chuyển từ sợ hãi sang phẫn nộ:

- Người ta có lòng mà anh lại thế hả? Không thì làm sao? Cùng lắm thì tôi không làm nữa! Anh thì có gì mà ghê gớm? – Cô hét lên với anh. Vừa dừng lời, nước mắt cô suýt nữa thì trào ra, nhưng cô cố cắn răng, nuốt ngược vào trong.

- Tôi không phí lời với cô, mau trả quyển sách cũ lại cho tôi. – Anh ta vẫn nói với giọng điệu giận dữ như cũ.

Đồng Đồng mở tủ sách ra lấy quyển sách cũ, sau đó ném mạnh xuống bàn của Lục Hy Thần. Lục Hy Thần ném trả cô quyển sách mới, cô giận dữ ném quyển sách vào thùng rác.

Ai ngờ hành động này của cô lại khiến Lục Hy Thần thấy không hài lòng, anh ta nói:

- Cô làm gì vậy, quyển sách có thù oán gì với cô hả?

Cô quay đầu lại trừng mắt nhìn anh:

- Liên quan gì tới anh! Tặng cho anh, anh không nhận, tôi cần nó làm gì? Vứt vào thùng rác là tốt nhất.

Lục Hy Thần nói với cô bằng giọng đe dọa:

- Tôi khuyên cô tốt nhất là nên nhặt quyển sách lên.

Cô lạnh lùng nói:

- Không!

Cô cảm thấy Lục Hy Thần quả thật là quá đáng, cô lấy quyển sách đó hay không liên quan gì tới anh! Cô lườm anh một cái rồi quay người đi ra cửa.

Anh lại nâng cao âm điệu:

- Cô đứng lại cho tôi!

- Không cần anh phải lo, sách tôi mua, tôi thích thì tôi vứt!

- Cô câm miệng lại! – Bỗng dưng Lục Hy Thần đi lại chắn ngang cửa. Thân hình cao lớn của anh ta dường như che hết cả cánh cửa. Anh nhanh tay chụp lấy tay của Đồng Đồng, nói:

- Cô là một con ngốc! Cô có hiểu không, tác giả viết ra một quyển sách mất bao nhiêu tâm huyết? Cô tùy tiện vứt sách của người ta vào thùng rác, giẫm đạp lên tâm huyết của người ta, cô có nghĩ tới cảm nhận của người ta không hả?

- Tôi sẵn sàng! – Nói xong Đồng Đồng đẩy cái thân hình cao lớn sang một bên, đi ra ngoài.

- Đó là tác phẩm của mẹ tôi, bà đã mất suốt 3 năm mới có thể hoàn thành! Tôi không cho phép cô tùy tiện vứt đi như vậy, cô hiểu không? – Giọng nói sau lưng hình như nhỏ dần đi. Trái tim Đồng Đồng như bị cái gì đó đập mạnh, nhưng mặc dù vậy, cô vẫn kiên trì với suy nghĩ của mình. Cô quay người lại nhìn Lục Hy Thần, nói:

- Đúng vậy, anh hiểu thuận, tôn trọng bố mẹ anh, nhưng chỉ yêu thương đồ vật của mình thì có tác dụng gì? Anh tưởng rằng bố mẹ anh nhìn thấy bộ mặt giận dữ của anh, lúc nào cũng thiếu đi sự quan tâm dành cho gia đình, thiếu sự ấm áp, thiếu kiên nhẫn sẽ cảm thấy an ủi hơn sao? Nói chuyện làm việc đều không cho người ta một con đường lùi, mọi người không dám tới gần, lạnh lùng và ích kỷ, họ sẽ thấy tự hào vì anh hiểu thuận sao?

Lục Hy Thần đứng im không động đậy. Đồng Đồng không biết mình lấy cái gan đó ở đâu mà lại dám mắng anh ta một trận như vậy. Nhìn sắc mặt càng lúc càng tối của Lục Hy Thần, cô mới tỉnh ngộ, nếu mình còn cãi nhau với anh ta thì chắc anh ta sẽ nhốt cô ở đây mất. Cô cũng không nghĩ chỉ một quyển sách mà lại mâu thuẫn lớn như vậy, cho dù có phải xuất phát từ lòng tốt hay không thì đúng là bản thân mình cũng không nên chọc cho anh ta nổi giận. Nghĩ tới đây, Đồng Đồng nhìn Lục Hy Thần rồi nhặt quyển sách trong thùng rác lên, nhét vào túi sách, không quay đầu lại, bước đi thẳng.

Đi ra khỏi tòa nhà cũ kỹ, Đồng Đồng không xác định được mình có nên tới đây làm việc tiếp hay không.

Sau khi trở về ký túc xá, Đồng Đồng ủ rũ ngồi trên giường. Lục Hy Thần thì có gì mà hay ho! Chỉ là tổng biên tập tạp chí của trường thôi mà, lúc nào cũng hò hét quát nạt, mọi người đều là học sinh, tại sao anh ta lại như thế?

Hứa Hân Di vừa từ Câu lạc bộ Phê bình Điện ảnh trở về, chỉ biết an ủi cô:

- Tớ nói rồi mà, Lục Hy Thần phiền phức lắm, cậu không tin! Làm thêm đâu phải dễ dàng.

Đồng Đồng nói:

- Cái dáng vẻ hần lúc nổi giận cứ như thể muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy, từ trước tới giờ tớ chưa gặp anh đáng sợ như hần.

Hứa Hân Di lại nói:

- Bản thân cậu cũng hồ đồ quá, tự nhiên động chạm vào đồ đạc của người ta. Cậu không biết đường hỏi anh ta một câu sao?

Đồng Đồng thở dài:

- Haizz, không làm nữa, không làm nữa, chán quá!

.

Giờ học ở phòng tranh, Tề Vũ không tới dạy.

Giờ học ở phòng tranh suốt 1 tuần nay đều do một sinh viên khác của Học viện Mỹ thuật tới dạy. Đồng Đồng ngồi trên ghế, bỗng dưng cảm thấy mình thật buồn cười. Vì làm thêm ở hai nơi mà cô đã trốn không ít tiết học. Ngày nào cũng chạy đi chạy lại, còn mệt hơn hồi thi đại học.

Sau bữa tối, bỗng dưng Đồng Đồng muốn tới tiệm hoa mua một bó về cắm lên bàn, cô nghĩ như vậy có thể sẽ cải thiện được tâm trạng tồi tệ của mình.

Tiệm hoa trên đường Mục Điền tên là “Waiting”. Cửa tiệm dùng những tấm gạch màu đen để ốp, trông có vẻ cổ kính, cửa sổ làm bằng gỗ, xuyên qua lớp rèm được tết bằng các hạt vòng, người ta có thể nhìn thấy mờ mờ khung cảnh bên trong tiệm, những chiếc bình chân dài đặt đầy xung quanh tường.

Đồng Đồng đứng trên bậc tam cấp của cửa tiệm, nhìn vào giò hoa lan treo dưới tấm biển hiệu. Hình như nó mới được cắt tỉa gần đây. Đồng Đồng nghĩ, nếu nó mọc dài ra thì liệu nó có che hết cả cửa tiệm không nhỉ? Lúc này, có một người đứng sau lưng gọi cô:

- Đồng Đồng!

Giọng nói này làm cô giật mình – đúng là xui xẻo!

Oan gia ngõ hẹp! Đồng Đồng quay đầu lại nhìn thấy Lục Hy Thần.

Lúc cô đi về phía tiệm hoa, Lục Hy Thần cũng đi theo.

Cô vén lớp rèm ra, những hạt vòng đập vào nhau kêu lên những tiếng nghe thật vui tai. Sau đó chúng lại khép lại, suýt chút nữa thì đập vào mặt Lục Hy Thần – Lục Hy Thần nhẹ nhàng lấy tay chắn lại, Đồng Đồng cười thầm trong bụng.

Lục Hy Thần mặc một chiếc áo phong rộng rãi màu trắng, chiếc quần màu xanh đậm, người anh vẫn còn thoang thoảng mùi hương của sữa tắm. Trong mắt người ngoài, khuôn mặt anh toát lên vẻ cao quý của một người có dòng dõi quý tộc. Đồng Đồng thầm nghĩ, thật đáng tiếc là bên dưới lớp vỏ ngoài lừa người này lại

là sự lạnh lùng, tàn khốc, thô bạo và ngu ngốc. Đúng vậy, anh ta ngu ngốc tới độ thường xuyên sử dụng hai từ “ngu ngốc” để mắng người khác!

Không khí trong lành của các loài thực vật trong cửa hàng hoa ulla vào mũi. Ánh đèn điện chiếu lên những chiếc bình thủy tinh, phát ra tia sáng lấp lánh như kim cương. Đồng Đồng đứng ở bên cạnh một giá đặt lọ hoa, ngược mắt lên nhìn lọ hoa ở trên đầu. Ánh đèn màu vàng xuyên qua lớp thủy tinh màu xanh lam khiến chiếc lọ càng trở nên xinh đẹp.

Lục Hy Thần nhìn theo ánh mắt của cô, họ không ai nói với ai lời nào.

Đồng Đồng chú ý thấy ở bên cạnh có một quả cầu thủy tinh, trong không gian đóng kín có một con cá màu đỏ đang lười biếng quẫy đuôi. Cô kinh ngạc, nói:

- Ôi, con cá này còn sống sao?

Lục Hy Thần nhìn cô, ánh mắt anh như đang nói “Cô thật là ngu ngốc”, sau đó anh ta quay ra nói với không khí:

- Khi chế tạo quả cầu thủy tinh này, người ta bơm dưỡng khí và thức ăn cần thiết cho cá vào bên trong, nhưng con cá này không sống được lâu đâu.

Anh quay sang nói với chủ tiệm hoa:

- Giúp cháu bó một bó hoa cúc và quả cầu thủy tinh kia nữa.

Đồng Đồng hỏi:

- Đang yên đang lành anh mua hoa cúc làm gì?

...Đồng Đồng không biết nói lời nào. Gia đình đó quả là khác người! Cô cảm thấy mình không có lý tưởng gì, sống ngày này qua ngày khác, không có tinh thần cầu tiến. Bố thường dạy cô rằng, làm người thì phải cố gắng tiến lên, nhưng cũng phải sống thật vui vẻ.

Đồng Đồng chỉ nhớ có câu ấy. Tề Vũ lại nói tiếp:

- Hôm nay Hạ Dương lại tới phòng tranh, cô ấy mang một bức tranh mới hoàn thành cho anh xem. Anh nói tranh của cô ấy không cởi mở, quá cầu nệ. Anh khuyên cô ấy không nên chỉ chú ý vào hình thức bức tranh, quá chú trọng vào phương pháp vẽ, nên lắng nghe cảm nhận của trái tim mình...

Tóm lại là phê bình cô ấy một hồi, cô ấy nổi giận, xé rách bức tranh rồi bỏ đi. Anh lại làm cô ấy không vui rồi. Từ lúc cô ấy đi, anh vẫn ngồi ở đây, tâm trạng rất khó chịu, không vẽ được gì cả.

Chắc là vì Tề Vũ quá nhạy cảm với những việc của Hạ Dương. Vừa là đối thủ cạnh tranh, vừa là người yêu, mối quan hệ thật phức tạp. Trong lòng Đồng Đồng nghĩ vậy, bất giác thấy thông cảm cho Tề Vũ - một người con trai ưu tú như vậy, một cô gái hiểu thấu như vậy, liệu bọn họ sẽ thế nào nhỉ?

Cô cảm thấy thật không công bằng, thấy mình nên giúp anh, bèn hỏi Tề Vũ:

- Theo em thì hai người vẫn chưa thực sự yêu nhau. Anh đã hôn cô ấy chưa?

- Vẫn chưa.

Chưa có cơ hội... Đồng Đồng nhìn anh, nghiêm túc nói:

- Anh nên hôn cô ấy, dùng sự dịu dàng của tình yêu để chinh phục cô ấy.

- Em đã hôn người con trai nào chưa?

Đồng Đồng đỏ mặt - từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nói chuyện về nụ hôn với con trai, nhưng cô cố làm ra vẻ bình tĩnh:

- Không nói cho anh biết. Có điều theo kinh nghiệm của em thì anh nên nhìn sâu vào mắt cô ấy vài phút, sau đó hôn cô ấy bất ngờ.

Thực ra những điều này cô đều đọc được trong tiểu thuyết tình cảm. Tề Vũ nhìn cô nghi hoặc, xem ra anh cũng không có mấy kinh nghiệm trong lĩnh vực này.

Mối quan hệ của đôi tình nhân này trong sáng như một tờ giấy trắng, điều này khiến Đồng Đồng càng thông cảm cho anh hơn. Cô là kẻ ngoài cuộc, nghiêm túc đề nghị anh:

- Con gái thích một nụ hôn thật sâu. Giống như thế này, tới gần một chút, gần một chút!

Đúng rồi...Cô nhìn sâu vào mắt Tề Vũ, dần dần ghé mặt mình lại gần. Tề Vũ cũng nghiêm túc nhìn vào mắt cô, hàng lông mi khẽ động đậy, như cánh chuồn chuồn đang lay động.Đồng Đồng tiến lại gần Tề Vũ, mắt nhắm hờ, thở nhẹ một hơi lên môi anh.

Hai kẻ ngốc trong sáng, cảm giác này thật là kỳ diệu! Đồng Đồng cảm thấy anh hơi run rẩy.Đúng vào lúc họ sắp không tìm được mình thì bỗng dưng một tiếng “rầm” vang lên, cánh cửa đập mạnh vào tường rồi nặng nề bật trở lại - có người lao ra ngoài.

Tề Vũ vùng dậy, đuổi theo cái bóng, gọi lớn:

- Hạ Dương! Hạ Dương!

Bầu trời tối lại, Đồng Đồng đứng ở cửa sổ, nhìn thấy một người con gái chạy trong mưa, ném mạnh chiếc ô màu lam nhạt xuống đất. Cô gái cúi đầu, chạy vào trong mưa gió, quần áo cô bị gió thổi bay phần phật - ngay cả lúc cô chạy trong giận dữ, trông cũng vô cùng xinh đẹp.Làm thế nào bây giờ? Lần này thì hiểu lầm to rồi!Tề Vũ nhặt chiếc ô dưới đất lên rồi đuổi theo, trong cơn mưa chỉ nhìn thấy hai cái bóng mờ mờ dần biến mất.2.Đồng Đồng đứng chống cằm ở cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn nơi mà hai người họ vừa biến mất. Cô tưởng tượng mình như một quả bóng bay, thổi một hơi khiến bụng căng phồng ra, rồi lại hít vào, lại thở ra. Cô cứ hít rồi thở như thế nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng nhìn thấy Tề Vũ quay về. Anh phủi những hạt nước mưa bám trên người, nhìn có vẻ vô cùng phiền não.Đồng Đồng vội vàng hỏi:- Thế nào rồi?Tề Vũ lắc đầu.Đồng Đồng nói:

- Không đuổi kịp hả?

Lục Hy Thần lạnh nhạt nói:

- Liên quan gì tới cô!

Đồng Đồng không lên tiếng, nhưng trong lòng thầm nói, ai thèm quan tâm tới việc của anh! Cô vừa mới bước xuống khỏi mấy bậc tam cấp thì Lục Hy Thần cũng ôm hoa đi ra.

- Chờ một chút! – Bỗng dưng anh đuổi theo rồi đứng chặn trước mặt cô.

Đồng Đồng thoáng thấy sợ hãi, lùi về sau một bước, cô đi đôi giày cao 6 phân, gót giày bị chênh đi, cô đứng không vững, ngã về phía sau... Anh đưa tay ra đỡ cô.

Đồng Đồng lập tức trở nên hoảng loạn, cô hung dữ nhìn lại anh. Rõ ràng là Lục Hy Thần biết suy nghĩ của cô, bèn lùi về sau một bước. Cô còn đang chơi với thì gót giày lại trật đi lần nữa. Cô cố hết sức để đứng vững, nhưng càng cố càng không được, ngã phịch xuống đất, ngay bên cạnh là đồng rác của cửa hàng hoa.

Đồng Đồng giận dữ nghĩ, Lục Hy Thần! Kiếp trước tôi nợ gì anh sao?

Cô vội vã đứng lên, phủi bụi bám trên đầu gối, giẫm thử bước chân, phát hiện ra gót giày của mình đã bị gãy.

Lục Hy Thần cố nén cười, nói:

- Không cần phải hành đại lễ với tôi đâu.

Ánh mắt của họ gặp nhau, anh đánh giá cô bằng ánh mắt kỳ dị, rồi nói:

- Cô chân tay vụng về, ngã nhìn xấu quá, cô không cảm thấy đuôi mắt của mình bị dính đất sao? Còn nữa, đằng sau còn có dây.

Đồng Đồng vội vã giữ sạch người, anh đứng bên cạnh chỗ này chỗ khác, bỗng dưng nghiêm túc nói:

- Tôi có thể nhận ra là cô ghét tôi.

Có một chú mèo mướp béo tròn lao nhanh qua bậc thềm, kêu meo meo, họ cùng quay sang nhìn. Đồng Đồng nhìn theo bóng con mèo, nói:

- Không dám, thưa tổng biên tập.

Lục Hy Thần im lặng một lát rồi lên tiếng:

- Cô yên tâm đi, tôi không ghét cô đâu. Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng phải cố ý “chơi” cô.

Đồng Đồng giận dữ nói:

- Vậy sao? Lưng tôi suýt nữa thì bị gãy rồi đấy.

Lục Hy Thần liếc đôi giày của cô:

- Tôi gọi cô là vì đã ba ngày nay cô không đi làm. Nếu cô còn không tới thì chúng tôi sẽ thay người mới!

Đồng Đồng lại giận dữ tới mức toàn thân run rẩy, bực bội nói:

- Muốn tôi về trừ phi anh xin lỗi tôi!

- Buồn cười thật! Tại sao tôi lại phải xin lỗi cô?

- Anh... - Đồng Đồng ầm ừc nói. - Hôm đó vì một quyển sách mà anh nổi giận lôi đình, tôi cũng có lòng tự trọng chứ, vừa mới đi làm đã bị mắng như vậy, sự tự tin và tích cực làm việc của tôi đều bị anh mắng đi hết rồi.

- Đó là vì cô quá ngốc!

- Tôi biết tổng biên tập anh từ trước tới nay luôn coi thường người khác, không coi ai ra gì. Có điều khi anh mắng người ta thì cũng xin anh hãy đứng trên lập trường của họ để suy nghĩ một chút.

Mọi người lục tục kéo đến, hai người không tiếp tục nói về chủ đề vừa nãy nữa. Tiểu Phàm lại nói với Đồng Đồng, bài văn lần trước Lục Hy Thần giao cho cô viết phải sửa lại lần nữa, độ dài phải thu ngắn lại, hơn nữa anh còn chuẩn bị một số tài liệu để cô tham khảo. Đồng Đồng nằm bò trên bàn, nhìn đống tài liệu suy nghĩ linh tinh, việc xin nghỉ việc bị gác lại một bên.

Ngày hôm sau khi gặp Lục Hy Thần, Đồng Đồng bỗng dưng cảm thấy thật có lỗi, cô âm thầm hạ quyết tâm, sau này ngoài chuyện công, cô không nói chuyện gì với anh ta nữa, không cãi nhau với anh ta nữa.

Nhưng không ngờ khi cô nộp bài, Lục Hy Thần đột ngột ngẩng đầu lên hỏi một câu:

- Chẳng phải cô định xin nghỉ sao, sao vẫn còn ở đây?

Đồng Đồng nhìn vào đôi mắt thâm quầng của anh, trong đó là những tia máu nhỏ, vừa nhìn đã biết trong lòng anh đang rất đau khổ. Nghĩ lại chuyện hôm đó, cô thấy vô cùng xấu hổ, bèn nói:

- Anh xin phép cho tôi nghỉ ốm hả? Dù sao thì tôi cũng không muốn đi nữa.

Lục Hy Thần không nói gì, ngòi bút trong tay lại khoanh tròn một vòng trên bài văn rồi dừng lại.

Đồng Đồng nói tiếp:

- Mọi người đều nghe thấy anh mắng tôi rất dữ. Nếu tôi cứ đi như vậy thì mọi người sẽ nghĩ rằng vì sợ mắng nên tôi mới đi. Ít ra thì tôi cũng vẫn còn dũng khí để nghe anh mắng tiếp.

Lục Hy Thần ngẩng đầu lên, im lặng nhìn cô, anh mắt anh như một mũi kim:

- Làm việc thì qua loa, nóng vội, nhưng lòng tự trọng thì cao lắm.

Mặc dù những câu nói của anh trước đây thực sự làm tổn thương tới cô, hơn nữa cho tới bây giờ cô vẫn thấy khó chịu, nhưng Đồng Đồng im lặng một lát rồi cuối cùng nói:

- Xin lỗi.

Ánh mắt của Lục Hy Thần dừng lại trên mặt cô, nghi hoặc:

- Tại sao lại xin lỗi?

Đồng Đồng ngập ngừng nói:

- Bởi vì quyển sách của mẹ anh...

Sắc mặt Lục Hy Thần lập tức bị bao phủ bởi một tấm màn giận dữ, bỗng anh xua tay ngắt lời cô:

- Giờ cô biết rồi – cô làm hỏng mất tờ giấy mà mẹ để lại cho tôi, đó là quyển sách đầu tiên mà mẹ tôi viết, cũng là những dòng chữ duy nhất bà để lại cho tôi.

Đồng Đồng cúi thấp đầu, xấu hổ nói:

- Tại sao khi đó anh không nói, tôi tưởng nó chỉ là một quyển sách bình thường thôi.

Hai người họ cùng im lặng một lúc rồi cuối cùng Lục Hy Thần cũng phá tan bầu không khí ngưng đọng này, khuôn mặt anh trở lại với vẻ lạnh lùng vốn có:

- Tôi không thích những người không liên quan nhắc tới chuyện của mẹ tôi, tới bây giờ tôi vẫn không tin là mẹ đã rời xa tôi...

- Tôi... thực sự rất xin lỗi... - Đồng Đồng thở dài, cô biết hành động và lời nói của mình trước đây quả thật là quá đáng.

Lục Hy Thần lạnh lùng ném trả bài viết, nói gần như hét:

- Đủ rồi, tôi không muốn nói nữa! Cô đi ra đi!

Đồng Đồng lại một lần nữa bị đuổi ra ngoài, có điều lần này tâm trạng của cô đã tốt hơn nhiều.

Cô chăm chỉ làm việc ở tòa soạn, Lục Hy Thần cũng không nói gì nhiều, cũng không gây phiền phức cho cô.

CHƯƠNG III: PHÒNG TRANH

Có người thích mùi dầu thông

1.

Sóng gió giữa Đồng Đồng và Lục Hy Thần coi như đã qua đi.

Bây giờ mỗi khi Đồng Đồng làm việc gì cũng đều nghiêm túc nghĩ tới kết quả mà nó có thể mang lại, kết quả đó là tốt hay là xấu, bản thân mình phải đứng trên lập trường nào để hoàn thành nó. Cô không còn nóng vội như trước kia nữa, điểm này đúng là phải cảm ơn Lục Hy Thần.

Chiều nay, Đồng Đồng tới phòng họp của trường để nghe thuyết trình. Theo như hiểu biết của cô trước kia, đây là một bài thuyết trình về con đường thành công của một nữ phát minh trẻ tuổi, cả hội trường chật cứng người, không khí vô cùng sôi nổi. Nghe được một nửa, Đồng Đồng mới phát hiện ra đây là một hoạt động giới thiệu của doanh nghiệp, thế là càng nghe càng chán, cuối cùng cô âm thầm bỏ về, một mình đi dọc đường Mục Điền.

Cô mua một cốc trà sữa trân châu ở dọc đường, còn đòi phải uống vị xoài. Cô vừa đi vừa hút trà. Lúc đi qua chỗ rẽ, cô nghe thấy có tiếng phanh gấp của xe máy ở đằng sau. Lúc quay đầu lại đã thấy chiếc xe dừng lại bên cạnh cô.

Tề Vũ dừng xe, đưa tay về phía cô, nói:

- Đi với anh tới phòng tranh.

Chiếc xe màu đen dưới ánh mặt trời tỏa ánh sáng chói mắt. Tề Vũ mặc một “cây đen”, nếu thêm vào đôi kính râm, chắc chắn anh sẽ giống như một chiến sĩ anh hùng. Nhìn vào ánh mắt của Tề Vũ, Đồng Đồng không tự chủ được, nghe theo lời anh. Cô vút cốc trà sữa trong tay vào thùng rác, không hề do dự nhảy lên ngồi sau xe anh. Cô sợ mình ngồi không chắc sẽ bị rơi xuống đường, nhưng lại không dám bám vào lưng anh, chỉ đành thận trọng bám vật áo anh. Vừa mới bám được một lúc, lòng bàn tay cô đã nhóp nhép mồ hôi.

Chiếc xe quay một vòng rất rộng rồi lao về phía phòng tranh.

Cây liễu ven hồ in xuống mặt nước chiếc bóng dịu dàng. Xe của họ men theo con đường nhỏ quanh co ven hồ, lao vun vút. Đồng Đồng nhắm mắt lại, cảm thấy hình như mình đang bay.

Lúc rẽ, cùng với quán tính của chiếc xe, Đồng Đồng nghiêng về phía trước, cằm của cô đụng vào vai Tề Vũ. Qua tấm gương chiếu hậu, cô nhìn thấy nụ cười nhẹ của Tề Vũ, sau đó anh đưa tay ra kéo hai tay của Đồng Đồng, đặt lên hông anh.

Có người nói hạnh phúc là một cảm giác khó có thể nói rõ được, có lẽ chính là cảm giác của cô lúc này. Cảm giác hạnh phúc này khiến Đồng Đồng cảm thấy cả người mình tràn đầy sức mạnh.

Nếu thời gian có thể dừng lại, hoặc dừng năm năm tiếp theo để khoảnh khắc này kéo dài thêm một giây nữa thôi, Đồng Đồng cũng không do dự gì mà đồng ý. Nếu Tề Vũ nói với cô rằng, hiện giờ họ đang đi phiêu bạt chân trời góc biển, cô cũng sẽ gật đầu đi theo anh.

Đoạn đường rất ngắn, họ nhanh chóng đi tới phòng tranh.

Trong phòng tranh không có ai, Tề Vũ nói, phòng tranh thường nghỉ vào thứ hai, anh tranh thủ thời gian này đến đây ngồi vẽ.

Trên mặt đất có rất nhiều bút chì và giấy nháp, còn có một lớp bụi chì bám dày.

Đồng Đồng đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Vẽ tranh... có vất vả không?

Tề Vũ cúi đầu sắp xếp lại giá vẽ:

- Nếu thích thì không vất vả. Anh vẽ 10 năm rồi, vẫn thích vẽ.

Đồng Đồng mở tập tranh của anh ra, nhìn thấy có một bức tranh mới, trong đó chỉ là một đồng ghế xếp lộn xộn. Trong bóng tối mập mờ, những chiếc ghế dài cũ kỹ xếp đầy gần nửa gian vòng, chất cao thành một đồng tới trần nhà.

Đồng Đồng rất ngạc nhiên – từ trước tới giờ cô không biết những thứ bình thường như vậy cũng có thể được vào tranh.

Đường nét của anh rất có sức cuốn hút, mặc dù Đồng Đồng không hiểu nhưng cô vẫn thấy chúng thật đẹp. Đó là vì chúng được vẽ ra từ ngòi bút của Tề Vũ sao? Những chiếc ghế có một sức sống đặc biệt, hình như chúng có thể nhảy ra khỏi bức tranh, nhưng lại như bị một cái gì đó ngăn lại. Chúng mất đi thuộc tính ban đầu của mình, giống như cảnh tượng ở một thế giới khác. Chẳng có gì phải nghi ngờ cả, đôi mắt của Tề Vũ khác với mọi người, thế giới trong mắt anh cũng khác với thế giới trong mắt mọi người, anh có thể phát hiện ra những sự vật mà người khác không bao giờ chú ý tới, không bao giờ cảm nhận được.

Đồng Đồng thầm nghĩ, đôi mắt của anh khác thường như thế, vậy anh có thể nhận ra tâm tư của cô thông qua đôi mắt cô hay không? Anh có thể cảm nhận được tình yêu sâu đậm mà cô dành cho anh không, nhưng cô lại không dám nói gì cả, chỉ biết che giấu tình cảm của chính mình...

Đồng Đồng im lặng lật xem những bức tranh của anh, phát hiện ra có những bức tranh rất đặc biệt: Có đôi giày rách bị há mõm, có những chiếc hộp giấy đặt ở góc nhà, có những bóng râm đan xen vào nhau nơi chân tường... Cô cố gắng tìm hiểu ý nghĩa mà anh muốn biểu đạt qua các bức tranh, muốn đi sâu vào nội tâm và thế giới của anh.

Đồng Đồng cảm thấy bản thân mình càng ngày càng tham lam.

- Bắt đầu thôi. – Tề Vũ đứng đằng sau hô lên, giọng nói của anh căng tràn sức sống.

Ở giữa phòng tranh, Đồng Đồng ngồi lên chiếc ghế mà anh đã đặt sẵn. Bên cạnh cô là một ngọn đèn tròn để thẳng, ánh đèn chiếu lên người như một chiếc mũ, bao trùm lấy đầu của Đồng Đồng, kích thích mắt khiến cô không thể mở mắt ra được.

Tề Vũ từ đằng xa dừng lại một chút, sau đó đi lại gần Đồng Đồng, anh đặt tay cô lên tay vịn của chiếc ghế, nói:

- Đồng Đồng, em là người mẫu mà anh thích nhất.

- Bởi vì cái đầu nắm khó coi của em sao?

- Không nói cho em biết.

Tề Vũ đặt giá vẽ cách Đồng Đồng 2m, sau đó anh ngồi lên chiếc ghế rất cao. Anh tập trung dùng ngòi bút của mình vẽ lên giấy một lúc rất lâu, rồi lại đứng lên, neho mắt lùi về sau mấy bước, rồi lại đi lên trước mấy bước. Ánh mắt anh thi thoảng lại rơi trên người Đồng Đồng, nhưng không hề nhìn vào mắt cô.

Họ làm việc suốt 3 tiếng đồng hồ, không ai nói lời nào.

Trong đầu Đồng Đồng nhớ lại từng thay đổi xảy ra từ sau khi gặp Tề Vũ lần đầu tiên: vườn hoa, hồ nước, phòng tranh... Tất cả phẳng phất như một giấc mơ hoang đường của một mình cô. Những cảnh tượng đó cứ vào ban đêm là tràn đầy sức sống, hiện lên rõ mồn một trong trí nhớ của Đồng Đồng, nhưng chỉ cần gặp Tề Vũ là chúng lại biến mất không để lại dấu vết – đây thực ra chỉ là những tàn tích còn để lại từ hoang tưởng của cô về Tề Vũ, chúng vĩnh viễn chỉ có thể tồn tại trong trái tim Đồng Đồng.

Ánh mặt trời bên ngoài dần dần tắt, đã tới lúc chim quay về tổ. Đồng Đồng thấy Tề Vũ dừng bút lại, châm một điếu thuốc. Trong màn khói thuốc, đôi mắt đen của anh càng trở nên sâu thẳm, chiếu ra tia nhìn như mê hoặc. Anh nghiêng người qua, búng tàn thuốc lá, khi ngẩng đầu lên, anh cất giá vẽ đi.

Anh dịch chiếc đèn cạnh Đồng Đồng đi, nói:

- Một rồi chứ?

Đồng Đồng lắc đầu:

- Không sao!

Anh vỗ vai cô nói:

- Lúc em ngồi yên, nhìn em như không thuộc thế giới này... Ừm, em giống một cô gái cổ điển trong những bức tranh sơn dầu của thế kỷ trước.

Nếu Tề Vũ biết rằng khi ngồi yên lặng, cô chỉ hướng về một thế giới hoang tưởng trong đó chỉ có cô và anh tồn tại, chắc anh sẽ không còn ngạc nhiên như vậy nữa. Đồng Đồng mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng lòng cô lại như miếng bông bị ai đó vò nhàu nhĩ. Cô ngược mắt lên nhìn Tề Vũ:

- Xong rồi! Em có béo lắm không? Giống Monalisa?

- Đương nhiên là không? – Tề Vũ nhìn cô, nói. – Giống cô gái trong bức “Cô gái đeo khuyên tai ngọc trai”.

- Ô! – Cô kêu nhẹ. – Em từng xem bộ phim đó rồi. Cô ấy và họa sĩ rất ít khi nói chuyện, nhưng rất ăn ý nhau.

Anh gật đầu nói:

- Cô ấy ngồi trong phòng tranh của họa sĩ, ánh mắt của cô ấy như một chuỗi ngọc trai phát ra ánh sáng, thực sự rất đẹp...

- Chi tiết này em không nhớ lắm...

Thực ra, Đồng Đồng nhớ rất rõ từng chi tiết trong bộ phim đó. Cô nhớ nhất là cô gái có tên Scarllet lúc nào cũng đi đi lại lại giữa nhà bếp và chợ, bận rộn với thân phận của một người hầu, nhưng lại nảy sinh tình cảm với người chủ - một họa sĩ nhu nhược, yếu đuối...

- Đừng động đây. – Tề Vũ cúi đầu xuống, đưa tay về phía cô... Anh chậm chậm nhặt một cái lông mi rơi trên khóe mắt cô. Giây phút đó, khuôn mặt Tề Vũ chỉ cách mắt cô khoảng cách bằng một quả táo, thậm chí cô còn có thể ngửi thấy mùi thuốc lá từ miệng anh. Mùi hương này thật là kỳ diệu, len lỏi vào tim cô, khiến yết hầu cô như cứng lại.

Anh tới gần hơn, tới gần hơn.

Ngón tay lạnh lẽo dính đầy bụi chì của anh nhẹ lướt qua trán cô, mang theo sự run rẩy khe khẽ, hơi ẩm khiến người ta cảm động hình như cũng lướt qua. Khóe môi anh như chàng thiếu niên trong truyện tranh, mím chặt lại thành một đường vòng cung rất đẹp. Đồng Đồng nhướn mắt lên nhìn anh, sắc tím tro trong

phòng tranh bao bọc xung quanh anh, cô chỉ nhìn thấy một đốm trắng trong mắt anh. Anh có vẻ hơi căng thẳng, con ngươi mắt đảo quanh như thể đang phải đối mặt với một hồ nước chết nguy hiểm, đang do dự không biết có nên bước chân vào hay không.

Trong không khí hình như thoang thoảng mùi hương khiến người ta ngây ngất, gần giống như mùi gạo nếp và mùi sữa bò hòa lẫn vào nhau, khiến Đồng Đồng có một cảm giác kích động và vui mừng tới rơi lệ. Khiến cô ngây ngất, còn cả mùi thuốc lá phả ra từ người anh.

Đồng Đồng tưởng rằng anh định hôn cô.

Ánh mắt hai người nhìn nhau rất lâu, rồi bỗng dưng Tề Vũ thở dài nhè nhẹ.

Anh lùi về phía sau, giẫm phải một cây bút chì trên đất, cây bút chì phát ra tiếng gãy rất ngọt. Anh móc bật lửa ra, “tách” một cái, một ngọn lửa to bằng hạt đậu hiện ra, rồi anh lại đóng nắp bật lửa lại – anh không còn điều thuốc nào. Đồng Đồng không nhìn rõ biểu cảm của anh, chỉ nghe thấy tiếng anh nói nhỏ:

- Ánh sáng hôm nay yếu quá.

Một lúc lâu sau, anh lại nói một mình:

- Lạ thật!

Trái tim Đồng Đồng như một ngọn đuốc được thắp sáng, rơi “tôm” vào hồ nước. Ngọn lửa nóng và nước lạnh trong phút chốc chạm vào nhau. Cô không đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì, lòng rối bời, chỉ biết ngây ngô hỏi anh:

- Anh... nói cái gì...

Tề Vũ lắc đầu:

- Lạ thật, hôm nay nghĩ nhiều quá, bởi vậy không nắm bắt được...

- Nắm bắt được cái gì? – Đồng Đồng lại hỏi.

Anh chỉ im lặng, có vẻ bất an.

Những tia sáng bên ngoài dần tắt hẳn, bầu trời chỉ còn là một màu xám u tối. Lúc ngẩng đầu lên, trên bầu trời đã có những đám mây hình thù kỳ dị, cứ như thể bị người ta dùng sơn vẽ lên. Qua cửa sổ, một tia sáng xanh hắt vào lớp vải vẽ màu xám. Cảnh tượng này khiến người ta có cảm giác như thực, như ảo.

Bóng người cao lớn của Tề Vũ cũng giống như những tia sáng trong cảnh sắc của buổi hoàng hôn, khiến Đồng Đồng cảm thấy anh thật xa xôi.

2.

Đồng Đồng nằm trên giường, tắt đèn, mở rèm cửa, nhìn những vì sao đang nhấp nháy trên trời. Hứa Hân Di chen vào giường của cô, hai người nói hết chuyện này sang chuyện khác. Mặt trăng như có như không, trốn trong bức màn dày được tết bằng mây, giống như một quả trứng non chưa thành hình.

Hứa Hân Di nói:

- Tại sao cậu không tỏ tình với anh ấy?

Đồng Đồng nói:

- Tôi không biết anh ấy đang nghĩ gì, kỳ lạ quá.

- Nếu vậy thì đừng nghĩ nữa. Cậu lạc bộ Phê bình Điện ảnh có một hoạt động ngoại khóa, đi leo núi, do Trần Đình Hòa tổ chức. Cuối tuần bọn mình cùng đi leo núi nhé! – Hứa Hân Di hưng phấn nói.

- Tôi không muốn đi. – Đôi mắt Đồng Đồng nhìn lơ đãng ra bầu trời ngoài cửa sổ, không hiểu đang nghĩ gì.

- Miễn phí tiền xe, miễn phí bữa trưa, miễn phí cả hướng dẫn viên nữa, đi đi.

- Tối lúc đó hăng hay.

Hôm sau, Đồng Đồng nhìn thấy Tề Vũ trong phòng tranh, khi ánh mắt hai người gặp nhau, Đồng Đồng hoảng hốt lẩn tránh, cô cảm thấy mình không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

Lúc nghỉ giải lao giữa giờ họa, không biết ai đặt một tờ giấy được phết đầy keo dán lên ghế ngồi của người mẫu, lúc ngồi xuống Đồng Đồng không phát hiện ra sự tồn tại của tờ giấy. Buổi chiều khi tan học, có người nói với cô đằng sau cô có cái gì đó. Đồng Đồng còn đang không hiểu tại sao lúc nào cũng có những ánh mắt kỳ lạ nhìn cô – thì ra là tờ giấy trên ghế đã dính chặt vào móng cô, trên đó có những nét chữ xiêu vẹo của ai đó – Tôi là mỹ nữ, tôi yêu Tề Vũ!

Chẳng cần nghĩ cũng biết là ai làm, Hạ Khả lúc nào cũng thích trêu chọc người khác, từ sáng tới tối, cô nghĩ ra đủ trò để quậy. Tuần trước, cô ta bôi mật ong lên miệng cốc uống nước của Đồng Đồng, khiến một đàn kiến kéo tới, làm Đồng Đồng buồn nôn suốt cả buổi sáng. Bây giờ cô lại còn giở trò này, Đồng Đồng không biết trong đầu cô gái bé nhỏ đó đang nghĩ gì.

Cũng may là tờ giấy đó không lọt vào mắt Tề Vũ, nếu không chắc Đồng Đồng phải lao đầu vào tường tự tử mất.

Ngày hôm sau học xong, Đồng Đồng nhớ ra quyển tiểu thuyết mình mượn của thư viện để ở đầu giường lâu lắm chưa trả, bèn về ký túc mang sách tới thư viện. Không ngờ, cô còn chưa tới cửa thư viện đã thấy hai người con trai đánh nhau rất dữ dội, trong đó một người đã bị chảy máu mũi, bị một người mặc áo Punk đè lên trên đất. Chàng trai mặc áo Punk khoa trương nói:

- Dám cướp người yêu của tao, muốn chết hả?

Nói xong, nắm đấm của cậu ta bèn chuẩn bị giáng xuống. Bên cạnh đó có một cô gái hét lên:

- Trần Đạt Tử, tôi kết thúc với anh từ lâu rồi! Anh làm như vậy thì có tác dụng gì?

Chàng trai mặc áo Punk buông người nằm dưới đất ra, lao lên nắm tay cô gái đó, nói:

- Anh đã đồng ý chia tay với em đâu!

Cô gái muốn thoát khỏi anh chàng áo Punk, nhưng anh ta không chịu buông tay, thế là hai người cứ giằng qua kéo lại.

Cô gái đó chính là Hạ Khả.

Đồng Đồng đi tới kéo tay Hạ Khả rồi nghiêm túc chất vấn anh chàng mặc áo Punk:

- Bàn này, bạn không nhìn thấy sao? Trước cửa thư viện có bảo vệ, chỉ cần gọi một tiếng, chắc chắn canh ta sẽ tới, bạn định tiếp tục sao?

Anh chàng mặc áo Punk nhìn Đồng Đồng một lát rồi buông tay ra.

Đồng Đồng nắm tay Hạ Khả kéo vào thư viện.

Hạ Khả nhìn Đồng Đồng:

- Sao chị lại giúp tôi?

Đồng Đồng chẳng buồn nhìn cô bé, nói:

- Trông ngứa mắt.

Hạ Khả gật đầu, chu miệng:

- Đạt Tử đúng là rất đáng ghét.

Đồng Đồng lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Không, chị thấy em thật ngứa mắt. Chị tưởng rằng em chỉ thầm yêu thầm thích phá hoại người khác, thì ra em còn kết bạn trai bừa bãi.

Hạ Khả giận dữ:

- Tôi thích anh Tề Vũ, nhưng anh ấy không thích tôi, chỉ coi tôi như trẻ con. Tôi không có người yêu thì ai quan tâm tôi, đối xử tốt với tôi? Chị thì hiểu cái cóc khô gì, các người chỉ biết dạy đời người khác thôi.

Đồng Đồng sững sờ trước lời nói của cô bé, chỉ đành nói:

- Anh chàng Đạt Tử này trông như tội phạm giết người vậy, có tìm người yêu thì cũng phải tìm người tốt một chút chứ.

- Tôi đã “đá” anh ta rồi. – Hạ Khả lườm cô, nói. – Này, liên quan gì tới chị! Các người tưởng hơn tôi có vài tuổi là có thể ra oai với tôi sao? Đáng ghét! – Nói xong, Hạ Khả hất tay Đồng Đồng ra, quay người giận dữ bỏ đi.

Đồng Đồng đứng nguyên chỗ cũ nhìn theo cái bóng của Hạ Khả, một lúc lâu sau mới đi vào phòng mượn sách, làm thủ tục trả sách. Sau đó bỗng dưng Đồng Đồng muốn tới phòng tranh. Cô thấy hơi sợ khi lên tới phòng tranh vào lúc không phải giờ làm việc. Khi cô nhìn thấy cái dáng bất động của Tề Vũ trong phòng tranh, cánh cửa bên ngoài giống như một bức tường vô hình, khiến cô đứng một hồi lâu không dám bước vào – liệu mình có làm phiền tới anh không? Tại sao chạy tới đây vào lúc không phải giờ làm việc? Đủ các ý nghĩ lướt qua trong đầu cô khiến cô càng thêm căng thẳng.

Đồng Đồng còn đang trù trừ thì Tề Vũ đã quay người lại, cô vội trốn đằng sau bức tường, sau đó ra sức chạy về phía sau. Cô vừa chạy vừa nghĩ tại sao mình phải chạy thì bỗng dưng có một giọng nói giữ cô lại, cô bất giác dừng bước chân.

Giây phút đó, trong đầu Đồng Đồng dường như trống rỗng – anh ấy phát hiện ra mình rồi!

- Hôm nay em tới muộn rồi. – giọng Tề Vũ nhẹ như hơi thở, chỉ có anh và cô nghe thấy.

Anh đang đứng ngay sau lưng cô. Đồng Đồng ngửi được cả mùi sữa tắm còn đọng lại trên người anh đang thoang thoảng tỏa ra xung quanh, người đứng đằng sau và ánh sáng mà ông trời ban cho khiến cô cảm thấy chói mắt.

- Hôm nay không cần phải đi làm mà. – Cô ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nồng, nghiêng đầu nhìn vào ngón tay dính đầy bụi chì, nói nhỏ.

Khoảng cách chỉ có 1cm. Nếu bước lên trước một chút thôi, bóng của Đồng Đồng sẽ hoàn toàn bị cái bóng của Tề Vũ che lấp. Nếu anh giơ cánh tay dài của mình ra, anh sẽ ôm trọn cô trong vòng tay!

Tề Vũ chỉ vỗ tay, mỉm cười:

- Xin lỗi, anh quên mất thời gian. – Anh nói rồi ngồi luôn xuống đất.

Đồng Đồng cũng ngồi xuống cạnh anh, bầu trời màu xanh dần dần chuyển sang sắc sẫm, mặt trăng trên cao như một lớp bông mềm. Tề Vũ lúc đầu chỉ ngửa mặt lên trời, sau đó anh nằm dài về phía sau, đưa hai tay lên gối đầu. Anh dùng ánh mắt ra hiệu cho Đồng Đồng, thế là Đồng Đồng cũng học theo anh, nằm lên thảm cỏ.

Anh rất đúng. Đồng Đồng cảm thấy mình như đang trôi trên đại dương xanh mênh mông, thủy triều đang vỗ nhẹ vào người cô, cô tới gần hơn với lớp tơ mềm trên bầu trời...

Đồng Đồng nghiêng đầu lên nhìn Tề Vũ, trong lòng cô thầm hỏi anh: “Anh quan sát sắc bén như thế, tại sao anh không phát hiện ra tình cảm của em? Tại sao?”.

Ánh mắt cô vượt qua khỏi người anh, dừng lại ở đâu bên kia hành lang. Nơi đó có mấy bụi cây rậm rạp, mấy khóm tường vi đã không còn nở hoa nữa. Lúc này mặt trăng sáng lên, ánh sáng trong vắt chiếu vào trái tim cô, giống như ánh đèn ở giữa sân khấu được thiết kế tinh xảo.

Có người sắp lên sân khấu.

Đồng Đồng làm việc gì cũng cẩn thận, nhưng tuyệt đối không phải là một người nhát gan, chỉ có điều không biết vì sao, chỉ nghĩ tới việc phải mở miệng nói chuyện với người bên cạnh là cô đã thoáng run, trái tim đập mạnh trong lồng ngực như thể sắp bật ra khỏi đó. Cô nói với chính mình, hãy dũng cảm lên, dũng cảm lên!

Cô sợ mình mở miệng ra sẽ bị anh cho là một câu chuyện cười, vậy thì xấu hổ lắm! Nhưng nếu không nói ra thì hoàn toàn không có hy vọng, nói rồi cùng lắm cũng chỉ bị coi là nói đùa thôi. Đúng vậy, nên nói ra.

Được, bắt đầu thôi.

Đồng Đồng hít một hơi thật dài, đầu khê ngẩng lên để tránh phải nhìn thẳng vào mắt anh:

- Tề Vũ, cỏ mọc bên hồ thật là dài.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Đồng Đồng đã thấy hối hận. Tại sao đang nằm ở thảm cỏ đằng này mà lại nói về chuyện ở bên hồ nước?

Tề Vũ quay đầu lại nhìn Đồng Đồng, ánh mắt anh rất khó hiểu:

- Sao vậy?

Cũng may anh không nhìn rõ dáng vẻ ngượng ngập của cô. Đồng Đồng hơi hồi hộp, cô nghĩ tới lon bia mà Hứa Hân Di bắt cô mua cất trong túi, thế là lời lon bia ra, bật nắp tu một hơi dài.

- Con gái mà uống bia cái gì? Đưa anh! – Tề Vũ giằng lon bia trong tay Đồng Đồng lại. Anh lắc lon bia rồi ngửa cổ uống một hơi.

Tề Vũ nói:

- Em hôm nay lạ thật... Trên người lại còn có mùi bia.

Đồng Đồng cất cái lon không vào túi, nói:

- Em mua hộ Hân Di, cô ấy có hoạt động dã ngoại. Cho anh uống đấy, em muốn anh say, chạy tới chỗ rẽ có một hòn đá, em có thể tiện tay đập vào đầu anh...

- Trong đầu em toàn là những suy nghĩ kỳ quái. – Tề Vũ ngồi dịch lại, cốc nhẹ lên đầu cô. – Đầu nắm, xem ra hôm nay em có rất nhiều tâm sự, nói chuyện chẳng có logic gì cả.

- Em... logic... vì em... - Suýt nữa thì Đồng Đồng đã nói ra khỏi miệng, nói rằng cô thích anh, thích anh từ lần gặp nhau ở vườn hoa! Lúc đó, tiếng chuông điện thoại của Tề Vũ vang lên. Anh đặt một ngón tay lên môi, khẽ “suyt” một tiếng, sau đó ấn nút nghe điện thoại.

- Cái gì? Ở đâu? Được, anh qua ngay, em đừng bỏ đi vội.

Nhận điện thoại xong, Tề Vũ vội nói với Đồng Đồng:

- Đồng Đồng, Khả Khả có chút chuyện cần xử lý, anh phải đi trước. Trời tối rồi, em về ký túc một mình chú ý an toàn nhé.

Tề Vũ nói xong chạy thẳng về phía cổng trường.

3.

Đồng Đồng về tới cổng ký túc xá thì thấy tức ngực, khó chịu, cô vừa ngồi xuống đã nôn thốc nôn tháo. Cô bước vào ký túc, đầu đau như búa bổ. Hứa Hân Di nói chuyện với cô, cô chỉ đáp lại mấy tiếng rồi đổ ụp xuống giường, ngủ cho tới trưa ngày hôm sau.

Hứa Hân Di ra sức đập vào gối cô

- Chị hai, dậy mau, đã hẹn là xuất phát vào buổi sáng, giờ chỉ còn chờ cậu nữa thôi.

Đồng Đồng nói:

- Chỉ chờ một mình tớ?

Hứa Hân Di lại đập đập vào gối của cô, nói:

- Đã nói là đi rồi, những người khác đều sắp xếp cả rồi, cậu không được lãng phí tuổi xuân của tớ như thế, làm tổn hại tới chữ tín của tớ.

Cô vội vã hỏi:

- Điện thoại của tớ có đổ chuông không?

Hứa Hân Di lắc đầu, không nói nhiều với cô nữa mà dựng cô dậy. Đồng Đồng gạt Hân Di ra rồi làm vệ sinh cá nhân, sau đó theo bạn đi ra ngoài. Trên đường, hai người tranh luận về việc ai sẽ phải đeo túi đựng đồ ăn vặt, kết quả cuối cùng là vì Đồng Đồng mặc quần bò lửng nên rất hợp với chiếc ba lô nhỏ.

Một chiếc xe buýt đỗ ở trước cổng trường, Hứa Hân Di thì thầm:

- Cậu xem, trên xe đã đầy người rồi, có mỗi chúng ta là đến muộn.

Chỗ trống trên xe không còn nhiều, Hứa Hân Di và Đồng Đồng ngồi ở gần cuối xe. Hứa Hân Di vừa ngồi xuống vừa chào hỏi người ngồi bên cạnh. Cô mỉm cười với một người có nước da màu nâu đồng, có má lúm đồng tiền, trông vô cùng thân thiện:

- Đình Hòa, anh cũng đưa “gia quyến” tới chứ?

Đồng Đồng lúc này mới để ý tới “gia quyến” của Đình Hòa – anh ta ngồi sát cửa sổ, cúi thấp đầu xuống, đang nhắm mắt, chiếc mũ lưỡi trai màu xanh che gần hết khuôn mặt. Trần Đình Hòa vội thúc vào vai anh ta, nói:

- Này, sao cậu lại ngủ rồi?

Vị “gia quyến” đó lúc này mới mở mắt ra, ngẩng đầu lên:

- Sao xe vẫn chưa chạy hả?

Lục Hy Thần! Sau khi xác định người này là Lục Hy Thần, Đồng Đồng vội ngồi xuống chiếc ghế sau lưng anh. Hình như anh không nhìn thấy Đồng Đồng, nhìn ra ngoài cửa sổ rồi lại ngủ tiếp.

Hứa Hân Di chỉ liếc Lục Hy Thần một cái, hai mắt sáng lên. Cô quay đầu lại, chủ động chào hỏi anh:

- Ô, sao em chưa gặp anh trong Câu lạc bộ Phê bình Điện ảnh bao giờ nhỉ?

Lục Hy Thần lạnh nhạt trả lời:

- Tôi rất ít khi đi.

Trên đường, mọi người nếu không thảo luận về những việc có liên quan tới hoạt động dã ngoại ngày hôm nay thì cũng bàn về một số chủ đề liên quan tới điện ảnh. Ánh mắt của Hứa Hân Di từ đầu tới cuối không hề rời khỏi Lục Hy Thần. Lúc này, trong loa vang lên tiếng nói sẽ đi qua núi Thanh Dương, bởi vì cây cầu đi về miền Nam còn đang sửa, nên thời gian đi lại sẽ dài hơn dự tính.

Đồng Đồng ghé vào tai Hứa Hân Di thì thầm:

- Hân Di, còn nhớ vị tổng biên tập mà tớ nói với cậu không?

Hứa Hân Di chỉ mãi nói chuyện với bọn họ nên không thêm quan tâm tới cô. Đồng Đồng kéo vạt áo của Hứa Hân Di, nhắc lại câu hỏi một lần nữa. Hứa Hân Di bực mình:

- Đồng Đồng, sau cậu cứ thần thần bí bí thế? Lên xe một lúc lâu không nói câu nào, vừa mở miệng ra là tổng biên tập, chẳng phải ngày nào cậu cũng oán trách anh ta sao?

Trần Đình Hòa nhảy lên hỏi:

- Tổng biên tập gì?

Lục Hy Thần lạnh nhạt nói:

- Tổng biên tập mà cô ấy nói là tôi. Đồng Đồng, cô có phép lịch sự không vậy, gặp nhau mà cũng không chào một tiếng.

Hứa Hân Di sững sốt, cô mở lớn mắt nhìn Đồng Đồng, rồi lại nhìn Lục Hy Thần, vui vẻ nói:

- Anh chính là Lục Hy Thần hả?

Thấy Đồng Đồng chớp chớp mắt, Hứa Hân Di lại trách:

- Mắt cậu thế nào vậy! Ngay cả người quen mà cũng không nhận ra.

Đồng Đồng thản nhiên chép miệng:

- Anh ta cũng giả vờ không biết tớ mà.

Trần Đình Hòa cười lớn:

- Ồ, em chính là trợ lý mới của cậu ta hả? Thú vị thật!

Lục Hy Thần lười biếng ngẩng đầu lên:

- Lúc trước đúng là không nhìn thấy thật. Sau đó thấy cô trốn vào một góc không dám lên tiếng, tôi nghĩ, mỗi lần cô nhìn thấy tôi đều rụt đầu như con chuột nhìn thấy con mèo, sợ cô không thoải mái nên giả vờ như không nhìn thấy.

- Anh tự cao quá đấy, ai rụt đầu hả? – Đồng Đồng phản bác.

Trần Đình Hòa bật cười:

- Hai người đúng là oan gia. Chả trách lần trước Hy Thần nói, trợ lý mới làm cậu ta đau đầu, hại cậu ta thê thảm. Tôi còn tưởng là bà đàn ông nào tính tình cổ quái cơ, hóa ra là em, nhìn em đâu có giống lắm.

Trần Đình Hòa vừa nói xong thì Đồng Đồng và Lục Hy Thần hai người cùng im bật. Trái đất này quả là nhỏ! Có điều nếu cứ cãi nhau tiếp thì chỉ sợ bị mọi người cười nhạo. Thế là Đồng Đồng nhét tai nghe vào tai, nhắm mắt lại.

Một cánh rừng lớn xuất hiện ngoài cửa sổ, mọi người đều chuyển sự chú ý, quay đầu nhìn phong cảnh hai bên đường.

Mắt hai tiếng xe mới tới núi Thanh Dương. Nghe nói đỉnh ngọn núi này vào sáng sớm bị bao phủ bởi một lớp mây mù, bởi vậy mới có tên “Mây mù Thanh Dương”. Trong núi còn có rừng trúc xanh ngắt, những dòng suối nhỏ uốn lượn qua rừng trúc. Nghe nói, men theo nó sẽ đi sang một ngọn núi khác và nhìn thấy một thác nước cao vạn trượng.

Xuống xe, đi một đoạn đường núi, cả đội bỗng tản ra, phân thành ba, bốn nhóm nhỏ.

Trần Đình Hòa, Lục Hy Thần, Hứa Hân Di và Đồng Đồng, bốn người cùng đi về phía trước theo con đường bằng đá ven bờ suối, tốc độ vô cùng chậm chạp. Hứa Hân Di không ngừng hỏi thăm Lục Hy Thần về chuyện của tạp chí để mong tìm hiểu anh kỹ hơn. Mặc dù cô nói chuyện với Trần Đình Hòa nhưng lúc nào cũng kéo cả Lục Hy Thần vào, khiến Lục Hy Thần không thể không nói vài câu.

Đi được một lát, Hứa Hân Di và Lục Hy Thần tụt lại phía sau, Đồng Đồng và Trần Đình Hòa đi lên trước. Đồng Đồng đang nghĩ không hiểu vì sao Hứa Hân Di lại không yêu Trần Đình Hòa bèn quay đầu lại nhìn – hai người đó đang thích thú chụp ảnh rừng trúc. Tới ngã rẽ của dòng suối, Trần Đình Hòa nhắc nhở Đồng Đồng:

- Đừng nhìn họ, chỗ này trơn lắm, cẩn thận bị ngã.

Đồng Đồng thấy anh nói vậy, hơi đỏ mặt:

- Ồ... vâng ạ, cảm ơn anh.

Trần Đình Hòa nói tiếp:

- Cho dù là ở đâu, Hy Thần cũng được con gái đặc biệt yêu quý. Hồi học trung học, cậu ấy thường xuyên nhận được thư tình. Bây giờ trong ngăn kéo của cậu ấy có lẽ còn một đồng ảnh của đám con gái. Cậu có như anh, ha ha.

Nói xong, Trần Đình Hòa quay đầu lại nhìn hai người, mỉm cười.

Bỗng dưng Đồng Đồng cảm thấy Lục Hy Thần thật là đáng ghét, cô buột miệng:

- Không đâu, em thấy anh còn tốt hơn anh ta.

Trần Đình Hòa nhìn cô, hình như hơi xấu hổ.

Đường càng lúc càng hẹp, vượt qua mấy tảng đá lớn màu xám, Lục Hy Thần và Hứa Hân Di đã ở cách xa Đồng Đồng và Trần Đình Hòa một đoạn dài.

Trần Đình Hòa hỏi Đồng Đồng:

- Nghe Hứa Hân Di nói, em rất thích phim của Hắc Trạch Minh?

Đồng Đồng nói:

- Thực ra em chỉ xem mấy bộ phim của ông ấy thôi, cũng không hiểu lắm để thưởng thức. Em thích “La sinh môn” và “Thất vô sĩ”... thấy những bộ phim đó rất xúc động.

Trần Đình Hòa nói:

- Hồi trước đọc “Dầu cóc”, anh cũng rất khâm phục ông ấy.

Hai người nói chuyện, bất giác đã đi tới một ngôi miếu cũ ở lưng chừng núi.

Ngôi miếu đã xiêu vẹo, cánh cổng làm bằng gỗ và nóc nhà đã ngã màu loang lổ, trông như hàng trăm khuôn mặt khổng lồ. Chỉ có lò hương trước cửa là vẫn còn dấu vết của một thời hưng thịnh. Trong miếu, quả thật không có mấy hương khói.

Trong sân có trồng một cây lớn cành lá rậm rạp, thân cây rất thô, có lẽ phải bảy, tám người ôm mới vừa. Ngày trước có người nói, nếu thâm độc điều ước trong lòng rồi đi vòng qua cái cây này ba vòng, điều ước sẽ thành hiện thực.

Đồng Đồng nhìn thấy Hứa Hân Di đang vui vẻ đi vòng qua cái cây. Lục Hy Thần ở một bên im lặng nhìn cô, đáy mắt hình như thoáng mỉm cười.

Duyên phận quả là kỳ lạ, có người vừa gặp đã cãi nhau, có người vừa gặp đã tâm đầu ý hợp.

Đồng Đồng đi về phía hồ Cầu nguyện. Hồ cách cái cây khoảng mười bước chân, giữa hồ có tượng điêu khắc một con chim ưng màu trắng, còn có từng lớp đồng xu dày đặc đang phát sáng. Nghe nói ném tiền xu vào hồ, nếu đồng tiền đó nổi lên được thì giấc mơ có thể thành sự thực, người có duyên có thể nhìn thấy con chim ưng trong hồ đang cử động.

Trần Đình Hòa xách máy ảnh ra hậu viện của miếu. Đồng Đồng nhìn một lúc, cảm thấy chán bèn tìm người để đổi lấy mười đồng xu. Cô đứng bên hồ, không ước gì trong lòng, chỉ ném tiền xuống. Đồng đầu tiên chìm xuống, đồng thứ hai cũng thất bại, nhưng khi ném đồng thứ ba xuống thì thấy nó nổi lên!

Trái tim cô đập như điên cuồng, trong đầu bắt đầu tìm kiếm ước nguyện - Thứ nhất, tôi muốn... Mình muốn cái gì nhỉ?. Lúc này, một đồng xu bỗng rơi xuống, chạm vào đồng xu của cô, thế là cả hai đồng xu cùng chìm xuống! Cô ngẩng đầu lên, thấy Lục Hy Thần đang đứng bên cạnh. Cô và anh vai kề vai – khoảng cách quá gần khiến Đồng Đồng thấy khó thích nghi được.

- Giúp tôi chút, đứng xa một tẹo. – Đồng Đồng không hề khách khí, nói.

- Cô được ném, tôi thì không được sao? – Lục Hy Thần hươ hươ đồng xu trong tay, sau đó đứng tránh ra.

- Đàn ông con trai mà cũng tin mấy thứ này giống con gái, đúng là không biết giác ngộ! – Đồng Đồng nhìn anh khinh miệt.

- Chẳng sao cả, tôi ném giúp Hứa Hân Di. – Chưa đến ba tiếng đồng hồ mà anh đã thân thiết với người ta như người một nhà.

- Hai người đang nói gì vậy. – Lúc này Hứa Hân Di mỉm cười đi về phía hồ, còn đưa theo sáu, bảy người nữa. Mọi người đều nhìn xuống mặt nước, ngừng thở, thận trọng ném từng đồng tiền xuống. Họ cũng không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chú xuống mặt hồ.

Bởi vì không muốn Lục Hy Thần phá hoại nên Đồng Đồng chờ anh ta ném hai đồng xu xuống rồi mới ném tiếp tiền của mình. Đồng xu ném vào trong không trung vẽ thành một đường vòng cung màu bạc, sau đó rơi xuống một đồng xu khác, nổi bồng bềnh trên mặt nước. Có người cười:

- Thế này gọi là nối liền hai trái tim, không biết Đồng Đồng với ai mà có duyên thế?

Đồng Đồng nhìn hai đồng xu, thần thờ đứng im. Đồng xu bên cạnh là của ai nhỉ? Cô lén đảo mắt nhìn những khuôn mặt xa lạ xung quanh, sau đó, cô nhìn thấy một người – là Lục Hy Thần. Anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt hơi nghi ngờ, khóe miệng mấp máy nhưng không nói gì cả. Lúc này, có người nghịch ngợm lấy que khuấy xuống đáy hồ, mặt nước vang lên những tiếng lạo xạo, hai đồng xu vừa nảy cũng chìm lẫn vào những đồng xu khác.

Hứa Hân Di nói:

- Hy Thần, ném nốt mấy đồng xu đó xuống đi.

Lục Hy Thần ném nốt mấy đồng xu trong tay xuống, lắc đầu:

- Thật vô vị!

4. Chương 04

CHƯƠNG IV: BẮT NGỜ YÊU

Bạn có thể học cách bước chân vào trái tim ai đó.

1.

Đúng vậy, ngoài Tề Vũ, Đồng Đồng không thích ai cả!

Đã lâu lắm rồi nhưng mối quan hệ giữa hai người họ vẫn duy trì như trạng thái ban đầu, mối quan hệ giữa Hứa Hân Di và Lục Hy Thần thì lại có sự phát triển thần tốc. Hứa Hân Di nói, tình yêu có lẽ cần phải tốc chiến tốc thắng, “hiệu suất” của Đồng Đồng kém quá!

Tình cảm của Đồng Đồng lúc nào cũng chỉ hạn chế trong tưởng tượng của mình. Bên cạnh Tề Vũ lúc nào cũng có Hạ Khả làm phiền, hơn nữa anh cũng rất bận rộn. Nếu bị Tề Vũ từ chối khéo léo, chắc chắn cô không thể ở lại phòng tranh thêm một phút nào nữa, sau này ngay cả cơ hội để gặp anh chắc cũng khó.

Đồng Đồng lên mạng “Midnattsol”, cô vừa mở trang chủ ra vừa cười nhạo bản thân. Cô cảm thấy mình cũng giống như những kẻ hâm mộ mất đi lý trí, lén theo dõi cuộc sống của Tề Vũ, thực sự là không thoải mái.

Ở trang chủ, bức tranh vẽ căn phòng đầy ghế đã được tải lên, lời bình luận vòm vòm rất nhiều. Sau đó, cô tìm thấy một bài viết khác trên diễn đàn, tiêu đề là: Thảo luận về người con gái thích hợp với Tề Vũ nhất.

Đồng Đồng rất khâm phục những người hâm mộ này, họ liệt kê ra hết những cô gái nổi bật nhất, ưu tú nhất ở trường, hình như đang “tuyển phi” cho Tề Vũ vậy.

Người đầu tiên là Hạ Dương.

Hạ Dương mặc dù là học sinh của trường khác, nhưng là bạn thanh mai trúc mã với Tề Vũ, hơn nữa còn có tài năng cùng lĩnh vực với Tề Vũ. Từ nhỏ cô đã bắt đầu vẽ tranh, học đại học, chuyên ngành của cô là tranh thủy mặc, năm thứ nhất, bức tranh “Non nước Giang Nam” của cô đã được Bảo tàng Mỹ thuật chọn trưng bày.

Những dòng chữ này khiến Đồng Đồng nản lòng.

Trên mạng còn đăng hai bức ảnh.

Một bức là ảnh Tề Vũ đang che mưa cho Hạ Dương, hình như là chuyện xảy ra trong chuyến du lịch mùa xuân, đằng sau họ là cánh đồng hoa vàng rực, Tề Vũ nghiêng mắt nhìn Hạ Dương rất dịu dàng, còn Hạ Dương thì hơi xấu hổ, cúi đầu, nhìn vào chú bướm màu đỏ đậu bên cạnh. Một bức ảnh khác là ảnh của Tề

Vũ và Hạ Dương khi tốt nghiệp trung học, họ đứng dưới một gốc cây ngân hạnh, đầu hơi nghiêng, tựa sát vào nhau, cả hai đều cười rất vui vẻ. Đồng Đồng chưa bao giờ thấy Tề Vũ cười vui như thế!

Tề Vũ và Hạ Dương quen nhau đã lâu như vậy, chắc chắn là có cơ sở tình cảm rất vững vàng! Đồng Đồng nhìn hai bức ảnh, trong lòng thoáng run rẩy, buồn như thể chiếc áo mà mình thích và cất giấu rất lâu, nay phát hiện ra nó thích hợp với người khác.

Những người bạn quá quen thuộc, quen nhau quá lâu thì lại không bao giờ tới được với nhau – đây là lời Hứa Hân Di từng nói.

Cho dù kết quả như thế nào, Đồng Đồng cũng quyết định phải nói cho Tề Vũ biết tình cảm của mình.

Chiều thứ hai, phòng tranh không một bóng người.

Đồng Đồng ngồi bên cạnh Tề Vũ nhìn anh phối màu. Ngoài trời bắt đầu đổ mưa, không lớn nhưng cũng đủ làm ướt mặt đất, phát ra những tiếng tí tách nho nhỏ. Cô nhìn Tề Vũ quét một lớp màu đen lớn lên quá nửa chiếc đĩa sơn, sau đó lại phối thêm màu xanh, màu đỏ, màu xám, các loại màu sắc được phối với nhau như làm ảo thuật, dưới nét bút vẽ, màu sắc hiện lên một cách thần kỳ, trong màu xanh có màu vàng, trong màu vàng có màu đen, còn có rất nhiều màu sắc khác mà cô không biết gọi tên. Hình như Tề Vũ đang vẽ bầu trời sao, một bầu trời tối đen như mực, những vì sao cố gắng tỏa sáng lấp lánh, như những hạt vừng được rắc lên trên.

Đồng Đồng đang say sưa thưởng thức thì bỗng nhiên một tiếng “bịch” vang lên, bảng màu vẽ trên tay Tề Vũ rơi xuống đất, rồi một tiếng “bịch” tiếp theo, anh vứt bút vẽ lên trên. Anh bực bội đẩy giá tranh về một bên, khiến một chiếc bút chì treo trên đó bị rơi xuống, sau đó, cả giá vẽ nghiêng đi, đổ lên nền đất khiến Đồng Đồng giật nảy mình.

Tề Vũ đi về phía cửa sổ, nhìn vào trời mưa ngoài kia, trầm ngâm không nói.

Đồng Đồng lúc này mới biết, thì ra cũng có lúc anh nổi giận. Cô đi về phía anh, đưa cho anh một lon bia hoa quả.

Tề Vũ không nói gì, chỉ nhìn về phía sân vận động ngoài cửa sổ. Cột bóng rổ trên sân vận động đã cũ, rỗ bóng cũng sắp tung ra. Có một cậu bé đang học đập bóng thì nhưng bỗng dừng trời đổ mưa nên luyến tiếc bỏ đi. Không khí thật là buồn. Tề Vũ dường như đang suy nghĩ điều gì đó, ánh mắt mông lung như màn mưa.

Đồng Đồng đang nghĩ xem làm thế nào để mở miệng nói với anh thì Tề Vũ nói khẽ:

- Nghe nói em làm thêm cả ở tòa soạn tạp chí của trường? Em thiếu tiền sao?

Đồng Đồng nói:

- Thiếu tiền... cái này, cũng có một chút.

Tề Vũ đưa tay lên gạt mấy sợi tóc vương trên trán, trả lời:

- Nếu em có gì khó khăn thì anh có thể giúp em.

Đồng Đồng nghĩ, em còn muốn không có khó khăn gì thì tạo ra khó khăn để anh giúp em. Nhưng ngay sau đó cô lại nói:

- Ồ, không cần đâu! Em có thể lo được.

Tề Vũ gật đầu, quay người lại, dựa lưng vào cửa sổ, nói:

- Em không cần quá khách sáo với anh.

Đồng Đồng hơi hồi hộp, suýt chút nữa thì cô đã buột miệng nói: “Em tới phòng tranh không phải vì thiếu tiền, mà vì em thích anh, thích được ở gần anh”. Nhưng cân nhắc một hồi lâu, cô lại nói với giọng bình thường:

- Anh đã có người con gái nào mà mình thích chưa? Ừm... có người nhờ em hỏi như vậy.

Tề Vũ im lặng một lát, nói:

- Có.

Tim Đồng Đồng đập nhanh hơn, cô đặt tay lên cửa sổ, khung cửa bằng xi măng như có một cơn sóng lớn ập tới, tay cô bắt đầu run rẩy. Cô hít vào một hơi, giả vờ như không quan tâm lắm, hỏi:

- Người đó... trên mạng nói là Hạ Dương.

Tề Vũ không trả lời.

Đồng Đồng hít sâu hơn, rất muốn giống như trên tivi vẫn nói, rằng có người đã thích anh lâu lắm rồi, anh có biết không? Cô ấy đang ở trước mặt anh! Cô ấy đang khóc vì sự nhát gan của mình.

Bỗng dưng Tề Vũ nói:

- Thứ bảy này mọi người cùng đi về ở ngoại ô, hôm đó em có thể nghỉ.

Đồng Đồng “ồ” một tiếng thật dài.

Một lúc lâu sau, Tề Vũ quay người lại nhìn cô, Đồng Đồng cũng nhìn anh – đằng sau hai người là cơn mưa mịt mù. Những giọt mưa ngoài cửa sổ thấm dần vào lòng đất, Tề Vũ đặt tay lên vai Đồng Đồng, khẽ phẩy nhẹ, định nói cái gì đó nhưng lại thôi – khoảng cách giữa họ thật gần. Đồng Đồng kêu lên một tiếng:

- Tề Vũ!

Tề Vũ nhìn vào mắt cô, mấp máy khóe môi, hơi do dự, nhưng vẫn nói:

- Đồng Đồng, anh biết tình cảm của em. Từ trước tới nay anh luôn coi em như em gái mình, như là một người bạn thân thiết. Nếu em vì anh mới tới phòng tranh làm người mẫu, anh cảm thấy rất có lỗi! Bạn gái của anh là Hạ Dương, anh thích cô ấy đã ba năm nay rồi.

Thì ra, hoàng tử Tề Vũ trong lòng Đồng Đồng thực sự thích Hạ Dương, hơn nữa còn thích cô ấy đã ba năm nay.

Ông trời ơi!

Đồng Đồng cảm thấy cả người mình như bị rơi vào một hố băng, chân cô mềm nhũn ra. Cảm giác này giống như cá đang nướng phải gai, cảm giác đau đớn dần dần lan khắp cơ thể, trái tim cô như tê dại.

Còn chưa mở miệng ra mà đã bị từ chối, chút lòng tự trọng của Đồng Đồng át đi cả tình cảm trong cô. Cô nắm vạt áo của mình, nói:

- Ai nói là em thích anh! Nếu em thích một ai đó thì tiền đề phải là người đó thích em trước! Yêu đơn phương thật là ngốc! Em không bao giờ làm những chuyện để mình phải chịu thiệt đâu! Em đâu phải tới làm người mẫu vì anh, em làm thêm là vì tiền! Em phải tiết kiệm tiền. Em chẳng nói gì cả, sao anh biết em thích anh, anh cũng...

Đồng Đồng nói năng lộn xộn, cũng không biết là mình đang nói gì.

Tề Vũ nhìn cô, vỗ vai cô nói:

- Ngốc quá!

Đồng Đồng im lặng, cô nhìn anh, tưởng tượng đến cảnh tượng của mình lúc này, lại càng buồn.

Một lúc lâu sau, Đồng Đồng nắm mạnh vào người anh, nói:

- Đừng tự tưởng tượng nữa! Em chỉ thích anh một chút xíu bằng móng tay thôi. Anh hiểu không? Em không vì bị anh từ chối mà buồn đâu. Chúng ta chỉ là bạn, là anh em thôi.

Đồng Đồng vừa nhát gan, vừa tự ti, cuối cùng cũng nói được một câu đúng lòng mình. Tề Vũ mỉm cười đưa tay ra, Đồng Đồng vỗ vào tay anh thật mạnh.

Hai người nhìn nhau, miễn cưỡng mỉm cười. Đồng Đồng cầm lon cô ca cụng vào lon bia của anh, uống một hơi rồi hỏi:

- Anh thích Hạ Dương, tại sao lại không công khai ra?

Tề Vũ nhìn ra ngoài, chậm rãi nói:

- Anh và cô ấy cùng học vẽ tranh từ hồi trung học, đều được mọi người coi là những người có năng khiếu nhất trong lĩnh vực này. Hạ Dương thi đại học, điểm thi hơi kém một chút nên không thi đỗ vào trường mình, bị bố cô ấy mắng suốt một năm trời. Bố Hạ Dương và thầy giáo anh là bạn học. Bọn anh đã phụ lòng kỳ vọng của mọi người, làm sao dám công khai quan hệ tình cảm được? Thực ra có lúc, anh cũng không biết mình với Hạ Dương có thể gọi là yêu nhau không, bọn anh chỉ nắm tay nhau có một lần, ngoài cảm giác sợ hãi, không thấy chút gì là lãng mạn. Lòng tự trọng của cô ấy quá cao, từ sau khi thi đại học kém điểm anh, cô ấy luôn cảm thấy anh coi thường cô ấy. Bọn anh lúc nào cũng bị thầy giáo đem ra so sánh với nhau, cô ấy cũng coi anh là đối thủ cạnh tranh, nói khó nghe một chút thì cô ấy luôn đố kỵ với anh, nổi giận với anh một cách khó hiểu, nhưng ngoài cô ấy ra, anh chưa từng thích người con gái nào khác.
- Ngay cả người mà mình thích nhất cũng đố kỵ, cũng ganh đua, tình cảm này sao lạ vậy? – Đồng Đồng thấy thật khó hiểu.

Tề Vũ nhìn Đồng Đồng, sau đó nói:

- Anh có thể hiểu được cô ấy, cô ấy mang trên mình kỳ vọng của gia đình, gia tộc cô ấy có rất nhiều người nổi tiếng trong lĩnh vực nghệ thuật, cô của cô ấy làm công tác giảng dạy nghệ thuật tại Pháp, chị họ là violonist nổi tiếng, cô ấy...

Đồng Đồng không biết nói lời nào. Gia đình đó quả là khác người! Cô cảm thấy mình không có lý tưởng gì, sống ngày này qua ngày khác, không có tinh thần cầu tiến. Bố thường dạy cô rằng, làm người thì phải cố gắng tiến lên, nhưng cũng phải sống thật vui vẻ. Đồng Đồng chỉ nhớ có câu sau.

Tề Vũ lại nói tiếp:

- Hôm nay Hạ Dương lại tới phòng tranh, cô ấy mang một bức tranh mới hoàn thành cho anh xem. Anh nói tranh của cô ấy không cởi mở, quá cầu nệ. Anh khuyên cô ấy không nên chỉ chú ý vào hình thức bức tranh, quá chú trọng vào tiến bộ kỹ thuật vẽ, nên lắng nghe cảm nhận của trái tim mình... Tóm lại là phê bình cô ấy một hồi, cô ấy nổi giận, xé rách bức tranh rồi bỏ đi. Anh lại làm cô ấy không vui rồi. Từ lúc cô ấy đi, anh vẫn ngồi ở đây, tâm trạng rất khó chịu, không vẽ được gì cả.

Chắc là vì Tề Vũ quá nhạy cảm với những việc của Hạ Dương. Vừa là đối thủ cạnh tranh, vừa là người yêu, mối quan hệ thật phức tạp. Trong lòng Đồng Đồng nghĩ vậy, bất giác thấy thông cảm cho Tề Vũ – một người con trai ưu tú như vậy, một cô gái yếu đuối như vậy, liệu bọn họ sẽ thế nào nhỉ? Cô cảm thấy thật không công bằng, thấy mình nên giúp anh, bèn hỏi Tề Vũ:

- Nếu theo em thì hai người vẫn chưa thực sự yêu nhau. Anh đã hôn cô ấy chưa?
- Vẫn chưa. Chưa có cơ hội...

Đồng Đồng nhìn anh, nghiêm túc nói:

- Anh nên hôn cô ấy, dùng sự dịu dàng của tình yêu để chinh phục cô ấy.
- Em đã hôn người con trai nào chưa?

Đồng Đồng đỏ mặt – từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nói chuyện về nụ hôn với con trai, nhưng cô cố làm ra vẻ bình tĩnh:

- Không nói cho anh biết. Có điều theo kinh nghiệm của em thì anh nên nhìn sâu vào mắt cô ấy vài phút, sau đó hôn cô ấy bất ngờ. – Thực ra những điều này cô đều đọc được trong tiểu thuyết tình cảm.

Tề Vũ nhìn cô nghi hoặc, xem ra anh cũng không có mấy kinh nghiệm trong lĩnh vực này. Mối quan hệ của đôi tình nhân này trong sáng như một tờ giấy trắng, điều này khiến Đồng Đồng càng thông cảm cho anh hơn. Cô là kẻ ngoài cuộc, nghiêm túc đề nghị anh:

- Con gái thích một nụ hôn thật sâu. Giống như thế này, tới gần một chút, gần một chút! Đúng rồi...
- Cô nhìn sâu vào mắt Tề Vũ, dần dần ghé mặt mình lại gần. Tề Vũ cũng nghiêm túc nhìn vào mắt cô, hàng lông mi khẽ động đậy, như cánh chuồn chuồn đang lay động.

Đồng Đồng tiến lại gần Tề Vũ, mắt nhắm hờ, thở nhẹ một hơi lên môi anh.

Hai kẻ ngốc trong sáng, cảm giác này thật là kỳ diệu! Đồng Đồng cảm thấy anh hơi run rẩy.

Đúng vào lúc họ sắp không kìm chế được mình thì bỗng dưng một tiếng “rầm” vang lên, cánh cửa đập mạnh vào tường rồi nặng nề bật trở lại – có người lao ra ngoài.

Tề Vũ đứng thẳng người lên, đuổi theo cái bóng, gọi lớn:

- Hạ Dương! Hạ Dương!

Bầu trời tối lại, Đồng Đồng đứng ở cửa sổ, nhìn thấy một người con gái chạy trong mưa, ném mạnh chiếc ô màu lam nhạt xuống đất. Cô gái cúi đầu, chạy vào trong mưa gió, quần áo cô bị gió thổi bay phần phật – ngay cả lúc cô chạy trong giận dữ, trông cũng vô cùng xinh đẹp.

Làm thế nào bây giờ? Lần này thì hiểu lầm to rồi!

Tề Vũ nhặt chiếc ô dưới đất lên rồi đuổi theo, trong cơn mưa chỉ nhìn thấy hai cái bóng mờ mờ dần biến mất.

5. Chương 05

CHƯƠNG V: HY SINH MỘT NỬA, TÔN THƯƠNG MỘT NỬA

Khi nhìn người khác mỉm cười, anh có nhớ em không?

1.

Mấy ngày sau đó, trong lòng Đồng Đồng cứ luẩn quẩn một câu hỏi – nếu Lục Hy Thần không đi, vậy thì hành động hôm đó của anh ta là thế nào?

Cô quyết định nói chuyện nghiêm túc với Lục Hy Thần, đồng thời phải cảnh cáo anh.

Buổi chiều tan làm ở tòa soạn, Đồng Đồng đi theo Lục Hy Thần xuống lầu, sau đó gọi anh vào rừng long nảo. Khi ánh mắt hai người gặp nhau, tia sáng trong ánh mắt của Lục Hy Thần khiến dung khí của cô giảm xuống mấy phần.

Đồng Đồng cúi thấp đầu đá mấy chiếc lá long nảo rơi dưới chân mình, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh, nói:

- Nếu anh cảm thấy làm như vậy rất thú vị thì tôi khuyên anh nên từ bỏ đi. Không ai chơi với anh đâu!

Lục Hy Thần hỏi ngược lại cô bằng giọng thách thức:

- Tôi không thể thích em sao? Em đang sợ điều gì?

Câu nói thẳng thắn khiến Đồng Đồng đứng sững. Cô cau mày nói:

- Anh điên rồi! Có phải anh ăn hiếp tôi quen rồi không, trong đầu anh đang nghĩ linh tinh cái gì vậy?

Lục Hy Thần nhìn Đồng Đồng rất lâu, ánh mắt của anh như một tấm lưới nhốt cô lại trong đó. Anh nói:

- Có phải em không chấp nhận được không? Em biết không, em giống như một đốm ma chơi không chịu yên phận, tới làm đảo lộn cuộc sống của tôi, khiến tôi không thể không chú ý tới em, nói thật lòng, em không thông minh, không xinh đẹp, rất khó gần, nhưng tôi có cảm giác với em.

Đồng Đồng ngậy người ra, một lúc lâu sau mới nổi giận trả lời:

- Tôi sẽ không thích anh đâu.

Lục Hy Thần hình như chưa bao giờ bị người ta từ chối, anh hỏi cô bằng giọng điệu khó tin và vô tội:

- Tại sao?

- Tôi thích người khác rồi?

- Anh chàng vẽ tranh đó sao? – Khóe miệng Lục Hy Thần khẽ nhếch lên, còn kèm theo một nụ cười chế giễu. – Chỉ là yêu đơn phương thôi phải không?

Đồng Đồng không muốn nói tiếp, chỉ nặng nề buông một câu:

- Anh chuyên tâm vào Hứa Hân Di đi!

Chuyện này bị Đồng Đồng gác lại một bên. Nếu có thể, cô muốn trực tiếp ấn luôn nút Delete, xóa bỏ toàn bộ chuyện này khỏi đầu óc mình. Mặc dù Hứa Hân Di không biết gì, nhưng cô vẫn cảm thấy bất an.

Về tới ký túc xá, Đồng Đồng phát hiện ra điều mà Hứa Hân Di nói nhiều nhất chính là: Cảm giác của tình yêu thật tuyệt! Hình như cô muốn cả thế giới biết niềm vui của cô, cả ngày chỉ kể về những việc trong mắt người khác chỉ bé như hạt đậu nhưng lại khiến cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc...

- Hy Thần thật là tốt, anh ấy mời tớ đi ăn cá hấp!

- Hy Thần đưa tớ về tới cổng ký túc đấy.

- Hy Thần tới Câu lạc bộ Phê bình Điện ảnh để xem phim với tớ, viết bình luận với tớ.

Đồng Đồng nghĩ, Lục Hy Thần đúng là một người hay thay lòng đổi dạ. Mọi quan hệ giữa anh ta và Hứa Hân Di vẫn phát triển tốt – chẳng phải bọn con trai con gái trong trường đều như vậy sao, đâu có ai chịu chung thủy với mối tình của mình?

Hứa Hân Di nói:

- Đồng Đồng, sao cậu cứ buồn rầu mãi thế?

- Linh tinh, tớ buồn lúc nào. – Đồng Đồng trợn mắt lên. Hứa Hân Di đưa cho cô một chiếc gương, Đồng Đồng nhìn vào gương, lông mày của cô quả nhiên đang nhíu lại, khóe miệng chảy xuống, trông như thể nợ người ta rất nhiều tiền.

Cô có thể vui được sao?

Tất cả mọi người đều đang khoe khoang hạnh phúc trước mặt cô.

2.

Từ sau lần giảng hòa với Hạ Dương ở rừng long nảo, ánh mắt sáng ngời của Tề Vũ càng thêm vui vẻ. Anh và Hạ Dương làm lành với nhau rồi, hơn nữa mối quan hệ giữa hai người cũng thân mật hơn lúc trước. Không khí căng thẳng mỗi khi gặp nhau trước kia đã biến mất, cảm giác này khiến anh rất nhẹ nhõm, rất vui vẻ. Anh nói với Đồng Đồng, anh hiểu ra một đạo lý: Nếu Hạ Dương đã hiểu thắng, nhạy cảm, rất quan tâm tới việc học và thành tích, vậy thì anh nghĩ thoáng hơn một chút, anh không cố làm thầy giáo của cô nữa.

Anh sẽ dùng sự dịu dàng để “hóa giải” sự sắc bén của cô – anh thỏa hiệp.

Chiều hôm đó, các học sinh trong phòng tranh đã về hết, Đồng Đồng vẫn chưa muốn rời đi mà đứng bên cạnh Tề Vũ giúp anh sắp xếp dụng cụ và hộp tranh, sau đó lại đưa cho anh một lon bia hoa quả. Uống hết một lon, Tề Vũ quay đầu lại nói với cô:

- Cũng nhờ em cả.

Nói rồi khuôn mặt anh nở nụ cười dịu dàng nhưng hạnh phúc.

Đồng Đồng đã biết nhưng còn cố tình hỏi:

- Nhờ em cái gì?

Tề Vũ dùng cái lon rỗng cụng vào tay cô, nói:

- Nhờ em nghĩ ra một cách hay như thế, đúng là con gái vẫn nhạy cảm hơn con trai.

Đồng Đồng gật đầu, làm ra vẻ “chuyện của anh em cũng là chuyện của mình”, nói:

- Vậy anh phải cảm ơn em như thế nào? Mời em ăn cơm sao?

Tề Vũ vỗ vỗ túi áo, nói:

- Đây là vé xem phim mà anh nhờ bạn mua hộ, 7h30 anh phải đi xem phim với Hạ Dương, không còn thời gian nữa.

Đồng Đồng nói:

- Được, anh lại nợ em một bữa cơm, em ghi lại đấy. Chúc anh tối nay hẹn hò vui vẻ! Tạm biệt.

Tề Vũ gật đầu.

Đồng Đồng sắp xếp gọn đồ đạc trong ba lô, khi đi ra cửa, cô còn nghe thấy tiếng Tề Vũ gọi:

- Đồng Đồng!

Đèn trong phòng tranh vẫn chưa bật, cánh cửa sổ khép hờ, ánh sáng mờ mờ hắt từ cửa kính ra. Cô quay đầu lại, nhìn thấy Tề Vũ đứng ở một nơi rất xa, gọi tên cô qua rất nhiều giá tranh.

Vẻ mặt của anh có vẻ gì đó khó hiểu, hình như đang nhìn cô đầy lo lắng.

Giá vẽ và khung tranh hình như xây nên một ngọn núi cao vút giữa họ, cô muốn vượt qua nó nhưng thấy sao thật khó khăn. Đồng Đồng cảm thấy hơi khó chịu trong lòng, cô bình tĩnh nói:

- Làm gì thế?

Tề Vũ chạy như bay về phía cô, nắm lấy tay cô, sau đó xòe ra, đặt vào đó một thanh kẹo sô cô la. Đó món quà mà cô thích nhất khi chơi trò chơi hồi bé, chính là cái cảm giác ngọt ngào khi được ai đó tặng cho món quà bí mật, nhưng hình như hai cảm giác này không giống nhau.

Cô thấy mũi mình cay cay, nói:

- Đừng tặng sô cô la cho em, em sẽ hiểu lắm đấy.

Tề Vũ nói nhẹ:

- Em là một cô gái tốt!

Đồng Đồng gật đầu, chứng tỏ cô đã nhận tấm chân tình của anh, sau đó quay người đi ra ngoài.

Tề Vũ lại gọi cô lại, ngập ngừng một hồi lâu mới nói:

- Đồng Đồng, em giúp anh như vậy, bản thân em có thấy đau lòng không?

Đồng Đồng bật cười thoải mái:

- Nhìn em giống như đang đau lòng lắm sao? Đừng có ngốc! Em nói rồi, em chỉ thích anh một chút thôi, anh và Hạ Dương tới với nhau đâu đến mức khiến em đau lòng. Thừa họa sĩ, đừng lằng nhằng nữa, đi hẹn hò đi. – Không chờ Tề Vũ nói gì nữa, cô chạy đi thật nhanh.

Cô càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, cho tới lúc không thở được nữa mới dừng lại. Sau đó, cô ngửa cổ lên, hít lấy hít để bầu không khí buổi chiều tà. Cô vỗ ngực, nói với bản thân, không được để người khác thương hại – nhất là Tề Vũ.

Một mình Đồng Đồng tìm tới quán mì kéo ở một nơi rất hẻo lánh, ăn hết một bát mì thịt bò. Cô cho rất nhiều ớt vào mì, uống hết sạch cả nước. Vị cay xè của ớt khiến cô chảy nước mắt, không ngừng hít hà, xuyt xoa, nước mắt rơi ra cũng nóng hổi, cay xè. Chiếc tivi đặt trong tiệm mì đang chiếu một bộ phim Hàn Quốc suốt mướt, nhân vật nữ chính vì bị từ chối tình yêu, sau đó bị đâm lên võ chuổi, trượt ngã, rồi còn bị người ta không cần thận hắt nước vào người, trông vô cùng thảm hại. Cô và những người cùng ngồi trong quán bật cười thoải mái. Mì đã ăn hết, cười cũng đã xong, cô thản nhiên chuẩn bị về ký túc xá.

Cô không ngờ đụng phải Lục Hy Thần ở cổng ký túc, anh vừa tiễn Hứa Hân Di về, quay người lại, đụng thẳng vào mặt cô.

Đồng Đồng chào anh trước:

- Hi, anh cũng ở đây hả?

Lục Hy Thần lườm cô, lạnh nhạt nói:

- Bình thường em toàn ra ngoài một mình vào buổi tối thế này sao?

Đồng Đồng chán nản nói:

- Này, anh quản lý hơi nhiều đấy nhé!

Trong phòng bảo vệ ở gần đó, một bà lão đang mở chiếc đài cát sét cũ kỹ, trong đó vang lên tiếng hát của Mai Diễm Phương với bài “Hình như cổ nhân tới”, âm thanh rè rè, giai điệu nghe như một bài dân ca nhưng lại khiến Đồng Đồng thấy bất an.

Khi đứng cạnh Lục Hy Thần, cô luôn có cảm giác bất an, hình như không phải là vì sợ – cô cũng không biết là vì sao.

Đồng Đồng không biết phải nói gì, thế là chuẩn bị đi về phía cánh cổng bằng sắt nặng nề.

Lục Hy Thần gọi cô lại, nhìn chăm chăm vào cô, cứ như thể trên người cô có cái gì đó kỳ quái lắm vậy. Một lúc sau, anh hỏi:

- Em khóc hả?

Đồng Đồng hoang mang nhìn anh:

- Anh đừng có nói linh tinh.

Lục Hy Thần bướng bỉnh nhắc lại câu hỏi:

- Tại sao em khóc?

Anh cũng thật là giỏi. Đồng Đồng lườm anh, nói:

- Đừng tưởng rằng anh là cấp trên của tôi thì có thể quản lý mọi việc của tôi, anh rảnh lắm hả?

Lục Hy Thần nói với cô bằng giọng trách móc:

- Gần đây em làm sao vậy, có nhiều chuyện đau lòng thế sao?

Ánh mắt Lục Hy Thần nhìn Đồng Đồng như nhìn vào một chú mèo tội nghiệp bị người ta vứt bên lề đường, khiến Đồng Đồng bất giác thấy bối rối. Cô nâng cao âm vực giọng nói:

- Tôi chỉ ăn một bát mì rất cay thôi mà. Cứ cho là tôi khóc thì liên quan gì tới anh!

Lục Hy Thần sa sầm nét mặt:

- Đúng, tôi không có tư cách quan tâm tới em. Tôi ghét nhất những đứa con gái vì một chuyện nhỏ mà khóc lóc nọ kia, nhất là những kẻ khóc lén lút, đúng là vô dụng.

Đồng Đồng chán không buồn để ý tới anh, giận dữ chạy lên phòng.

Lúc đi tới cửa phòng, cô sợ bị người ta nhìn ra đôi mắt ướm, thế là cúi thấp đầu đi vào. Nhưng hôm đó tâm trạng của Hứa Hân Di rất tốt, còn chạy tới gần cô nói:

- Cậu xem, đây là quả cầu thủy tinh mà Lục Hy Thần tặng tớ.

Sau đó cô vui vẻ nhìn vào mắt Đồng Đồng để xem cô bạn có phản ứng gì không. Đồng Đồng còn nhớ, quả cầu thủy tinh này cô thấy Lục Hy Thần mua hôm gặp nhau ở tiệm hoa, không ngờ anh lại tặng nó cho Hứa Hân Di. Cô giả vờ như rất ngạc nhiên, nói:

- Tuyệt thật, đẹp quá! Con trai muốn lấy lòng con gái đều thích tặng đồ thủy tinh, trong suốt chứng tỏ một tình yêu trong sáng mà!

Hứa Hân Di ôm cô một cái, vui vẻ cất quả cầu thủy tinh đi. Cô không nhận ra Đồng Đồng hôm nay hơi khác thường, có vẻ rất đau lòng, cũng không nhận ra khóe mắt Đồng Đồng còn ướt. Đồng Đồng thở phào nhẹ nhõm.

Cô trầm nghĩ, vì sao Lục Hy Thần vừa nhìn đã nhận ra tâm trạng của cô rồi nhỉ? Thật là lạ!

Sau đó, tâm trạng Đồng Đồng lúc nào cũng rất tệ, nhưng công việc ở phòng tranh thì vẫn phải tiếp tục. Cô không muốn vì vấn đề tình cảm mà bỏ cuộc giữa chừng công việc mình đang làm, khiến Tề Vũ tưởng rằng cô chỉ là một đứa trẻ.

Những buổi lên lớp vẽ sau đó, lần nào Đồng Đồng cũng ngồi cứng đờ như một khúc gỗ ở trên ghế. Khi Tề Vũ lướt ánh mắt về phía cô, ánh mắt anh như sợi dây giật con rối bằng gỗ, cô mới lấy lại tinh thần, vội vã nhìn sang hướng khác. Chỉ tiếc rằng Tề Vũ không phải hiện ra tâm trạng của cô hiện nay không như trước kia.

Đồng Đồng nghĩ, bản thân mình thì nói chỉ thích anh một chút, làm sao anh tin được? Có điều cũng chẳng sao cả, giờ có nói thật lòng cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Ông trời biết, tình yêu trong trái tim cô đang dần dần sinh sôi nảy nở và trưởng thành. Nhưng nếu có ngày nào đó Tề Vũ lại hỏi tới cô, cô vẫn không hề do dự mà nói dối. Cô chỉ có thể cố gắng hồi tưởng lại cảnh tượng anh ôm Hạ Dương, hôn Hạ Dương để cảnh cáo mình không được suy nghĩ lung tung nữa. Đồng Đồng cũng biết, chỉ cần được ở gần Tề Vũ thêm một ngày, trong lòng cô vẫn còn một chút hy vọng.

3.

Buổi chiều, sau khi tan lớp học hội họa, Đồng Đồng lại như thường lệ, chờ các học sinh về hết rồi đứng sau lưng Tề Vũ xem anh sửa lại tranh, sau đó đưa cho anh một lon bia hoa quả. Tề Vũ cau mày, không nói gì, chỉ uống một hơi hết sạch lon bia. Im lặng một hồi lâu, anh đẩy khung tranh ra, bóp chặt lon bia rỗng trong tay.

Anh lạnh lùng nói:

- Anh chia tay với cô ấy rồi.

Đồng Đồng đứng sững sờ.

Tề Vũ ném cái lon rỗng vào thùng rác đặt góc phòng, nhưng không ném trúng, lon bia đập vào tường, phát ra tiếng “bộp” rất lớn.

- Tối qua, cô ấy nói tình cảm của anh càng lúc càng mạnh mẽ, khiến cô ấy không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì... Cô ấy nói cảm giác của cô ấy không tốt. Bởi vì sự tồn tại của anh và tình cảm của anh khiến cô ấy không thể tập trung tinh thần cho hội họa...

Đồng Đồng ngạc nhiên:

- Tại sao lại như vậy?

Tề Vũ chậm rãi nói:

- Cô ấy muốn đi du học, bảo anh đừng làm lỡ tiền đồ của cô ấy, bảo anh đừng tìm cô ấy, đừng gọi điện thoại cho cô ấy... Đối với cô ấy, có phải anh là một người thừa không?

Tề Vũ trầm thì nói, như đang tự nói với chính mình, ánh mắt anh trông thật thê lương.

Đồng Đồng nhìn Tề Vũ, cảm thấy tim mình đau nhói, nhưng lại không biết làm thế nào để giúp anh.

Hai người giống như hai chú hạc đau thương và cô độc, một trái một phải đứng bên cánh cửa, nhìn xuyên qua những tán lá cây xanh biếc, nhìn vào bầu trời và những đám mây trắng lững lờ. Chuyện của Tề Vũ đã buộc chặt vào người Đồng Đồng, nếu anh không vui, Đồng Đồng cũng như đánh mất một nửa linh hồn.

Một chiếc lá cô đơn xoay một vòng tròn trong không trung rồi bị gió thổi bay tới chân họ. Tề Vũ nhìn chiếc lá, mở miệng nói:

- Anh muốn ngồi một mình.

Đồng Đồng rời khỏi phòng tranh, trở về ký túc, mệt mỏi nằm trên giường. Cô gỡ quyển tiểu thuyết tình cảm mới thuê về, nhưng không một chữ nào vào đầu. Những tình tiết lãng mạn trong tiểu thuyết giờ đây đối với cô mà nói không còn có sức thuyết phục và hấp dẫn nữa, sự thực là Tề Vũ vui vẻ thì cô mới vui vẻ.

Hứa Hân Di vẫn đang gọi điện thoại cho Lục Hy Thần, cô dựa lưng vào khung cửa cười cười nói nói.

- Anh cảm thấy mắt em đẹp hơn hay mũi em đẹp hơn?
- Nếu ngày mai trời mưa, anh có mang ô tới cho em không?

Những câu hỏi trong tình yêu càng ngu ngốc thì người ta lại càng thấy lãng mạn. Hứa Hân Di tắt điện thoại, nhìn thấy dáng vẻ thất thần của Đồng Đồng, bèn hỏi cô làm sao. Đồng Đồng chán nản nói về chuyện Tề Vũ chia tay với Hạ Dương.

- Thế sao cậu vẫn còn như vậy? Còn không hành động mau đi?

Đồng Đồng úp quyển sách lên mặt, che kín mắt, thoang thoang ngửi thấy mùi giấy cũ, mệt mỏi nói:

- Người anh ấy thích là Hạ Dương.

Hứa Hân Di tới gần cô, nhặt quyển sách trên mặt Đồng Đồng lên, chỉ vào đầu cô, nói:

- Anh ấy cũng có thể thích cậu!
- Cậu liên thiên cái gì vậy?
- Đồng Đồng, đầu óc cậu đúng là đặc lạ rồi, cậu đã thấy người con trai nào chỉ thích cô gái đã đá mình không? Cậu hoàn toàn có thể thay thế cô ta, ngốc ạ!

Đồng Đồng nghĩ, Hứa Hân Di làm sao mà biết được sự khác biệt giữa cô và Hạ Dương, quy tắc tình yêu khiến cô hoàn toàn đánh mất tự tin vào bản thân. Cô chỉ thầm lo lắng cho Tề Vũ, không biết bây giờ anh như thế nào.

Cô không kìm chế được, lại bật dậy tới phòng tranh thăm anh, tưởng rằng anh đang ngồi ở đó, đầu cúi thấp xuống, chân tay run rẩy vì cổ kiềm chế nỗi đau của mình, nhưng cô đã lầm – Tề Vũ đang tập trung tinh thần cầm bút vẽ, trong bức tranh của anh có một đôi tất màu xanh lam nằm trong bóng tối lơ mơ. Nhìn anh có vẻ vô cùng thoải mái, chiếc bút trong tay đưa lên đưa xuống nhịp nhàng.

Đồng Đồng thận trọng trở về theo đường cũ.

Bốn giờ học liền ở phòng tranh đều do bạn Tề Vũ tới dạy. Anh chỉ xuất hiện ở phòng tranh vào buổi tối, buồn rầu vẽ tranh. Tối thứ sáu, Đồng Đồng lại lén chạy tới phòng tranh thăm anh, phát hiện anh vẫn đang ngồi vẽ một mình, trên mặt không có biểu cảm gì đặc biệt.

Thứ bảy cũng như vậy.

Chủ nhật cũng như vậy, thậm chí ngay cả sắc mặt lẫn tư thế vẽ tranh của anh đều không thay đổi.

Cuối cùng Đồng Đồng cũng hiểu, anh mượn vẽ tranh để phát tiết tâm trạng của mình, để đóng cửa bản thân, anh rất không hy vọng bị người khác quấy rầy. Mãi cho tới mấy ngày sau, Tề Vũ mới gọi Đồng Đồng lúc đó đang lấp ló ngoài cửa:

- Tại sao em không vào?

Đồng Đồng nói:

- Sao anh không đi tìm Hạ Dương mà chỉ ngồi đây vẽ tranh?

Tề Vũ lắc đầu:

- Cô ấy đi Thanh Đảo du lịch rồi, hoạt động do nhà trường tổ chức – đi ngắm biển.
- Vậy anh gọi điện cho cô ấy.
- Cô ấy không nghe máy. – Tề Vũ dừng cây bút trong tay, để mặc cho những giọt màu vẽ rơi xuống nền nhà.

Anh cười nhạt nhẽo:

- Anh không sao.

Đồng Đồng không biết nên nói gì. Im lặng một hồi lâu, Tề Vũ lạnh lùng nhìn bức tranh treo trên tường, ánh mắt và tâm tư hoàn toàn không nằm trên bức tranh đó. Nhìn một lát, nụ cười của anh dần biến mất. Tay anh nắm thật chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi rõ, bỗng dưng anh đâm mạnh vào tường.

- Tề Vũ!- Đồng Đồng hét lên.

Tề Vũ xua tay với cô, bàn tay vừa đỏ vừa sưng, nhưng anh vẫn mỉm cười:

- Anh không sao!

- Anh đừng đối với bản thân mình như thế! - Đồng Đồng lo lắng, nói lớn. - Hạ Dương chia tay với anh thì anh cũng không được từ bỏ mình. Cứ cho là cô ấy đá anh thì trong mắt anh không còn người con gái nào khác sao?

- Em không hiểu đâu! - Tề Vũ bướng bỉnh nói. Lời vừa nói xong, cả người anh bỗng run rẩy, sắc mặt dần thay đổi, anh nặng nề hít vào một hơi, tay ôm bụng dần dần quỳ xuống. Đồng Đồng giật mình, vội chạy lại:

- Làm sao vậy?

Tề Vũ lắc đầu, cắn chặt môi, một tay giữ chặt bụng, tay còn lại chống vào tường, cố sức đứng lên. Dáng vẻ của anh quả là đáng sợ: Môi tái nhợt, mặt trắng xanh, những giọt mồ hôi đọng trên trán to như những hạt đậu.

- Không sao đâu, chỉ là đau dạ dày thôi!

Đồng Đồng hỏi:

- Anh vẽ tranh liên tục suốt hai tuần, không ăn cơm đúng giờ phải không?

Tề Vũ nghiêng răng, không trả lời.

Đồng Đồng nhìn thấy một hộp bánh quy nhỏ đặt trên bàn, thăm ca thán: Đúng là hồ đồ quá.

Đồng Đồng không có kinh nghiệm đối phó với bệnh đau dạ dày, thế là cô vắt tay anh lên vai mình, dùng lưng để chống anh lên. Nhưng Tề Vũ cao quá, lại còn nặng, gần như đè cô xuống dưới. Đồng Đồng vừa thò tay vào túi móc điện thoại ra đã cảm thấy người mình nhẹ bẫng, Tề Vũ nặng nề đổ xuống sàn nhà - anh thở hổn hển rồi bắt đầu nôn ra máu. Một lúc sau, anh ngất đi. Đồng Đồng hoảng loạn lay người anh, vỗ vào mặt anh, gọi lớn:

- Tề Vũ! Tề Vũ, anh làm sao vậy? Anh tỉnh lại đi!

Lay một lúc lâu, Tề Vũ chỉ khẽ động đậy mí mắt, không có phản ứng gì, Đồng Đồng nhìn đồng máu trên mặt đất, sợ hãi không biết phải làm gì.

Một lúc lâu sau, cô mới vội vã gọi 120 - từ ngày ra đời cho tới nay, lần đầu tiên cô gọi số điện thoại mà ai nghe thấy cũng căng thẳng.

Đồng Đồng đi theo xe cấp cứu tới bệnh viện, sau khi được kiểm tra, phát hiện ra tĩnh mạch ở dạ dày của Tề Vũ bị rách, gây ra xuất huyết. Quá trình điều trị quả đáng sợ, bác sĩ nhét hai cái ống vào dạ dày anh thông qua mũi để cầm máu cho anh. Lúc kéo hai sợi dây từ bên ngoài, cả người anh run rẩy, dáng vẻ vô cùng yếu ớt, trên mặt là sự đau khổ tột cùng. Đồng Đồng từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy anh khó chịu như thế, nhưng lại không giúp được việc gì, chỉ biết đứng bên cạnh nắm chặt tay anh - bàn tay của anh thật lạnh.

Thời gian trôi qua chậm chạp. Bác sĩ nói với Đồng Đồng rằng Tề Vũ không bị xuất huyết nhiều nên không có nguy hiểm gì tới tính mạng. Cuối cùng thì Đồng Đồng cũng có thể đặt trái tim mình về đúng chỗ của nó. Thông dây vào mũi không lâu thì Tề Vũ cũng ngừng xuất huyết.

Đồng Đồng nhìn Tề Vũ yếu ớt nằm trên giường bệnh - mấy tiếng trước anh vẫn còn bình thường, khỏe mạnh, vậy mà bây giờ lại nằm ở đây, trên người cắm đủ các loại dây. Cô không hề nén được sự sợ hãi đang dâng lên trong lòng, bàn tay nắm tay anh không ngừng run rẩy, cứ như thể người bị bệnh là cô chứ không phải là anh. Cô nhát gan quá!

Sau khi điều trị, những chiếc ống vẫn không được rút ra, bác sĩ nói phải để đó quan sát thêm 24 tiếng nữa. Đồng Đồng ở bên cạnh nhìn mọi người đến kiểm tra áp suất tĩnh mạch, truyền nước cho Tề Vũ. Cả đêm anh phải truyền thêm nước đường và nước hoa quả, cứ cách ba, bốn tiếng lại có bác sĩ tới kiểm tra.

Tề Vũ khép hờ hai mắt, nhìn cô bằng đôi mắt trì trệ. Anh rất khó chịu, ba tiếng sau lại phải kiểm tra và truyền nước, đêm nay chắc chẳng thể nào ngủ được. Đồng Đồng nghĩ, thôi thì cứ ở đây cạnh anh một đêm, mặc dù không giúp được việc gì nhưng dù sao cũng có người chăm sóc anh.

Một lúc lâu sau, phòng bệnh trở nên yên tĩnh, đã gần 11 giờ đêm. Đồng Đồng hỏi Tề Vũ:

- Anh có muốn em gọi điện thoại báo cho người nhà hoặc bạn bè anh không?

Tề Vũ yếu ớt lắc đầu.

Đồng Đồng dùng hai tay nắm chặt tay anh, sát lại gần, hỏi nhỏ:

- Giờ anh thấy thế nào?

Cô biết câu hỏi của mình thật là thừa, nhưng cô cũng không biết phải nên nói gì.

Khóe miệng Tề Vũ hơi mấp máy, cười nói:

- Cảm ơn em...

Ngón tay anh hơi lạnh, Đồng Đồng quỳ xuống cạnh giường, chỉnh lại cho anh cái gối, nhìn thẳng vào mặt anh, nói:

- Chúng ta là anh em mà, anh còn khách sáo làm gì? Đừng lo, mọi việc đã có em.

Tề Vũ lại cười, Đồng Đồng cảm thấy hình như anh đang cười nhạo cô.

Đồng Đồng định nói cái gì đó vui vui cho anh nghe, nhưng anh đã nhắm mắt, ngủ thiếp đi.

4.

Hoàng tử của Đồng Đồng ngủ rồi, anh có một vầng trán cao và rộng, đôi mắt sâu thẳm, hàng lông mi thật đẹp. Cùng với nhịp thở, lông mi anh khẽ động đậy, nhấp nhô như đôi cánh của một chú chuồn chuồn. Ngón tay Đồng Đồng miết nhẹ vào hàng lông mày đen rậm của anh, miết nhẹ vào sống mũi cao thẳng của anh, vào đôi môi mím chặt của anh, ngay cả nhịp thở của anh nghe cũng như một bản nhạc. Đồng Đồng đặt một ngón tay của mình lên môi anh, rồi nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên đó.

Hoàng tử không biết gì cả.

Đồng Đồng ngây ngất trong cảm giác hạnh phúc, bỗng dưng Tề Vũ mở mắt ra, khiến cô giật nảy mình.

Đồng Đồng hỏi:

- Sao thế?

Tề Vũ nói:

- Sao em vẫn còn ở đây, ký túc đóng cửa thì làm thế nào?

Đồng Đồng nhún vai, tỏ ra vô cùng thoải mái, nói:

- Em ở đây với anh. Bác sĩ còn phải kiểm tra và truyền nước nữa, có một người ở bên cạnh anh vẫn tốt hơn.

Tề Vũ thở dài một tiếng, có vẻ như cảm thấy có lỗi với cô, nhưng rồi cũng khép mắt lại. Đồng Đồng biết anh vẫn đang chờ một người khác ở bên anh lúc này.

Đồng Đồng tới gấp y tá lấy một chiếc ghế dài, ngồi bên giường Tề Vũ, đầu áp vào gối anh, lắng nghe tiếng thở nặng nề của anh rồi nhắm mắt. Mặc dù cô rất mệt, nhưng ý thức của cô còn rất rõ ràng, không thể nào ngủ được. Cô đưa tay lên vỗ vỗ đầu, thấy cảm giác này thật kỳ diệu – cô được ngủ bên cạnh anh, hơn nữa còn được ngủ cả một đêm! Trước đây, cô chưa bao giờ tưởng tượng được rằng mình lại có cơ hội tới gần anh. Giấy phút này, cô là người thân và người bạn duy nhất ở cạnh anh, cái cảm giác rằng mình là người không thể thiếu khiến cô hạnh phúc tột cùng. Cô cảm thấy bản thân mình thật may mắn!

Nửa đêm, sau khi y tá tới thay một bình truyền mới thì Tề Vũ tỉnh lại. Anh vỗ vào lưng Đồng Đồng nói:

- Em ngủ rồi hả?

Đồng Đồng đáp nhỏ:

- Ngủ rồi.

Tề Vũ nói:

- Mắt còn đang mở mà lại lừa người ta. Anh biết em chưa ngủ, tay cứ cựa quậy liên tục. Cảm giác không ngủ được khó chịu lắm phải không?

Đồng Đồng nói:

- Đúng thế. Thấy chưa, anh lại nợ em một lần rồi, nhớ là phải trả nợ đấy nhé.

Tề Vũ cười nhẹ:

- Được rồi, ân nhân cứu mạng! Thôi, chúng ta ngủ đi, trời còn chưa sáng.

Anh móc tay vào ngón tay cô nói:

- Chúng ta ngủ đi!

Câu nói này thật “đen tối”. Tề Vũ mà cũng nói như thế! Nhưng Đồng Đồng cảm thấy rất thú vị, tay cô vẫn nắm vào góc chăn của anh, trong đầu bắt đầu suy nghĩ linh tinh, cô tưởng tượng sau khi Tề Vũ xuất viện, mối quan hệ của họ sẽ có bước phát triển lớn, cô có thể trở thành bạn gái của anh, sau đó cô và anh... Cô nghĩ, liệu mình có ngây thơ quá không?

Nửa tiếng đồng hồ sau, Đồng Đồng lại nghe thấy tiếng Tề Vũ hỏi:

- Ngủ chưa?

Đồng Đồng ừ một tiếng.

Tề Vũ ho mấy tiếng rồi nói:

- Bỗng dưng anh muốn hỏi em một câu hỏi – tại sao em lại đối xử tốt với anh như vậy? Em bắt đầu thích anh từ lúc nào? Ồ, anh biết... em chỉ thích anh một chút thôi.

Đồng Đồng nói:

- Em quên rồi. Dù sao thì em cũng là con gái, anh hỏi em trực tiếp như vậy, không sợ em xấu hổ bỏ chạy sao?

Tề Vũ lắc đầu:

- Em sẽ không đâu.

Đồng Đồng dậm chân:

- Trời ơi! Thì ra anh không coi em là con gái!

Tề Vũ nói:

- Không, không phải anh có ý đó. Em là cô gái dũng cảm và chu đáo, nếu mà em xấu hổ thì em đã không dạy anh cách làm thế nào để Kiss chinh phục người khác.

Đồng Đồng trầm nghĩ, mình trong mắt Tề Vũ khác xa với mình thực tế quá, thế là cô nói:

- Em chỉ là...

Cô không nói tiếp nữa – cô định nói là “Em định nhân cơ hội đó để hôn anh, nhưng khi đó không có đủ dũng khí.

Tề Vũ cũng không hỏi tiếp, chỉ lật chăn, thò tay ra ngoài, nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt của Đồng Đồng. Ngón tay anh vẫn hơi lạnh. Anh tìm kiếm gì đó trên trán cô, rồi ngón tay trượt xuống gò má, dừng lại ở

cầm, hình như thử nhìn đáng vẻ cô khi bị người ta sờ lên mặt, hoặc cũng có thể là anh muốn thông qua tay để cảm nhận thực sự về khuôn mặt của cô.

Hoặc có lẽ, Tề Vũ muốn làm quen cô lại một lần nữa? Anh đang xây dựng lại hình tượng của một người mà bình thường anh không chú ý tới?

Hành động ấm áp của Tề Vũ khiến khóe mắt Đồng Đồng ươn ướt. Cô dùng tay day day hai mắt, nhân thể giữ lại tay anh. Hai tay của họ chậm chậm nắm vào nhau. Bàn tay của cô run rẩy, ấm nóng, thậm trọng đung vào bàn tay lạnh giá của anh.

Đồng Đồng cảm thấy, nếu ký ức trong cuộc sống của cô chỉ dừng lại ở đây, chắc chắn cô sẽ là người hạnh phúc nhất.

Cô không muốn tốn sức nghĩ xem Tề Vũ đang nghĩ gì.

Tề Vũ cũng không nói gì, chỉ dùng những ngón tay của mình trên trán cô.

Đồng Đồng ôm suy nghĩ về một hạnh phúc to lớn, thấy đầu mình nặng dần, nặng dần rồi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm khi tỉnh lại, cô vẫn nắm chặt tay anh. Ngẩng đầu lên thấy đầu vẫn nặng chình chịch, nhất thời cô không biết mình đang ở chỗ nào. Tiếng bước chân trên hành lang đi qua đi lại, bệnh viện bắt đầu bận rộn hơn. Cô ngửi thấy mùi thuốc khử trùng sộc vào mũi, dụi mắt, ngáp một cái thật dài, sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu mình. Cô lấy điện thoại trong túi ra, phát hiện trong đó có hơn chục cuộc gọi nhỡ – đều là Hứa Hân Di gọi.

Đồng Đồng vội gọi điện thoại giải thích:

- Hân Di, giờ chuyên ngành hôm nay nếu thầy điểm danh thì nói có hộ tống với nhé, nhân thể mang sách của tớ đi hộ với, cậu biết nó để ở đâu chứ?

Hứa Hân Di cười:

- Đồng Đồng, nhất cậu nhé. Tề Vũ khỏe hơn chưa? Cậu là ân nhân cứu mạng của anh ta đấy nhé.

Cúp điện thoại xong, Đồng Đồng nhìn Tề Vũ, anh ngủ rất say, chưa tỉnh lại, sắc mặt vẫn hơi nhợt nhạt, nhưng chắc là không có vấn đề gì nữa, cô nên đi về thôi. Vậy còn vấn đề ăn uống của anh thì sao? Bác sĩ đã nói, 12 tiếng sau khi cầm được máu cho Tề Vũ, không được cho anh ăn gì, sau đó chỉ được ăn đồ loãng, đơn giản và nhiệt độ vừa phải, ăn ít và ăn thành nhiều bữa. Anh bị loét dạ dày, mấy ngày hôm nay lại ăn uống thất thường, trong bụng toàn là rượu, lại làm việc quá mệt mỏi nên kích thích mạnh vào huyết quản, khiến những huyết quản đã bị thương xuất huyết. Nói ra mới nhớ, cô thường xuyên đưa bia cho Tề Vũ uống.

Đồng Đồng tính toán một lát: Sáng nay cô chỉ có hai tiết học, sau khi tan học, cô có thể đi mua một ít cháo thịt nạc mang tới cho anh.

Đồng Đồng vội vã về trường, vừa vặn tới tiết của thầy Lão Phu Tử. Lão Phu Tử họ Hứa, có đôi mắt như chim ưng, hai hàng lông mày rậm, chỗ huyết Nhân Trung còn có một sợi râu đen rất lớn. Cả người thầy trông như con mèo mặt chim ưng, vừa dữ dằn vừa nghiêm khắc, không ai dám trốn giờ của thầy.

Hứa Hân Di giúp cô chiếm sẵn chỗ, đưa sách cho cô, nói:

- Vận may khá tốt đấy chứ? Cậu nhìn quảng mắt của cậu xem, xấu xí quá.

Đồng Đồng nói:

- Được rồi, tớ đâu có lo được nhiều thế, tớ trông anh ấy cả đêm. Đúng rồi, cậu có biết chỗ nào bán cháo thịt nạc ngon ngon không?

Hứa Hân Di nghĩ một lát rồi nói:

- Chỗ gần rạp chiếu phim có một nhà bán cháo, mùi vị cũng được. Còn nếu ở gần trường thì chỉ bán buổi sáng thôi, cậu cũng biết đấy, mấy loại cháo đó loãng quá, ăn cháo cứ như uống nước, không thích hợp với người bệnh.

Đồng Đồng nghĩ, nếu tới rạp chiếu phim mua cháo rồi mới quay lại bệnh viện thì ít nhất cũng mất hai tiếng, phiền phức quá.

Hứa Hân Di lại đưa ra ý kiến:

- Hay là cậu tự nấu. Cậu biết không, Linh Tử ở phòng bên cạnh có một cái nồi cơm điện, cô ấy thường lên nấu mì đấy.

Đồng Đồng nói:

- Đúng rồi, tự nấu, chỉ cần một quả trứng và một ít thịt nạc là được! Một tiếng là xong. Anh ấy phải nằm viện ba, bốn ngày, tớ không thể ngày nào cũng tới rạp chiếu phim mua được.

- Cậu từng nấu bao giờ chưa?

- Nhìn mẹ tớ nấu rồi!

Hứa Hân Di lập tức làm ra vẻ coi thường:

- Có cần phải vậy không? Làm như mình là vợ người ta vậy...

Sau khi tan học, Đồng Đồng ra siêu thị mua đủ các nguyên liệu để về nấu cháo. Lúc về ký túc mượn nồi cơm điện của Linh Tử, Linh Tử dặn dò cẩn thận:

- Đồ này bị cấm nên dùng cẩn thận nhé, nếu bà Lam lên thì phải giấu đi. Nếu bị bắt được, không chỉ bị thu nồi mà còn bị phạt tiền và lên báo của trường đấy.

Lúc nấu cháo, Đồng Đồng cứ lén lút như là ăn trộm. Cô khép hờ cửa phòng, còn mình thì đứng ở cửa, tay khuấy gạo trong nồi, mắt thì nhìn ra ngoài xem có ai tới không. Cô đâu biết cháo không dễ nấu, nhìn thấy gạo chín rồi, những hạt gạo to hút hết nước, đặc lại dính vào nồi, nhưng cô lại không biết bước tiếp theo phải làm thế nào, thì thoáng lại phải hỏi Linh Tử, Linh Tử vừa nhìn đã nói:

- Trời, cậu định nấu mấy bữa thế? Cho nhiều gạo quá, gạo thế này phải cho đầy một nồi nước mới được, thế thì nấu tới lúc nào mới xong?

Chẳng còn cách nào khác, Đồng Đồng đành đổ một nửa chỗ gạo trong nồi ra. Nấu một lúc lâu, mồ hôi cô vã ra như tắm, hơn nữa lại thắc thỏm lo âu, chỉ sợ nấu được một nửa thì nồi cơm điện bị bà Lam thu mất.

Dưới sự hướng dẫn của Linh Tử, cuối cùng cô cũng nấu được một nồi cháo thịt nạc có màu xám xám nhưng khá là thơm. Chỉ có điều cho trứng vào sớm quá nên bị nát. Cố nếm thử một bát, mùi vị cũng không đến nỗi nào.

Bận rộn suốt cả buổi sáng, Đồng Đồng dùng hộp cơm cẩn thận múc đầy cháo rồi mang tới bệnh viện, trong lòng thấy rất tự hào về bản thân.

Tề Vũ đã đói lâu lắm rồi nên ăn khá ngon lành, không ngừng khen ngợi:

- Mùi vị ngon thật.

Hơi ẩm từ cặp lồng cháo vẫn còn sót lại trên tay Đồng Đồng, cô xoa xoa lòng bàn tay, nói:

- Em nấu mất ba tiếng rưỡi đấy.

Tề Vũ nói:

- Anh nợ em nhiều quá, có lẽ không trả hết được mất.

Đồng Đồng hỏi anh:

- Anh sợ phải nợ sao?

Tề Vũ mỉm cười, trong mắt anh ánh lên sự dịu dàng. Anh cúi đầu xuống, chăm chú vào bát cháo, không trả lời.

Đồng Đồng nhìn Tề Vũ, nhận ra câu nói của anh lúc nào cũng khiến người ta có không gian để tưởng tượng. Sự tiến triển kỳ diệu này làm cô thấy lòng mình thật ngọt ngào.

Buổi chiều Hạ Khả tới.

Cô mang theo hoa tươi và một giỏ hoa quả, còn đủ các loại đồ ăn vặt, ào vào phòng như một cơn lốc, chạy lăng xăng xung quanh Tề Vũ, nói luôn mồm khiến anh chóng hết cả mặt.

Tề Vũ nói:

- Em yên tĩnh một chút được không? Anh đang dưỡng bệnh mà.

Hạ Khả mở lớn mắt:

- Em không ngờ người sắt như anh mà cũng phải vào bệnh viện, tuyệt thật!

Tề Vũ sa sầm mặt, ra dáng thầy giáo, đuổi cô về:

- Đừng có ngồi ở đây liên thiên nữa! Không có chị em lại bảo anh làm hư em.

Hạ Khả chu môi:

- Em không đi! Em phải nhân lúc anh đang bị ốm, cần được an ủi tới lấy lòng anh chứ!

Tề Vũ bật cười trước câu nói của cô bé, chui vào trong chăn, nói:

- Không nói chuyện với em nữa, em về đi học đi.

Hạ Khả tinh nghịch lấy chăn che kín đầu anh, nhìn Đồng Đồng:

- Có phải hai người định thì thầm gì với nhau nên mới đuổi em về phải không? Anh Tề Vũ, anh không yêu chị Đồng Đồng chứ?

Hạ Khả sau một hồi nói năng ồn ào cũng ra về, phòng bệnh lại trở nên yên tĩnh. Không khí có vẻ khác trước – Đồng Đồng và Tề Vũ đối mặt với nhau, có chút gì đó không thoải mái. Hai người đều im lặng, một lúc Tề Vũ lại chỉnh lại chăn, lúc thì cầm tờ báo buổi sáng lên đọc. Đồng Đồng thì chuyển sự chú ý tới lọ hoa đặt trên cửa sổ, bó lại những bông hoa, một lúc sau lại tách chúng ra, những cánh hoa yếu ớt thì thoảng lại rơi xuống. Hoa hồng ánh lên sắc đỏ mơ hồ trong ánh nắng chiều tà, bên ngoài là bầu trời trong xanh vời vời.

Đồng Đồng thấy mình thật hoang mang.

Đồng Đồng mở cửa sổ hé ra một chút, nhìn đồng hồ, nói:

- Em đi học đây.

Tề Vũ ngẩng đầu lên khỏi tờ báo, nghịch ngợm nhìn cô:

- Vắt vả cho em quá! Không biết chiều nay có còn được ăn cháo nữa không?

Đồng Đồng khẽ gật đầu:

- Có, nhưng phải muộn một chút. Chiều nay em có ba tiết học.

Tề Vũ cũng gật đầu, thân mật nói:

- Đừng vắt vả quá, hay là thôi đừng nấu nữa?

Lúc ra khỏi cửa, Đồng Đồng quay lại nhìn anh cười, anh đón ánh mắt của cô, cũng trả lại một nụ cười. Tất cả đều có vẻ không tự nhiên. Nhưng trong lòng Đồng Đồng lại thấy rất ấm áp, vui vẻ. Cô đi học trong tâm trạng hạnh phúc vì được thân tình yêu chạm vào. Cô nhìn vào sách, bỗng dưng cảm thấy những dòng chữ tiếng Anh bỗng trở nên thú vị hơn, đáng yêu hơn, cô không nhin được, rất muốn cười; cô nhìn vào sợi râu của Lão Phu Tử, bỗng cảm thấy nó thật đáng yêu, thật thân thiện. Trong đầu cô toàn là dáng vẻ ngượng ngùng nhưng quan tâm của Tề Vũ, dường như ánh mặt trời của cả thế giới đều đang rọi lên người cô. Cô rất vui, nụ cười trên khóe miệng không lúc nào khép lại.

Sau khi tan học, Đồng Đồng chạy thẳng về ký túc, hâm lại cháo, trong lòng thầm tính toán xem ngày mai có nên nấu cháo cá hay cháo rau không. Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng “cốc cốc”. Đồng Đồng không nghĩ ngợi gì nhiều, mở cửa ra, sững sờ thấy bà Lam đang nghiêm nghị đứng ngoài cửa.

Đồng Đồng hoảng hốt che cái nồi cơm điện đi, lắp bắp nói:

- Cháu... xin lỗi... Sao bà biết?

Đôi mắt nhỏ tinh anh của bà già thoáng đặc ý:

- Cả tòa nhà thơm lừng mùi cháo, cô tưởng tôi ngồi ở đó không nghĩ thấy sao?

Bà không hề khách khí, gạt tay cô ra, mở nồi cơm điện ra, liếc một cái rồi nói:

- Bọn con gái các cô thật là vô duyên, có nhà ăn, có cửa hàng không ăn, cứ phải tự nấu, sau này lấy chồng rồi thì còn đầy cơ hội nấu cơm.

Đồng Đồng ra sức giải thích với bà lão, nhưng bà vẫn thu mắt nồi cơm điện, nói:

- Điều thứ 10 trong quy định của ký túc xá, cô tự xem đi. Chờ bị phạt nhé!

Cũng may, chỗ cháo Đồng Đồng hâm nóng vẫn còn một hộp, không đến nỗi công cốc. Nhưng nghĩ tới việc lát nữa sẽ bị bà Lam xử phạt, rồi lời ca thán của Linh Tử, cô không nhận được lại thở dài.

Lúc tới bệnh viện vẫn chưa tới 6 giờ. Nghĩ tới sự mong ngóng của Tề Vũ, bước chân Đồng Đồng bắt giẫm nhanh hơn. Cô không muốn kể cho Tề Vũ nghe chuyện vì phải nấu cháo cho anh mà cô vừa bị bà Lam phạt, vừa bị Linh Tử trách... Cô chỉ muốn nói với Tề Vũ, con bé ngốc sẵn sàng chấp nhận tất cả để nấu cháo cho anh này không muốn làm anh em với anh nữa...

5.

Đồng Đồng tập dượt lại trong đầu.

Lúc đi tới cửa phòng bệnh, cô do dự một chút, cảm thấy hồi hộp và trịnh trọng như thể bước chân vào phòng thi tiếng Anh. Cửa phòng bệnh không đóng kín, lúc này cô nghe rõ có tiếng người nói chuyện trong phòng, bàn tay đang định đẩy cửa của cô dừng lại. Cô thận trọng nhìn vào bên trong, thấy Hạ Dương đang ngồi bên giường của Tề Vũ, đáng ngồi rất tao nhã.

Mái tóc dài của cô buộc gọn sau lưng, chiếc mũ đàn thủ công trên đầu thi thoảng lại rơi xuống chạm tới lông mày cô, sau lưng cô vẫn còn đeo chiếc túi du lịch lớn màu đen, hình như cô vừa xuống xe là vào đây ngay. Lúc nói chuyện, cô thích xoay xoay cái vòng trên tay mình, tốc độ nói chậm rãi, giọng nói dịu dàng, mềm mại, bình tĩnh và rất có sức hút. Tề Vũ ngồi thẳng người, hai mắt nhìn chăm chăm vào cô, trong ánh mắt anh là sự an ủi đến đau lòng.

Hạ Dương vừa xuất hiện, ánh mắt anh lại tràn đầy hy vọng.

Hạ Dương đặt cái ba lô trên lưng xuống đất, nói:

- Vì ở gần biển nên không sạc pin điện thoại, không biết bạn gọi cho mình lúc nào.

Tề Vũ không bộc lộ tình cảm gì, chỉ “ồ” một tiếng.

Hạ Dương vén tóc lên, giọng nói có vẻ ngượng ngùng:

- Nếu không phải Hạ Khả nói thì mình cũng không biết là bạn nằm viện. Tề Vũ, mình rất lo cho bạn...

Đồng Đồng không biết mình có nên đẩy cửa bước vào hay không.

Giây phút đó, cô cảm thấy cặp lồng cháo trên tay thật nặng, lúc còn đang do dự, cô đã nhìn thấy Hạ Dương nắm chặt tay của Tề Vũ. Đôi mắt bất lực và u buồn như cơn mưa tháng ba của cô dường như có một sức mạnh to lớn nhưng dịu dàng, làm thay đổi hoàn toàn cục diện trước mặt. Tề Vũ im lặng một lát, sau đó đặt tay lên vai Hạ Dương, không hề do dự kéo đầu cô vào lòng mình. Hai người ôm chặt lấy nhau, chỉ một hành động đó thôi cũng hơn hẳn hàng vạn lời nói, không cần bất cứ lời giải thích nào nữa.

Đồng Đồng quay người đi, đóng cửa lại, tìm cô y tá vẫn chăm sóc cho Tề Vũ, đưa cặp lồng cháo cho cô rồi chạy thẳng ra khỏi bệnh viện.

Cô nghĩ, cô phải quay về giải thích cho Linh Tử nghe về vụ cái nồi cơm điện. Thực ra cũng chẳng có gì để giải thích, có lẽ cô nên tới thẳng siêu thị mua đèn cho Linh Tử một cái nồi mới, sau đó quay về cầu xin bà Lam, viết bản kiểm điểm, nhờ bà đừng đưa tên cô lên báo. Nấu trộm thức ăn trong ký túc là cô không đúng, cô chỉ vì một người bạn đang nằm viện mà thôi.

Bạn, họ chỉ là bạn. Chỉ thế mà thôi.

Hạ Dương đã tới, chỉ cần cô ngồi trước mặt Tề Vũ, nắm tay anh, một động tác nhẹ nhàng cũng có thể bù đắp lại mọi việc mà cô làm trước đó. Đồng Đồng cảm thấy mình quá thất bại! Hoặc có thể nói, cô lạc quan quá. Trên đường trở về ký túc, cô mua một lúc ba cái kem to đùng, mỗi cái đều có ba viên nhỏ với ba màu khác nhau. Đã tới lúc màn đêm buông xuống, cây kem như thắp lên một ngôi sao rực rỡ trong lòng cô, cho cô một chút an ủi. Cô không muốn ăn chúng mà chỉ muốn nhìn chúng từ từ tan chảy, từ một viên hình tròn nho nhỏ dần dần biến thành một dòng nước bầy nhầy, chảy tràn ra tay cô.

Những cây kem đang khóc giùm cho cô. Bởi vậy, cô không hề bi lụy.

Hứa Hân Di đã về nhà từ lâu. Hai người đều chưa ăn cơm tối, đều chau mày buồn bã, đều có tâm trạng rất tệ. Đồng Đồng tìm một quyển tiểu thuyết mà mình đọc từ lâu gỡ đi gỡ lại, Hứa Hân Di cầm điện thoại đi động chơi trò rắn bắt mồi. Im lặng một hồi lâu, Hứa Hân Di tắt trò chơi, tâm sự với Đồng Đồng: Tối nay lẽ ra cô hẹn Lục Hy Thần đi xem phim, nhưng không ngờ mới đi được nửa đường thì anh bỏ về, chẳng nói lý do vì sao, đúng là không coi cô ra gì cả! Hứa Hân Di than, Lục Hy Thần đối với cô lúc nóng lúc lạnh, khiến cô không hiểu anh có ý gì, cảm thấy hình như họ chỉ là hai người bạn thích đi chơi cùng nhau.

Đồng Đồng nằm trên giường đọc một câu nói trong cuốn tiểu thuyết: Thích một người, vui vẻ hay đau khổ, đều do mình.

6. Chương 06

CHƯƠNG VI: VŨ – TRÁI TIM TỰ DO

Em biết, em phải tự mình vượt qua dãy núi cao, nhưng em không sợ

1.

Tề Vũ và Hạ Dương lại quay lại với nhau như chưa hề có việc gì xảy ra.

Mặc dù anh không nói gì, nhưng Đồng Đồng vừa nhìn ra biết anh đang rất vui. Sau khi xuất viện, sắc mặt anh vẫn còn hơi tái, nhưng trông có vẻ rất thỏa mãn. Khi anh nhìn vào cái gì, khóe miệng anh cũng nở một nụ cười hạnh phúc.

Đồng Đồng vẫn tới phòng tranh như trước.

Chỉ là từ đó về sau, Đồng Đồng luôn cố để giữ mối quan hệ khách sáo với Tề Vũ, duy trì một khoảng cách vừa phải. Có thể Tề Vũ cảm động vì sự chăm sóc tận tình của Đồng Đồng khi ở bệnh viện nên đối xử với cô thân mật hơn trước nhiều, hình như là thật lòng coi cô như anh em của mình. Đồng Đồng buồn bã nghĩ, anh nghĩ cô vô tư quá, vĩ đại quá.

Giờ học vẽ chân dung hôm đó diễn ra vào buổi tối, tới lúc tan học là khoảng 9 giờ. Lúc Đồng Đồng đi ra cửa, Tề Vũ từ phía sau vỗ vào lưng cô, nói:

- Muốn lắm rồi, để anh đưa em về ký túc.

Đồng Đồng lắc đầu từ chối anh:

- Không cần đâu.

Xe của Tề Vũ khi đó đã ở ngay đằng sau cô, nhưng cô vẫn kiên quyết từ chối.

Mặc dù cô biết Tề Vũ thật lòng quan tâm tới cô.

Chiều thứ bảy, trời âm u, Đồng Đồng từ phòng tranh đi ra, mới đi được nửa đường thì những giọt mưa to như hạt ngô rơi xuống. Người cô thấm ướt, nhưng bỗng kinh ngạc phát hiện ra có một chiếc ô che trên đầu mình. Tề Vũ đứng sau lưng cô, như một cây đại thụ ấm áp và an toàn. Đồng Đồng nhìn sững vào anh, trong lòng thấy nhói nhói đau.

Anh từ từ bước tới, trong màn mưa mờ đục, không gian của chiếc ô nhỏ bé nhốt chặt họ trong đó, giống như cảnh quay trong một bộ phim điện ảnh.

Tề Vũ nói:

- Anh mời em đi ăn cơm, anh còn nợ em mấy bữa mà.

Đồng Đồng không hề do dự, từ chối anh:

- Em có việc rồi.

Cô im lặng đi về phía trước, Tề Vũ đi theo sát gót, khiến những cô gái ở cổng trường đều quay lại nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng khó chịu. Khi đi tới quảng trường trước cửa nhà ăn, cô quay lưng lại đứng sát vào gốc cây long não, nước mắt ứa ra.

Tề Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Đồng Đồng, em nổi giận hả?

Đồng Đồng không quay đầu lại, tránh khỏi chiếc ô, đập mạnh vào cành cây đang xòa trước mặt, khiến những giọt nước mưa trên cây rơi xuống mặt cô, len vào từng kẽ tóc, cô nói:

- Đâu có!

Tề Vũ đưa ô cho cô, nói:

- Vậy tại sao em lại tránh anh?

Đồng Đồng không nhin được nữa, giận dữ quay đầu lại:

- Tại sao em lại không được tránh mặt anh? Anh muốn em thế nào? Em biết anh cảm kích em, muốn đối xử tốt với em, em rất hiểu? Nói thật, em rất nhỏ mọn, làm ơn, nếu anh không thích em thì đừng đối xử với em quá tốt, OK?

Tề Vũ sững sờ, mở lớn mắt nhìn cô.

Đồng Đồng nói:

- Ở quá gần anh khiến em thấy khó chịu. Công việc ở phòng tranh em cũng chỉ làm tới hết tháng này thôi, còn ba ngày cuối cùng nữa.

Nói xong, cô không chờ anh trả lời đã chạy đi. Cô chạy một mạch lên tầng hai của nhà ăn, ngồi xuống gần cửa sổ nhìn ra ngoài, trên quảng trường bị phủ kín bởi màn mưa dày đặc, chiếc ô đen như một đám mây vẫn đứng lại ở đó. Bóng người cao to bên dưới chiếc ô hình như đang trầm tư suy nghĩ.

Cô thấy trái tim mình chưa xót.

Tối cuối cùng ở phòng tranh, mặt trăng rất tròn, nhưng ánh sáng lại yếu ớt, giống như một chiếc bánh hạnh nhân bị ngấm trong axit. CƠN gió đêm vô hình thổi tới, mang theo chút lạnh lẽo của mùa thu, khiến mọi người cảm thấy sáng khoái. Đồng Đồng ngồi trên ghế lặng im.

Có người vừa huýt sáo vừa dán hồ lên khung tranh, cả căn phòng ngập trong tiếng huýt sáo vui vẻ của anh ta. Hạ Khả thì mệt mỏi nằm ngủ trên ghế, tai nghe nhét ở tai, chiếc điện thoại bên cạnh nhấp nháy ánh đèn xanh.

Đồng Đồng thấy Tề Vũ và ba người bạn khác ở góc phòng đang đắp lại chiếc tai phải cho bức tượng David bằng thạch cao. Anh bảo người đặt một bức tranh David rất lớn đằng trước bức tượng, cho thạch cao vào thùng nước khuấy đều lên, sau đó mấy người cùng nhấc bức tượng thạch cao lên, quay ngược lại, đổ thạch cao vào bên trong, sau đó họ lại xoay bức tượng, để thạch cao chảy dần vào chỗ bị khuyết. Nước thạch cao khô rất nhanh, tốc độ chuyển động cũng phải rất nhanh. Họ vui vẻ xoay bức tượng.

Sau khi thạch cao khô lại, Tề Vũ lại nhìn vào bức vẽ, sau đó dùng một con dao điêu khắc từng chút một để bức tượng trở về hình dáng như ban đầu.

Hội họa, điêu khắc, tất cả đều nằm trong tầm tay của vị “quốc vương” như anh.

Đồng Đồng từ trước tới giờ luôn say mê Tề Vũ, cho dù là lúc anh vẽ tranh, hút thuốc hay đang trầm tư suy nghĩ, vẻ đẹp của anh, sự nam tính, vững chãi của anh, tất cả đều khiến trái tim Đồng Đồng rung động sâu sắc. Chỉ đáng tiếc, sau này cô không còn tới phòng tranh nữa. Đồng Đồng nghĩ, ngốc nghếch cũng có giới hạn của nó.

Lúc này có người đẩy cửa bước vào, tổng cộng có ba người, người đi đầu là Đạt Tử. Anh ta đưa theo một anh chàng rất béo và một người vừa cao vừa gầy tới. Họ đứng ở cửa phòng, nhìn một lúc hai bức tranh treo trên tường rồi nói với người bên cạnh:

- Hạ Khả đâu?

Người bị hỏi đang cúi đầu gọt bút chì, tiện tay chỉ về phía trước.

Đạt Tử lại tới gây chuyện với Hạ Khả. Anh ta đi qua chiếc ghế, gõ mấy tiếng “cốc cốc” vào chiếc bàn ở gần chỗ Hạ Khả.

Hạ Khả mắt nhắm mắt mở, liếc Đạt Tử một cái, nói:

- Anh có phiền không hả, ra ngoài mau!

Đạt Tử nắm chặt tay cô:

- Sự kiên nhẫn của anh có giới hạn, em phải làm hòa với anh.

Họ giằng qua kéo lại khiến mấy cái ghế và cái bàn để bên cạnh đổ nghiêng xuống đất.

- Dừng tay! – Tề Vũ bực bội vẫy tay, hai tay anh dính đầy bột thạch cao trắng tinh.

- Không liên quan tới mày. – Đạt Tử kéo mạnh tay Hạ Khả,

nhường mày, ánh mắt dữ dần nhìn Tề Vũ.

- Cô ấy là học trò của tôi, bây giờ là giờ lên lớp, mời cậu đi ra, ngay lập tức! – Tề Vũ rất kiên quyết.

Đạt Tử chỉ chép miệng, hai người kia bèn đi lên trước, chắn trước mặt Tề Vũ. Họ đã chuẩn bị rất sẵn sàng trước khi tới đây, không biết định giở trò gì.

- Nếu đã như vậy thì chúng ta chỉ có thể giải quyết vấn đề ở đây thôi. Hạ Khả, rốt cuộc là em muốn anh thế nào? Em bảo chia tay thì chia tay, tuyệt tình quá đấy! Anh không đồng ý! Anh có chỗ nào không tốt? Em thấy ai không vừa mắt, anh lập tức sai người đi tấn nó, thậm chí anh còn vì em mà lên đi xem trước đề thi, thay đổi điểm số, tại sao em lại đối xử với anh như vậy?

- Sao mà anh đáng ghét vậy! Tôi nói rồi, tôi không thích anh, bảo anh đừng tới làm phiền tôi, sao anh cứ như con chó đuổi đi không được thế? Tôi cảnh cáo anh, đừng gọi tôi là “bà xã” nữa! Cũng không biết đường mà nhìn lại bản thân, anh là cái thứ gì chứ, lại còn đến đây kêu ca, đúng là nực cười. – Hạ Khả chán ghét trả lời.

- Em thực sự tuyệt tình như vậy sao?

- Cút!

Đạt Tử nổi trận lôi đình, anh ta lao lên, giơ tay ra kẹp chặt vào cổ Hạ Khả. Các thớ thịt trên mặt anh ta co lại, chứng tỏ anh ta đang dùng sức rất mạnh. Hạ Khả bị nhấc bổng lên, bàn tay cô hươ hươ trong không trung. Đạt Tử kẹp chặt cổ cô, dồn cô tới góc tường. Các học sinh có mặt ở đó như những chú chim sợ hãi, đồn hết ra ngoài cửa.

Tề Vũ ném chiếc dao khắc trong tay sang một bên, lao vào hai người đang trước, đẩy mạnh Đạt Tử. Đạt Tử buông Hạ Khả ra, nắm đấm lao về phía Tề Vũ, “bụp” một tiếng, nắm đấm rơi trúng mặt anh.

Khóe môi Tề Vũ rách ra rồi chảy máu. Anh đưa tay lên lau đi, rồi giờ một nắm đấm trở lại, Đạt Tử tránh qua, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Hai người kia cũng lao vào Tề Vũ, ba người quần lấy nhau. Họ dường như cũng biết mình không phải là đối thủ của Tề Vũ, bởi vậy chỉ lo tránh né. Mặc dù Tề Vũ vẫn chưa hoàn toàn bị tránh né, nhưng không thể nào tiến về phía trước. Đôi mắt của Đạt Tử vẫn vện tia máu, hấn đi lên phía trước, trả lại Tề Vũ một nắm đấm rất mạnh.

Tình trạng hỗn loạn này Đồng Đồng mới chỉ được xem trên tivi, cô không biết nên làm thế nào. Chỉ thấy Hạ Khả bê một chiếc ghế lên đập về phía hai người kia. Đồng Đồng trong lúc lo lắng, chỉ biết hét:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! Dừng tay!

Hạ Khả nổi giận, cô cầm con dao điều khắc mà Tề Vũ vừa ném xuống đất lao về phía Đạt Tử – cô thực sự là điên mất rồi! Cô đâu phải đối thủ của Đạt Tử, chỉ khoa tay lên một cái, Đạt Tử đã nắm được bàn tay cầm dao của cô. Nhưng mặc cho Đạt Tử mạnh tay như thế nào, Hạ Khả vẫn không chịu buông dao ra, hình như thực sự muốn giết chết hắn. Đồng Đồng đứng ở bên cạnh chạy qua chạy lại, không biết phải làm gì. Tề Vũ quật ngã tên béo xuống đất, gọi:

- Hạ Khả, bỏ dao xuống! – Lúc nói chuyện, Tề Vũ bị tên cao gầy nắm một nắm!

Đồng Đồng không lo được nhiều nữa, cô chạy lại vụng về ôm ngang bụng tên cao gầy kéo về đằng sau. Khuỷu tay của tên đó húc về sau một cái, Đồng Đồng ngã lăn ra đất.

- Đồng Đồng! – Tề Vũ hét, lông mày anh dựng lên, mắt anh hình như tóe lửa. Anh nổi giận tống cho gã đàn ông đó một nắm rồi đưa tay ra kéo Đồng Đồng đứng lên. – Em đi ra ngoài kia được không? Cả em nữa, Hạ Khả, mau bỏ dao xuống, mau bỏ xuống!

Bọn họ vẫn quần vào với nhau.

- Cô có bỏ tay ra không? – Đạt Tử hỏi.

- Anh chết đi! – Hạ Khả vẫn không chịu buông tay, cô đá mạnh vào quần của Đạt Tử.

Đạt Tử đau đớn hét lên, hấn nắm chặt bàn tay cầm dao của Hạ Khả, bỗng dưng đẩy mạnh, Hạ Khả mất trọng tâm, không khống chế được cơ thể mình, quay người lại ngã nhào về phía Tề Vũ!

Có lẽ chỉ khoảng bốn giây, cũng có thể chỉ có ba giây... Tóm lại, giây phút đó có lẽ cả đời Đồng Đồng cũng không quên được.

Trong suốt nửa năm trời sau đó, Đồng Đồng thường gặp ác mộng – con dao điều khắc bám đầy bụi thạch cao trắng tinh run rẩy lao tới, thọc mạnh vào cơ thể cô. Máu dần dần thấm lên lưỡi dao trắng muốt, rồi thấm vào ngực áo, cảm giác đó thật kinh hoàng. Đồng Đồng như bị điện giật, ngồi bật dậy khỏi giường, mồ hôi toát ra ướt đầm, run rẩy.

Đúng vậy, vào giây cuối cùng, giống như những tình tiết vẫn thường xuất hiện trên phim ảnh, Đồng Đồng đẩy Tề Vũ, chặn con dao lại. Con dao điều khắc rất nhỏ, có lẽ chỉ dài khoảng ba, bốn thốn, mũi dao vừa mỏng vừa sắc, lúc đâm vào thịt, hình như còn đục cả vào xương.

Đồng Đồng rất sợ chết, cũng sợ máu, sợ dao, nhưng khi đó cô chỉ muốn đẩy Tề Vũ ra, nhưng vì cô gấp quá nên con dao đâm thẳng vào người mình. Lúc dao đâm vào, cô không cảm thấy đau, chỉ thấy lạ, không ngờ rằng những tình tiết vốn tưởng chỉ có ở trên phim nay lại xuất hiện ngay tại đây, ngay trên người cô.

Đồng Đồng rất sợ, nhưng cô không khóc.

Cô nhìn thấy ở chỗ con dao tiếp xúc với da thịt cô, những tia máu hồng phọt ra – có lẽ vì tốc độ nhanh quá, cô kinh ngạc quá nên không cảm thấy đau, cũng giống như cô không tin vào đôi mắt và cảm giác của thân thể mình, giây phút đó, sự việc diễn ra đột ngột đã khiến cô tê liệt.

Đồng Đồng nhìn thấy bàn tay cầm dao của Hạ Khả không ngừng run rẩy, cô bé như một chú gà con đã bị người ta nhổ hết lông, sắc mặt tái xanh, hoảng loạn.

Người Đồng Đồng mềm nhũn ra, cô vội dựa vào tường, nhưng chân cô cứ như đang dẫm lên một đám mây thật mềm. Cô thực sự không muốn đổ gục xuống trước con mắt của mọi người. Thế giới hình như trong phút chốc trở nên yên tĩnh, giống như bộ phim đang chiếu thì bị ai đó ấn nút dừng. Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Đồng Đồng, mắt họ mở rất lớn, cứ như thể cô vừa biến thành yêu quái... Cô càng sợ hãi, cảm thấy rất lạnh, rất lạnh, cứ như thể cả cái tủ lạnh đã chui vào người cô.

Một cô gái trong phòng học hét lên thất thanh:

- Giết người, giết người rồi!

Tiếng hét xé toang sự tĩnh lặng ngợp thở, cả phòng học nhanh chóng xuất hiện những tiếng hét có to có nhỏ, rất nhiều người vây lại. Ghế, bàn, khung tranh, cả bút nữa đều đổ rào rào xuống mặt đất, đập vào nhau, rồi lại bị hàng chục bàn chân dẫm lên. Căn phòng vốn yên tĩnh bỗng biến thành một cái chợ, mọi người vây chặt lấy Đồng Đồng, cô nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt non nớt đang nhìn cô như nhìn một người sắp chết.

- Đồng Đồng! – Trong lúc sắp rơi vào trạng thái giữa tỉnh và mê, cô nghe thấy tiếng Tề Vũ khóc gọi tên mình.

Giây phút đó, cô bắt đầu cảm thấy sự đau đớn nơi vết thương, cái đau lan dần từ vết thương cho tới toàn thân cô, nhói lên như muốn xé nát toàn bộ thân thể cô. Ngón tay cô bắt đầu run rẩy, rồi cả người cô run lên bần bật, nhiệt độ xung quanh bỗng giảm xuống tới mức thấp nhất.

Tề Vũ ôm chặt Đồng Đồng trong tay, khuôn mặt anh tái nhợt, bàn tay và khoe môi run rẩy.

- Đồng Đồng, em thế nào? – Tề Vũ nắm tay cô, rồi quay đầu lại hét với Hạ Khả. – Còn đứng đơ ra đấy làm gì, mau gọi 120, mau gọi xe cứu thương, mau!

Anh quay người lại túm mảnh vải trắng vẫn che trên bức tượng, ấn vào vết thương của Đồng Đồng. Đồng Đồng cúi đầu nhìn máu đang chảy ra, mảnh vải màu trắng trong phút chốc như nở hoa, nhanh chóng chuyển sang màu đỏ.

- Nghe đây! Đồng Đồng, đừng nhìn xuống dưới, đừng sợ! Không sao đâu, em tin anh! Anh ở đây, anh không để em bị làm sao đâu...

Bức tượng thạch cao bên cạnh bị Tề Vũ kéo đổ, nhào về phía trước, vỡ tan tành. Mặt Đồng Đồng trắng như một tờ giấy.

- Xe cứu thương tới rồi, đi ra thôi. – Tề Vũ đặt tay lên mặt Đồng Đồng, ánh mắt kiên nghị cho cô thêm dũng khí.

Tề Vũ ôm chặt Đồng Đồng trong tay, chạy như bay ra ngoài. Xe cứu thương dừng cách cửa phòng 200m. Đôi cánh tay mạnh mẽ của anh ôm lấy cô, Đồng Đồng nghe thấy tiếng tim anh đập rất nhanh, mặt cô sát vào áo anh, cảm thấy cả thế giới này ở rất xa, chỉ còn lại mỗi cô và anh.

Ngực lại nhói lên một cơn đau dữ dội, đau tới mức cô không đủ sức để thốt lên thành lời. Đồng Đồng bám chặt vào vạt áo Tề Vũ, bàn tay vẫn không ngừng run rẩy. Cô nằm trên chiếc giường đẩy, bị đẩy vào xe cứu thương, nhanh chóng tới bệnh viện, sau đó cô bị đưa vào phòng cấp cứu. Cơn đau xé ruột của vết thương khiến đầu óc Đồng Đồng suy nghĩ lộn xộn, thứ đầu tiên mà cô nghĩ tới là – hãy để cho tôi được chết trong lòng Tề Vũ. Cô cảm thấy một nỗi sợ hãi kinh hoàng đang bóp chặt tim cô, ngay sau đó là sự ảm áp của tuyệt vọng.

Hai tay Tề Vũ nắm chặt vào tay Đồng Đồng, đặt chúng lên mặt anh:

- Đồng Đồng, không sao đâu, em sẽ không sao đâu, không sao... – Từ miệng anh phả ra hơi thở ảm áp, những giọt mồ hôi lớn từ trên trán rơi xuống.

Sau đó, tiếng chuyển động của bánh xe dừng lại, Đồng Đồng được đẩy vào một căn phòng, những ngọn đèn lớn treo trên trần lần lượt được bật lên, chiếu rọi cả căn phòng. Cô ngửi thấy mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, trước mắt mình là một màu trắng toát, ngọn đèn màu trắng, cái rèm màu trắng, những dụng cụ bằng sứ trắng phản quang dưới ánh đèn. Các bác sĩ đi đi lại lại – có lẽ đây chính là ngày tàn của thế giới.

Cô dần dần mất đi ý thức...

7. Chương 07

CHƯƠNG VII: RẤT NHIỀU TÌNH YÊU

Mỗi tia sáng đều chỉ có một đầu

1.

Ánh mặt trời buổi trưa vô cùng gay gắt, khiến cả một góc tòa nhà số ba của bệnh viện sáng chói, để lại mấy bóng râm của cây cỏ trên mặt đất. Bức tường phía nam của bệnh viện có mấy khóm tường vi được bao quanh bằng mấy cây trúc nhỏ, hoa màu đỏ nhạt, cánh hoa bị mặt trời chiếu xuống, ánh lên tia sáng bàng bạc.

Đồng Đồng mặc một bộ đồ ngủ màu xanh rộng thùng thình, cùng Hứa Hân Di chậm chậm dạo bộ trên thảm cỏ. Họ nheo mắt lại vì nắng, thế là bèn ngồi xuống sau một hòn đá to khuất bóng mặt trời, hòn đá sau lưng âm ẩm.

- Đồng Đồng, có phải cậu có chuyện gì giấu tớ không? Tớ thì tin tưởng cậu như thế! – Hứa Hân Di nhìn cô, bắt đầu chất vấn.

Có phải cô ấy muốn nói tới chuyện của Lục Hy Thần không? Đồng Đồng chột dạ:

- Cậu nói cái gì?

Hứa Hân Di lườm cô:

- Cậu thấy sao? Tớ lúc nào cũng coi cậu như chị em ruột, vậy mà cậu chẳng coi lời tớ vào đâu.

Đồng Đồng quyết định nói thẳng với cô, nhưng phải nói thế nào để cô không nổi giận đây? Cô cúi đầu xuống, ấp úng:

- Lục Hy Thần, anh ấy...

Hứa Hân Di bỗng ngắt ngang lời cô:

- Cậu có thân với Tiểu Phàm không?

Đồng Đồng thở phào:

- Cậu nói Tiểu Phàm à, mọi người đều là đồng nghiệp mà! Sao thế?

Hứa Hân Di buồn rầu nói:

- Chỗ ở của cô ta rất gần với Hy Thần. Tiểu Phàm thường xuyên gọi điện thoại cho anh ấy, tớ cảm thấy hai người họ có vấn đề.

Đồng Đồng vỗ đầu:

- Đúng rồi, có một lần tan làm, cô ấy còn tới tìm riêng Lục Hy Thần, bị tớ bắt gặp.

Hứa Hân Di chỉ tay vào đầu cô, nói tiếp:

- Tớ đã nói với cậu lâu rồi, anh ấy có gì lạ phải nói với tớ ngay. Chả trách lúc nào anh ấy cũng hờ hững với tớ, thì ra là có con hồ ly tinh đang quấy nhiễu.

Đồng Đồng vịn vai bạn, nói:

- Cậu đừng biến bản thân thành ra như thế! Hứa Hân Di là người như thế nào? Là sinh viên năng khiếu xinh đẹp, con trai theo cậu xếp hàng dài, lẽ nào lại vì một cọng cỏ mà mất đi ý chí chiến đấu sao? Có vấn đề gì thì cậu đi hỏi anh ấy đi.

- Tớ cảm thấy anh ấy không thích tớ, tớ sợ nếu hỏi ra thì tớ sẽ mất anh ấy. Dù sao thì anh ấy cũng chưa “xòe bài” ra với tớ.

Đồng Đồng đứng lên phủi quần áo:

- Vậy thì cậu cứ tự hành hạ bản thân đi.

Sau khi xuất viện, Đồng Đồng nặng thêm tới 2kg. Tháo miếng vải băng ra, cô thay quần áo của mình, như thể được sống thêm lần nữa. Tề Vũ ôm cô thật chặt khiến cô lâng lâng suốt cả ngày.

Đã là tháng 9, sắp tới ngày khai giảng. Rất nhiều khuôn mặt mới xách va li hành lý trên con đường nhỏ của vườn trường, còn có rất nhiều học sinh mặc đồng phục tập quân sự, khuôn mặt người nào cũng đỏ bừng vì nắng, nheo mắt ngồi trên những hòn đá ở chỗ râm mát, râm ran trò chuyện. Mọi thứ trong sân trường đều tràn đầy sức sống.

Từng lớp học sinh mới kéo nhau vào trường. Đồng Đồng nghĩ, mình đã sắp tốt nghiệp rồi.

Cô hỏi Tề Vũ:

- Sau khi tốt nghiệp, anh định đi đâu?

Tề Vũ nói:

- Anh vẫn đang suy nghĩ. Khóa bọn anh năm nay có một kỳ thi thiết kế nghệ thuật để quyết định việc đi du học. Nếu thi đỗ, nhà trường sẽ cấp cho một phần học bổng sang Học viện nghệ thuật của Mỹ để hoàn thành luận văn và tốt nghiệp, còn có thể xin bên đó cho học nghiên cứu sinh. Có điều phải ở lại đó thêm ba năm.

- Vậy anh có chắc chắn sẽ đi Mỹ không?

Tề Vũ nói:

- Không nhất định. Bởi vì anh có một bài văn 100 nghìn chữ được đăng trên tạp chí, do đó tháng trước viện trưởng đã nói với anh về việc ở lại trường làm giảng viên. Ngày trước anh cũng muốn đi Mỹ, cũng giống như nhiều họa sĩ khác mở phòng tranh ở nước ngoài. Bây giờ anh phải nghĩ xem đã, vì còn nhiều việc khác.

Đồng Đồng kinh ngạc hỏi:

- Việc gì?

Tề Vũ nghiêm túc nói:

- Anh đã liên hệ với mấy phòng tranh ở Bắc Kinh rồi, có thể hai năm này anh tới Bắc Kinh mở một cuộc triển lãm tranh quy mô lớn. Anh phải chuẩn bị rất nhiều thứ, công việc trong phòng tranh ở đây cũng phải một thời gian nữa mới kết thúc.

Đồng Đồng nói:

- Rất nhiều việc cần chuẩn bị? Có việc gì em giúp anh được không? Hồi làm ở phòng tranh, em cũng học cách sắp xếp tranh, pha màu vẽ. Hoặc là phối màu cũng được.

Tề Vũ mỉm cười:

- Em chỉ cần giữ gìn sức khỏe hộ anh là được rồi.

Ánh mặt trời xuyên qua các kẽ lá, đậu lại trên bờ vai của Tề Vũ, tạo thành những đốm nhỏ màu vàng. Đồng Đồng vui vẻ luồn tay vào cánh tay anh. Tay Tề Vũ run lên, dường như anh đang giật mình. Rất rõ ràng, Tề Vũ không quen với những hành động thân mật như vậy.

- Xin lỗi! – Hai người nhìn nhau, cùng lên tiếng, sau đó bật cười.

Sau khi giờ học buổi chiều kết thúc, Đồng Đồng ngồi bên cạnh vườn hoa đọc các tài liệu liên quan tới bài học. Một chiếc ô tô màu trắng đỗ ngay đối diện con đường, một cô gái buộc mái tóc xoăn bằng chiếc cặp màu bạc sáng lấp lánh, mặc cái quần bò siêu ngắn và đi đôi guốc cao có màu đỏ như hoa hồng thong thả từ trên xe bước xuống, đi về bên này đường. Đó là Hứa Hân Di! Người đàn ông lạ lái xe cũng theo xuống, thân mật hôn tạm biệt cô.

Về tới ký túc, Đồng Đồng hỏi Hứa Hân Di:

- Người đó là ai vậy?

Hứa Hân Di mỉm cười nói:

- Ninh Kỳ Phong, năm thứ hai lớp nghiên cứu sinh khoa vật lý trường mình, nhà ở thành phố này, bố mẹ có tài sản rất lớn.

Lúc này, Tề Vũ gọi điện thoại tới nói với Đồng Đồng là thuốc mang ở bệnh viện về để ở trong cái túi màu xanh trong va li, đã chia thành từng loại; số thuốc phải uống vào buổi tối để ở cái túi ở tầng thứ hai; nếu còn chỗ nào thấy khó chịu thì phải kịp thời gọi điện thoại cho anh.

Hứa Hân Di ngưỡng mộ nói:

- Tề Vũ đối với cậu tốt thật, hai người sắp thành đôi rồi.

Đồng Đồng lắc đầu:

- Cậu và Ninh Kỳ Phong thì sao?

Hứa Hân Di đắc ý nói:

- Anh ta đang tán mình. Mình không đồng ý, cũng không từ chối, để xem thái độ của Lục Hy Thần với mình ra sao đã!

- Rõ ràng là vấn đề của hai người, lại còn kéo người khác vào.

Hứa Hân Di nói:

- Thực ra mình cũng chỉ đi theo tình cảm thôi. Nếu chia tay Hy Thần, mình cũng muốn có người nào đó cho mình mượn vai để khóc. Nếu không như vậy thì chẳng phải là ngược đãi bản thân sao?

hiều hôm sau, Lục Hy Thần tới, anh đứng chờ cô ở cổng trường. Rất nhiều nữ sinh đi qua đều quay lại nhìn anh. Anh vẫn đứng ở đó, thân hình cao lớn vô cùng bắt mắt. Hứa Hân Di lập tức nở nụ cười tươi rói, đi về phía anh, kiêu ngạo như đang đi lên bục lĩnh thưởng.

Ánh mắt của Lục Hy Thần lạnh nhạt lướt qua người Hứa Hân Di rồi nhìn Đồng Đồng một cái. Hứa Hân Di quay người lại, nhét quyển sách trong tay cho Đồng Đồng, bám vai cô, mỉm cười nói:

- Không cần chờ tớ ăn cơm tối nữa.

Hai cái bóng kiêu ngạo rời đi, Đồng Đồng cảm thấy họ đi cạnh nhau thật đẹp đôi.

Rất rõ ràng, chuyện của Hứa Hân Di và Ninh Kỳ Phong đã “đánh động” Lục Hy Thần, hơn nữa còn có hiệu quả rất rõ ràng.

Đồng Đồng nghĩ, con người có lúc sống trong các câu chuyện của người khác, sẽ tưởng rằng mình là nhân vật chính, nhưng trên thực tế lại chỉ là một người qua đường không hơn không kém. Những lời Lục Hy Thần nói với cô trên sân thượng, chuyện anh làm cho cô khi ở bệnh viện, cô sẽ quên hết.

Cô thở dài, dù sao thì cũng là dạng con ông cháu cha, làm gì cũng chỉ là hứng thú nhất thời.

Hơn 8 giờ tối, Hứa Hân Di vẫn chưa trở về.

Đồng Đồng gọi điện thoại cho Tề Vũ, anh nói anh đang bận việc ở phòng tranh. Bởi vì đã lỡ mất thời khóa biểu của hơn hai tháng nên giờ anh phải sắp xếp lại thứ tự, hơn nữa kỳ thi mỹ thuật của các học sinh cũng sắp tới gần.

Đồng Đồng trầm tư ngồi ngắm lọ hoa bách hợp và quả cầu thủy tinh đặt trên bàn, cô nghĩ, mấy hôm nay tốt nhất là không nên làm phiền anh nữa.

Lúc này bỗng dưng đèn tắt phụp, đèn ở ký túc xá đối diện cũng tối om. Có người chạy trên hành lang hô lên:

- Sao thế? Mất điện rồi!

Bà Lam ở dưới lầu bực bội trả lời:

- Biết rồi, dây cầu chì bị đứt. Chờ lát nữa sẽ có người tới sửa, ồn ào quá!

Đồng Đồng thay quần áo rồi khóa cửa lại. Cô không muốn ngồi một mình trong căn phòng tối om, nếu vậy thì buồn quá. Cô bật đèn ở điện thoại lên, đi ra cửa chính. Đúng lúc này, một bóng đen nhào tới, chắn đường cô. Đồng Đồng hét lên, điện thoại rơi xuống đất, phát ra tiếng “cạch” khô khốc.

Cô chỉ nghe thấy tiếng bóng đen kêu lên một tiếng rồi gọi:

- Chị Đồng Đồng.

Đó là giọng của Hạ Khả.

Đồng Đồng lúc này mới hoàn hồn, đứng lại, nói:

- Em chạy tới đây làm gì? Chẳng phải đang là giờ học sao?

Hạ Khả dựa lưng vào tường:

- Em tới tìm chị!

Đồng Đồng nói:

- Làm gì?

Hạ Khả im lặng một lát rồi mở miệng:

- Chị không hận em sao?

Đồng Đồng không biết cô bé đang nghĩ gì, bèn nói:

- Sự việc đã qua đi rồi, em cứ coi đó như một sự cố ngoài ý muốn đi.

Hạ Khả ấp úng một hồi rồi nói:

- Thực ra em tới để xin lỗi. – Rồi cô lại bổ sung. – Ngày trước em hư quá, làm việc gì cũng chỉ nghĩ làm sao cho vui, bây giờ em hối hận lắm.

Đồng Đồng sáng khoái nói:

- Được, chị tha thứ cho em.

Hạ Khả nói tiếp:

- Em còn một việc nữa muốn hỏi chị, có phải chị đính hôn với anh Tề Vũ rồi không?

Đồng Đồng mỉm cười lắc đầu:

- Đâu có, ai nói với em thế?

Hạ Khả nói:

- Em nghe chị em nói, chị ấy nói anh Tề Vũ sẽ chăm sóc chị cả đời, như thế chẳng phải là anh ấy muốn cầu hôn chị còn gì?

Hả? Đồng Đồng kinh ngạc tới quên cả ngậm miệng lại. Lẽ nào Tề Vũ thực sự có ý này sao? Cô không muốn Hạ Khả nhìn thấy niềm vui trên mặt cô, nên vội vã chuyển chủ đề:

- Chỗ giáo viên chủ nhiệm đã xong xuôi cả chưa.

Hạ Khả gạt đầu.

Đồng Đồng vui vẻ quay về ký túc xá, mặc dù vẫn chưa có điện, nhưng bỗng dưng cô cảm thấy bóng tối cũng không có gì đáng sợ.

Mãi tới 12 giờ mà Hứa Hân Di vẫn chưa trở về. Đồng Đồng gọi điện cho cô nhưng chỉ nghe thấy tiếng “đã tắt máy”. Đồng Đồng không dám đoán nhiều, mặc dù đây là lần đầu tiên Hứa Hân Di đi tới đêm không về.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Hân Di cũng không đi học, gọi điện thoại cho cô thì vẫn nghe được tiếng của tổng đài báo là “đã tắt máy”.

Chiều hôm đó, cô vẫn chưa xuất hiện. Đồng Đồng đành thu hết can đảm, gọi điện cho Lục Hy Thần, gọi cho anh mấy lần đều chỉ nghe thấy “Nằm ngoài vùng phủ sóng”.

Họ đang làm cái gì? Đồng Đồng thấy khó chịu trong lòng.

Sau khi ăn xong cơm tối, cô gọi điện thoại cho Tề Vũ. Anh nói mấy ngày tới anh sẽ đi Bắc Kinh một chuyến, để thương lượng về các vấn đề trong việc mở triển lãm. Họ nói chuyện khoảng mười mấy phút, Tề Vũ không hề nhắc gì tới chuyện đính hôn.

Sáng sớm hôm sau, Đồng Đồng nhớ tới việc Tề Vũ nói sẽ tới Bắc Kinh bàn về triển lãm tranh, không biết giờ này anh đã chuẩn bị hành lý xong chưa? Có thể cô sẽ giúp gì đó được cho anh, hơn nữa cô cũng biết Hạ Dương không đi cùng Tề Vũ, nếu anh đồng ý thì cô cũng muốn tới Bắc Kinh cùng anh. Đồng Đồng vừa nghĩ thầm xem làm thế nào để thuyết phục Tề Vũ, vừa đi tới phòng tranh.

Trong phòng tranh vô cùng yên tĩnh, tối đen như mực, chỉ có chút ánh sáng hắt qua khe cửa của phòng làm việc bên trong. Lúc này Đồng Đồng mới nhớ ra hôm nay là thứ hai, phòng tranh được nghỉ. Cô nghe thấy tiếng Tề Vũ nói chuyện với một người nào đó ở trong phòng, căn phòng nhỏ chỉ khép hờ cánh cửa. Đồng Đồng bước chân vào phòng tranh mà họ hoàn toàn không hay biết gì.

Đồng Đồng cũng không nghĩ ra người trong phòng là ai, cô quay người lại đóng cửa phòng tranh, sau đó bật chiếc đèn nhỏ trong phòng, quan sát mấy bức tranh treo trên tường.

Những bức tranh đó đều vẽ cô, có một bức còn đã ký tên: Mặc, ngày 9 tháng 9. Xem ra hai tháng rèn luyện này rất hữu hiệu, trình độ vẽ tranh của họ đã tiến bộ hơn nhiều. Có người còn vẽ ngũ quan của người mẫu rất có thần, có bức tranh trông như một bức ảnh chụp – Đồng Đồng nhìn kỹ bức tranh đó, thì ra là tranh do Hạ Khả vẽ.

Lúc này có người từ trong phòng làm việc đi ra. Người đó vừa đi ra khỏi cửa đã đứng khựng lại. Mái tóc dài buông hờ trên vai, che một bên má cô. Cô mặc chiếc váy mỏng màu vàng, nhìn cô như một vũ công chuyên nghiệp, nhưng lại tỏ ra vô cùng yếu đuối. Đồng Đồng đứng ở góc phòng tranh, trong ánh sáng mờ, cô nhìn thấy Tề Vũ đang đặt tay lên vai Hạ Dương. Cô dừng bước chân, trù trừ không nói nên lời.

Hạ Dương nói trước:

- Em phải đi đây.

Tề Vũ không hề có ý bỏ tay xuống:

- Sau này em thực sự không gặp anh nữa sao?

- Anh đừng thế nữa! – Hạ Dương nói. – Chẳng phải bây giờ anh đang ở cùng Đồng Đồng sao? Chúng ta đều có lỗi với cô ấy.

Lời nói của cô chưa dứt, Tề Vũ từ đằng sau đã ôm chặt lấy cô. Anh hôn lên mái tóc cô, nói.

- Em hiểu lầm rồi, anh không hề nghĩ tới việc đính hôn với cô ấy! Người anh thích là em, chưa bao giờ thay đổi, sao em lại không hiểu?

Hạ Dương nhè nhẹ đẩy anh ra:

- Tình hình bây giờ khác rồi, em hy vọng anh và Đồng Đồng tới với nhau. Vả lại con đường của chúng ta sau này không giống nhau, chúng ta không thể ở bên nhau được. – Cô nói rồi chạy như bay ra khỏi phòng tranh, không quay đầu lại.

Lúc Tề Vũ ôm Hạ Dương, mặc dù trong phòng tranh rất tối, nhưng anh vẫn nhìn thấy Đồng Đồng. Đồng Đồng cảm thấy vô cùng khó xử, cô muốn cười với Tề Vũ, nói với anh rằng “Chuyện này chẳng có gì to tát cả, em chưa bao giờ ôm hy vọng về anh”, sau đó cô sẽ nói những câu khách sáo như “Anh hạnh phúc là được”. Nhưng trái tim cô như bị đè nặng bởi một hòn đá nặng hàng ngàn cân, chỉ cần hơi chau mày một chút, cô sẽ suy sụp.

Đồng Đồng hít vào một hơi, quyết định đi ra trước khi nước mắt rơi xuống, hoặc là trước khi Tề Vũ nói lời xin lỗi. Bởi vì chỉ cần anh xin lỗi, chắc chắn cô không nhịn được mà lại rơi lệ. Anh nói xin lỗi, cô sẽ càng cảm thấy bản thân mình thật đáng thương.

Không có tình yêu thì cũng phải giữ lại lòng tự trọng.

Đồng Đồng quyết định chuyển từ thế bị động thành chủ động, cô quay đi về phía cửa bên kia của phòng tranh. Tổng cộng là 25 bước chân. Cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đến kỳ lạ, chỉ cảm thấy mình không nên xuất hiện vào lúc này. Thì ra tình yêu không đơn giản mà có được, cho dù cô hy sinh nhiều như thế nào cho người ta. Cô ngược lại càng thấy thần nhiên hơn: Như vậy càng tốt, cô và anh sẽ hoàn toàn chấm hết, cô sẽ không còn phải ôm ấp bất cứ một tia hy vọng nào nữa.

- Đồng Đồng, em tới từ lúc nào? – Họ im lặng một lát rồi Tề Vũ nở nụ cười miễn cưỡng.

Cô lắc đầu.

Tề Vũ nhìn Đồng Đồng, rồi lại nhìn ra ngoài cửa, cuối cùng cũng hạ quyết tâm:

- Xin lỗi... Hạ Dương đi rồi, anh phải đuổi theo cô ấy.

- Anh lại nhắc lại. – Xin lỗi. – Rồi anh không chần chừ thêm nữa, lao ra ngoài.

Tề Vũ bỏ mặc cô lại trong cô đơn.

Quả là một buổi hoàng hôn kỳ dị. Phòng tranh vẫn lộn xộn như lần đầu tiên Đồng Đồng tới, cô nghĩ mình phải quên những sự việc tồi tệ này đi. Đồng Đồng chậm chậm đi ra cửa, rồi lại dừng lại. Cô muốn bước ra khỏi cánh cửa này một cách thoải mái nhất, bước ra khỏi thế giới của Tề Vũ, sau này không gặp lại anh nữa, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra – thực ra thì cũng chưa có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có điều đi được vài bước, hình như sức lực của cô đã cạn, cô ngóc ngách ngồi thụp xuống ngay trước cửa, vùi đầu vào đầu gối. Cô như một diễn viên vừa diễn xong một vở kịch, luyến tiếc nhân vật và sân khấu của mình, không biết phải làm gì tiếp theo.

Ngồi gần một tiếng đồng hồ thì Tề Vũ quay lại.

Một mình anh quay lại, miệng ngậm thuốc lá, sắc mặt rất khó coi.

Đồng Đồng nhìn anh, anh nhìn cô, trong mắt hai người cùng có chung một thứ – thất vọng. Không biết vì sao, Đồng Đồng cảm thấy nếu mình vẫn ngồi tiếp ở đây thì có cảm giác như cô đang ngồi ăn vạ, giống như một người tới đòi nợ. Trên mặt Tề Vũ để lộ vẻ mệt mỏi, có thể anh cảm thấy cần phải lấy lại tinh thần để nghĩ ra lý do gì đó, giải thích cho Đồng Đồng.

Đồng Đồng hướng ánh mắt mệt mỏi về phía anh, như hướng về vị thần ở trên giáo đường. Cô cảm thấy anh thật là xa vời, cuối cùng thì cô cũng đã dùng hết sinh lực và tia hy vọng cuối cùng của mình.

Bỗng dưng cô đứng bật dậy quay người bước đi. Tề Vũ lập tức đưa tay ra kéo cô, nhưng lại tỏ ra lực bất tòng tâm.

Đồng Đồng nếu muốn giằng tay anh ra rất dễ dàng, nhưng cô vẫn dừng lại. Cô nói:

- Tề Vũ, đừng như thế! Anh không nợ em gì cả.

- Đồng Đồng, anh cảm thấy rất mệt... – Anh rất mệt mỏi, ánh mắt ánh tràn ngập trong sự đau thương vì thất vọng, lăm lăm nói – Xin lỗi, anh phát hiện ra mình không thể không có Hạ Dương, anh phải ở bên cô ấy.

- Em hiểu.

Tề Vũ im lặng, anh đưa tay ra, những ngón tay bất lực trượt dài từ trên trán Đồng Đồng xuống tới gò má của cô, sau đó bỏ đi.

Giây phút đó, bỗng dưng Đồng Đồng muốn được ôm anh thật chặt, sau đó vứt bỏ tình cảm này đi. Bởi vì cô yêu anh.

Đồng Đồng im lặng đi trong bóng đêm mịt mù, xung quanh im ắng, không có ánh trăng, những ngôi sao phương Bắc cố gắng tỏa sáng, nhưng hình như ánh sáng yếu ớt đó không đủ để xé rách màn đêm tăm tối.

Tất cả đã kết thúc.

3.

Trên đường trở về ký túc xá thì Đồng Đồng nhận được điện thoại của Lục Hy Thần. Anh hỏi:

- Em tìm tôi à?

- Đúng vậy. Hứa Hân Di đi từ hôm qua giờ vẫn chưa về, cả ngày nay cũng không đi học, tôi muốn hỏi anh xem cô ấy đi đâu.

Lục Hy Thần chán nản đáp:

- Tôi đâu có ở cạnh cô ấy 24 tiếng đồng hồ. Hôm đó chia tay xong, tôi đưa cô ấy tới đường Mục Điền. Cô ấy chưa về sao?

Đồng Đồng tắt luôn điện thoại, chạy về ký túc xá, nếu Hứa Hân Di vẫn chưa về thì cô sẽ gọi Lục Hy Thần đi báo cảnh sát.

Những giọt lệ trên khóe mắt còn chưa lau khô, cô lại gặp chuyện khác khiến trái tim thêm đau đớn, cũng may là vì có chuyện khác để cô suy nghĩ khiến cô tạm thời quên đi nỗi đau về Tề Vũ.

Vừa bước vào cửa, cô đã nhìn thấy một cái va li lớn đang mở đặt giữa phòng, trong đó nhét rất nhiều quần áo, một chiếc thắt lưng có hình trái tim ở giữa rơi ra, bên cạnh còn chất một núi hộp giày. Đôi guốc đỏ Hứa Hân Di đi hôm đó vứt lẫn lộn trên mặt đất, một chiếc thì bị vứt tít đằng xa. Rất nhiều đồ đạc không ở vị trí vốn có của nó, ký túc xá cứ như vừa bị trộm vào.

Hứa Hân Di đang cúi người xuống, vứt đồ đạc như một kẻ điên.

- Này, cậu làm gì thế? – Hai tay Đồng Đồng giữ lại xấp giấy mà Hứa Hân Di vứt xuống.

- Tôi muốn chuyển ra ngoài. – Hứa Hân Di cúi đầu nói nhỏ, sau đó lại sắp xếp đồ đạc, chẳng buồn ngẩng đầu lên.

- Mới đó mà đã định chuyển ra ngoài ở biệt thự cùng với Lục Hy Thần rồi sao? – Đồng Đồng nói xong câu này mới phát hiện không khí trong phòng hơi kỳ lạ. Đôi mắt Hứa Hân Di đỏ quạch, sưng lên như một cái bong bóng cá, giọng nói còn nghẹn ngào.

Hứa Hân Di không nói gì nữa, Đồng Đồng cảm thấy rất kỳ lạ, chỉ đành giúp cô sắp xếp đồ đạc. Những đồ trên đất vứt bừa bộn, Hứa Hân Di không giống như đang chuyển nhà mà như đang vứt đồ để phát tiết. Cuối cùng Đồng Đồng cũng nhận ra hình như có vấn đề gì đó xảy ra.

Đồng Đồng hỏi dò:

- Hân Di, xảy ra chuyện gì vậy? Cậu không định chuyển nhà thật chứ?

Hứa Hân Di vẫn không lên tiếng.

Đồng Đồng nói tiếp:

- Cậu và Lục Hy Thần...

Hứa Hân Di bỗng hét lên:

- Cậu im đi. – Mắt cô mở trừng trừng, hình như bất cứ lúc nào cũng có thể giết người.

Quả nhiên là thất tình rồi! Đồng Đồng không dám lên tiếng. Hứa Hân Di đã không bị thất tình mấy năm nay rồi. Cô luôn là người chiến thắng, chưa bao giờ gặp phải khó khăn nào quá lớn.

Hứa Hân Di lại nhanh chóng trèo xuống giường, cầm lọ hoa bách hợp đặt trên bàn ném mạnh xuống đất, nước và thủy tinh bắn tung tóe khắp nơi, quả cầu thủy tinh để trên bàn suýt nữa thì rơi xuống đất, cũng may Đồng Đồng nhanh tay giữ lại được. Cô cầm quả cầu thủy tinh lạnh lẽo trong tay, không biết phải làm thế nào:

- Rốt cuộc thì có chuyện gì? Cậu nói mau đi.

Hứa Hân Di phẫn nộ chỉ tay và Đồng Đồng:

- Tất cả đều là vì cậu! – Cô cắn môi, mặt đỏ bừng. Trong ánh mắt cô tràn đầy sự phẫn nộ, kinh ngạc, thống hận – đó là biểu cảm của người bị bạn bè phản bội. Ngày trước Đồng Đồng từng xem rất nhiều diễn viên diễn cảnh này mà cô cho rằng rất khoa trương trên tivi, thì ra nó cũng tồn tại trong thực tế.

Hôm đó Lục Hy Thần tới tìm Hứa Hân Di, nói với cô rất nhiều chuyện, nhưng ý chính là – Người anh thích là Đồng Đồng.

Hứa Hân Di vẫn còn chưa hoàn hồn, anh lại nói:

- Chúng ta hãy giữ một khoảng cách sẽ tốt hơn.

Cô hỏi một cách khó hiểu:

- Anh tới tìm em là để nói cái này? Vì sao?

Lục Hy Thần nói:

- Đồng Đồng lúc nào cũng hiểu lầm, anh sợ cô ấy sẽ tiếp tục hiểu lầm mối quan hệ giữa hai chúng ta.

Anh muốn kết thúc cái mối quan hệ không phải tình bạn cũng chẳng phải tình yêu này. Giữa họ có gì sao? Thì ra đúng là Hứa Hân Di hiểu lầm. Cô luôn tưởng rằng tính cách của Lục Hy Thần lạnh lùng, không thích thân mật với người khác, tình cảm cũng luôn giấu kín. Cô hẹn anh, anh cũng không từ chối. Anh đối xử với cô lạnh nhạt một chút, nhưng hai người vẫn tiếp xúc với nhau như vậy một thời gian dài, bởi vậy cô tưởng rằng giữa họ chỉ còn thiếu vài tiếng đó thôi... Họ ở cạnh nhau, mọi người đều biết, cũng được thừa nhận.

Có thể chính vì mọi người đều đã mặc nhận mối quan hệ này nên cô mới khiến mình đi sai lâu như vậy.

Hứa Hân Di giận dữ nói với Đồng Đồng:

- Anh ấy nói anh ấy thích cậu, từ trước tới nay luôn như vậy! Hơn nữa hôm đó trên sân thượng anh ấy cũng tỏ tình với cậu rồi, nhưng cậu từ chối anh ấy, là vì anh ấy đang ở bên tớ. Bây giờ anh ấy nói rõ ràng với tớ là vì muốn cậu chấp nhận anh ấy. Vậy mà cậu luôn giấu tớ!

Đồng Đồng nói:

- Hân Di, cậu nghe tớ nói... Không phải như anh ấy nói đâu, tớ không nói những chuyện đó là vì sợ cậu buồn...

- Bây giờ như thế này thì tớ không buồn sao? – Hứa Hân Di giận dữ. – Tớ không cần cậu bố thí tình cảm cho tớ! Nếu cậu thực sự muốn tốt cho tớ thì đã không tranh giành với tớ, hoặc nói sớm với tớ về chuyện xảy ra trên sân thượng. Cậu lấy Tiểu Phàm ra làm bia đỡ đạn, đó là vì cậu thấy có lỗi với tớ. Lục Hy Thần muốn giữ khoảng cách với tớ, đây chính là kết quả mà cậu muốn phải không?

- Nếu nói sớm, sự việc càng loạn hơn, kết quả sẽ khác hơn sao?

- Nếu biết sớm thì tớ sẽ từ chối anh ta, không cho anh ta có cơ hội làm tổn thương tớ! Trước nay chưa có người nào dám nói với tớ như thế cả – “Anh biết em thích anh, nhưng xin em giữ khoảng cách với anh”.

Đó là lần đầu tiên tớ bị người ta đá một cách kỳ lạ như thế.

- Cậu không chấp nhận người khác từ chối cậu, chỉ cậu mới được quyền đá người khác thôi hả?

- Nói đúng lắm! Tổ biết cậu ghen ghét với tổ, ghen ghét vì việc gì tổ cũng giỏi hơn cậu, bởi vậy cậu bảo Lục Hy Thần từ chối tổ, nhân cơ hội này đạp tổ xuống! Tổ không hiểu, cậu mở miệng ra là nói thích Tề Vũ, tại sao còn đơng đũa với Lục Hy Thần?

- Đủ rồi! – Đồng Đồng hét lên, lời nói của Hứa Hân Di như một lời nguyên rửa trối chắt lấy cô. Hứa Hân Di nhìn cô như kẻ thù, những lời nói đó thì ra đã ở trong lòng của Hân Di lâu lắm rồi – thì ra từ trước tới nay Hứa Hân Di luôn coi thường cô.

Đồng Đồng tuyệt vọng:

- Lục Hy Thần không phải là một con rối để cho người ta sắp đặt, tổ cũng không hề nghĩ tới việc anh ta sẽ nói với cậu mấy lời đó. Tổ thực sự muốn giúp cậu. Tại sao chúng ta làm bạn bè với nhau mấy năm, vì một Lục Hy Thần mà lại thành ra như thế này?

Hứa Hân Di bật cười chế giễu:

- Bạn bè mấy năm? Nếu thực sự coi tôi là bạn thì hôm nay cậu đã không đối xử với tôi như vậy. Cậu không biết rằng Lục Hy Thần là người duy nhất mà tôi thích sao? Trong chuyện này, tôi rất khó tha thứ cho cậu, cũng không thể nào cùng cậu sống chung trong một phòng được nữa.

Bạn trai thích bạn thân của mình, điều khó có thể tha thứ được đó là người bạn thân mà mình vẫn coi thường.

Hứa Hân Di đóng va li lại, những đồ đạc còn lại nhét bừa vào một cái túi vải màu xanh. Vì quá nhiều hộp giày không để được, thế là cô ngồi xuống, mở hết các hộp lấy giày ra, sau đó giận dữ ném từng đôi vào túi.

Ninh Kỳ Phong đang chờ ở dưới lầu, đồng thời chỉ huy mấy công nhân đằng sau đi chuyển đồ. Khung cảnh ồn ào này lại thu hút ánh mắt tò mò của những đứa con gái phòng bên cạnh. Ninh Kỳ Phong trông có vẻ là người trưởng thành, nam tính, hơn nữa lại đẹp trai, phong độ, có vẻ ngoài việc có nhiều tiền ra, anh ta cũng là người đàn ông có học thức.

Lúc gần đi, Hứa Hân Di còn để lại cho Đồng Đồng một câu “bye bye”, giọng nói vô cùng châm chọc.

Nhờ sự giúp đỡ của Ninh Kỳ Phong, Hứa Hân Di làm giả một quyển sổ khám bệnh, trong đó ghi để tiện cho việc “khám chữa bệnh”, cô chuyển tới ở nhà một “người thân” trong thành phố, thế là cô thuận lợi chuyển ra khỏi ký túc. Đồng Đồng ngồi giữa đống rác ngập phòng mà Hứa Hân Di để lại, chân đạp lên một con búp bê nhồi bông bị Hứa Hân Di xé tan nát – đó là món quà sinh nhật năm đó Đồng Đồng tặng cho Hứa Hân Di. Trong tay cô còn cầm quả cầu thủy tinh vẫn còn chút hơi ấm, cô nhìn thấy con cá nhỏ xíu vẫn sống, bèn đặt nó lên bàn.

Đồng Đồng cảm thấy tất cả đều là trách nhiệm của việc mình quá ngây thơ, ngu ngốc. Đúng vào lúc cô vô cùng chán chường thì điện thoại trong túi đổ chuông.

Cô ngồi trên mặt đất, không muốn nhận điện thoại, nên cũng chẳng buồn nhìn vào đó rồi tắt luôn đi. Lại kêu, cô lại tắt.

Sau đó cuối cùng Đồng Đồng cũng ấn nút nghe.

Trong điện thoại vang lên giọng nói trầm ấm của Tề Vũ:

- Đồng Đồng, em ở đâu?

Đồng Đồng nói:

- Em ở đây, ở ký túc...

- Anh... – Tề Vũ do dự. – Anh hơi lo cho em, một mình em quay về, sợ tâm trạng của em không tốt.

Đồng Đồng mỉm cười:

- Anh không cần quan tâm tới em như vậy. Em không sao đâu, giờ em đang đọc sách ở trong phòng, rất tốt. Em đâu có bị thất tình, em còn rất nhiều việc phải làm. Đây, giờ rất muộn rồi, em còn phải dọn phòng, giặt quần áo. Đây, còn nữa, em còn phải sắp xếp lại tạp chí, viết tiểu luận... – Không biết vì sao, cô càng nói càng không có thứ tự, lộn xộn, rồi cô ngắc ngứ, nước mắt rơi lã chã.

- Em khóc hả? – Tề Vũ kêu nhỏ lên trong điện thoại. – Đồng Đồng...

- Em không khóc! – Đồng Đồng vội lên tiếng. – Ai nói em khóc! Em chỉ hơi buồn một chút thôi, em rất khỏe, anh không cần phải lo, Hứa Hân Di vừa chuyển đi rồi, cô ấy nói em là hồ ly tinh, em đâu có làm việc gì có lỗi với cô ấy, em chỉ hơi buồn một chút thôi, em đâu có khóc...

- Đồng Đồng, em đừng nghĩ ngợi lung tung. – giọng nói của Tề Vũ trở nên lo lắng. – Anh tới tìm em, được không? Em có chuyện gì âm ỉ thì nói với anh. Đều tại anh cả, anh xin lỗi!

Nghe thấy hai tiếng “xin lỗi”, trái tim Đồng Đồng lại rơi vào tuyệt vọng. Những giọt nước mắt lại rơi xuống nhiều hơn.

- Không, anh đừng tới, em không gặp anh đâu. Sao anh không đi tìm Hạ Dương đi...

Đầu dây bên kia vang lên một tiếng “tút” thật dài, điện thoại đã bị cúp.

Đồng Đồng tắt đèn, trèo lên giường, đắp kín chăn. Nước mắt của cô cứ thế chảy ra, đau đớn như những cơn sóng cồn lên bờ cát.

Không có nguyên nhân, cũng không biết là vì Hứa Hân Di hay vì Tề Vũ, có thể là vì quá nhiều chuyện xảy đến dồn dập, vì mọi nỗi đau. Cô sợ khóc quá to sẽ làm phiền tới người khác, bởi vậy cô cố mím chặt môi, gần như suy sụp hoàn toàn.

Vừa ngủ thiếp đi thì chuông điện thoại reo. Lại là Tề Vũ, Đồng Đồng không nghe.

Tề Vũ nhắn tin cho cô: Anh đang ở trước cửa ký túc xá của em, anh muốn gặp em.

Đồng Đồng trả lời: Không có thời gian, cổng ký túc đóng rồi, em phải đi ngủ.

Tề Vũ lại nhắn tới: Anh sẽ không làm lỡ thời gian của em đâu, hay là em xuống đây, đứng sau cửa sắt, anh chỉ nói với em vài câu hoặc nhìn thấy em là anh đi.

Đồng Đồng không biết rốt cuộc anh muốn thế nào, đành nhắn trả lời: Em không muốn gặp anh.

Điện thoại yên lặng một lúc, sau đó cô lại nhận được một tin nhắn: Anh ở ngoài cổng, không gặp được em anh không về.

Đồng Đồng không biết Tề Vũ đứng ở đó bao lâu. Cô nghĩ, bây giờ đã chẳng còn lời nào để nói nữa, những câu như xin lỗi cũng không còn ý nghĩa gì, lẽ nào anh không hiểu sao? Cho dù thế nào cô cũng sẽ không đi xuống. Cô không muốn làm một người yếu đuối, cũng không cần sự an ủi và thương hại của người khác.

Gió đêm nổi lên, đập mạnh vào cánh cửa sổ, cái lạnh của ban đêm luôn vào giấc ngủ của Đồng Đồng. Hơn 1 giờ sáng, cuối cùng Đồng Đồng không chịu được nữa. Cô khoác thêm cái áo mỏng, đứng ở ban công nhìn xuống, quả nhiên có một bóng người đang đứng chờ ngoài cổng. Tề Vũ co ro tựa lưng vào cửa, ánh đèn đường nhập nhoạng khiến bóng anh đổ dài liêu xiêu, bóng tối gần như nuốt chửng lấy anh. Xung quanh anh là khói, có lẽ là từ điều thuốc lá mà anh cầm trên tay. Anh lại châm một điều thuốc, rít sâu một hơi, điều thuốc trong tay sáng lờ lờ không đủ sức xua tan đi màn đêm dày đặc.

Nhìn vào dáng vẻ của anh, Đồng Đồng cảm thấy anh rất cô độc, hai hàng nước mắt lại đua nhau rơi xuống. Đồng Đồng nghĩ, mình mất đi cái gì sao? Anh nhận được cái gì sao? Tất cả mọi người đều thật là ngốc nghếch!

Trên ban công không bật đèn, không biết Tề Vũ có nhìn thấy cô không. Đồng Đồng đứng một lúc, vẫn không đủ dũng khí để đi xuống, lại trù trừ một lúc, cuối cùng cô đi vào phòng, chui vào trong chăn, kéo chăn lên che kín mặt rồi chìm dần vào giấc ngủ mệt mỏi.

7h30 sáng, Đồng Đồng mở điện thoại ra, một núi tin nhắn đổ vào điện thoại của cô. Tề Vũ nói:

Em thực sự không chịu xuống gặp anh.

Lạ thật! Hình như anh đã có dự cảm về việc này. Anh đứng đây chờ tới 7 giờ sáng, không biết vì sao, cảm giác có lỗi trong lòng không hề nhẹ đi, mà ngược lại càng ngày càng nặng nề hơn. Em nói với anh, nói rằng em cảm ghét phải nghe hai chữ đó, nhưng anh vẫn muốn nói, cả đời này anh chưa nợ ai nhiều như vậy. Hôm đó nhìn em buồn bã rời khỏi phòng tranh, anh lại không biết phải làm gì. Anh ngồi ở phòng tranh rất lâu,

nhìn những bức tranh vẽ em, không ngờ anh lại một lần nữa làm tổn thương em sâu sắc! Trong đầu em chỉ toàn là hình ảnh em khóc và chạy đi, anh gọi điện thoại cho em, nghe thấy tiếng em khóc trong điện thoại, mặc dù tình hình thật tồi tệ, nhưng anh vẫn không biết phải làm thế nào. Cả đêm nay anh nghĩ rất nhiều, từ thân thể em đầm máu trong tay anh cho tới trái tim đau đớn của em...

Chúng ta hình như bị cái gì đó của số phận buộc chặt vào nhau, em lúc nào cũng giúp đỡ anh, không hề đòi hỏi, ngay cả mạng sống của mình cũng không cần. Nhưng những thứ này lại làm rối loạn tầm mắt của anh, anh không nhận ra cái gì là ơn, cái gì là yêu. Anh từng nói anh cũng thích em một chút, thực ra đâu chỉ là một chút? Nhưng anh gặp Hạ Dương trước. Quên đi những chuyện không vui, hãy tiếp tục theo đuổi hạnh phúc của em (Đừng quên đi bản thân mình)! Cuối cùng hãy giúp anh giữ gìn sức khỏe! Tề Vũ.

Đồng Đồng cầm điện thoại, bắt giác tay run rẩy. Chân cô hình như giẫm trên một đám mây không an phận, bập bênh, nhấp nhô, muốn đứng cũng không thể đứng vững. Cô lẩm bẩm mấy câu cuối cùng trong tin nhắn của anh: Quên đi những chuyện không vui, hãy tiếp tục theo đuổi hạnh phúc của em... Cô nhìn thấy trước cổng ký túc là một đồng đầu lọc thuốc lá, chúng ghi lại khoảng thời gian một người đàn ông đã đứng ở đó suốt một đêm dài... Vì cô...

Trong tin nhắn của Tề Vũ hình như có một mũi tên vô hình, chỉ dẫn cô phải quên đi, quên anh đi.

Tất cả những điều này phẳng phất như một giấc mơ.

8. Chương 08

CHƯƠNG VIII: CHU KỲ CỦA NHỊP TIM-P1

Bắt những người khác trên thế giới cảm động vì bạn, hoặc chỉ để cô ấy luôn nhớ tới bạn, bạn chọn cái nào?

1.

Chớp mắt, nửa năm đã qua đi.

Một buổi chiều, Đồng Đồng vội bước nhanh về Học viện Văn học, tới gặp thầy giáo để nhận thông báo thi.

Trời xanh, mây trắng, những đóa hoa tường vi màu tím, cốc trà sữa vị xoài và một cái ống hút khiến cô cảm thấy thật bình yên. Lúc này, thời tiết đã lạnh hơn rất nhiều, gió thổi lên mặt, lên tay cô, mang theo hơi lạnh của mùa đông.

Hai cây ngân hạnh dưới lầu vô cùng bắt mắt, những chiếc lá màu vàng kim phủ kín mặt đất, khi gió thổi đến, một đám lá xoay tròn, xoay tròn, những cánh hoa nhỏ cũng bay lên theo gió, đẹp tới nỗi ai cũng phải dừng chân lại nhìn.

Đồng Đồng dừng lại, quấn chiếc khăn màu đen thành mấy vòng trên cổ, hai tay đút vào hai cái túi áo len đan tay ngoại cỡ. Nhìn dáng vẻ của cô như một người yếu đuối đang bị cảm lạnh. Gió rất to, cô hắt xì hơi một cái thật sảng khoái, bỗng dưng nghĩ tới Hứa Hân Di.

Họ từng tới đây nhặt lá về làm kẹo sách. Hứa Hân Di rất thích chọn những chiếc lá có đường vân rõ ràng, màu vàng rực, cô còn từng cho lá ngân hạnh vào nồi nấu lên, nấu cho tới khi chỉ còn lại các đường gân lá, sau đó cho vào sách, nhìn rất thi vị.

Thật đáng tiếc, từ sau lần đó, họ không còn nói chuyện với nhau nữa.

Đồng Đồng luôn giả vờ vô tình nhìn Hân Di từ xa, hình như cô nợ Hân Di một món nợ rất lớn, nhưng cô lại không dám nhìn thẳng bạn bằng ánh mắt quan tâm. Cô sợ ánh mắt của Hứa Hân Di quá sắc bén, sẽ làm thương tới mình.

Đồng Đồng nghĩ, thì ra mình sợ cô ấy.

Tình cảm giữa người với người nếu như rất tốt sẽ giống như có từ trường, có một sức hút mãnh liệt, âm áp và thân mật, từ xa cũng có thể cảm nhận được. Khi tình cảm đã mất đi, bạn nhìn thấy người đó, cô ấy sẽ hòa lẫn với nhiều khuôn mặt cùng lướt qua nhanh chóng. Thi thoảng bạn sẽ nghĩ, ngày trước mình quen người đó như thế nào?

- Đồng Đồng! – Từ đằng xa có tiếng người gọi cô.

Đồng Đồng dừng lại, nhìn thấy Tiểu Phàm đang vẫy tay với cô. Tiểu Phàm đã cắt mái tóc dài thẳng mượt của mình, mặc một chiếc váy ngắn theo phong cách Scotlen, trong gió, nhìn cô có vẻ rất mong manh. Trong ấn tượng của Đồng Đồng, Tiểu Phàm là một thực nữ, ánh mắt lúc nào cũng dịu dàng, nụ cười luôn nhếch lên một thành vòng cung cố định. Hôm Đồng Đồng tới tòa soạn từ chức, Tiểu Phàm khuyên cô rất nhiều, khiến cô rất cảm động.

Đồng Đồng còn đang do dự thì Tiểu Phàm lại gọi cô lần nữa.

Đồng Đồng đi qua, quần chiếc khăn trên cổ chặt thêm một chút. Tiểu Phàm nói với cô vài câu, sau đó nói với cô rằng Lục Hy Thần đang tìm cô. Đồng Đồng chỉ “ồ” một tiếng, buột miệng:

- Cứ để anh ta tìm.

Tiểu Phàm nói:

- Lục Hy Thần bị thương phải nằm viện, cậu có biết không?

Anh ra đang khỏe mạnh bình thường, sao lại phải nằm viện?

Hôm Hứa Hân Di bỏ đi, Đồng Đồng không ngừng gọi điện thoại cho Lục Hy Thần, nhưng anh toàn tắt máy, cô giận tới mức phát khóc. Hình như anh cố tình lẩn tránh chuyện này. Hôm tới tòa soạn xin thôi việc, anh cũng xin nghỉ. Khi đó Đồng Đồng nghĩ, sự việc đã tới nước này, cho dù ba mặt một lời nói rõ ràng cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, Hứa Hân Di sẽ không tha thứ cho cô. Cô giận dữ đưa số điện thoại của Lục Hy Thần vào danh mục từ chối cuộc gọi, cô nghĩ coi như mình không quen biết con người này.

Tiểu Phàm nói:

- Tuần trước anh ấy bị tai nạn xe, gãy xương chân, cậu đi thăm anh ấy đi.

- Ồ, đáng thương thật, giúp tớ gửi lời chúc anh ta mau khỏe. – Miệng nói vậy, nhưng trong lòng Đồng Đồng lại nghĩ, đúng là báo ứng, Lục Hy Thần!

- Cậu thực sự không quan tâm chút nào sao? – Tiểu Phàm hình như đã biết tất cả mọi chuyện. Cô nhìn Đồng Đồng một lúc rồi nhún vai khó hiểu.

- Tại sao tớ phải đi thăm anh ta? Tớ đâu có phải là thần y, cũng không có linh đan diệu dược. – Đồng Đồng lại nói. – Mà anh ta bảo cậu tới hả?

- Hai người chỉ có một người bạn chung là tớ thôi. – Tiểu Phàm cười khở. – Anh ấy nói, cậu hiểu lầm anh ấy quá sâu sắc, anh ấy gọi điện thoại cho cậu nhiều lần nhưng cậu không nghe. – Nói rồi cô xé một tờ giấy trong cuốn sổ tay ra, viết nhanh lên đó một dòng địa chỉ.

Đồng Đồng cầm tờ giấy trong tay, trong lòng thấy chán nản, nói:

- Anh ta không sợ cậu phiền lòng hả?

- Tớ phiền lòng cái gì? – Tiểu Phàm mỉm cười. – Tớ chỉ là em gái của anh ấy thôi.

- Tớ biết là cậu thích anh ấy. – Đồng Đồng nói thẳng ra.

Tiểu Phàm không trả lời, chỉ rút nhẹ một sợi chỉ trắng trên váy.

Khi cúi đầu xuống, lông mày cô hơi chau lại, lúc này Đồng Đồng mới phát hiện cô không vui vẻ khi làm việc này. Tiểu Phàm nói:

- Từ trước tới nay tớ chưa thấy anh ấy quan tâm tới ai như vậy. Mấy ngày đó, cậu từ chối nhận điện thoại của anh ấy, anh ấy đập nát cả điện thoại! Tớ nghĩ, cậu cứ đi thăm anh ấy đi, dù sao cậu vẫn còn rất nhiều câu hỏi muốn hỏi anh ấy.

Vậy thì đi cũng được, Đồng Đồng nghĩ. Cô định tới trước mặt anh chờ cho anh một trận thật đã.

Buổi chiều, cô bắt xe vào trung tâm thành phố, ngồi xe buýt đi tới khu Tây thành phố rồi lại ngồi taxi mất 20 phút nữa mới tới địa chỉ mà Tiểu Phàm ghi trong giấy.

Nơi này không giống như bệnh viện: Ở cổng lớn có hai con kỳ lân bằng đá, cánh cửa bằng sắt vừa cao vừa dày, đóng im ỉm. Đồng Đồng ghé mắt qua khe hở trên cánh cửa nhìn vào trong, chỉ thấy bên ngoài là một thảm cỏ lớn tới hàng trăm mét vuông, ở giữa là một con đường dài lát đá xanh, tách thảm cỏ ra làm hai. Con đường này đi thẳng tới một tòa nhà rộng hàng nghìn mét, có những cây cột bằng đá trắng. Kiểu kiến trúc này vô cùng hùng vĩ, có vẻ cổ điển nhưng không hề cũ kỹ, hình như đây là kiểu kiến trúc châu Âu mà cô vẫn được xem trên tivi, chỗ này là chỗ nào?

Lúc này Đồng Đồng mới ý thức được rằng, “Số 11 đường Phong Lâm khu Tây thành phố” không phải là địa chỉ của bệnh viện, trên đó cũng không viết là bệnh viện. Cô cảm thấy như bị người ta trêu chọc.

Đồng Đồng phẫn nộ xé nát tờ giấy, đang định đi về.

Lúc này, bỗng dưng cổng sắt mở ra, một người ngồi trong phòng bảo vệ nói qua chiếc loa gắn ở cổng:

- Cô Đồng Đồng, xin mời vào!

Đồng Đồng đi lên mấy bước, đứng ngẩn ngơ một lát rồi hỏi:

- Đây là đâu?

Người bảo vệ trả lời máy móc:

- Đây là nhà họ Lục, cậu chủ đang chờ cô bên trong. Xin cô cứ đi thẳng con đường này, tới trước cửa sẽ có người ra đón cô.

Thì ra là như vậy, Đồng Đồng thực sự thấy hối hận. Quả nhiên là Lục Hy Thần đang giả trò, còn nói là bị tai nạn phải nằm viện. Nơi này to tới mức khiến cô thấy sợ hãi, nhưng giờ có muốn bỏ đi cũng muộn rồi.

Đồng Đồng đặt chân lên con đường lát đá xanh, nhìn sang bên trái thấy có hai cây ngô đồng của Pháp tán lá xanh tươi tốt, chúng đứng dựa vào nhau như hai cái cây song sinh kỳ quái. Bên cạnh gốc cây là một bồn hoa nhỏ, hình như là thực vật nhiệt đới, lá rất to, màu sắc có xanh có đỏ, xen vào giữa còn nhiều cây cỏ nhỏ, thân dài, để lại một bóng râm rất lớn trên thảm cỏ.

Nhà của Lục Hy Thần ở chỗ này sao? Đồng Đồng cứ như cô bé lọ lem đi nhầm vào cung điện thủy tinh.

Đi được nửa đường, bỗng dưng cô thay đổi ý định, ngồi xuống dưới gốc cây ngô đồng, sau đó thưởng thức hoa cỏ xung quanh. Cô chú ý thấy có người đứng trước cửa sổ trên tầng hai, đang nhìn cô từ phía xa. Sau khi cô ngồi xuống, bóng người đó cũng chuyển động – quả nhiên là Lục Hy Thần.

Hành động này của anh làm cô nổi giận.

Một lúc lâu sau, có người chậm rãi đẩy xe lăn đi tới. Lục Hy Thần ngồi trên xe lăn, anh mặc quần áo ngủ, chân trái bị bó bột, nhưng mắt anh sáng rực lên.

Anh nhìn thấy Đồng Đồng, giận dữ nói:

- Có ai đi thăm bệnh như em không?

Đồng Đồng cũng không hề khách khí, đáp lại:

- Vậy có ai lừa người như anh không? Chẳng phải anh nói là phải nằm viện sao?

Lục Hy Thần vỗ vỗ cái chân bó bột, nghiêm túc nói:

- Nằm ở viện với nằm ở nhà có gì khác nhau sao? Dù sao thì

cũng là bị thương. Có phải em cảm thấy tôi chưa đủ đáng thương không? Có điều, tôi cũng biết chắc chắn em không tới đây vì quan tâm tôi...

Đồng Đồng đặt hai tay lên đầu gối, nói:

- Được, tôi thừa nhận đúng là anh rất đáng thương, nhưng tôi chỉ tiếc là chân anh không bị gãy ra luôn!

Lúc này người giúp việc đưa một khay nước uống tới đặt trên chiếc bàn nhỏ ở gần họ.

Lục Hy Thần cầm ly nước lên uống một ngụm rồi nói:

- Đồng Đồng, tôi không nợ em cái gì cả.

Thực ra lúc ở trên xe, Đồng Đồng đã âm thầm luyện trước những lời phải mắng anh, cô định mắng chửi anh cho tới lúc anh thấy hối hận mới thôi. Bây giờ bọn họ cùng ngồi trên thảm cỏ, uống nước hoa quả, giống như bạn bè cũ lâu ngày gặp lại, khiến cô cảm thấy rất kỳ lạ. Đồng Đồng nói:

- Tự trong lòng anh biết rõ. Anh gọi tôi tới đây làm gì?

Ánh mắt của Lục Hy Thần sáng lên, anh mỉm cười nói:

- Tôi muốn nghe xem em mắng tôi như thế nào. Sau hôm đó, tôi tắt luôn điện thoại, muốn yên tĩnh một mình. Hứa Hân Di quả là lợi hại, làm lớn tới mức xe cô đi trên đường đều dừng lại, suýt chút nữa thì xảy ra tai nạn xe liên hoàn. Chúng tôi bị rất nhiều người vây quanh, cảnh tượng đó chắc em không tưởng tượng được đâu.

2.

Không ngờ Hứa Hân Di lại làm lớn như thế, Đồng Đồng buột miệng:

- Đó là...

Lục Hy Thần khoát ra ngăn cô nói:

- Tôi không muốn nghe em bình luận đúng hay sai. Tôi không cho rằng mình sai, mà cũng không nghĩ rằng Hứa Hân Di là người bị hại.

Đồng Đồng nói:

- Tôi không biết trong hai người ai đúng ai sai, dù sao thì tôi cũng bị chửi rồi, Hân Di chuyển ra ngoài, tình chị em ba năm nay giữa tôi với cô ấy cũng chấm hết, tất cả đều là vì anh!

Lục Hy Thần nói tiếp:

- Tôi không nghĩ tới việc phá hoại tình cảm của các em, đó là vì cô ấy kiên quyết đòi nghe lời nói thật. – Anh dừng lại, uống một ngụm nước. – Sự việc quả là khó nói rõ được, nhất là khi bị cô ấy dùng chiêu tự sát để ép tôi phải nói ra. Em không nhìn thấy cảnh tượng lúc đó đâu, cô ấy như là phát điên, tôi không thể chấp nhận được.

Đồng Đồng kích động nói lớn:

- Cô ấy hiểu lầm anh rất sâu sắc, anh không nên nói linh tinh với cô ấy!

Lục Hy Thần đặt cốc nước xuống, nhìn thẳng vào mắt cô:

- Tự hỏi mình, tôi thấy từng câu mà tôi nói đều là thật lòng. Hứa Hân Di quá kiêu ngạo, không chấp nhận được sự thực. Em cho rằng tôi không nên nói với cô ấy sự thực là tôi thích em sao?

Đồng Đồng bực bội nói:

- Lại nói linh tinh. Tôi nói cho anh biết, tôi không tin mọi lời mà anh nói đâu.

Lục Hy Thần cười:

- Tôi nghĩ, giả sử mà em tin thì bây giờ em đã không đứng ở đây.

Đồng Đồng nhìn những chiếc lá rơi trên thảm cỏ, tâm trạng rối bời.

Lục Hy Thần đưa tay ra nắm tay cô, nhẹ nhàng nói:

- Tôi không thể cứ lừa cô ấy mãi, phải không? Cô ấy là một người rất hiểu thẳng. Với những người luôn đánh giá cao về mình như cô ấy, rất dễ sinh ra hiểu lầm và cố chấp, bởi vậy cô ấy không chấp nhận được sự

thực. Sự việc này sở dĩ khiến cô ấy đau lòng, không phải vì thất tình, mà là thất bại, thua bởi em. Cho dù em giải thích như thế nào thì cô ấy cũng sẽ nghĩ như vậy. Có điều, cô ấy sẽ không sao đâu, với tính cách của cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ sống tốt hơn em.

Đúng là Hứa Hân Di sống rất tốt, mất đi Lục Hy Thần, cô lại có bờ vai của Ninh Kỳ Phong. Đồng Đồng nói:

- Vậy thì anh cũng không nên làm tổn thương cô ấy!

- Em lúc nào cũng nói cái này không nên cái kia không nên, nhưng mọi việc làm sao có thể xảy ra theo ý em muốn được? Tôi không làm tổn thương cô ấy, chỉ nói những lời thật lòng mà cô ấy không muốn nghe thôi. – Lục Hy Thần nói rồi lại nhìn chăm chú vào mắt Đồng Đồng.

Đồng Đồng nói:

- Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe. Đúng là sự việc không xảy ra theo ý tôi, nhưng không thể làm theo ý anh được. Nếu anh thực sự không thích cô ấy, thì nên tránh cô ấy từ sớm, chứ không phải chờ tới lúc Hân Di thực sự thích anh rồi mới bỏ rơi người ta chứ.

- Mỗi người đều có lúc cô đơn, có những lúc, tôi cũng muốn nói chuyện, ăn cơm, xem phim với bạn bè. Tôi đâu có vượt qua ranh giới, chỉ là cô ấy tưởng tượng quá nhiều thôi. Tôi không phải là thần tình yêu, không có cách nào lo nghĩ hết tới tình cảm của người khác được.

- Nói như vậy đều là sai lầm của người khác sao?

Lục Hy Thần ung dung nói:

- Em tưởng rằng em không sai hả? Em hãy nể mặt tôi bị gãy chân mà nở nụ cười ra xem nào, đừng có chỉ trích tôi mãi thế.

Đồng Đồng nổi giận. Anh nói tiếp:

- Tôi nói với em từ lâu rồi, tôi không thích Hứa Hân Di, nhưng em lại cứ giấu cô ấy, để cô ấy tiếp tục hiểu lầm. Chúng ta không thảo luận chuyện này nữa, em còn đáng thương hơn Hứa Hân Di! Chúng ta đều biết, cô ấy đã có bạn trai từ lâu rồi!

- Tôi đáng thương?

Lục Hy Thần uống một ngụm nước, nói:

- Đúng, càng không đạt được thì em lại càng thích. Người bên cạnh em thì em không để ý tới. Kết quả em xem lại em bây giờ, cứ buồn rầu mãi về những chuyện đã qua.

Đồng Đồng lặng thinh, cô quay lưng về phía anh, ngửa mặt lên trời hít một hơi thật sâu, đứng dậy chuẩn bị đi về.

Lục Hy Thần từ đằng sau nắm chặt lấy tay cô:

- Đồng Đồng, đừng đi!

Đồng Đồng cố gạt tay anh ra, nhưng anh kéo mạnh tay khiến suýt chút nữa thì cô ngã vào lòng anh. Đồng Đồng cau mày, quay người lại, khuỷu tay huých mạnh về phía sau. Lục Hy Thần ngã ra khỏi xe lăn, nằm xuống đất. Anh cắn môi hét lên “a” một tiếng đau đớn.

Trong lòng Đồng Đồng thầm kêu “thôi chết”, nghĩ thầm không cẩn thận lại làm chân Lục Hy Thần bị nặng thêm. Cô đành ngồi xuống, nhìn vào cái chân bó bột của Lục Hy Thần, hỏi:

- Anh không sao chứ?

Lục Hy Thần ca thán:

- Em đúng là... vừa dữ vừa ác. Xương chân tôi vừa mới nối lại, còn chưa mọc ra, lần này chỉ sợ lại gãy nữa.

Đồng Đồng mở lớn mắt nhìn anh.

Lục Hy Thần nói:

- Em ngốc thật, đẩy xe lăn lại đây, dìu tôi lên.

Đồng Đồng đi lên một bước, bàn chân bị cái gì chặn lại, bèn ngã xuống đất. Lục Hy Thần nhanh chóng giữ chặt vai cô, nghiêm túc nói:

- Em biết không, đáng vẽ em khi nổi giận thật thú vị, giống như một quả bóng bị bơm đầy hơi, tôi không thể lúc nào cũng để em chiếm thượng phong được.

Đồng Đồng nói:

- Anh còn không bỏ tay ra thì chân phải của anh cũng gãy đấy.

Lục Hy Thần thích chí nhìn cô:

- Ồ? Em thử xem nào.

Anh dồn thêm lực vào bàn tay, Đồng Đồng muốn gạt tay anh ra nhưng anh vẫn bất động. Tay của Lục Hy Thần đè nặng trên cổ cô, khiến cô thấy khó thở, mặt cô đỏ bừng. Đồng Đồng cắn mạnh vào bắp tay Lục Hy Thần một cái, anh đau đớn nhăn mày lại. Một lúc sau, anh lỏng tay ra, vuốt lại quần áo, Đồng Đồng nhìn thấy chỗ vết răng cô cắn ở bắp tay anh đang rỉ máu. Lục Hy Thần nói:

- Cô ngốc này, khỏe gớm nhỉ? Em hận tôi thế sao? Làn này là hòa nhé?

Đồng Đồng nói:

- Vẫn chưa đủ.

Lục Hy Thần đưa tay ra, nói:

- Tội của tôi không đủ để làm em bứt giận sao? Vậy thì cứ tiếp tục. Tôi biết thời gian này em chịu nhiều áp lực, hy vọng như vậy có thể giải tỏa được áp lực trong lòng em.

Đồng Đồng đưa tay lên che mặt, bật khóc. Thì ra đối với những việc trước đây, cô vẫn không thể nào thoát ra được. Cô bị nói đúng điểm yếu nhất trong lòng mình, cảm thấy vô cùng áp lực. Mất bao nhiêu công sức, người mình thích thì không thích mình, bạn thân thì hiểu lầm, tuyệt giao với cô, tâm trạng cô lúc này hoàn toàn sụp đổ.

Lục Hy Thần nói:

- Vừa nãy còn nổi giận đùng đùng, bây giờ lại thành ra thế này. Con gái các em đúng là mít ướt, khiến người ta không thể nào làm gì được. Nếu em vẫn còn giận thì cứ đánh tôi, chửi tôi tiếp đi. Đừng tự hành hạ mình như vậy, thật đáng sợ!

Đồng Đồng lắc lắc đầu.

Lục Hy Thần nói:

- Vậy được rồi.

Ngay sau đó Đồng Đồng nghe thấy một tiếng “ùm” rất lớn, cô quay đầu lại, thấy Lục Hy Thần đã nhảy vào hồ nước. Nước tràn vào lớp thạch cao ở chân anh, nước hồ tháng 10 rất lạnh, cái chân bị thương của anh chỉ sợ... Trời ơi, anh ấy điên mất rồi!

Anh đứng dưới hồ nước không cử động, nói với Đồng Đồng:

- Em hết giận rồi chứ?

Đồng Đồng vội đưa tay ra:

- Em đâu có giận anh, anh mau lên đây đi.

Lục Hy Thần vẫn bất động, lại hỏi:

- Quả cầu thủy tinh đó vẫn ở ký túc của em chứ? Thực ra lúc đầu anh định tặng em, nhưng không dám nói.

Đồng Đồng gật đầu.

Lục Hy Thần hỏi:

- Con cá trong đó còn sống được mấy tháng nữa?

Đồng Đồng nói:

- Có lẽ khoảng 4 tháng – Em xin anh, anh mau lên đi!

Lục Hy Thần lắc lắc đầu:

- Em cho anh 4 tháng, để anh thay đổi cái nhìn của em về anh. Khi anh biết em xin thôi việc, không nhận điện thoại của anh, em có biết anh hoảng sợ tới thế nào không? Anh biết em muốn tránh mặt anh, bởi vậy anh hy vọng em sẽ quên hết những chuyện không vui đó đi, đừng từ chối điện thoại và lời mời của anh nữa. Nếu bốn tháng sau, thái độ của em vẫn không thay đổi, em vẫn không thể chấp nhận anh, anh sẽ không làm phiền em thêm nữa.

- Em... – Đồng Đồng do dự nói. – Vậy được rồi, em đồng ý với anh. Anh mau lên đi!

Lục Hy Thần hài lòng gật đầu, trèo lên bờ. Anh đứng trên thảm cỏ, chân run lại vì lạnh, khắp khiêng chạy tới ôm Đồng Đồng. Đồng Đồng vội dìu anh lại xe lăn, từ từ gỡ lớp thạch cao trên chân anh ra. Thạch cao bị ngấm nước, nặng chình chịch, tay cô hơi run, cô không dám tưởng tượng chân anh sẽ biến thành như thế nào. Nhưng cô phát hiện sau khi tháo lớp thạch cao ra, bên trong không có dấu vết gì đặc biệt. Theo lẽ mà nói thì phải có thanh nẹp cố định lại xương, dây băng hay những cái gì đó nữa chứ.

Hiển nhiên, cô mắc bẫy rồi.

Đồng Đồng lườm Lục Hy Thần, anh chỉ nhẹ nhàng nói:

- Con mèo làm vỡ bình hoa, anh đâm lên mảnh vỡ, bị thương dưới bàn chân. Anh chảy không ít máu, hơn nữa không đi lại bình thường được. Để đề phòng bất trắc, anh bắt bác sĩ phải băng bó lại, rồi bó cả bột vào. Bây giờ cuối cùng cũng dứt nó được rồi, mệt thật!

- Anh câu kết với Tiểu Phàm lừa em? – Đồng Đồng dấn mạnh vào người anh.

Lục Hy Thần chỉ dịu dàng nắm lấy tay cô, nói:

- Em biết không, anh thực sự hết cách với em rồi.

Thế là Đồng Đồng và Lục Hy Thần chính thức hẹn hò với nhau.

Lục Hy Thần vẫn như trước kia, lúc nào cũng tỏ ra mình là một lãnh đạo, ngay cả việc hẹn hò với Đồng Đồng cũng lên kế hoạch rõ ràng, quy định mỗi tuần phải gặp nhau ba lần, đi bộ cùng nhau hai lần, ăn cơm bốn lần, lại còn bắt buộc gọi điện thoại không thể không nghe.

Yêu cầu mà Đồng Đồng nêu ra là – tuyệt đối không được nắm tay cô, không được chờ cô dưới cổng ký túc.

Mặc dù hai người kín đáo tới mức không thể kín đáo hơn được nữa, nhưng khi đi qua một vài người, cô vẫn nghe thấy tiếng xì xào bàn tán:

- Nhìn mắt cô ta kìa, lợi hại thật.

Còn có người hỏi bằng giọng nói kinh ngạc:

- Bạn gái của Lục Hy Thần là cô ta sao? Không phải chứ?

Có một khoảng thời gian, Đồng Đồng luôn phải cúi thấp đầu khi đi trong trường. Các phiên bản về việc cô với Hứa Hân Di vì Lục Hy Thần mà trở mặt với nhau, cuối cùng cô là người cướp được tình yêu của bạn được đám con gái trong trường thêm mắm dặm muối rồi rỉ tai nhau, khiến câu chuyện càng tăng thêm tính kịch.

Nếu cứ như vậy, Đồng Đồng sợ mình và Hứa Hân Di sẽ không thể làm hòa với nhau được nữa. Cho dù là ai đúng ai sai, Đồng Đồng vẫn luôn cảm thấy mình có lỗi với bạn. Cũng may, gần đây Hứa Hân Di cũng có tin vui rồi. Theo quy định, thành tích thi cử và các điểm tổng hợp cộng lại với nhau, năm người điểm cao

nhất sẽ được trực tiếp đi học nghiên cứu sinh. Hứa Hân Di đứng thứ ba trong nhóm đó, hoàn thành được ước mơ của mình.

Đồng Đồng đứng thứ sáu.

Lục Hy Thần nói:

- Có gì mà tiếc, với tính cách và trí tuệ của em thì tốt nhất là rèn luyện thực tế trong xã hội sớm sẽ tốt hơn, nếu học tiếp, em sẽ biến tính cách ngây thơ và cố chấp của mình thành một căn bệnh mất.

Mặc dù Lục Hy Thần rất thích Đồng Đồng nhưng anh không bao giờ quên một khuyết điểm nào dù nhỏ của cô. Nhưng Đồng Đồng luôn cho rằng thích một người thì phải đương nhiên coi người đó là hoàn mỹ – cũng giống như suy nghĩ của cô về Tề Vũ.

Đồng Đồng nói:

- Em từ nhỏ tới lớn luôn coi trọng thành tích học tập.

Thời tiết khi đó đã rất lạnh, gió rít trên bầu trời ẩm đạm. Họ đi trên con đường nhỏ của vườn trường, ngang qua một bức tường bỏ hoang rêu xanh phủ đầy, trên đó vẫn còn lại những nhánh cây khô vàng như những sợi tóc cháy. Lục Hy Thần mặc chiếc áo gió màu kem, đi đằng sau Đồng Đồng, như một vệ sĩ trung thành đang bảo vệ nữ thần của mình. Chiếc khăn dài màu đen của anh chỉ quấn lên cổ một nửa, một nửa quấn vào cổ Đồng Đồng, sau đó nói:

- Hiếu thắng thật! Yên tâm đi, trong lòng anh, em luôn là số một.

Đồng Đồng tháo trả anh chiếc khăn:

- Được rồi! Trong số những người anh quen thì em là người vụng về, hậu đậu số một thì có.

Lục Hy Thần nghịch ngợm lấy khăn đập nhẹ vào trán cô, nói:

- Em nói đúng đấy! Anh cũng không biết anh thích em ở điểm nào.

Khi anh nói câu này, quả nhiên có chút nghi ngờ, trong đôi mắt đen láy lóc lên một tia nhìn màu xanh, đáng vẻ anh khi đang suy nghĩ thật đáng yêu. Đồng Đồng nói:

- Không sai, có lẽ là vì chúng ta cô đơn quá, nhạt nhẽo quá.

Lục Hy Thần dừng bước chân, nhìn vào mắt Đồng Đồng, nói:

- Anh thích em vụng về, hậu đậu như thế, em hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, đừng mơ chạy thoát!

Đồng Đồng cười dịu dàng.

Lục Hy Thần lúc nào cũng thích làm lãnh đạo, như thể mọi việc đều phải nằm trong tầm kiểm soát của anh. Nhưng lúc này trông anh có vẻ khác với bình thường, hình như anh đang có một nỗi sợ hãi mơ hồ nào đó – anh biết, cuối cùng Đồng Đồng cũng sẽ rời xa anh.

Cuối cùng Đồng Đồng cũng sẽ rời xa anh, nhưng không phải bây giờ – anh nghĩ, có thể hiện tại cô thực sự đang rất cô độc.

Họ im lặng tiếp tục đi về phía trước. Con đường lát đá xanh ngập đầy lá vàng, bước chân lên phát ra tiếng lạo xạo rất đáng yêu. Những cành long não đã rụng hết lá để lộ khúc xương khô khốc, cổ bám chặt vào thân cây mẹ, Đồng Đồng nhìn thấy màu trắng trên bầu trời bị rạch nát, trắng như nước sôi đã để mấy ngày không uống, khiến tâm trạng cô bất giác thấy tốt hơn nhiều. Trong khung cảnh có phần đơn điệu này, Lục Hy Thần nhẹ nhàng nắm tay cô – anh phá hoại lời hứa giữa hai đứa.

Anh bướng bỉnh quá.

Đồng Đồng cảm thấy, mặc dù hàng ngày họ ở cạnh nhau, nắm tay nhau, cũng không có nghĩa là thân mật.

Rất rõ ràng, Lục Hy Thần cảm nhận được sự khô cứng của Đồng Đồng. Sau mấy giây, anh lại buông tay cô ra, nói:

- Tay em lạnh thật!

Đồng Đồng không nói lời nào, đút tay vào túi áo.

Trong sự im lặng lạnh lùng, bỗng dưng Lục Hy Thần cất tiếng:

- Đồng Đồng, chúng mình ở bên nhau lâu như vậy rồi, lẽ nào em không có chút cảm giác gì với anh sao?

Đồng Đồng không hề do dự, trả lời:

- Không có.

Lục Hy Thần nhìn cô, im lặng.

Khoảng 9 giờ tối, Đồng Đồng đang ngồi trên giường đọc sách thì bỗng dưng nghe thấy bên ngoài có tiếng gọi tên cô. Cô mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài, nhìn thấy trên con đường đối diện ký túc xá, có người đang đốt lửa, trên mặt đất xuất hiện dòng chữ I LOVE YOU rất lớn, cháy khoảng ba phút rồi mới tắt. Tất cả nữ sinh sống trong ký túc đều ngó đầu ra, rồi rất nhiều học sinh đi qua đó cũng dừng lại xem, thậm chí có người còn vỗ tay khen ngợi ý tưởng tỏ tình này. Lục Hy Thần đứng đằng sau đồng lửa, vẫy tay về phía cô.

Dưới ánh lửa bập bùng, đôi mắt Lục Hy Thần sáng lên như những vì sao. Bất luận thế nào, Đồng Đồng vẫn cảm kích anh – có người quan tâm và yêu thương mình dù sao cũng tốt.

Lục Hy Thần không biết, khi Đồng Đồng đang chìm đắm trong tâm trạng vui vẻ và hạnh phúc, cô luôn nghĩ tới một người. Người cho cô niềm vui không để lại cho cô ấn tượng sâu sắc như người đem tới cho cô những tổn thương.

Đồng Đồng dựa vào cửa sổ một hồi lâu, sau đó gọi điện thoại cho Lục Hy Thần. Cô bình tĩnh nói:

- Hy Thần, đừng đối xử với em tốt như vậy. Em sẽ không thích anh đâu, em vẫn nhớ tới Tề Vũ.

Mặc dù ở rất xa nhau, nhưng Đồng Đồng vẫn cảm thấy cả người Lục Hy Thần như đông cứng lại. Anh cầm điện thoại, mắt nhìn cô chăm chăm, sự lạnh lẽo trong ánh mắt thấu cả vào tim cô.

Lục Hy Thần bướng bỉnh nói:

- Em thích ai là việc của em. Anh tốt với em là việc của anh.

Đồng Đồng lắc đầu:

- Anh sẽ hối hận đấy.

Lục Hy Thần im lặng mấy giây rồi nói nhỏ:

- Hối hận thì sao?

Những người bạn cùng phòng đều nói với Đồng Đồng:

- Lãng mạn quá. Hy Thần đối với cậu tốt thật.

Đồng Đồng cười buồn, Lục Hy Thần ngốc quá! Cô không thể kéo anh xuống vũng bùn như thế được, bản thân mình biết rõ rằng cô sẽ không tới được với anh, chỉ bằng bây giờ quyết định luôn. Suy nghĩ một lát, cô nói với anh bằng giọng cứng rắn:

- Hy Thần, tới đây thôi. 4 tháng rồi, con cá đó cũng chết rồi.

- Anh không tin! – Lục Hy Thần hét lên khe khẽ.

- Đó là sự thực! – Rồi Đồng Đồng kiên quyết tắt điện thoại.

Hơn 10 giờ, trời bắt đầu đổ mưa, nhưng Lục Hy Thần vẫn không chịu bỏ đi.

Những hạt mưa quật rào rào vào cửa kính như muốn đánh thức người trong giấc mộng. Đồng Đồng do dự không biết có nên xuống lầu hay không, Lục Hy Thần đã đứng dưới gốc cây bên kia đường lâu lắm rồi.

Đồng Đồng thấy bất lực, cô chỉ có thể trung thành với cảm giác trong lòng mình mà thôi.

Lục Hy Thần bị nước mưa thấm ướt, nhưng anh vẫn bất động. Dưới ánh đèn đường, những hạt nước mưa ngày càng dày hơn, cuối cùng Đồng Đồng đành cầm ô chạy xuống lầu.

Đồng Đồng che ô giúp anh, hai người vẫn im lặng nhìn nhau. Lục Hy Thần thô bạo gạt ô ra, chiếc ô rơi dưới chân họ rồi theo gió bay ra xa, dừng lại bên một bộ điện thoại. Lục Hy Thần nhìn cô, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt sắc bén như một con thú nhỏ bị thương, trong ánh mắt anh là sự phẫn nộ và không cam chịu. Đồng Đồng không dám nhìn vào mắt anh, chỉ nói:

- Đừng ngốc nữa, anh về trước đi.

Lục Hy Thần kéo tay cô giật mạnh, ôm ghì lấy cô.

Thân thể cả hai đều lạnh buốt, như hai người bị chết đuối, ôm chặt lấy nhau.

Không chờ Đồng Đồng nói gì, Lục Hy Thần lại đẩy cô ra rồi im lặng bước đi.

Đồng Đồng và Lục Hy Thần kết thúc với nhau như vậy. Trong lòng Đồng Đồng nghĩ, anh là chàng trai đẹp trai, thông minh, ưu tú, khuyết điểm duy nhất của anh là đối với cô quá tốt.

4.

Hôm thứ tư đi học, Đồng Đồng nghe bạn cùng lớp nói Lục Hy Thần bị cảm lạnh, ốm rất nặng, ho sù sụ cả ngày, sau đó bệnh phát triển thành viêm phổi. Người đó kinh ngạc nhìn Đồng Đồng, nói:

- Cậu không biết sao? Cậu không đến thăm anh ấy hả?

Có lẽ vì đau lòng quá nên mới mắc bệnh, cảm sốt rồi sẽ khỏi, nhưng Đồng Đồng không nhin được, vẫn gọi điện thoại cho Lục Hy Thần. Anh không nghe máy.

Ngày hôm sau, người bạn cùng phòng từng mượn sách của Hứa Hân Di tới ký túc trả sách. Đồng Đồng nói chuyện với cô một lát, lại mấy người nữa tới chơi, mọi người tụ tập lại với nhau buôn đủ thứ chuyện xảy ra trong trường. Họ nói tới câu chuyện tình yêu của Hứa Hân Di và Ninh Kỳ Phong, nghe nói bọn họ đã tới gặp bố mẹ đôi bên rồi.

Hứa Hân Di không bao giờ cam chịu thất bại.

Cô dùng một tình yêu “đẳng cấp” cao để tự mình bỏ lên. “Tự cường tự lực” chứng minh cho bạn bè thấy, cô là người không dễ khuất phục.

Đồng Đồng cũng hy vọng những nỗi buồn mà mình từng mang tới cho Hứa Hân Di sẽ phai đi trong lòng cô. Hứa Hân Di được đi học nghiên cứu sinh, lại có tình yêu, cô ấy là một người thành công. Đồng Đồng nghĩ, có thể họ đang càng ngày càng xa nhau.

Buổi chiều, Đồng Đồng tới tiệm mì Thanh Chân.

Cô ngồi trên chiếc ghế trước đây mình vẫn ngồi – nơi gần với người làm mì nhất, gọi một bát mì kéo, cho thật nhiều ớt đỏ.

Cô không ngờ mình lại gặp Hạ Khả ở đây. Hạ Khả ngồi góc trong cùng, đang ngửa mặt lên xem tivi. Ghế ngồi bên cạnh cô bé đặt một chiếc ba lô, còn có con gấu bông và cái túi giấy màu xanh to khổng lồ. Một mình cô bé chiếm ba chiếc ghế.

Hạ Khả cười tí mắt, vừa xem tivi vừa nhắn tin. Cô nhìn thấy Đồng Đồng đang nhìn mình, ngạc nhiên kêu lên một tiếng rồi nói:

- Chị Đồng Đồng, sao chị lại ở đây?

Họ nói với nhau vài câu, mì được mang lên. Đồng Đồng và cô bé hầu như không có chuyện gì để nói với nhau, cuộc sống của hai người cũng không có điểm chung, cũng chỉ có chuyện về phòng tranh là có thể nói được – nhưng Đồng Đồng không muốn nhắc lại những chuyện đã qua.

Hạ Khả nói tiếp:

- Phòng tranh mới của anh Tề Vũ đẹp lắm, rộng mênh mông, sao chị không tới xem?

Đồng Đồng không ngờ cô bé đột nhiên lại nhắc tới tên Tề Vũ, trong lòng thoáng ngẩn ngơ, rồi nhẹ nhàng nói một câu:

- Anh ấy về rồi hả?

Hạ Khả thấy rất vui vì câu nói này thu hút được hứng thú của Đồng Đồng, cô cầm đũa xuống bát rồi nói:

- Về được nửa tháng rồi. Kỳ thi vẽ ở lớp em cũng thi xong rồi, anh ấy chuyển sang một phòng tranh mới – một mình, lại còn có hai tầng. Một căn nhà rất lớn, mình anh ấy ở trong đó vẽ tranh, có lúc mấy ngày liên không thấy ra ngoài.

Đồng Đồng hỏi:

- Chắc ngày nào Khả Khả cũng tới đó?

Hạ Khả lắc đầu:

- Một tuần tới một lần, em vẫn học vẽ của anh ấy, năm sau có thể học vẽ tranh sơn dầu rồi. À, tại sao chị lại chia tay với anh Tề Vũ vậy?

Câu hỏi của Hạ Khả rất vô tư nhưng lại khiến Đồng Đồng không biết phải trả lời ra sao. Đối với một cô bé mà nói, tình yêu, chia tay là chuyện vô cùng đơn giản. Đồng Đồng biết, mình và Tề Vũ không cần phải gặp mặt nhau nữa. Nếu như gặp mặt, lại kéo theo các chuyện cũ, chắc cũng không thoải mái. Cô cũng biết, Tề Vũ sẽ không tới tìm cô nữa, nghĩ tới những điều này, cô thấy lòng nhói nhói. Đồng Đồng nói:

- Trước tới giờ chị và anh ấy đâu có yêu nhau, nên sao nói là chia tay được? Đúng rồi, chị em đi Pháp chưa?

Hạ Khả nói:

- Đi được một tháng rồi.

Đồng Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì.

Hạ Khả lại lên tiếng:

- Chị đang nghĩ gì vậy? Muốn gặp anh Tề Vũ thì đi đi, sao chị còn do dự mãi thế? Các người ai cũng thật kỳ lạ.

Đồng Đồng nói với cô bé rằng Tề Vũ và chị cô thích nhau, hơn nữa tình cảm của họ rất sâu sắc. Hạ Khả kinh ngạc, suy nghĩ một hồi rồi ngậy thơ hỏi:

- Không phải thật chứ?

Chờ Đồng Đồng gật đầu, cô bé mới giận dữ nói:

- Xì! Thế mà giấu em không nói gì! Chị Hạ Dương tệ thật.

Hạ Khả ngịch ngợm giơ một que tăm lên:

- Em từng thề chờ tới khi em 18 tuổi nhất định sẽ theo đuổi anh Tề Vũ – em nghĩ là vì anh ấy chê em nhỏ. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, em biết tình cảm chị dành cho anh ấy thực sự... Nếu thêm vài năm nữa, bên cạnh anh ấy vẫn không có người con gái nào, chắc chắn em sẽ không lùi bước nữa đâu.

Lúc chia tay nhau, Hạ Khả nói cho Đồng Đồng biết địa chỉ phòng tranh mới của Tề Vũ. Phòng tranh nằm ở đầu bên kia của thành phố – Số 103 đường Văn Khúc Nam. Đồng Đồng không lạ gì nơi đó, vì chỗ đó gần với công viên Hồ Tâm. Đi xa thêm một chút sẽ có một vườn bách thú nho nhỏ.

Hạ Khả lại nhấn mạnh lần nữa:

- Một mình anh ấy ở đó đó!

Đồng Đồng tới bên hồ nước ở phía Nam trường ngồi rất lâu, trên thực tế, nơi đó đã không còn phong cảnh đẹp như ngày trước, mà lạnh đến thấu xương.

9. Chương 09

CHƯƠNG IX: HOA TƯỜNG VI KHÔNG CÒN

Nếu anh giao trái tim mình cho em, em có đặt nó lên cửa sổ không?

1.

Một tháng trước Giáng sinh, trời mưa liên tục. Vũng nước cũ trên đường còn chưa kịp khô, một trận mưa khác lại đã đổ xuống. Tiếng mưa rơi tí tách lên mặt đất, khiến người ngồi nghe cũng cảm thấy buồn rầu.

Giờ học rất ít nên Đồng Đồng cũng lười ra ngoài. Ngày nào cô cũng ngồi trong phòng đọc sách, nghe nhạc, thi thoảng lên thư viện, đọc hết sách mượn về rồi lại mang trả.

Buổi chiều ăn cơm ở nhà ăn xong, cô đang đi trên đường Mục Điền thì mưa lại rơi. Những hạt mưa rơi xuống đất không phát ra tiếng động, nhiều người xòe ô ra, vì quá chật chội nên ai cũng cố giương ô mình lên thật cao. Những chiếc ô như những chiếc lá sen đua nhau ngoi lên khỏi mặt hồ, kéo dài từ đầu đường tới cuối đường.

Đồng Đồng đội mưa đi một lát thì cảm thấy trán mình lạnh lạnh, nước mưa đã chảy thành hàng từ chân tóc xuống. Cô dừng lại bên cạnh một quán trà sữa, lúc đi tiếp, phát hiện mưa trên đầu mình đã tạnh. Cô ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một chiếc ô màu xanh rất lớn. Lục Hy Thần không biết đứng sau lưng cô từ lúc nào, im lặng che ô cho cô. Anh vẫn mặc chiếc áo gió màu kem, đứng ngay sau lưng cô, dáng vẻ vẫn ung dung như trước.

Đồng Đồng thoáng ngẩn ngơ.

Khuôn mặt Lục Hy Thần gầy hơn lúc trước, hai con mắt lớn hơn, có thần hơn.

Cô và Lục Hy Thần không nói chuyện với nhau hơn hai tháng nay, có lúc ở trường gặp anh, cô cúi thấp đầu giả vờ như không nhìn thấy, hoặc vòng sang đường khác tránh mặt.

Đồng Đồng nói khẽ:

- Bệnh của anh khỏi chưa?

Lục Hy Thần quay người sang, những hạt mưa đọng xuống vai anh, nói:

- Khỏi rồi! Giờ anh khỏe tới mức có thể dầm mưa thêm vài trận nữa, chịu thêm vài tổn thương nữa.

Lời nói của anh như có kim châm. Đồng Đồng im lặng.

Lục Hy Thần hơi nghiêng cán ô đi, những hạt mưa đọng trên ô rơi xuống đất – xem ra giữa anh và cô đã có một khoảng cách rất xa.

Anh hỏi:

- Em có nhất định phải đứng giữa đường, che mắt tất biến hiệu của người ta không? – Nói xong, Lục Hy Thần kéo tay Đồng Đồng đi.

Họ đứng dưới mái nhà tiệm hoa Waiting. Trước cửa tiệm bày mấy giá sắt tròn ba tầng, trên đó thiếu mấy chậu hoa, ở giữa còn nhét mấy cuốn tạp chí.

Đứng một lúc, Lục Hy Thần hơn chân chừ rồi dứt tay vào túi áo, lên tiếng:

- Thực ra anh tới để mua hoa.

Đồng Đồng biết anh còn điều gì đó chưa nói ra, bèn hỏi:

- Mua hoa cúc sao?

Lục Hy Thần lắc đầu:

- Mua hoa tường vi. Con người không thể từ sáng tới tối sống trong quá khứ được, đúng không? Tất cả đều phải bắt đầu lại.

Đồng Đồng rất muốn chúc mừng anh cuối cùng cũng đã nghĩ thông, nhưng lời đã ra tới khóe miệng lại cảm thấy câu nói này sao châm biếm thế, thế là cô lại nuốt vào.

Lục Hy Thần mở cửa kính, nhìn Đồng Đồng:

- Anh mua hoa tường vi để mang tặng, cô ấy thích hoa tường vi vào ngày mưa. Em có vào cùng không?

- Ồ, thôi. – Đồng Đồng không biết “cô ấy” mà anh nói là ai, thế là xua tay, không đi theo.

Lục Hy Thần đưa chiếc ô trên tay cho cô, trong mắt anh có cái gì đó rất khó hiểu. Đồng Đồng không nhận, anh trầm giọng nói:

- Đừng từ chối, anh ở trong tiệm hoa chờ tạnh mưa thì về.

Đồng Đồng gật đầu, nhận ô rồi bước xuống bậc tam cấp.

Vừa đi được mấy bước, Lục Hy Thần lại gọi cô lại. Anh hơi do dự:

- Đồng Đồng, phòng tranh của Tề Vũ ở số 103 đường Văn Khúc Nam.

Đồng Đồng đứng sững lại.

- Số 103 đường Văn Khúc Nam, nhớ chưa? – Lục Hy Thần cau mày, nói lớn. – Đi tìm cậu ấy đi, chủ động một chút! Đừng buồn rầu mãi như thế, người ta nhìn thấy sẽ không vui đâu!

Trong lòng Đồng Đồng thấy rối như tơ vò, chỉ ngốc nghếch “ừ” một tiếng.

Lúc về tới cổng ký túc, cô phát hiện ra giày của mình đã ướt sũng. Mưa càng lúc càng to, không có vẻ gì là sẽ tạnh.

Cô đứng trong gió lạnh ngẩn ngơ một lúc, những ngón tay cầm ô lạnh buốt. Cô quyết định quay lại tiệm hoa. Cô thấy thật kỳ lạ, Lục Hy Thần lại bảo cô đi tìm Tề Vũ! Tâm trạng của anh lúc này chắc cũng giống cô khi muốn kết đôi cho Tề Vũ và Hạ Dương – họ đều là những đứa trẻ ngốc nghếch.

Đồng Đồng nhận ra từ trước tới giờ mình thật mù quáng. Cô luôn tưởng rằng tình yêu phải giống như khi ở cạnh Tề Vũ, có cảm giác tim đập thật mạnh mà không sao khống chế được, nhưng tình cảm không thay đổi, yên lặng như một dòng suối, như một ly sữa luôn luôn khiến người ta thấy ấm lòng hơn, tình cảm này cũng đáng để cô trân trọng – mặc dù cô biết đó không phải là tình yêu.

Cô hiểu rồi.

Đồng Đồng chạy lại tiệm hoa, quả nhiên nhìn thấy Lục Hy Thần vẫn đang đứng trên bậc tam cấp, chuẩn bị chạy vào cơn mưa.

Trên tay anh không có bó hoa nào.

Đồng Đồng kiễng chân lên che ô cho anh.

Lục Hy Thần bực bội nói:

- Em lại chạy lại làm gì?

Đồng Đồng nói:

- Sao anh không mua hoa.

Lục Hy Thần nhướn mày lên, khóe miệng hơi nhếch lên:

- Em lảm chuyện quá, anh mua hoa hay không thì liên quan gì tới em?

Đồng Đồng xoay ô một vòng, bất mãn nói:

- Anh lừa em, anh tới để đưa ô cho em.

Lục Hy Thần nghiêng đầu, hỏi lại:

- Thế thì sao?

Đồng Đồng cũng nghiêng đầu nhìn anh:

- Chẳng sao cả, thế nên em mới quay lại. Em sợ anh bị ướt rồi lại ốm, đổ tội cho em.

Lục Hy Thần mỉm cười, nụ cười của anh tươi mới như bầu không khí trong cơn mưa. Anh hiểu ý của Đồng Đồng, bèn đưa tay ra giằng chiếc ô trong tay cô, đẩy mạnh cô vào giữa chiếc ô, cầm anh đặt trên đầu cô, Đồng Đồng nép mình trong chiếc áo gió của anh, cảm thấy thật ấm áp. Bàn tay lạnh buốt của cô được anh ủ ấm. Lục Hy Thần hỏi:

- Em không đi tìm Tề Vũ sao?

Đồng Đồng lắc đầu:

- Em chưa hề nghĩ là sẽ đi tìm anh ấy.

Có không ít bạn cùng trường đi qua con đường đó, họ đều nhìn thấy họ. Đồng Đồng hét lên với Lục Hy Thần:

- Tuân thủ nguyên tắc! Không được nắm tay ở nơi công cộng!

Lục Hy Thần bướng bỉnh nói:

- Nguyên tắc vô hiệu!

2.

Không lâu sau, Lục Hy Thần đưa Đồng Đồng tới nhà anh dùng bữa tối, bởi vì bố anh muốn gặp cô.

Đồng Đồng đứng trên nền nhà được lát bằng gạch Đại Lý có những đường vân màu vàng kim của nhà Lục Hy Thần, cảm thấy hơi hồi hộp. Chiếc đèn chùm trong phòng khách vừa bật lên, cả căn phòng tràn ngập trong thứ ánh sáng của các vì sao. Trên bàn bày mấy bộ bát đĩa làm bằng sứ Thanh Hoa, trông long trọng và sang trọng như trong viện bảo tàng. Đồng Đồng phát hiện tay mình hơi run – bố Lục Hy Thần thường xuất hiện trên tivi. Ông hiền lành hỏi thăm cô, cô cũng lễ phép trả lời ông.

Lục Hy Thần rất giống bố anh. Bác Lục đeo một cặp kính gọng vàng, trông vô cùng trí thức.

Bác Lục hỏi con trai:

- Việc ở tòa soạn báo trường có nhiều lắm không?

Lục Hy Thần đáp:

- Bình thường.

- Có cần giúp một tay không?

- Cảm ơn.

Không khí rất yên tĩnh, Đồng Đồng cảm thấy không thoải mái.

Sau mấy câu trò chuyện, Lục Hy Thần kéo Đồng Đồng lên lầu. Phòng anh ở tầng ba, có lẽ phải rộng tới 100 mét vuông, có một cánh cửa sổ to sát đất và một cái rèm màu vàng nhạt trong suốt. Đồng Đồng mở cửa sổ ra, phong cảnh ngoài trời u ám, thì thoáng lại có một cơn gió mang theo mấy hạt mưa bay vào, con người đứng ở đó hình như hòa lẫn vào cảnh sắc. Góc tường có mấy chậu huyền thảo, lá vàng rơi đầy bên dưới, hình như lâu lắm không được ai chăm sóc. Nghe thấy tiếng đóng cửa, Đồng Đồng mới sực tỉnh, cô quay đầu lại, thấy Lục Hy Thần đã thay xong quần áo ở phòng bên cạnh, bước về phía cô.

Lục Hy Thần nói:

- Anh có cái này cho em.

Anh cầm cái hộp giấy màu hoa hồng đặt trên bàn nước lên, mở nắp hộp ra, bên trong là một đôi giày cao gót màu bạc – kiểu dáng tương tự như đôi giày mà Đồng Đồng bị gãy trước kia.

Lục Hy Thần ho khan một tiếng, nói:

- Lần trước ở tiệm hoa, anh biết là giày em bị hỏng rồi, nghĩ tới việc lúc nào em cũng đề phòng anh như một con sói, thế là quyết định dọa em một trận.

- Thì ra anh cố ý. – Đồng Đồng nói. Quả nhiên anh thật xấu bụng.

- Đây là chuyện thú vị nhất mà anh từng gặp – lần đầu tiên dọa một người sợ tới nỗi gãy cả gót giày. Người đó thật ngốc, đáng ngờ cũng thật xấu. Cười chán, anh đi mua đôi giày này. Nhưng anh không dám tặng em, sợ em từ chối, còn bị em mắng.

Đồng Đồng nói:

- Anh thích em từ lúc đó sao?

Anh mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Lúc này có tiếng người gõ cửa, mời họ xuống ăn cơm.

Đồng Đồng thực sự rất đói, hướng hồ món canh hàu nấu sữa thực sự rất hấp dẫn. Trong lúc dùng cơm, Đồng Đồng phát hiện bác Lục cứ nhìn cô chăm chăm. Cô tự hỏi không biết có phải là tướng ăn của mình xấu lắm không, còn đang nghĩ thì Lục Hy Thần đã cầm một tờ giấy ăn lau miệng cho cô. Đồng Đồng bèn đưa tay ra, suýt chút nữa thì làm đổ cốc nước của anh. Mặt cô lập tức đỏ bừng.

Bác Lục bật cười, điều này khiến Đồng Đồng yên tâm hơn. Bác Lục hỏi:

- Đồng Đồng phải không?

- Dạ vâng ạ!

Bác Lục vẫn cười, nói:

- Tên hay lắm! Đồng Đồng, bác nói cho cháu nghe, đây là lần đầu tiên Hy Thần đưa con gái về nhà ăn cơm, thằng bé này còn coi trọng người yêu hơn cả bố rồi

Bác Lục nói chuyện rất dịu dàng, Đồng Đồng cũng cười, thi thoảng lại gật đầu sau mỗi câu bác nói.

Sau đó, Lục Hy Thần nói với Đồng Đồng rằng bố anh rất thích cô.

Không biết vì sao, các bạn trong trường lại biết chuyện Đồng Đồng tới nhà học Lục dùng cơm, có thể là vì khi tài xế nhà anh đưa cô về ký túc, bị bạn bè nhìn thấy. Trong trường lập tức dấy lên tin đồn anh và cô sắp đính hôn với nhau.

Còn chưa tốt nghiệp đã đính hôn, lời đồn đại này thật vô lý. Đồng Đồng không thể nào hiểu được.

Thật trùng hợp là buổi trưa bước chân ra khỏi phòng vệ sinh của trường, Đồng Đồng gặp Hứa Hân Di.

Họ đứng quay lưng vào nhau trong phòng vệ sinh, lúc rửa tay, có thể nhìn thấy mặt của người kia. Hứa Hân Di trang điểm rất cầu kỳ, vẻ đẹp của cô càng thu hút hơn trước kia.

Hứa Hân Di đi ra phía sau Đồng Đồng, hai khuôn mặt áp sát vào nhau trong chiếc gương bụi mờ, trông vô cùng kỳ quái.

Hứa Hân Di nhướn lông mày, hỏi nhẹ:

- Cậu đính hôn rồi hả?

- Người ta nói đùa đấy. Chúc mừng cậu, được tuyển thẳng vào lớp nghiên cứu sinh.

Hứa Hân Di nhún vai:

- Tớ rất ngưỡng mộ cậu.

Đồng Đồng nói:

- Chuyện ngày trước, tớ cảm thấy...

- Chuyện ngày trước không cần nhắc lại nữa. – Hứa Hân Di chưa chờ cô nói hết, đã quay người bỏ đi.

Xem ra chuyện ngày trước vẫn là một nút thắt trong lòng cô ấy.

Đồng Đồng thở dài – có lẽ họ không thể nào làm lành với nhau được.

Một tuần trước kỳ nghỉ, Đồng Đồng sắp xếp hành lý để chuẩn bị mang về nhà. Lục Hy Thần lấy danh nghĩa giúp cô chuyển đồ, được bà Lam cho lên phòng. Mọi người trong ký túc đều đã đi hết, sau khi thu dọn xong, căn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Lục Hy Thần ngồi đọc cuốn tiểu thuyết “Nước hoa” mà Đồng Đồng mượn về.

Đồng Đồng quay lưng về phía anh, sắp xếp lại những quyển sách cũ để trên giá, định mang mấy quyển cũ ra hiệu sách bán bớt. Lúc Đồng Đồng đứng lên ghế, kiễng chân lấy mấy quyển sách ở tầng trên cùng, nhìn thấy bức tranh Tề Vũ vẽ treo trên tường, cô thoáng ngẩn ngơ, chân hơi nghiêng đi, suýt chút nữa thì ngã xuống, khiến cô được phen hoảng hồn. Lục Hy Thần giữ chắc chiếc ghế, Đồng Đồng đứng vững lại, Lục Hy Thần bèn ôm chặt lấy chân cô, bế cô lên – có lẽ phải nói là vác cô lên mới đúng. Anh kéo tay một cái, cô ngã lên vai anh. Đồng Đồng đổ cả người xuống, đầu cô lắc qua lắc lại – giống như

những người nông dân trong tivi bắt dê, sau đó treo chân dê lên, ném về phía sau. Đồng Đồng hét lên, tay không biết bám vào đâu.

- Đồng Đồng, em lại suy nghĩ lung tung rồi!

- Anh điên rồi! Nói linh tinh.

- Thế nếu anh vứt bức tranh đó đi, em có đồng ý không?

Đồng Đồng thở hổn hển, khẩn cầu anh thả mình xuống, Lục Hy Thần bèn đặt cô xuống đất. Đồng Đồng ngồi xuống, thở dốc. Lục Hy Thần đẩy mặt cô lên, ghé môi lại, Đồng Đồng nhanh tay chặn anh lại. Thế là mắt và mũi anh đã chạm vào mặt cô, chỉ có đôi môi bị chặn bởi một bàn tay – bàn tay đầy bụi.

Môi Đồng Đồng dính chặt vào mu bàn tay, nói:

- Không được.

Môi Lục Hy Thần dính chặt vào lòng bàn tay cô, anh chớp mắt, ngang ngạnh nói:

- Em định nhớ tới cậu ta cả đời hả?

Môi của họ hình như bị loại keo vụn năng nào đó dính chặt vào tay Đồng Đồng. Rất thú vị, họ lại bắt đầu đôi co với nhau.

- Không! Tranh là tranh, người là người.

- Nếu chỉ là một bức tranh thì em có mất hồn như vậy không?

- Lục Hy Thần, anh đừng có hà khắc quá!

- Được thôi, để cho công bằng, anh cũng phải tặng em một món đồ, để ngày nào em cũng mang theo nó.

Lục Hy Thần xòe tay ra, trong lòng bàn tay anh là một cái nhẫn cũ có một viên đá quý màu xanh rất lớn. Ánh sáng của viên đá vô cùng đẹp. Anh nói:

- Đây là đá mắt mèo, mẹ anh để lại cho anh, bây giờ anh tặng cho em, hy vọng em sẽ giữ gìn nó cẩn thận.

Đồng Đồng cầm chiếc nhẫn lắc lắc:

- Anh tâm thường thật! Cái này đáng bao nhiêu tiền.

Lục Hy Thần không trả lời cô, chỉ lồng chiếc nhẫn vào tay cô. Đáng tiếc là chiếc nhẫn hơi rộng nên cần phải mang đi làm nhỏ một chút.

Đồng Đồng thấy bỗng dưng mình trở thành một người phụ nữ giàu có, cô nghe nói đá mắt mèo rất đắt tiền, huống hồ là một viên đá to như thế nào. Cô mỉm cười sung sướng.

- Anh tặng em món đồ đáng giá như thế này, em định báo đáp anh thế nào?

- Có cần em trả bằng người mình không?

Lục Hy Thần liếc cô:

- Với dáng vẻ này của em... anh đành miễn cưỡng chấp nhận vậy.

- Anh nói cái gì? – Đồng Đồng nắm tay nắm mạnh vào bụng Lục Hy Thần. Anh đau đón cúi gập người lại, rồi lập tức nắm lấy tay cô, vòng tay cô ra sau lưng mình, anh tiến lại gần, cô lùi về sau, lưng dựa vào tường... Đúng là tư thế ép người quá đáng! Lục Hy Thần hít một hơi thật sâu, hôn lên mái tóc của Đồng Đồng, hôn lên trán cô, rồi nụ hôn trượt xuống chóp mũi cô, rồi trượt xuống cằm. Nếu nói những nụ hôn trên mặt cô lại, sẽ thành hình dấu “+”.

Đi hết một dấu “+”, Lục Hy Thần mới dừng lại ở “điểm cuối”. Trong hơi thở của anh thoang thoảng mùi chanh, phả lên mặt cô. Anh hình như hơi run. Lông mày anh cọ vào mặt Đồng Đồng nhồn nhột, nhưng cô lại cảm nhận được hơi ấm ở môi anh, đắm mình trong cảm giác hạnh phúc. Vào giây phút đẹp đẽ đó, cô không nhận được bất cười. Lục Hy Thần ngạc nhiên hỏi:

- Cười cái gì?

Đồng Đồng nhẹ nhàng vẽ lên mắt anh một vòng:

- Lông mày của anh còn dài hơn của con gái, làm em nhột quá.

- Ông xã em đang hôn em đấy, nghiêm túc một chút!

- Thế thì cho anh 6 điểm! Được rồi, được rồi. Lại một lần, đừng làm em cười nữa.

Lục Hy Thần giận dữ, tay trái nâng cằm cô lên, nghiêng mặt qua, tay phải dịu dàng luồn qua cổ cô, cúi xuống.

Lần này Đồng Đồng không cười nữa. Mọi động tác của Lục Hy Thần đều vô cùng trang trọng, như thể đang tiến hành một nghi thức nào đó. Cô nép mình trong vòm ngực rộng của anh, cảm nhận được nhịp tim đập nhanh như bay trong lồng ngực của cả hai – hai đứa trẻ hạnh phúc.

3.

Sáng thứ bảy, trời mưa lất phất, Lục Hy Thần kéo Đồng Đồng tới nhà thờ ở trung tâm thành phố.

Hai người không vào trong mà chỉ nắm chặt tay nhau, đứng dưới mái hiên nghe tiếng chuông vọng ra từ bên trong. Tiếng mưa nghe như tiếng ai đó gõ đầu lên mặt đất, hoà lẫn với tiếng chuông, tạo nên một bản nhạc kỳ lạ nhưng vui tai. Họ nhìn thấy cây thập tự trên lối kiến trúc kiểu Gothic, cảm nhận được sự thiêng liêng và đẹp đẽ ở đây. Họ nhìn nhau mỉm cười. Đồng Đồng chưa bao giờ nhìn thấy Lục Hy Thần mỉm cười vui vẻ như thế. Anh lúc này càng thêm dịu dàng, cuốn hút.

Mọi buồn đau đã kết thúc.

Có một thứ mà Đồng Đồng không biết xử lý thế nào, đó chính là bức tranh mà Tề Vũ tặng cô. Đồng Đồng không muốn vứt nó đi, bởi vì đó là món quà quý giá nhất mà cô từng nhận được. Thế là cô có một suy nghĩ... Trả món quà này lại cho Tề Vũ.

Nghỉ Tết xong, Đồng Đồng quyết định sẽ tới phòng tranh tìm Tề Vũ. Sau đó, sự việc này trở thành việc mà cô hối hận nhất trong cuộc đời mình.

Đồng Đồng tới đường Văn Khúc Nam, sau khi đi qua đi lại con đường rất nhiều lần, cô vẫn không có dũng khí gõ cửa phòng tranh. Trừ trừ cả nửa ngày, cuối cùng cô mua một chiếc vé vào vườn bách thú, nhìn những con vật lười biếng nằm trong chuồng, trong đầu cô quay cuồng nghĩ, rốt cuộc thì có nên gặp Tề Vũ không? Gặp anh thì thế nào? Nói cái gì thì được?

Tề Vũ luôn là điểm yếu của cô, là vết thương đau đớn nhất trong tim cô. Cô sợ phải nhìn thấy Hạ Dương bên cạnh anh, cô ích kỷ hy vọng rằng anh chỉ có một mình, cô đơn một mình.

Đồng Đồng ấn chuông cửa, là Hạ Khả ra mở cửa, Tề Vũ không có ở đó. Hạ Khả nhìn thấy cô không hề tỏ ra kinh ngạc. Âm thanh của chiếc đài để trên bàn rất lớn, trong đó là một giọng nói khó nghe đang giới thiệu một bài hát mới của Châu Kiệt Luân, Hạ Khả lắc lư đầu hát theo điệu nhạc, đưa Đồng Đồng đi tham quan phòng tranh.

Phòng tranh có hai tầng, có lẽ rộng khoảng hơn 100m². Trên bức tường bằng xi măng của phòng tranh có những cái lỗ được đục rất đều đặn, nền nhà màu vàng cam, trong phòng không có bất cứ thứ gì thừa. Trên trần nhà có một cái lưới lớn tết bằng dây thừng, ba ngọn đèn treo lủng lẳng trên đó; trên hai giá sách lớn kê sát tường là những cuộn tranh và giấy vẽ, cạnh đó là chiếc đồng hồ lớn màu xanh; bên cạnh giá sách còn một bộ xương người làm thí nghiệm, mới tinh, trắng tới đáng sợ. Giá vẽ của Tề Vũ được đặt ở gần cửa sổ, ba lô của anh treo trên chiếc ghế gỗ cao đằng sau.

Giữa căn phòng là cầu thang lên xuống, sau khi đi lên sẽ thấy phòng ngủ và thư phòng của Tề Vũ. Căn phòng nhìn thẳng ra một ban công rộng rãi, trên ban công có rất nhiều loại cây cỏ, một chậu trong số đó đang nở hoa rất đẹp.

Đồ đạc trong phòng Tề Vũ rất ít, cũng tương tự như phòng của mấy người con trai đơn giản, không quan trọng hình thức, có điều nhìn vào vẫn thấy dấu vết của một người làm việc bận rộn. Họ dừng lại ở cửa phòng, không bước chân vào. Hạ Khả nói:

- Anh Tề Vũ nói ít tức là nhiều. Ồ, cửa thư phòng không đóng này.

Nói rồi cô đẩy cửa bước vào.

Trên tủ sách đặt một bức tranh sơn dầu, trên đó là hình Đồng Đồng đang ngồi bên hồ sen ở trường. Khi đó Tề Vũ chỉ phác họa sơ qua vài nét, giờ thêm màu sắc vào khiến bức tranh trở nên khác hẳn! Hạ Khả mở ngăn kéo của anh ra, lấy ra một quyển sổ phác họa, trong đó có rất nhiều ảnh chân dung của Đồng Đồng. Tề Vũ vẽ rất nhiều, đều là hình ảnh Đồng Đồng khi còn làm người mẫu cho phòng tranh.

Đồng Đồng nhận ra mình không thể ở thêm trong căn phòng này nữa.

Cô nghĩ tới dáng vẻ anh ngồi xuống khi nhìn vào ảnh mình, trái tim lập tức co lại, hình như không khí của căn phòng này không đủ cho cô hít thở. Thực ra không bị người mình thích quên đi chỉ là một việc rất bình thường, nhưng đối với Đồng Đồng mà nói, cô nhớ Tề Vũ, anh cũng nhớ cô, sự trùng hợp này khiến cô bất ngờ.

Hạ Khả ở bên cạnh lại như thêm dầu vào lửa:

- Sau khi anh ấy chuyển tới đây chỉ vẽ được mỗi bức tranh đó, em nhìn anh ấy vẽ mà. Anh ấy nói anh ấy có lỗi với chị, muốn gặp chị, nhưng lại không dám đi tìm chị! Không ngờ hôm nay chị lại tới.

Đồng Đồng không lên tiếng.

Hạ Khả lại nói:

- Một mình anh ấy sống ở đây, ngày nào cũng ăn mì gói, ăn mìn thầu, vẽ quên cả ngày đêm. Tóc và râu anh ấy mọc dài lắm, trông như tội phạm giết người phải ở tù quá lâu vậy. Em khuyên anh ấy tìm một người giúp việc tới giúp đỡ. Anh luôn nói rằng có thể chị sẽ tới, anh ấy cứ chờ ở đây... Sao chị không tới đây vậy?

Đồng Đồng đặt bức tranh lên bàn của anh.

Họ cùng xuống lầu. Mãi cho tới khi Đồng Đồng ra về, Tề Vũ vẫn chưa quay lại. Ra khỏi cửa, tâm trạng Đồng Đồng như một con sóng lớn, sôi sục trong lòng. Tâm trạng này khiến cô quên hết tình cảm mà cô dành cho Lục Hy Thần và cả những việc đã xảy ra trước kia.

Không khí bên ngoài có vẻ ẩm ướt, mưa vừa rơi xong. Đồng Đồng vừa đi, vừa im lặng rơi nước mắt.

Mấy ngày liền Đồng Đồng đều cảm thấy rất bất an, thậm chí cô còn hy vọng Tề Vũ có thể đột ngột tới tìm mình.

Ước muốn được ở cạnh Tề Vũ ào tới, khiến trong lòng Đồng Đồng dâng lên một cảm giác tội lỗi.

Đồng Đồng vội vã không chế suy nghĩ này, nhưng ý nghĩ đó như một con dã thú lao mình ra khỏi bóng đen, đã tới một lần là quen đường cũ. Sau đó chỉ cần Đồng Đồng ngồi một mình là nó lại xuất hiện.

Những sự việc sau đó khiến suy nghĩ này của Đồng Đồng tạm thời bị gác sang một bên. Viết luận văn, viết CV xin việc, sắp xếp lại tác phẩm, in tài liệu, nộp hồ sơ, phỏng vấn... Rất nhiều việc dồn đống lại, bận tới mức tối mũi khiến Đồng Đồng vừa nghe thấy tiếng điện thoại là tim lập tức lại đập nhanh hơn.

Trưa thứ sáu, sau khi ăn cơm xong, một mình Đồng Đồng đi tản bộ trong vườn hoa đằng sau thư viện trường. Đã là tháng 3, vườn hoa như được thay một lớp áo mới màu xanh. Trên thảm cỏ là một vài bạn nữ, họ rải sách ra trên đầu gối mình, tay chống xuống cỏ, tụm năm tụm ba vui vẻ nói chuyện và ôn bài.

Lục Hy Thần gọi điện thoại tới, hỏi Đồng Đồng 6 giờ chiều nay có muốn đi xem phim “Kỵ sĩ rồng” với anh không. Đồng Đồng vui vẻ đồng ý. Cúp điện thoại, cô quay người đi về phía công thì từ đằng xa có một cái bóng thu hút ánh mắt của cô.

Anh đang đi về phía Đồng Đồng.

Còn cách một đoạn rất xa nhưng ánh mắt của Tề Vũ đã dán lên người Đồng Đồng, anh ung dung bước về phía cô. Sau lưng anh, hai cô gái đang đạp xe cùng nhau, tiếng cười vui vẻ, thoải mái. Trong mắt Tề Vũ khi đó chỉ còn lại một mình Đồng Đồng.

Hoàng tử của Đồng Đồng vẫn giống như cây cầu gỗ. Nhìn anh có vẻ trầm tĩnh hơn trước, trong nét mặt vẫn phảng phất nét u uất và đau thương. Đồng Đồng nhận ra ánh mắt Tề Vũ nhìn mình hình như có chút gì đó thay đổi – ánh mắt cháy bỏng và đau lòng khiến cô không thể rời ra được.

Đồng Đồng hiểu mình vẫn yêu anh như trước kia. Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, cô vẫn sẽ bắt chấp hậu quả, vì anh hy sinh tất cả.

Tề Vũ đã đứng trước mặt Đồng Đồng. Mũi Đồng Đồng cay cay, cô cụp mắt xuống, cắn môi, không dám nhìn anh, chỉ quay người đi về phía vườn hoa. Anh không nói gì, chỉ đi theo cô. Tới bên thảm cỏ ở nơi heo hút nhất phía sau thư viện, Tề Vũ chặn Đồng Đồng lại, nói:

- Đồng Đồng, cho dù em đi tới đâu, anh cũng sẽ đi theo...

- Tại sao?

- Anh muốn ở cạnh em, anh muốn em ở cạnh anh!

- Tại sao... – Thực ra Đồng Đồng đang hỏi chính mình – Đồng Đồng, đây là tình yêu và người mày yêu, mày có lựa chọn anh không?

Tề Vũ nói lớn:

- Bởi vì anh yêu em – gã ngốc trước đây không biết rằng hán yêu em!

Đồng Đồng lắc đầu, cúi đầu nhìn xuống chân. Gió thổi qua khiến tóc của cô bay lên. Sau khi Tề Vũ bỏ đi, tóc cô dài rất nhanh, cô đã không còn mái đầu nắm ngốc nghếch như trước kia nữa.

Tề Vũ đưa tay ra vuốt tóc Đồng Đồng, vén tóc mái của cô lên. Tay anh hình như có ở mọi nơi, rơi trên vai cô. Trừ trừ một lát, cuối cùng anh cũng hạ quyết tâm, nắm lấy tay cô, nắm rất chặt, cứ như thể sợ cô sẽ đột ngột bỏ chạy. Đồng Đồng thần thờ nhìn anh, nhận ra lòng bàn tay của cả hai đều đang chảy mồ hôi. Tề Vũ nhìn sâu vào mắt cô, chậm chậm tới gần cô. Anh dang tay ra ôm cô vào lòng, Đồng Đồng hoảng hốt, cảm thấy mọi thứ dường như lại quay lại như trước đây.

Một lúc sau, Đồng Đồng lạnh nhạt đẩy anh ra, bình tĩnh gạt tay anh xuống.

- Đã qua một mùa mưa rất dài và một mùa đông lạnh lẽo, chúng ta đã bỏ lỡ rồi... – Đồng Đồng lẩm bẩm.

Tề Vũ lắc đầu nói:

- Anh rất ngốc, lại tin lời em nói, tưởng rằng em chỉ thích anh có một chút xíu, anh tưởng rằng chúng ta chỉ là bạn, mà không biết rằng anh đã thích em từ lâu rồi, không thể rời xa em được, anh sẽ không buông tay ra đâu...

Đồng Đồng nhìn anh, cười khổ:

- Bởi vì Hạ Dương đi du học rồi, đúng không?

Tề Vũ nói:

- Sau khi Hạ Dương đi, anh nghĩ đủ mọi cách để làm lành với cô ấy, bọn anh cũng tới Bắc Kinh tổ chức triển lãm tranh. Triển lãm rất thành công, nhưng anh vẫn không thấy vui, luôn cảm thấy dường như thiếu

một cái gì đó. Lúc đưa cho Hạ Dương một lon bia hoa quả, bỗng dưng anh buột miệng gọi tên em. Cô ấy hiểu hết. Thời gian bọn anh ở bên nhau quá dài nên đã quen với sự giằng co. Cô ấy chạy, anh đuổi, tình cảm lúc nào cũng phải sửa chữa, bọn anh đã không còn cảm giác như trước kia nữa, chỉ là ỷ lại vào nhau để tiến về phía trước. Sau khi em mang tranh tới trả, anh như người mất hồn suốt một thời gian dài, anh nói với bản thân nhất định phải kéo em trở lại. Anh phải ở bên em.

Đồng Đồng rút tay về, im lặng cúi đầu, suy nghĩ rất lâu rồi nói:

- Muộn rồi. Bây giờ anh mới biết những điều này thì muộn rồi, em không thể chờ đợi mãi, chờ anh đuổi tới nơi. Bây giờ, em đã ở bên Lục Hy Thần rồi, anh ấy đối xử với em rất tốt.

- Đồng Đồng. – Tề Vũ gọi. – Anh không tin anh không còn cơ hội nào nữa. Em mang trả lại tranh chứng tỏ em vẫn chưa quên những chuyện ngày trước.

- Chưa quên thì chưa quên! – Đồng Đồng nói. – Nhưng em không thể quay lại với ngày trước được nữa. Anh hiểu không? – Không chờ anh trả lời, cô quay người chạy như bay.

Khoảng hơn 5 giờ, Lục Hy Thần lại gọi điện thoại hỏi cô đã đi chưa, có cần anh tới đón không. Đồng Đồng nói:

- Em không được khỏe, không muốn đi nữa.

Lục Hy Thần hỏi:

- Em làm sao thế? Sao giọng em nghe lạ vậy?

Lục Hy Thần không biết Đồng Đồng vừa chạy từ chỗ Tề Vũ về, chui trong chăn khóc từ lúc đó tới giờ. Ngay cả cô cũng không hiểu vì sao mình lại khóc, vì chờ đợi đã lâu, cuối cùng Tề Vũ cũng thừa nhận rằng anh thích cô, hay vì cô không thể nào làm tổn thương Lục Hy Thần?

Đồng Đồng nói dối:

- Em bị cảm cúm nên nghẹt mũi.

Lục Hy Thần im lặng một lát rồi nói:

- Vậy thì anh cũng không đi nữa. Anh tới thăm em. Anh cảm thấy tình trạng của em không tốt lắm.

Đồng Đồng bực bội hét lên trong điện thoại:

- Anh thật bực mình! Sắp tốt nghiệp rồi, tâm trạng của em rất không tốt! Hôm nay có một bạn đi ra tỉnh ngoài, suýt chút nữa thì em khóc. Anh đừng tới, để em yên tĩnh một mình.

Lục Hy Thần không lên tiếng nữa. Đồng Đồng ngắt điện thoại, tâm trạng rối bời, cô biết cô không nên nổi giận với Lục Hy Thần, nhưng trong lòng cô luôn có cái gì đó muốn bùng phát, nếu không cô sẽ cảm thấy khó chịu. Đương nhiên còn một lý do nữa, Lục Hy Thần đã chiều quá chuộng cô, khiến cô sinh hư.

10. Chương 10 (end)

CHƯƠNG X: ĐƯỜNG MỘT CHIỀU

Trong giấc mơ, anh từng cùng em khiêu vũ hết cuộc đời

1.

Hôm sau khi Đồng Đồng tới trường, Trần Đình Hòa tới tìm cô.

Từ sau lần Lục Hy Thần làm mối cô cho anh bắt thành, Đồng Đồng mới chỉ gặp lại anh ba lần.

Nghe nói Trần Đình Hòa đã trở thành nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp cho một tạp chí điện ảnh. Nhìn anh vô cùng thoải mái, không giống như những sinh viên sắp tốt nghiệp đang chạy đôn chạy đáo lo lắng viết luận văn.

Anh tới tìm Đồng Đồng để chụp vài bức ảnh làm kỷ niệm.

Bên cạnh sân thể dục cũ kỹ ở phía Bắc trường có một vườn trúc rất già, những cây trúc thẳng đứng vươn cao, thêm vào đó là những bụi cỏ cao ngang thân khiến cảnh sắc nơi đó vô cùng nổi bật.

Hứa Hân Di đang đứng ở đó chờ họ. Khi nhìn thấy Đồng Đồng, Hứa Hân Di mỉm cười chào cô, Đồng Đồng hơi ngạc nhiên nên không biết phải nói gì.

Trần Đình Hòa vừa điều chỉnh tiêu cự của máy ảnh, vừa nói:

- Hứa Hân Di, nghe nói em tiếp tục làm một sách hả?

Hứa Hân Di vỗ vai anh nói tiếp:

- Phải nói là siêu một sách mới đúng. Em làm sao mà bì được với anh, ngày nào cũng lái ô tô, vác máy ảnh ra vào những nơi sang trọng, đúng là kiểu mẫu của con người giới thượng lưu. – Cô lại quay sang hỏi Đồng Đồng. – Cậu thì sao, tìm được việc chưa?

Đồng Đồng lắc đầu, nói:

- Còn đang chờ thông báo.

Trần Đình Hòa cầm máy ảnh đi ra xa một chút, ống kính hướng về phía Đồng Đồng và Hứa Hân Di.

Đồng Đồng hỏi nhỏ Hứa Hân Di:

- Cậu không giận tớ nữa hả?

Hứa Hân Di cười nói:

- Là lỗi của tớ. Tớ cứ buồn là cảm thấy như cả thế giới này nợ tớ vậy. Chuyện Lục Hy Thần thích cậu làm tớ ngạc nhiên quá, khó có thể chấp nhận được, bởi vậy tớ mới nói mấy câu khó nghe như thế. Sau đó tớ rất hối hận, nhưng lại không dám xin lỗi cậu.

Nhìn điệu bộ thoải mái của Hứa Hân Di, tâm trạng Đồng Đồng cũng nhẹ nhõm hơn. Hứa Hân Di lại hỏi:

- Cậu và Lục Hy Thần... thế nào rồi?

Đồng Đồng nói:

- Anh ấy đối với tớ rất tốt.

Hứa Hân Di chỉ “ồ” một tiếng, sau đó hai cô gái lại như bình thường, quay về phía ống kính, mỉm cười rạng rỡ, Hứa Hân Di còn thân mật nắm tay Đồng Đồng.

Sau đó, ba người họ tìm một nơi để ăn cơm, chủ đề tập trung vào việc mọi người có dự định gì sau khi tốt nghiệp – Trần Đình Hòa định làm việc khoảng một, hai năm rồi tới Bắc Kinh phát triển sự nghiệp, Hứa Hân Di thì có chí hướng cao hơn, học nghiên cứu sinh được hai năm, có thể cô sẽ ra nước ngoài du học.

Trần Đình Hòa mỉm cười gật đầu:

- Du học? Sau khi tốt nghiệp em không kết hôn với Ninh Kỳ Phong sao?

Hứa Hân Di lắc đầu:

- Tan rồi!

Đồng Đồng kinh ngạc:

- Tại sao?

Hứa Hân Di thản nhiên nói:

- Hợp thì đến, không hợp thì đi! Ninh Kỳ Phong lúc nào cũng thích hái hoa bắt bướm, tính khí lại khó chịu, chuyện gì cũng coi mình là trung tâm, cứ như thể cả thế giới này có mỗi anh ta là đàn ông vậy! Hai người đều không thành thật khi đến với nhau, cần gì phải lãng phí thời gian.

Lúc này, trong phòng khách vọng ra một bài hát, cứ lặp đi lặp lại một câu hát – Yêu... yêu... yêu...

Trần Đình Hòa nói:

- Cô gái này thiếu tình yêu à?

Hứa Hân Di “ừ” một tiếng rồi nói:

- Em cũng là một người thiếu tình yêu!

Trần Đình Hòa nói:

- Anh cũng vậy – thiếu tình yêu.

Đồng Đồng rót bia cho họ, nói:

- Hai người đều thiếu tình yêu, vừa vặn đẹp, ghép thành một đôi!

Trần Đình Hòa vui vẻ, vỗ tay nói:

- Hay lắm, Hứa Hân Di, hay là chúng ta yêu nhau?

Hứa Hân Di dấm mạnh anh một cái, nói:

- Anh chán sống hả? Chúng ta là bạn bè lâu như vậy rồi, còn đùa vô duyên thế nữa.

Những cuộc gặp gỡ của các sinh viên năm thứ tư vô cùng nhiều, thêm vào đó là học sinh nào cũng có tâm trạng buồn bã, bởi vậy thời gian này cũng có thêm rất nhiều đôi mới.

Lúc này, Hứa Hân Di nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay của Đồng Đồng, nói:

- Bao giờ thì hai người kết hôn?

Đồng Đồng đỏ mặt:

- Còn sớm mà.

Hứa Hân Di lật tay cô lại, xoay một vòng chiếc nhẫn, ánh mắt thất thần. Phát hiện Đồng Đồng đang nhìn mình, Hứa Hân Di bèn ngẩng đầu lên, mỉm cười:

- Nhẫn của cậu to quá, nên mang tới tiệm trang sức gia công lại một chút.

Một bữa cơm hết hai tiếng đồng hồ rồi giải tán.

Trần Đình Hòa và Hứa Hân Di cùng đi tản bộ. Đồng Đồng đứng đằng sau nhìn theo bóng họ, hy vọng họ có thể tới với nhau.

Một tháng sau, khi Đồng Đồng mang chiếc nhẫn có viên đá mắt mèo tới tiệm kim hoàn để gia công, cô gặp Hứa Hân Di và Trần Đình Hòa. Họ nắm tay nhau, trò chuyện rất vui vẻ. Họ mới cùng nhau đi du lịch ở thành Phượng Hoàng, Hứa Hân Di còn mua không ít trang sức bằng bạc thật, nhưng kiểu dáng không như ý nên mang tới tiệm kim hoàn gia công lại.

Đồng Đồng đùa với cô:

- Hai người ai tán ai vậy?

Hứa Hân Di cười nói:

- Cái gì mà ai tán ai? Tạm thời hẹn hò với nhau, sớm muộn gì anh ấy cũng đi Bắc Kinh, tớ thì đi du học, tương lai của bọn tớ không cùng một hướng, sau này chắc không có kết quả đâu.

- Cậu không có dự định lâu dài sao?

- Cả đời này tớ chỉ thích có một người, những người khác chỉ là để dùng tạm thôi. Tùy duyên phận! Với lại, tình yêu là thứ khó tin tưởng nhất, ai mà biết được giây tiếp theo chúng ta có đánh mất cảm giác yêu một người hay không? Cậu nói với tớ xem tớ nên làm gì?

- Nói không chừng...

Hứa Hân Di lạnh lùng ngắt ngang lời Đồng Đồng, nhìn chiếc nhẫn trên tay Đồng Đồng, cô nói:

- Thứ mà cậu đặt được là đá mắt mèo, hãy trân trọng nó! Nếu cậu phụ lòng Hy Thần, tớ sẽ không tha cho cậu đâu.

Đồng Đồng mỉm cười trước câu nói này, cầm chiếc nhẫn đi tìm Lục Hy Thần.

Lục Hy Thần nhìn chiếc nhẫn mà cô đã sửa xong, nói:

- Bóp chặt lại tốt hơn, như vậy có phải sẽ bị trói chặt cả đời không?

Đồng Đồng băng quơ đáp:

- Ai mà biết được.

Lục Hy Thần gõ vào đầu cô, nghiêm túc nói:

- Nếu em mà dám làm mất nó thì em chết chắc rồi.

Đồng Đồng xoay xoay chiếc nhẫn, nói:

- Không cần thận có ngày anh lại đòi nó về.

Lục Hy Thần nhìn cô chăm chú rồi nói:

- Đồng Đồng, em có tâm sự gì à? Anh gọi điện thoại cho em, cảm thấy em luôn buồn bực. Gần đây ánh mắt em luôn như đang trốn tránh cái gì đó, không giống như bình thường.

Đồng Đồng đang định cãi lại anh vài câu thì điện thoại di động trong túi đổ chuông.

Hứa Hân Di nói trong điện thoại:

- Bao giờ thì tới lấy ảnh? Đình Hòa chụp đẹp lắm! Cậu có

USB không, tớ gửi qua máy tính cho cậu hay phải rửa ra?

Đồng Đồng nói:

- Tớ thích cả hai. Cậu gửi trước vào email cho tớ. Thứ ba tuần sau tớ tới lấy ảnh, được không?

Hứa Hân Di cười nói:

- Được, thứ ba tuần sau tớ mang cho cậu.

Cúp điện thoại xong, Lục Hy Thần nói với Đồng Đồng:

- Chủ nhật anh đi Hàng Châu. Mấy năm nay anh chưa về đó, nên muốn về tảo mộ cho mẹ.

Đồng Đồng tỉnh ngịch nói:

- Có cần em đi tiễn không?

Lục Hy Thần kéo hai tay cô:

- Anh muốn em đi cùng. Tảo mộ xong, chúng ta ở lại đó mấy ngày. Em chưa đi Hàng Châu, anh đưa em đi xem Đoạn Kiều và Tô Đề, thế nào?

Đồng Đồng nói:

- Bố anh có đi cùng không?

- Không, bố có việc, không đi được, hai đứa mình đi thôi.

Đồng Đồng nghĩ, tới đó chơi một chuyện cũng tốt. Phong cảnh Hàng Châu rất đẹp, cũng có thể giải tỏa bớt áp lực của cô, nếu không cứ ở đây mãi, chỉ khiến cô suy nghĩ lung tung. Chắc là Hy Thần cũng biết tâm trạng cô không tốt nên muốn đưa cô đi cho vui. Anh rất ít khi nói những lời ngọt ngào, nhưng những việc anh làm lại vô cùng chu đáo, tận tâm. Trong lòng cô thầm nghĩ, Đồng Đồng, có một người bạn trai tốt như vậy, mày còn muốn gì?

Đồng Đồng nghĩ, được rồi, Tề Vũ, hãy để em quên anh đi!

2.

Đồng Đồng chuẩn bị rất nhiều thứ cho chuyến du lịch! Cô còn mua cả một chiếc ba lô du lịch màu xanh, nhét một đồng hồ vào trong đó. Nghe nói Hàng Châu khí hậu ẩm ướt và hay mưa, Đồng Đồng không biết phải mang theo bao nhiêu quần áo thì đủ. Lục Hy Thần nói, chỉ

cần cô mang theo một tâm trạng tốt là được rồi, tất cả đều đã có anh.

Ai mà biết được buổi trưa chuẩn bị xuất phát thì có một việc xảy ra làm đảo lộn kế hoạch của Đồng Đồng.

Cô đeo ba lô lên vai, nhét tai nghe vào tai rồi chuẩn bị lên đường, bỗng dưng nhận được điện thoại của Hạ Khả. Hạ Khả hoảng hốt nói với Đồng Đồng là Tề Vũ bị đau dạ dày, còn bị nôn ra máu, đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê. Cô hoảng sợ không biết phải làm thế nào nên mới nhờ Đồng Đồng tới giúp đỡ.

Đồng Đồng biết Tề Vũ lại mắc bệnh cũ, nếu xuất huyết quá nhiều, có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Anh chàng này chỉ biết vẽ tranh, không biết cách chăm sóc bản thân.

Đồng Đồng vội vã bảo Hạ Khả gọi điện cho 120 gọi xe cấp cứu, còn nói cô sẽ lập tức tới đó.

Đồng Đồng vừa chạy vừa gọi điện cho Lục Hy Thần:

- Hy Thần, em thay đổi ý định rồi, không đi nữa.

Lục Hy Thần rất ngạc nhiên, hỏi:

- Mọi thứ chuẩn bị xong hết rồi, sao em lại thay đổi ý kiến đột ngột như vậy?

Đồng Đồng đành vội vã tìm kiếm lý do:

- Em... em... cơ quan phỏng vấn vừa gọi điện cho em, yêu cầu một bài thi viết, hôm nay không đi được.

- Thật không?

- Thật mà.

Lục Hy Thần thất vọng nói:

- Được rồi, thế thì anh đi đây. Có chuyện gì gọi điện thoại cho anh.

Đồng Đồng tắt điện thoại, không hề nghĩ là Lục Hy Thần sẽ cảm thấy như thế nào. Trong đầu cô lúc này chỉ là hình ảnh Tề Vũ đang quần quai ôm bụng và không ngừng ho ra máu. Cô chỉ biết nếu nói thẳng với Lục Hy Thần sự thật, chắc chắn anh sẽ ngăn cản cô đi gặp Tề Vũ. Lục Hy Thần là một người nhạy cảm, đa nghi, sau này chuyện này sẽ trở thành một nút thắt giữa hai người. Nếu cô giải thích với anh rằng cô làm như vậy chỉ xuất phát từ tình bạn với Tề Vũ thì sao?

Ngay cả cô cũng không tin được.

Khi Đồng Đồng bắt taxi đi tới đường Văn Khúc Nam, xe của bệnh viện đã tới, Hạ Khả đang cùng mấy nhân viên y tế mặc áo blouse trắng đưa Tề Vũ vào xe. Đồng Đồng lên lầu lấy mấy thứ đồ dùng cá nhân và quần áo để thay mặc cho Tề Vũ, sau đó cùng Hạ Khả theo xe cấp cứu tới bệnh viện.

Hạ Khả lo lắng lắc lắc cánh tay Đồng Đồng, hỏi:

- Anh Tề Vũ không sao chứ? Em sợ quá!

Đồng Đồng nhìn sắc mặt tái nhợt của Tề Vũ, nói:

- Không sao đâu, anh ấy chỉ bị chảy máu dạ dày thôi. Lần này cũng giống như lần trước. Truyền nước vào, một, hai tiếng sau là tỉnh lại. Đừng lo. Có phải mấy ngày vừa rồi anh ấy chỉ ở trong phòng tranh, ăn toàn bánh quy không?

Hạ Khả thở phào một hơi như thể vừa trút được một gánh nặng:

- Hôm đó sau khi anh ấy ở trường về cứ im lặng chẳng nói lời nào, em nói chuyện với anh ấy, anh ấy cũng chẳng buồn để ý! Suốt nửa tháng nay hầu như ngày nào anh ấy cũng vẽ tranh suốt đêm, nói là để cho kịp cuộc triển lãm tranh ở Bắc Kinh. Em ở đấy cùng ăn mì gói với bánh quy với anh ấy, chán tới phẩn nôn lên được!

Đồng Đồng nói:

- Trời đất, cách nhà 100m có một quán ăn và quán mì mà!

Hạ Khả lắc đầu, nói:

- Ngoài những lúc đi mua đồ uống, anh ấy không ra khỏi cửa – Hạ Khả nhìn Tề Vũ đang nằm hôn mê trên giường, lại hỏi nhỏ. – chị Đồng Đồng, bây giờ chúng ta nên làm gì.

Đồng Đồng nhìn thời gian, đã hơn 5 giờ, không biết Lục Hy Thần đi tới đâu rồi. Cô bèn đứng lên, nói:

- Bây giờ đi ăn tối. Chị về ký túc xá lấy phích nước đã, sau đó chúng ta tìm quán ăn nào đó có cháo để ăn cơm.

- Vâng! Em đi cùng với chị!

Hạ Khả cùng Đồng Đồng đi ra khỏi bệnh viện. Họ về ký túc xá trước, sau đó tới một tiệm ăn ở gần rạp chiếu phim ăn cơm, mua một hộp cháo thơm phức, mùi vị còn ngon hơn rất nhiều so với cháo lần trước Đồng Đồng nấu. Đi được nửa đường, Hạ Khả nói:

- Chị Đồng Đồng, em cảm thấy chị thay đổi rất nhiều.

- Sao lại nói thế?

- Bây giờ chị làm việc gì cũng bình tĩnh, không hoảng loạn, hoàn toàn khác với chị ngày trước.

Đồng Đồng nghĩ, trải qua nhiều việc như vậy, sao có thể không thay đổi được? Sắp tốt nghiệp rồi, cô không thể là một cô gái ngốc nghếch rụt rè mãi được, lúc nào cũng nhớ tới những u buồn của tuổi xuân và cuộc sống, nếu vậy thì thật là ủy mị, ấu trĩ. Nghĩ tới những điều này, Đồng Đồng lại thấy có chút gì buồn bã.

Tề Vũ tỉnh lại lúc hơn 7 giờ tối, sắc mặt của anh nhợt nhạt, môi không có một chút sắc hồng nào, trông anh vô cùng yếu ớt.

Câu đầu tiên sau khi anh tỉnh lại là:

- Hạ Khả, muộn rồi mà sao em còn ở đây, mau đi về đi!

Hạ Khả ngồi bên cạnh giường, chống tay vào cằm, mở lớn mắt, phụng phịu nói:

- Anh tỉnh dậy là lại đuổi em.

Tề Vũ nhẹ giọng:

- Mai em còn phải đi học, với lại có Đồng Đồng ở đây rồi!

Hạ Khả vỡ lẽ ra. Cô vui vẻ nói:

- Được rồi, anh đừng vội đuổi em đi, hai người cứ nói chuyện đi. – Lúc đi ra, cô còn ý tứ đóng cửa lại.

Trong phòng bệnh vẫn còn hai giường để trống, cả phòng yên lặng như tờ, thêm vào đó là màu trắng bao phủ cả căn phòng, khiến không khí càng thêm yên tĩnh. Trên cửa sổ dán một bức tranh phong cảnh màu xanh, những cành cây xanh biếc in bóng mình lay động trên cửa sổ mỗi khi có gió thổi qua.

Tề Vũ nhìn Đồng Đồng chăm chú.

Đồng Đồng cảm thấy không thoải mái, cô quay người đi rót cho mình một ly nước, mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Tề Vũ nói:

- Mỗi khi anh cần sự giúp đỡ thì em đều xuất hiện.

Đồng Đồng nói:

- Đừng nghĩ em tốt quá, vì Hạ Khả gọi điện thoại cho em nên em mới tới.

Tề Vũ nhìn thấy chiếc ba lô du lịch đằng sau cô, kinh ngạc nói:

- Em định đi đâu xa hả?

Đồng Đồng khi đó chạy vội quá nên quên bỏ ba lô xuống, lúc về ký túc lấy phích nước cũng quên mang về, không biết làm thế nào vội vàng phủ nhận:

- Không! Em vừa mới mua để đựng sách!

Lời nói dối thật vụng về, chắc chắn Tề Vũ cũng không tin. Đồng Đồng đỏ mặt.

Tề Vũ chỉ ly nước đặt trên bàn, nói:

- Anh muốn uống nước.

Đồng Đồng ngồi bên giường, rót nước vào ly cho anh. Tề Vũ không nhận ly nước, chỉ gọi “Đồng Đồng!”. Nói xong anh kéo mạnh đầu cô về phía mình, hôn cô. Nụ hôn của anh như cuồng đoạt, tràn ngập nỗi buồn. Đồng Đồng nhắm mắt lại, đôi môi khô run rẩy.

Tề Vũ hôn cho tới khi cả hai cùng không thở được nữa mới buông cô ra.

Đồng Đồng không hề đẩy anh ra. Đôi môi của Tề Vũ dịu dàng và ấm áp, mang theo một luồng điện lan xuống khắp cơ thể Đồng Đồng. Đồng Đồng không biết phải làm thế nào, đôi mắt mở to, như một chú gấu đồ chơi đã hết điện. Chiếc ly vẫn nằm trên tay cô, nước bên trong song sánh, trào cả ra ngoài, rót vào ngực Tề Vũ.

Đồng Đồng biết mình sẽ yêu Tề Vũ suốt đời, anh luôn mang tới cho cô một thứ tình cảm cháy bỏng, cảm giác đó bao vây cô lại, khiến cô không còn đường lùi, muốn thoát ra cũng không được.

Cô biết mình cũng thích Lục Hy Thần, giống như rất nhiều cô gái bình thường khác lúc nào cũng muốn chọn một người đàn ông chu đáo, yêu mình và cho mình cảm giác an toàn. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, bất giác nước mắt Đồng Đồng trào ra.

Tề Vũ ôm chặt cô trong tay, khó hiểu hỏi:

- Em sao thế?

Đồng Đồng lắc mạnh đầu, nước mắt càng rơi ra nhiều hơn, cuối cùng biến thành một dòng sông.

Tề Vũ nói:

- Đồng Đồng, đừng cảm thấy có lỗi, đều là lỗi của anh, là vì lúc trước anh mê muội quá. Cái cảm giác lớn theo thời gian đó rất mạnh mẽ, chúng gặm nhấm trái tim anh vào mỗi đêm, mặc dù – anh đã không xứng đáng để cầu xin tình yêu của em nữa...

Đồng Đồng ra sức lắc đầu, sau đó lẩm bẩm:

- Hy Thần đối với em rất tốt, em không thể phụ lòng anh ấy, không thể...

Tề Vũ nhìn Đồng Đồng bằng đôi mắt tuyệt vọng, sau đó nhẹ nhàng hôn lên dòng nước mắt lăn dài trên má cô:

- Anh biết em sắp đi xa, mặc dù anh không biết có phải anh đã làm phiền tới em và cậu ấy không, nhưng anh hy vọng em có thể nghe theo sự lựa chọn trong trái tim mình, chỉ cần em hạnh phúc là được... Nếu anh

vẫn còn một chút hy vọng, anh sẽ không bao giờ bỏ qua... Đồng Đồng, cả đời này... cho dù em ở cùng ai, anh cũng chỉ yêu em...

Nước mắt giàn giụa trên mặt Tề Vũ, anh không dám đối mặt với Đồng Đồng, chỉ đành vùi mặt vào tóc cô.

Đồng Đồng ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, bàn tay nhẹ nhàng vuốt má anh:

- Em luôn tưởng rằng chúng ta không thể nào... Tại sao... Tại sao bây giờ anh mới nói với em những điều này? Tại sao?

Tề Vũ không chờ Đồng Đồng nói hết, lại nhẹ nhàng hôn lên môi cô, rất lâu sau anh vẫn không muốn rời ra.

Anh dịu dàng vuốt tóc cô, lặp lại câu nói bên tai cô:

- Ông trời trừng phạt anh, tại anh lạc đường nên để mất em, bởi vậy mới nhốt em vào trái tim anh... Đồng Đồng, anh yêu em, anh xin lỗi...

Nước mắt của Đồng Đồng khó khăn lắm mới khô lại được, giờ lại đua nhau trào ra. Cô biết mình nên từ chối anh, nhưng ba tiếng anh vừa nói ra lại khiến cô vứt bỏ mọi nguyên tắc, lần đầu tiên cô đáp trả lại nụ hôn của anh.

Trái tim cô đầu hàng rồi.

Hình dáng Lục Hy Thần liên tục xuất hiện trong đầu của Đồng Đồng, tiệm hoa, đường Mục Điền, quán ăn, phòng làm việc, trong cơn mưa... Đồng Đồng dường như đột ngột tỉnh giấc, cô ngồi nhích ra xa, sau đó nói:

- Không thể như vậy. Hy Thần đối với em rất tốt, em không thể phụ lòng anh ấy. Bọn em đã thề với cây thánh giá ở nhà thờ, rằng chắc chắn bọn em sẽ ở bên nhau.

Tề Vũ sững sờ, rất lâu sau mới thốt lên được hai chữ:

- Thật sao?

Lúc này, nước trong bình dịch truyền đã sắp hết, Đồng Đồng vội ấn chuông gọi y tá tới thay bình mới. Sau khi thay bình nước mới, Tề Vũ nằm trên giường, thất thần nhìn lên trần nhà như thể anh bị lời nguyện phải nằm bất động. Đồng Đồng ngồi bên cạnh anh, cũng không biết nói gì để an ủi.

Hai người họ đã gặp nhau trong phút chốc rồi vĩnh viễn cách xa.

.

10 giờ, Hứa Hân Di gọi điện thoại cho Đồng Đồng:

- Sao cậu không ở ký túc xá? Tớ tới phòng mà không thấy cậu, đặt ảnh vào trong ngăn kéo của cậu nhé. Có 10 bức ảnh.

Đồng Đồng nói:

- Tớ... ở bên ngoài, cảm ơn cậu!

Hứa Hân Di lại tò mò hỏi:

- Sao cậu đi cả đêm không về? Đang ở đâu đấy? Nhà Lục Hy Thần hả?

Đồng Đồng có vẻ mệt mỏi, cũng không muốn giấu Hứa Hân Di, bèn nói:

- Tề Vũ bị bệnh, tớ đang chăm sóc anh ấy.

Hứa Hân Di nói:

- Ở cạnh anh ta cả đêm? Cậu si tình quá đấy!

Đồng Đồng chẳng còn tâm trạng nào để nói chuyện, thế là cúp điện thoại. Khoảng 11 giờ, cô hơi lạnh nên tỉnh giấc. Hai mí mắt của Đồng Đồng cứ như đánh nhau, một lúc sau lại dựa vào giường của Tề Vũ mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Khoảng 3 giờ sáng, Đồng Đồng tỉnh dậy. Cô cảm thấy có gì đó không bình thường, thấy người mình rất ấm. Cô còn chảy cả mồ hôi. Mở mắt ra, cô giật mình – thì ra mình đang ngủ trong lòng của Tề Vũ. Tề Vũ ôm cô, dựa lưng vào thành giường ngủ rất ngon. Có lẽ anh ôm cô ngủ từ lúc nửa đêm.

Cô khẽ cựa quậy, Tề Vũ cũng tỉnh lại.

Anh nói:

- Thấy em gục xuống giường trông khổ quá... Anh vừa ôm em, không nỡ bỏ tay ra nữa.

Đồng Đồng ngồi dậy, nói:

- Anh phải nằm chứ, sức khỏe của anh vẫn còn chưa hồi phục, mệt lắm không?

Tề Vũ cười:

- Hai lần đều là em ở đây chăm sóc cho anh, sau này anh phải bảo vệ dạ dày của mình tốt hơn. Lần sau mà còn ngất, chắc chắn em sẽ không ở cạnh anh như thế này nữa.

Đồng Đồng cười chua xót, nước mắt suýt nữa lại lăn ra.

Tề Vũ nắm tay Đồng Đồng, bàn tay to lớn của anh trùm hết lên bàn tay nhỏ bé của cô:

- Anh không có phúc lớn như Lục Hy Thần... Cho dù thế nào, cũng cảm ơn em lần này ở bên cạnh anh. Em biết không, anh nợ em cả đời, cũng sẽ dùng cả cuộc đời mình để trả nợ cho em theo cách của anh...

- Anh định làm gì? Trả nợ cái gì? Anh chẳng nợ ai cái gì cả, anh là gã ngốc hử? – Đồng Đồng quay người lại ôm anh thật chặt, trong lòng thấy vô cùng buồn bã.

Trong lòng cô thầm nói, Tề Vũ, em yêu anh, sau khi trời sáng, em sẽ bỏ đi, sau này không gặp lại anh nữa, anh phải sống tốt... Khuôn mặt vui trong lồng ngực anh lại ướt đẫm nước mắt. Trong căn phòng chỉ có một chiếc đèn tối tối đặt ở đầu giường, hắt bóng của họ xuống nền nhà, mờ ảo. Đồng Đồng nhớ lại mấy câu thơ của Tịch Mộ Dung:

Giấc mơ đẹp như một bài thơ đẹp

Đều tình cờ gặp, không thể cưỡng cầu

Chỉ thường xuất hiện vào lúc bất ngờ

Em thích một giấc mơ như thế

Trong giấc mơ, mọi thứ đều có thể trở lại

Mọi thứ đều có thể giải thích

Trái tim còn cảm thấy thời gian đang lướt trôi

Nhưng vẫn quay lại được với niềm vui và sự cảm kích

Trong lòng em tràn ngập niềm vui

Bởi vì anh đang đứng ngay trước mặt

Mỉm cười với em, như năm nào

Em thích một giấc mơ như thế

Dẫu biết rằng anh đã cách xa em

Nhưng lại thấy mùi hương còn phảng phất

Như lần đầu anh với em gặp nhau

Nước mắt cô thấm ướt vai áo Tề Vũ. Tề Vũ không nói gì nữa, chỉ luồn mấy ngón tay lạnh lẽo vào tóc cô, lần này tới lần khác.

Trời sáng, Tề Vũ vẫn chưa tỉnh. Đồng Đồng mua đồ ăn sáng mang về, hâm nóng lại đặt bên giường Tề Vũ rồi nhẹ nhàng bỏ đi.

4.

8h30, Đồng Đồng đeo ba lô du lịch quay về ký túc xá. Cô rất mệt mỏi, chỉ muốn được vùi đầu vào trong chăn ngủ một giấc, sau đó quên hết mọi chuyện vừa xảy ra. Đồng Đồng nghĩ, Lục Hy Thần có lẽ đã tỉnh lại trên chuyến tàu hỏa tới Hàng Châu, bên cửa sổ của anh sẽ lướt qua rất nhiều phong cảnh đẹp.

Đồng Đồng nhận được tin nhắn của Lục Hy Thần vào buổi trưa: Còn 5 tiếng nữa là tới Hàng Châu, tiếc rằng em không ở cạnh anh, nếu không em sẽ nhìn thấy bầu trời xanh với vợ, mặt nước hồ trong vắt, những ngôi nhà tranh hắt vết tích của thời gian, tâm trạng của em chắc chắn sẽ tốt hơn.

Đồng Đồng nhắn trả lời: Chuyến lữ hành một mình cũng thú vị lắm.

Lục Hy Thần nhắn lại: Anh không thích ở cách em xa quá, nhìn thấy phong cảnh đẹp anh chỉ nhớ tới em. Anh không bình tâm được! Anh muốn chia sẻ cùng em tất cả. Từ sau khi được ở cạnh em, những lúc một mình đều khiến anh cảm thấy cô đơn.

Đồng Đồng trả lời: Đừng như thế, ba ngày nữa là anh về rồi.

Lục Hy Thần nhắn tiếp: Tối qua em đi đâu vậy? Gọi di động cho em, em không bắt máy, anh gọi tới ký túc xá, họ nói em chưa về.

Đồng Đồng đáp: Hôm qua em đi hát Karaoke cả đêm với bạn.

Đồng Đồng lại một lần nữa nói dối Lục Hy Thần.

Lục Hy Thần lại nhắn: Nếu em mà bị quầng đen ở mắt là xấu lắm nhé. Nhớ anh không?

Đồng Đồng: Có chứ. Không ai đưa em đi ăn cá hấp, em buồn lắm!

Cô lại tiếp tục nói dối, cảm giác xấu hổ khiến cô mệt mỏi, bèn nhắn: Em đi ngủ đây. Anh đi đường cẩn thận nhé!

Cô lật sắp ảnh Hứa Hân Di mang tới, thấy mình và Hứa Hân Di đứng trên thảm cỏ, trên đầu của họ là những bông hoa sơn trà màu hồng phấn nở rộ, rất hợp với những hoa văn nhàn nhạt trên váy của Hứa Hân Di. Họ nắm tay nhau, ánh mặt trời rực rỡ đọng lại trên mặt họ. Đồng Đồng nhìn kỹ gương mặt của Hứa Hân Di, phát hiện lông mày của cô hơi nhăn lại, không biết vì sao, mặc dù cô đang cười, nhưng trong mắt của cô lại có vẻ gì không vui.

Hứa Hân Di trưởng thành rồi, không còn thể hiện tình cảm trên khuôn mặt nữa.

Ba ngày sau, Lục Hy Thần trở về. Anh ở nhà nghỉ ngơi một ngày rồi lại bận rộn ở tòa soạn một ngày, sau đó hẹn Đồng Đồng gặp nhau ở rừng cây long não.

Lúc đứng trong rừng cây, trong lòng Đồng Đồng có muôn vàn cảm xúc. Đã gần sang mùa hạ, không khí thoang thoảng hương thơm tươi mới của những chiếc lá cây rụng hòa vào mùi đất. Hạ Dương đã không còn chạy bộ qua đây nữa, Tề Vũ cũng không bao giờ tới đây nữa. Những người bạn đó lần lượt biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Trong rừng cây, ánh mặt trời len lỏi qua từng kẽ lá, để lại trên mặt đất những tia nắng nhỏ như hạt đậu, cô đơn, tản mát. Gió thổi bay mấy chiếc lá, khiến chúng xoay tròn trong không trung.

Lục Hy Thần đi về phía cô. Anh đứng là một người đàn ông hoàn mỹ. Đồng Đồng nhìn anh, trong lòng thấy khó chịu vì cảm giác tội lỗi. Nụ cười của anh như ánh mặt trời rực rỡ bao trùm lấy cô, anh nắm tay Đồng Đồng, hai người đi sâu vào trong rừng cây.

Hai người đều im lặng. Họ dừng lại bên chiếc giếng cũ của trường, bên cạnh đó là một khóm dây leo dài quấn quanh miệng giếng mấy vòng. Nước trong giếng vẫn còn rất nhiều, cánh của một chú bướm trắng rơi trên mặt nước đen sâu thẳm, nhìn như một ngôi sao nhỏ trên bầu trời đêm.

Lục Hy Thần nói:

- Em đang nghĩ gì?

Đồng Đồng nói:

- Cánh của bướm bướm rơi mất một bên, không biết nó còn sống được không?

Lục Hy Thần nói:

- Nếu như suy đoán theo các câu chuyện cổ tích hoặc tiểu thuyết thì có lẽ bây giờ đang có một con bướm khác chăm sóc cho nó, nó không cần phải bay nữa.

Đồng Đồng có chút thương cảm:

- Có tình yêu tốt thật, có người chăm sóc mình.

Lục Hy Thần quay đầu lại nhìn sâu vào mắt cô, nói nhẹ:

- Em có thể để cho trái tim ngủ yên và để anh chăm sóc em suốt đời không?

Đồng Đồng cười:

- Em sẵn sàng!

Lục Hy Thần nhìn sâu mắt cô có đến một phút, sự lạnh lùng trong đáy mắt dần lên, anh nói:

- Sao em lại nói dối?

Đồng Đồng sững sờ.

Anh lặp lại:

- Em nói dối!

Đồng Đồng đang định giải thích thì Lục Hy Thần thở hắt ra một hơi nặng nề, nhẹ nhàng kéo đầu cô vào ngực mình. Anh đặt cằm lên tóc cô, dịu dàng nói:

- Chúng ta chia tay đi, anh không cần em nữa, em trở về bên cạnh Tề Vũ đi!

Đồng Đồng đẩy anh ra, mở lớn mắt nhìn anh:

- Tại sao?

Lục Hy Thần không lên tiếng, ánh mắt anh vẫn nhìn Đồng Đồng không rời, ánh mắt đó như nhìn thấu tâm trạng cô. Đồng Đồng nhìn vào ánh mắt trong vắt của anh, nhận ra mình thật là ích kỷ, tham lam và yếu đuối.

Lục Hy Thần ngẩng đầu lên, khóe miệng khẽ nhếch lên, mỉm cười:

- Tại sao? Anh thừa nhận là anh thất bại. Đồng Đồng, đừng nói dối anh nữa. Tối bây giờ em vẫn yêu Tề Vũ. Hôm đó, vì Tề Vũ nên em mới không cùng anh đi Hàng Châu. Suốt cả một đêm, hai người luôn ở bên nhau! Em ở bên anh, nhưng chỉ khiến em nhớ Tề Vũ nhiều hơn. Em sẽ không bao giờ quên rằng em đã mất Tề Vũ, sau đó cả đời này em sẽ nói dối anh. Em đi tìm cậu ấy đi, như em nói đấy, trung thành với cảm giác của mình. Anh không cần em nữa! Thực sự là không cần em nữa!

Nói xong, anh kiên quyết quay người bỏ đi.

Đồng Đồng thấy hòng mình khô khốc, bất động trong rừng cây như đã hóa đá.

Cô chậm chậm ngồi xuống bên miệng giếng như thể vừa bị tấn công bất ngờ, cả người run rẩy, cô nghĩ đi nghĩ lại những lời Lục Hy Thần vừa nói. Cô ngốc quá, Lục Hy Thần là một người kiêu ngạo, trước khi cô cự tuyệt anh, anh phải cự tuyệt cô.

Đồng Đồng ở lại trong rừng cây rất lâu, mãi cho tới khi trời tối, cô mới chậm chạp lê chân về ký túc. Cô nằm trong chăn, bất động nhìn trần nhà, cảm thấy cơ thể mình như bay lên, một cơn gió nào đó cũng có thể thổi cô tới một góc trời.

Chẳng phải vì Lục Hy Thần nên cô mới từ bỏ Tề Vũ sao? Bây giờ thì cô tự do rồi.

Chuông điện thoại vang lên. Tiếng chuông kêu rất lâu, cuối cùng cô vẫn bắt máy.

Là Hứa Hân Di gọi tới. Tiếng của Hứa Hân Di vang lên trong điện thoại:

- Đồng Đồng, cậu cứ hận tớ đi. Chính tớ đã nói cho Hy Thần biết là cậu lừa anh ấy...

Đồng Đồng nói:

- Cậu vẫn còn hận tớ...

Hứa Hân Di cười châm biếm:

- Cậu sai rồi, tớ không hận cậu. Anh ấy thích cậu, tớ cũng không làm gì được, chỉ đành chấp nhận. Lục Hy Thần đối với cậu một lòng một dạ, không ai không biết. Nhưng cậu không nên đối xử với anh ấy như vậy! Cậu không chung thủy, cậu ở cùng anh ấy, nhưng lại lén hẹn hò với Tề Vũ, tớ chỉ thấy bất bình thay cho anh ấy. Anh ấy nên biết mọi việc!

Nói xong, Hứa Hân Di lạnh lùng cúp điện thoại.

Những lời nói của Hứa Hân Di khiến Đồng Đồng hoàn toàn không kịp phản ứng – cô đã phụ lòng Lục Hy Thần, còn anh lúc nào cũng đối xử tốt với cô.

Đồng Đồng gọi điện thoại cho Lục Hy Thần, lời còn chưa ra khỏi miệng, cô đã nghẹn ngào:

- Hy Thần, em xin lỗi!

Lục Hy Thần hít một hơi thật sâu, sau đó an ủi cô:

- Đừng có khóc, em nên ở cạnh Tề Vũ mới đúng.

Đêm hôm đó thật dài. Đồng Đồng cứ mệt mỏi thiếp đi rồi lại tỉnh lại. Cuối cùng cô đi đi lại lại trên hành lang. Cô ép bản thân vào giấc ngủ, nhưng được một lát, cô lại tỉnh dậy. Cứ như vậy rất nhiều lần, cho tới khi trời sáng mới nhọc nhằn thiếp đi.

Lục Hy Thần không tới tìm Đồng Đồng lần nào nữa, Đồng Đồng cũng không đi tìm Tề Vũ.

Luận văn, bảo vệ luận văn, Đồng Đồng bận như con thoi cho tới tháng 6. Cô gầy đi trông thấy, tóc cũng đã dài quá vai. Khí hậu nóng bức nên cô lại ra tiệm cắt tóc, cắt thành kiểu đầu nắm, để tóc mái rất dày khiến mắt cô trông càng to hơn, nhưng lại không có chút thần sắc, cô như một con búp bê đã đánh mất linh hồn. Cuộc họp lớp vào cuối tháng 7, khi mọi người cùng cười, cô cũng cười, nhưng trong lòng cô từ lâu đã không còn niềm vui.

Thành tích bảo vệ luận văn của Đồng Đồng khá tốt. Một mình cô tới quán ăn bên bờ sông gần đường Mục Điền để tự thưởng cho bản thân. Cô gọi một suất cá hấp lớn và rất nhiều ớt, cay tới mức nước mắt giàn giụa.

Đúng vào lúc cô len lén đưa tay lên chùi nước mắt, có người ngồi xuống chỗ bên cạnh cô. Người đó hỏi:

- Ở đây có người chưa?

Đồng Đồng lắc đầu, rồi cảm thấy có gì kỳ quái.

Tay cô đụng phải chiếc khăn ướt lạnh lạnh. Đồng Đồng quay lại, anh bèn nắm chặt hai tay cô, dịu dàng nói:

- Ngồi im.

Anh dịu dàng dùng khăn tay lau nước mắt cho Đồng Đồng, tay anh rất mềm, rất mềm, trên đó còn có mùi vị của màu vẽ và dầu thông. Đôi bàn tay đặc biệt này, cả đời Đồng Đồng cũng không thể nào quên.

Tề Vũ nói:

- Đỡ hơn chưa?

Đồng Đồng trả lời:

- Không cay nữa.

Tề Vũ nói:

- Em ăn cá hấp ba, bốn năm nay rồi mà chưa chán sao?

Đồng Đồng lắc đầu:

- Ăn nhiều món rồi, nhưng mùi vị quen thuộc vẫn ngon nhất.

Tề Vũ dịu dàng nhìn cô:

- Thế nên em mới lại cắt đầu năm hả?

Đồng Đồng vuốt tóc, nói:

- Đúng thế, đây là mái đầu năm vô địch thiên hạ.

Nhân viên phục vụ mang thêm một bộ bát đĩa, cô và Tề Vũ cùng nhau ăn hết chỗ cá hấp. Cô vẫn ăn rất nhiều ớt, cho dù nó có dính lên mắt, cô cũng không sợ. Bởi vì Tề Vũ đang ở cạnh cô.

5.

Bước ra khỏi quán ăn, Tề Vũ nhẹ nhàng kéo tay Đồng Đồng, nắm chặt những ngón tay cô như thể sợ cô sẽ chạy mất. Hai người đi tản bộ trong vườn hoa của trường, hoa lan đã nở, giữa những chiếc lá màu xanh là những cánh hoa nhỏ non nớt vừa mới nhú đầu ra, như những nàng thiếu nữ e ấp che giấu niềm hạnh phúc của mình.

Tề Vũ nhìn hoa lan một lát rồi nói:

- Đồng Đồng, đi Bắc Kinh với anh nhé. – Hình như anh đang khẩn cầu cô, nhưng trong giọng nói vẫn có vẻ gì kiên quyết.

Đồng Đồng hỏi:

- Tại sao?

Tề Vũ quay người lại, giữ chặt vai cô:

- Bởi vì chúng ta yêu nhau, bởi vậy chúng ta phải ở bên nhau. Tin anh, anh sẽ chăm sóc em suốt đời.

Anh lấy từ trong túi ra hai tấm vé tàu hỏa, nói:

- Anh đã mua vé rồi, tối ngày kia lên đường.

Đồng Đồng nhìn chăm chăm vào bông hoa loan, nhẹ giọng nói:

- Nếu em không đi thì sao?

Tề Vũ ôm cô thật chặt, áp mặt cô vào vòm ngực ấm áp của mình, để cô nghe thấy tiếng trái tim anh đang đập rộn ràng. Những ngón tay lạnh lạnh của anh luồn vào tóc cô, mỉm cười:

- Đầu năm, chắc chắn em sẽ đi cùng anh, chắc chắn.

Một cơn gió thổi tới khiến tà váy trắng của Đồng Đồng khẽ phất phơ. Cô nhìn những bông hoa trong thảm cỏ xanh mướt, hình như chúng đang mỉm cười.

Đồng Đồng nghĩ, cuối cùng mình cũng được cùng hoàng tử của mình đi tới chân trời góc biển. Mình yêu anh ấy, bởi vậy mình phải đi theo anh ấy, chuyện này rất bình thường...

Đồng Đồng sắp xếp hành lý, cô cho những quyển sách và những con búp bê vải mình thích nhất vào túi du lịch. Sau hai ngày bận rộn thu xếp, cô bắt đầu thấy bất an, luôn cảm thấy hình như mình còn cái gì đó quên không mang theo. Bỗng dưng cô nhớ ra câu nói mà Lục Hy Thần từng nói – chỉ cần em mang theo tâm trạng tốt.

Chiếc túi du lịch này cô mua khi định đi Hàng Châu cùng Hy Thần, bây giờ cuối cùng cũng đã có chỗ dùng.

Cuốn tạp chí mới của Lục Hy Thần đã ký được hợp đồng với Tập đoàn xuất bản Phương Nam, anh ấy sắp thành lập một công ty riêng, nơi làm việc cũng đã quyết định rồi. Đồng Đồng tự an ủi mình, một người đàn ông tốt như vậy chắc chắn sẽ có một cô gái tốt ở bên cạnh anh, anh không bao giờ khiến người khác lo lắng.

Khi cùng Tề Vũ tới ga tàu hỏa, tâm trạng của Đồng Đồng vẫn rất nặng nề, cô cảm thấy chiếc ba lô trên vai đè chặt cô xuống, khiến cô không thể thở được.

Tề Vũ đưa tay ra:

- Để anh mang cho.

Đồng Đồng lắc đầu:

- Không cần, đeo nó trên vai sẽ khiến em dễ chịu hơn.

Khi nhìn thấy Tề Vũ đứng ở ga tàu, dang rộng hai tay về phía cô, nghe thấy tiếng anh gọi “Đồng Đồng, chúng ta cùng mạo hiểm”, những kỳ vọng trong lòng Đồng Đồng đột nhiên biến mất.

Nghỉ hè là thời kỳ đỉnh cao của du lịch, cả ga tàu hỏa đông nghịt những người, tiếng huyên náo, sự xô đẩy. Tề Vũ kéo Đồng Đồng lên tàu, trong phút chốc, người ít hẳn đi. Trong toa tàu rất yên tĩnh, còn rất nhiều chỗ trống.

Đồng Đồng đặt ba lô xuống, cô lấy chiếc MP3 trong túi ra nghe. Dây của MP3 rất dài, được cô buộc gọn gàng rồi để trong túi. Cô rút mạnh nó ra, một thứ trong túi rơi ra theo, rơi lên mặt đất, vang lên tiếng kêu khe khẽ.

Đó là chiếc nhẫn bằng đá mắt mèo.

Chiếc nhẫn vẫn tỏa sáng lấp lánh. Đồng Đồng cẩn thận lấy tay lau mặt nhẫn, trái tim cô thoáng chốc như bị một sợi dây thừng buộc chặt. Hy Thần! Hy Thần! Trái tim cô bắt đầu gọi tên anh, buồn quá – lần này đi, có thể cả đời này sẽ không được gặp lại anh nữa. Cả đời này không được gặp anh, thật đáng sợ! Chiếc ba lô của cô, cái nhẫn của cô, những thứ đó như một cơn nước lũ ào lên, nhấn chìm mọi suy nghĩ. Cô bật khóc nức nở. Cô hôn lên chiếc nhẫn, áp nó vào ngực mình.

Đồng Đồng lau nước mắt, nói với Tề Vũ lúc đó đang đặt hành lý lên giá:

- Xin lỗi, em không thể đi với anh được.

Tề Vũ kinh ngạc, hỏi:

- Tại sao?

Đồng Đồng lắc đầu:

- Xin lỗi, em phải đi tìm Hy Thần. Em cảm thấy em không thể rời xa anh ấy!

Không chờ Tề Vũ nói gì nữa, cô túm vội lấy chiếc ba lô, nắm chặt nhẫn trong tay, ra sức chen ra ngoài, chạy như bay xuống khỏi tàu hỏa.

Vừa đặt chân xuống sân thì tàu khởi động. Khuôn mặt Tề Vũ lướt qua trong mắt cô, đi về phía xa. Trong tiếng ồn ào của động cơ xe lửa, những suy nghĩ của cô càng trở nên rõ ràng, bước chân ngày càng nhanh. Cô chỉ hận là mình không thể mọc ngay một đôi cánh để đi tìm Lục Hy Thần.

Ra khỏi ga tàu, Đồng Đồng vội vã bắt một chiếc taxi đi về

trường. Trong xe, cô gọi điện thoại cho Lục Hy Thần – nhưng anh tắt máy. Cô liên tiếp gọi hai mấy cuộc, nhưng vẫn không thể liên lạc được. Lòng cô nóng như lửa đốt – chỉ sợ anh đã rời trường mất rồi.

Cô phải tìm thấy Lục Hy Thần, sau đó nói với anh rằng, cô nhất định phải ở bên cạnh anh!

Đồng Đồng tới phòng làm việc của tòa soạn ở trường.

Tiểu Phàm đang sắp xếp đồ đạc trong phòng, cô nói với Đồng Đồng, Lục Hy Thần đã đi Hàng Châu rồi. Tiểu Phàm tìm địa chỉ của anh ở Hàng Châu rồi đưa cho cô.

Đồng Đồng lập tức lại ra ga tàu hỏa, mua một vé tàu đi Hàng Châu.

Một ngày một đêm.

Xuống khỏi tàu, Đồng Đồng lập tức bắt taxi tới khu mới của Hàng Châu, đầu óc cô quay mòng mòng nhưng trong lòng chỉ mong muốn được gặp Lục Hy Thần ngay lập tức. Cô nghĩ, chắc chắn anh sẽ ngạc nhiên lắm.

Đồng Đồng gọi điện thoại cho Hy Thần, nhưng anh vẫn tắt máy. Hay là anh đổi số mới rồi?

Điều khiến cô tuyệt vọng nhất là địa chỉ Tiểu Phàm đưa cho cô bị sai. Cô tìm tới “nhà” của Lục Hy Thần, ấn chuông cửa, một lúc lâu sau mới có một bà già tóc bạc trắng, tay chống gậy bước ra. Bà lạnh nhạt nói ở đây chẳng có ai tên là Lục Hy Thần cả.

Đồng Đồng buồn bã đeo ba lô đi trên phố rồi ngồi nghỉ trên ghế đá giữa đường, rồi cô lại ra ga tàu. Trưa ngày hôm sau, cô về tới trường.

Ông trời hình như cố ý trừng phạt cô, ai bảo lúc trước cô làm Hy Thần đau lòng như vậy.

Đồng Đồng nghĩ như vậy, chậm chậm đi về ký túc xá. Sau khi sắp xếp lại mọi thứ trong phòng, cô ngồi xuống. 6 giờ, Linh Tử ở phòng bên cạnh sang tìm cô. Bởi vì Linh Tử vẫn còn một môn chưa thi xong nên chưa lấy được bằng tốt nghiệp, đành phải ở lại trường thêm một thời gian nữa.

Linh Tử nói:

- Bọn mình đi hát Karaoke, thế nào?

Đồng Đồng hỏi:

- Hai người hả?

Linh Tử cười:

- Chính vì chỉ có hai đứa mình nên mới đi hát! Đúng rồi, gọi thêm một người nữa, Hứa Hân Di vẫn chưa đi.

Linh Tử đang định gọi điện cho Hứa Hân Di thì Đồng Đồng nói:

- Đừng gọi nữa, hai đứa mình đi thôi.

Trong cái phòng hát nhỏ bé, Đồng Đồng và Linh Tử ngồi trên ghế ra sức hát, hát mãi, nước mắt của Đồng Đồng cũng theo lời bài hát mà tuôn ra.

Sau đó, em đã học được cách yêu.

Chỉ đáng tiếc, anh đã rời xa, biến mất trong biển người.

Sau đó, cuối cùng em cũng hiểu trong nước mắt.

Có những người, một khi đi qua, không bao giờ quay lại.

Đồng Đồng ngồi xuống, những giọt nước mắt im lặng bỗng biến thành những tiếng nức nở không thể kìm nén được – gặp nhau là sai, chia tay là đau, đi suốt ngày đêm, mà cuối cùng vẫn sai.

Linh Tử hoảng hốt, cô ra sức lay lay vai Đồng Đồng:

- Sao thế, Đồng Đồng?

Đồng Đồng chìm đắm trong tâm trạng của riêng mình, không nghe thấy gì cả. Cô bật lon bia đặt trên bàn, tu một hơi hết sạch. Khi cô mở lon bia thứ hai, Linh Tử định ngăn cô lại, nhưng không có tác dụng. Linh Tử khuyên cô một hồi rồi bỏ cuộc, cô đã chuẩn bị tâm lý để công cô bạn buồn rầu của mình về rồi, thế là một mình cô ngồi hát, trong căn phòng nhỏ bé chỉ vang lên tiếng hát của Linh Tử.

Trên mặt bàn lăn lóc những lon bia rỗng.

6.

Tất cả đều như một giấc mộng.

Đồng Đồng cảm thấy cơ thể mình bỗng chốc rất nhẹ, hình như cô đang ở gần biển, dưới chân cô là những bậc thềm được làm từ các khóm mây.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đang đứng trước mặt mình – quần áo trắng, khuôn mặt gầy gầy, ánh mắt lấp lánh như ngọc, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời mùa xuân.

Lục Hy Thần nhìn cô, mỉm cười:

- Em khóc trông xấu thật.

Đồng Đồng hỏi anh:

- Sao anh lại ở đây?

Lục Hy Thần kéo tay cô, dịu dàng ôm cô vào lòng, cảm anh đặt trên đầu cô, nhẹ nhàng nói:

- Anh có mặt ở mọi nơi.

- Linh Tử đâu? – Đồng Đồng hỏi.

Lục Hy Thần mỉm cười:

- Anh bảo với cô ấy là Lục Hy Thần phải cầu hôn với Đồng Đồng, thế là cô ấy “biến” rồi.

Lục Hy Thần không hề nói là anh xin cầu hôn cô mà chỉ khoát tay tỏ ý mời cô. Trong tiếng nhạc du dương, sau lưng hai người là biển cả bao la, ánh mặt trời như những vì sao lấp lánh trên mặt biển. Đồng Đồng nhắm mắt lại, tựa đầu vào vai anh, trong lòng cô thấy bình yên đến lạ lùng.

Thời gian chậm chậm lướt qua trước mắt họ, dưới mỗi bước chân của hai người là những vì sao nhỏ tỏa sáng lấp lánh.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-thao-chua-tan>